

René Jean-Paul Dewil

Phantassus

De Droommeester

Auteursrechten Clausule

René Jean-Paul Dewil © is de enige auteur van dit werk. © 2017.

Alle rechten voorbehouden.

Geen deel van deze publicatie mag veranderd worden zonder de schriftelijke toelating van de auteur.

Dit e-boek mag slechts in elektronische vorm gekopieerd worden voor persoonlijk gebruik. Het mag niet gedrukt worden, in een elektronisch of ander ophaalsysteem geplaatst worden, gefotokopieerd, of op enige andere wijze vastgelegd worden zonder de schriftelijke toestemming van de auteur.

De enige plaats van waar dit e-boek mag opgehaald worden is de Internet website www.theartofpainting.be, die de enige oorspronkelijke tekst bevat.

Deze publicatie valt onder de wetten op de auteursrechten, onder de copyright rechten.

‘Phantassus - De Droommeester’ is een werk van fictie. De persoonsnamen en alle andere namen die gebruikt werden, alsook de figuren van de roman, zijn enkel en alleen het resultaat van de verbeelding van de auteur. Enige gelijkenis met echte personen, dood of levend, is zuiver toevallig.

Inhoudsopgave

Inhoudsopgave	3
De Figuren	4
De stad Robois	6
Hoofdstuk 1. Basel.....	7
1.1. Laura de Trioteignes.....	7
1.2. Basel.....	20
1.3. Georg Stratten	30
Hoofdstuk 2. Namen	46
2.1. Véronique Dupas.....	46
2.2. Jozef Bikri	61
2.3. Bernard Gorelle	71
2.4. Verval.....	76
Hoofdstuk 3. Het onderzoek	85
3.1. Oneiro.....	85
3.2. Het nieuw leven.....	100
3.3. Te Trioteignes	111
3.4. Phantasus.....	120
3.5. Gorelle keert weer	126
Hoofdstuk 4. Het politieonderzoek	134
4.1. De politiemacht van Robois	134
4.2. Bij Pharmtelia.....	142
4.3. Laura en Georg.....	150
Hoofdstuk 5. De ontknoping.....	156
5.1. Véronique Dupas.....	156
5.2. Het ongeval	161
5.3. De invallen van de politie.....	173
Hoofdstuk 6. Epiloog	185
6.1. De verhoren	185
6.2. Véronique Dupas en Laura de Trioteignes.....	193

De Figuren

De commentaar wordt voorafgegaan door de ouderdom van de personen.

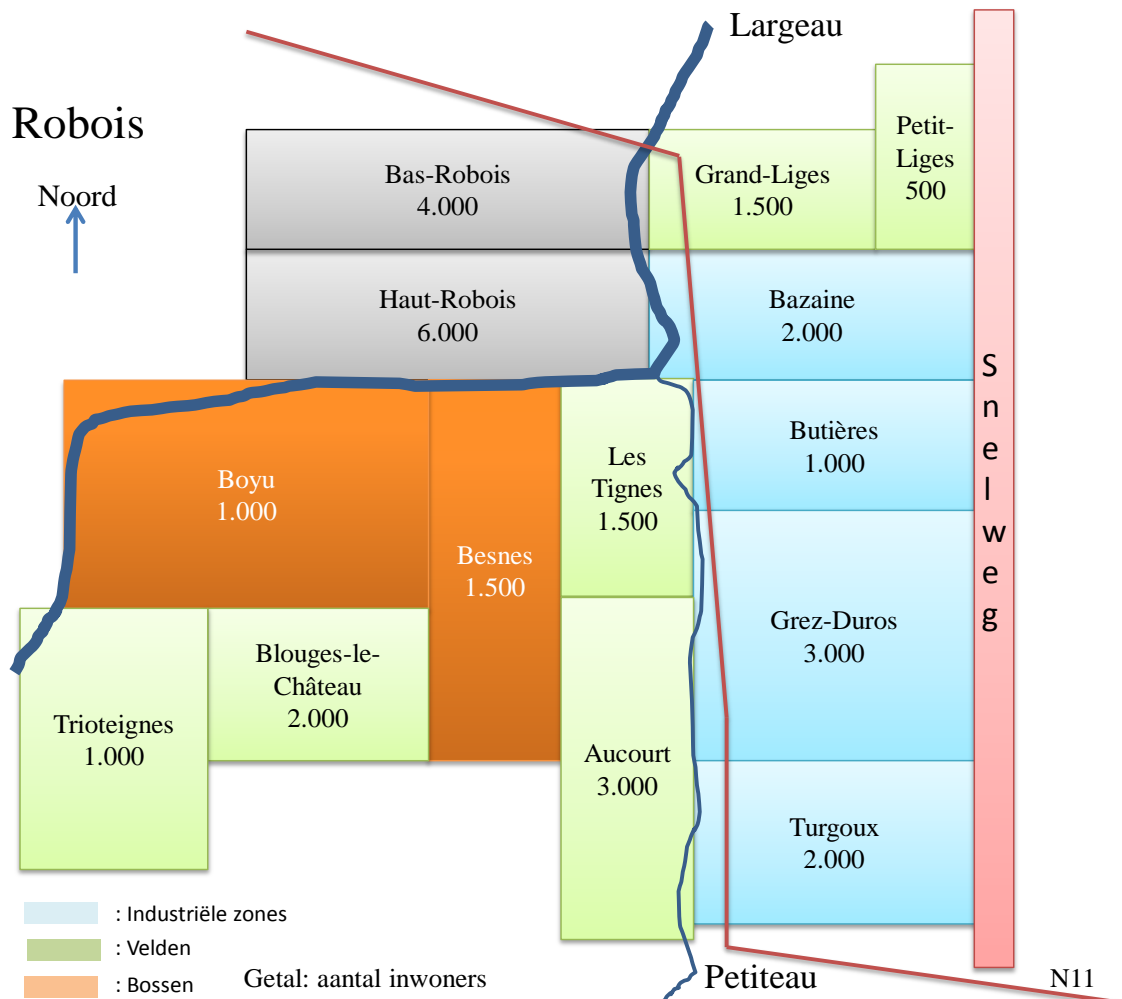
Youssouf/Jozef Bikri	41, Commissaris van politie van de stad Robois
Samia Bennani	31, echtgenote van Jozef Bikri
Dominique Bussy	33, politie-inspecteur en assistent van Commissaris Bikri
Paolo Timario	58, hoofd van de Politiezone van Namen, Divisiecommissaris van de politiezone
Monsieur François	58, eigenaar van het hotel ‘Het Paard Bayard’. Zijn ware naam is Francesco Treviani
Karim Khedis	68, voormalige tuinier van het hotel ‘Het Paard Bayard’, vriend van Joseph Bikri
Charles de Trioteignes	55, vader van Laura en Diego de Trioteignes, eigenaar van het Kasteel Trioteignes, financier.
Monique Ghijzen	53, echtgenote van Charles de Trioteignes, moeder van Laura en Diego de Trioteignes.
Laura de Trioteignes	29, dochter van Charles en Monique de Trioteignes
Diego de Trioteignes	31, zoon van Charles en Monique de Trioteignes
Deniz Sürkoglou	35, echtgenote van Diego de Trioteignes; voormalig lid van de Turkse geheime dienst MIT
Andreas Stratten Graf von Schillersberg	58, vriend en verre familie van Charles de Trioteignes, Duitse financier
Georg Stratten Graf von Schillersberg	29, zoon van Andreas Stratten, Duitse financier
Robert Jacquet	45, burgemeester van Robois, zakenpartner van Charles de Trioteignes
Simone Ash	38, echtgenote van Robert Jacquet en dokter in de geneeskunde
Gauthier de Buisseyre	51, Belgische financier en ondernemer
Johann Haller	55, Gedelegeerd Bestuurder van Pharmtelia, een Zwitserse ondernemer
Arnold Felsing	60, Voorzitter van de Beheerraad van Pharmtelia, een Zwitserse bankier
Véronique Dupas	17, een meisje dat in Robois woont, in een trailer park van Les Tignes.
Bernard Gorelle	46, Gedelegeerd Bestuurder van de NV Oneiro en van de NV Robchem
Philippe (Phil) Brelat	28, een drugsdealer van Namen

Teilo Merthyn 38, hoofd scheikundige bij de NV Oneiro

Andres López Parejo 42, Zuid-Amerikaanse zakenman

Mateo Dias Orosco 44, Zuid-Amerikaanse zakenman

De stad Robois

Hoofdstuk 1. Basel

1.1. Laura de Trioteignes

Laura de Trioteignes snelde in haar zware luxewagen op de autostrade van Parijs naar Robois. Ze zou binnenkort de snelweg verlaten en op de smallere N11 rijden, de Belgische Nationale Weg naar haar thuisstad Robois, en daarna op de nog smallere paden naar het dorp van Trioteignes.

‘Is Trioteignes werkelijk mijn thuis? Heb ik wel een thuis?’ zuchtte Laura, haar stuurwiel met twee vingers draaiend. Ze verminderde haar snelheid weinig hier, en riskeerde een foto op de nieuw geïnstalleerde radarcontroles, een aanmaning en een fikse boete.

Dat zou niet haar eerste verkeersovertreding zijn. De politierechters kenden haar. Ze dwong haar voet van het gaspedaal tot het maximum van zeventig kilometer per uur toegelaten op de N11. Ze zuchtte van de inspanning. Snelheid was haar levensbloed.

Trioteignes was de plaats waar haar vader woonde. Het was zijn kasteel, zijn on-inneembare burcht, zijn bolwerk, zijn voorouderlijk rijk. Laura was in dat kasteel geboren. Ze had er haar volledig leven doorgebracht. Nu bezette ze haar eigen kamers in het Kasteel Trioteignes, een ruim appartement, maar het gebouw behoorde haar niet toe. Op bijna dertigjarige leeftijd woonde ze nog steeds bij haar ouders in!

Was ze bevreesd om alleen te wonen? Waarom was ze niet al lang geleden vertrokken? Als ze terugkeerde, zou ze haar vader en moeder haar weten op te wachten. De wel liefdevolle druk woog op haar, al was die ook aangenaam. Toch iemand wachtte op haar thuiskomst! Mar ze voelde zich bespied op Trioteignes, bekeken, gewogen, geëvalueerd. Als ze nog niet ergens anders dan op Trioteignes was gaan wonen, was dat dan omdat ze de eenzaamheid vreesde? Kon ze wel alleen wonen, en thuiskomen op een koud appartement of in een koude villa? Die zou waarschijnlijk op de hedendaagse wijze bemeubeld zijn, in de zakelijke, functionele, minimalistische wijze, met slechts zwarte en witte kleuren. Was dat ook hoe zij werkelijk was? Een bijzondere zakenvrouw met een hoofd vol cijfers, met beursnoteringen, hypothesen en analyses. Was ze slechts een koude en taaie, berekende vrouw, een vrouw die leefde van spreadsheets, tussen computers sliep, een vrouw die met snelle wagens reed, en die zich slechts thuis voelde in de vijf sterrenhotels die er allemaal dezelfde uitzagen over de ganse wereld?

Was het haar vader die haar in dit leven van constant nadenken over cijfers had gezonden, CNBC steeds op haar televisiescherm, steeds nadenkend over financiële strategieën, over grafieken van waarden van aandelen, luxe, wat allemaal iets van een bleke robot van haar maakte? Laura was de assistente van haar vader geweest de laatste vijf jaar. Ze hield wel van de levensstijl die ze voerde, van de opwinding bij de intriges, de snelheid, het gevoel van macht, en ja, ook van het plezier in luxe te kunnen leven, en met de verwachting om ooit, in de verre toekomst, eigenaar te worden van het voorouderlijk kasteel.

En toch deden haar lenden en haar dromen haar verlangen naar wat anders.

Tijdens haar laatste reizen had Laura de eenzaamheid en de onvervuldheid van haar bestaan scherper gevoeld. Ze verlangde naar warme armen rond haar, naar omhelzingen en strelingen, naar tederheid, naar trage bewegingen van handen over haar borsten en buik, langs haar ruggengraat en langs haar benen. Ze verlangde naar een naakt lichaam van een baby

tegen haar. Al haar vriendinnen van school en van de universiteit waren sinds jaren getrouwd. Zij was dat niet. Was ze gesmeed uit het staal van de oude vrijsters? Misschien was ze dat inderdaad! Wat dan ook, op dit ogenblik het huis van haar ouders en de liefde van haar vader en moeder moeten opgeven om op haar eentje te gaan wonen, zou een verschrikkelijke ervaring worden. Neen! Het Kasteel Trioteignes zag er lelijk uit. Het was een middeleeuwse burcht die haar gelijke slechts had in beschrijvingen in oude historische romans, en in stripverhalen over ridders en edele dames van vele eeuwen geleden. Maar het kasteel was nog steeds haar thuis! Warmte en gezelligheid lagen voor Laura nog steeds daar, en ook de bescherming binnen de massieve muren die meters dik waren. Het bleef haar haven van vrede. Waar elders zou ze kunnen leven? Maar wanneer zouden haar vrouwelijke verzuchtingen, haar verlangen naar liefde, haar twijfels over de substantie zelf van haar leven, opwegen tegen alles wat ze zo goed kende? Die druk verhoogde eveneens!

Laura de Trioteignes was een grote vrouw, met blonde haren en blauwe ogen, een fijn gelaat, maar waarschijnlijk was ze geen grote schoonheid. Ze kon er zelf niet over oordelen. Ze vond haar figuur te stoer, misschien omdat ze zich graag overgaf aan de beste gastronomische schotels in de meest chique restaurants. De fijnste schotels tot zich nemen, bereid door de grotere, meest bekende koks, kwam haar als een troost die ze niet wou missen. Laura voelde zich niet elegant. Ze voelde zich eerder onaantrekkelijk, gauche, niet fijn, geen kostbaar poppetje. Ze was ruw gesneden, de dochter van een moeder die boerin was. Ze had wel opgemerkt hoe mannen haar soms met hongerige, begerige ogen aankeken, maar dat was slechts, meende ze, omdat haar borst zo vol was, haar heupen breed en aantrekkelijk. Was ze wat minder streng met zichzelf geweest, dan had ze haar curven juist harmonisch, mooi en vol bevonden, haar benen lang en slank en mooi gevormd, haar middel smal ondanks haar eetlust, haar borst inderdaad overvloedig en begerlijk, haar gang langzaam, lichtjes aanlokkelijk en zelfs erotisch.

Laura dacht dat de mannen slechts een grote, gouden dollar in haar figuur zagen, de rijkdom van haar vader, de onhandigheid van de boerendochter, en de kracht van een man. Gecombineerd met haar sterk karakter, haar schaamteloze uitgesprokenheid, haar koppige eerlijkheid en haar sterke afkeer van vleierij, haar tegenzin voor gesofistikeerde oneerlijkheid en hypocrisie, vormde ze inderdaad een uitdagende persoonlijkheid. Laura was zeer intelligent. Ze was behept met een meedogenloze sluwheid. Ze dacht dat mannen naar haar keken alsof ze een tweede soort vrijheidsstandbeeld was, of als een Lesbische vrouw, eerder dan een kwetsbare, lieve, en liefdevolle, op een popje lijkende Lolita-achtige jonge vrouw. Gaven de meeste mannen niet de voorkeur aan de voortreffelijk verfijnde Coco Chanel types, met de Nathalie Portman profielen, de verfijning van de Parijse Audrey Tautou, eerder dan aan de Mae Wests van verloren tijden? Slechts perverse mannen hielden nog van de Jane Russels en van de Kim Novaks deze dagen! En zo plaatste Laura zich in die categorie van vrouwen.

Neem nu haar broeder Diego. Was die niet getrouwd met een kleine, kwetsbare, mooie, voortreffelijke, exotische schoonheid? Deniz Sürkoglou was zo slank, dat je zou denken dat ze met de wind zou buigen. Laura lachte in haar wagen, toen ze de N11 verliet en meer voorzichtig op de zeer smalle wegen langs de Largeau Rivier in de bossen van Boyu reed. Deniz was ook geen speelgoedpop! Ze zag er wel zo uit, maar dat was ze helemaal niet.

Deniz was een Turkse geheime agente geweest in een vorig leven, een dodelijke vrouw! Ze was een tijgerin, die Deniz! Deniz kon eender welke man van honderd kilogram met haar kleine vinger vloeren. Maar Deniz zag er wel uit als een Parijs modemodel. Ze had ook van haar broeder een zeer gelukkige man gemaakt. Diego en Deniz woonden thans in de boerderij van haar moeder. Wie kon gedacht hebben dat Diego een landbouwer zou worden? Diego en Deniz hadden ook al drie jonge kinderen, twee jongens en een meisje. Laura glimlachte. Die drie kinderen vormden nu ook een deel van haar geheime tuin! Ze aanbad de kinderen. Ze waren de drie enige schepsels op aarde die haar leken nodig te hebben. Wanneer ze in het kasteel waren, dan zochten ze haar aan het einde steeds op, zochten troost en rust bij hun tante, en sliepen in haar armen. Laura zuchtte naar die ogenblikken.

Laura realiseerde zich bitter dat haar werk haar duwde naar steeds meer meedogenloosheid, naar harteloosheid, en naar de nooit-eindigende zoektocht naar objectiviteit, naar logica, en naar de toepassing van onweerlegbare cijfers in haar beslissingen.

Bracht de macht ook werkelijk het recht mee? Velen van haar collega's, bedrijfsbeheerders en financiers, beweerden niets minder. Macht kon Laura toepassen! Haar vader had haar benoemd tot Hoofdfinancier van zijn holding, een positie die in eender welk ander bedrijf de CEO of de *Chief Executive Officer* zou genoemd worden. Charles de Trioteignes bleef Voorzitter van de Raad van Beheer, maar in een bedrijf dat een privé investeringsfonds was, betekende dit de naaste positie aan de Almachtige God. Bedrijven waren geen democratieën! Charles was de enige meester en tiran van de holding. De andere leden van de Raad van Beheer dienden slechts als raadgevers. Ze konden het niet eens zijn met de meningen van Charles, en zelfs tegen hem stemmen. Hij was en bleef de enige aandeelhouder! Laura mocht dan wel de onderneming leiden, de eindbeslissing bleef bij haar vader.

Het fortuin van de vader van Laura was zeer aanzienlijk. Laura wist dat beter dan eender wie, en dan nog bleven er donkere plekken zelfs in haar kennis van de invloed die haar vader kon uitoefenen. Laura had de laatste jaren zeer hard gewerkt om het fonds te moderniseren en het nog meer rentabel te maken. Ze had deelnames genomen in andere fondsen, om de afgeleide holdings en de industriële bedrijven die de familie controleerde nog verder in de wereld te brengen dan haar vader. Ze had de structuren gemoderniseerd en leniger gemaakt. Ze had geïnvesteerd in bedrijven in andere landen dan België en de Emiraten, ook en steeds meer in de landen rond de Kaspische Zee, en in Zuid-Amerikaanse ondernemingen. De bedrijven in de Verenigde Staten en in landen die in energie werkzaam waren, en in de gezondheidszorg en in luxeartikelen, werden haar geprivilegieerde partners. Laura moest daar wel vechten voor erkenning, want de Amerikaanse zakenlui bleven nog argwanend tegenover vrouwelijke Algemene Beheerders. De naam van haar vader opende echter deuren die in andere gevallen zouden gesloten blijven. Onder de invloed van Laura, langzaamaan, verfriste een nieuwe bries de Trioteignes holding. En de opbrengsten groeiden exponentieel.

Ja, Laura de Trioteignes hanteerde veel macht! Tot dusver had haar vader haar geen enkel initiatief geweigerd. Hij was haar zelfs bijgetreden wanneer andere mannen haar stokken in de wielen staken, en haar drastische aanpassingen in vraag stelden. Hij had niet verbaasd toegekeken op de ongelooflijke snelheid van haar werk, op de vele nieuwe initiatieven die ze tezelfdertijd ontwikkelde.

Tot nu toe ook, had ze geen grove vergissingen begaan. Een onherstelbare fout had ze op elk ogenblik kunnen inleiden, want haar pogingen droegen steeds een risico. Ze controleerde en bestudeerde wel degelijk wat ze voorstelde. Ze zocht het advies van vele personen, onder wie ook haar vader. Een ongeluk had haar steeds kunnen achteruitduwen. Maar ze zette door! Machtig was ze nu, maar had ze steeds gelijk gehad in haar beoordelingen van andere personen, en dan vooral van mannen? Had ze families vernietigd? Had ze goede managers ten gronde gericht? Ze hoopte van niet. De knagende twijfels betreffende die problemen lieten haar niet los.

Het zou prettig geweest zijn om over dergelijke innerlijke bezorgdheden met iemand anders te kunnen praten dan met haar vader en moeder. Ze hield van haar broeder. Maar Diego de Trioteignes werkte in de boerderij van haar moeder, en leek zeer tevreden en gelukkig. Hij was zijn eigen baas, had niemand anders de schuld te geven van mislukkingen behalve zichzelf, en werd door niemand bekritiseerd. Misschien was Diego al opgebrand voor de wereld, en dat te zeer om zich nog te werpen in het milieu van de harde, Belgische bedrijfswereld.

Laura begreep scherp dat ze op een kruispunt stond. Ze zocht naar iets anders dan haar huidig leven. Ze wou echter niet, en kon niet helemaal alleen de alternatieve wegen opslaan! Wat verwachtte ze van haar weg? Een waarlijk eigen thuis. Een beminnde, lieve echtgenoot die zo sterk en intelligent zou zijn als zij zelf was, een man van de wereld die op zijn gemak kon blijven zowel onder eenvoudige mensen als met de rijken en de machtigen, een goede, krachtige minnaar, een rots in de branding van de zee, en, en ... En ze verlangde naar kinderen, om de vrees van een nutteloos leven te verjagen.

Laura zocht naar een uitdagend, veeleisend werk, voldoende geld om ver te reizen en om te kunnen wonen in vijf-sterren hotels, om te kunnen eten in gastronomische restaurants, te kunnen winkelen in de meest in het oog lopende boulevards van London, Frankfurt, Parijs, Amsterdam en New York. Ze wou altijd de concerten van de klassieke muziek waar ze van hield kunnen bijwonen. En ze wou tijd en geld kunnen besteden aan liefdadigheidswerken, aan de initiatieven van onbaatzuchtige behulpzaamheid die werkelijk een verschil maakten. Ze zocht geluk en een leven zonder ziektes.

Ze wou ook de tijd en het geld nemen om het Kasteel Trioteignes in zijn huidige toestand te onderhouden en te bewaren, het zelfs op bepaalde plaatsen te verbeteren. De bossen van het domein waren haar te wild geworden, en te donker op bepaalde plaatsen. Ze wou de jungle opengooien, meer grasperken voorzien en bloementuinen inbrengen. Trioteignes zou er meer als een Engels park moeten uitzien. Dat waren enige van de dingen waar Laura aan wou werken en voor vechten. Was dat teveel gevraagd? Wat dan ook, de verandering mocht nu snel komen! Of ze zou kraken en breken.

Die gedachten en nog vele meer dwarrelden door het hoofd van Laura terwijl ze door de bossen van Boyu reed, in de richting van het Kasteel Trioteignes. Laura bevond zich niet in een al te goed gemoed. Ze reed verder, op de rand van uitputting en depressie. Ze was vermoeid. Ze dreef haar krachtige auto vooruit aan een snelheid die eigenlijk te hoog was voor de smalle wegen nabij het kasteel. Ze moest lucht geven aan haar woede op één of andere manier. Ze had te lang in het ene Europese land na het andere gereisd, sinds al te lang, en steeds alleen op de ritten.

Wie was weer die funky business Scandinavische professor die zei dat *bowling alone* zo karakteristiek was voor moderne beheerders?

Op dat ogenblik, wanneer ze gehoopt had enige dagen buiten haar kantoorzaken te kunnen blijven, en één van haar voorkeurssteden wat langer te kunnen bezoeken, had haar vader haar dringend naar zich geroepen. Hij moest iets belangrijks met haar bepraten, en ze kon zeer snel verder moeten rijden, naar Zwitserland.

Laura reed nu onder de stenen gewelven van een ronde poort door, een kiezelpad in het bos op. Het was gevaarlijk hier snel te blijven rijden in het Domein Trioteignes, in dit wild bos. Dikke boomwortels doken op onder de autobanden! Haar vader had gevraagd wanneer hij haar kon verwachten. Ze had een dag en een uur gegeven. Haar vader had daarbij even gegromd. Hij had haar nog vroeger bij zich gewild, voelde ze.

Trioteignes was meer dan een kasteel. Het was een reusachtig privé domein, een uitgestrekt park dat min of meer ongetemd werd gelaten. Haar vader hield van Trioteignes op die wijze. Het park was omheind met een stenen muur van drie meter hoog. Die muur werd goed onderhouden. Het Trioteignes park was twee kilometer breed en drie kilometer lang. Het bestond grotendeels uit bosland, met nog wat moerasgrond en twee kleine meren erin. Het domein werd opengelaten op slechts drie plaatsen, om aan wilde everzwijnen, herten, hazen, wilde konijnen en gevogelte toegang te verlenen. De vader van Laura was een jager. Hij joeg slechts in dit, zijn eigen domein. Hier bleef hij ook de enige jager. Laura hield geen wapens, en Diego joeg ook nooit op wild. Dit was een ander kenmerk dat Charles de Trioteignes zo verschillend maakte van zijn kinderen.

De torens en de muren van het Kasteel Trioteignes verschenen in het zicht. Laura reed voorbij aan de stenen brug over de kasteelgracht, naar het gebouw dat de Orangerie genoemd werd. Charles de Trioteignes had de Orangerie omgebouwd om er moderne garages in onder te brengen. Terwijl ze nog verder reed, opende Laura op elektronische wijze de automatische deur van de haar toegewezen parkeerplaats in de garage. Ze reed naar binnen. Ze stopte haar auto met een zucht. Ze strekte haar leden. Ze stapte uit, en nam slechts een kleine, oesterschelp valies met zich mee. Ze liet haar andere valiezen in de autokoffer. Laura was een zorgvuldige vrouw wanneer ze reisde! Eén van haar grotere valiezen bevatte haar propere en gestreken klederen, de andere haar gedragen klederen, die gewassen moesten worden. Eenmaal gebruikt, wierp ze haar klederen steeds van de ene naar de andere valies. Laura verliet de garage langs een kleine zijdeur, en trok haar oestervalies achteloos achter zich aan. De lucht voelde fris rond de Orangerie. Een sterke, bijtende wind waaide hier. De kostbare mantel van Laura was slechts dun, het was een zomermantel. Laura vocht haar weg naar het kasteel. De wind blies nog harder over de stenen brug dan in de beschermende plaatsen van het bos.

Trioteignes was een gruwelijke, donkere, massieve moerasburcht, gebouwd in middeleeuws tijden. De meeste defensieve torens dateerden van de vijftiende eeuw of vroeger. Het Trioteignes Domein lag aan het einde van de grote bossen van Boyu, verdoken aan de ene zijde tussen de bossen. Aan de andere zijde lag het tegenover de rijke open velden en weiden van het dorp Trioteignes. Het dorp bestond slechts ten gevolge het kasteel. In vroegere tijden woonden daar de mensen die in het Trioteignes Domein werkten. De uitgestrekte moerasgronden, kilometers rond het kasteel, werden met de tijd uitgedroogd en omgevormd

tot vruchtbare velden. Alles dit vormde de burcht van de Trioteignes, want heel wat van die grond hoorde nog steeds toe aan de Trioteignes familie.

Laura stapte langzaam over de brug. Ze keek neer in de gracht, naar het brak water diep onder haar. Ze zag de grote boog van de brug, de planten in de gracht, en ze zie hallo aan hen. Ze stond nu op gekend en geliefd terrein! Ze ging verder naar het poorthuis, naar de vier massieve trommeltorens die haar in hun omhelzing opnamen. De grote, eiken poort tussen de torens was gesloten, zoals steeds. Laura ging door een heel kleine deur in de dikke poort van het wachthuis. Hier voelde ze zich al goed beschermd van de wind door de vier grote torens. Ze opende de deur en ging verder de koer in van het kasteel. Zelfs binnenin zag het kasteel er grimmig uit.

Het binnenhof van Trioteignes vormde een vijfhoek, vijf hoeken en vijf zijden. Nog vijf trommeltorens, hoger en slanker dan de ingangstorens, stonden vóór haar. Andere massieve gebouwen sloten het hof van de buitenwereld, behalve aan één zijde. Daar stond ooit een hoge muur. Ergens in de achttiende eeuw liet een Graaf Trioteignes, een voorouder van de vader van Laura, die muur grotendeels afbreken tot de hoogte van zijn borst. Daar opende het hof zich nu tot een breed, open zicht op de velden in het omringend land. Laura bleef ook nu daar even kijken. Ze hield van dit zicht op de vlakte, op de groene en bruine uitgestrektheid die zich aan haar toonde. Ze kende dit landschap zo goed! Ze had het lief. Ze dwong zich verder.

Drie gebouwen sloten de andere zijden van het kasteel af. Het verste gebouw, en dat ernaast, vormden een herenhuis. Daar bevonden zich de kamers van de graaf, en ook het appartement van Laura. De toren in het midden van de twee gebouwen verbond hen.

Beneden in de verste toren bevond zich de inkomsthal. Een grote, stenen trap leidde naar de verdiepingen boven het niveau van het hof. Het derde gebouw hield de gastkamers. Hier stonden vroeger de paardenstallen. Graaf Charles de Trioteignes, de vader van Laura, hield nog steeds enkele paarden, maar die waren nu verbannen naar een nieuw gebouw achter de Orangerie. Veel verder in het domein stond nog een groot jachthuis, een herenhuis zelf, dat thans uitgehuurd werd.

De indrukwekkende poort in de middenste toren bleef gewoonlijk ook gesloten. Het was een deur bestaande uit twee grote panelen, die mooi uitgesneden stonden met jachttafereelen. Vandaag kon de deur naar de leefkamers gewoon opengeduwde worden. Ja, haar vader verwachtte haar.

Laura stond hijgend in de inkomsthal van het Kasteel Trioteignes. Ze liet haar oestervallies staan en opende de eerste deur links. Ze stapte de huiskamer in. Die kamer was zeer groot, de zaal van middeleeuwse edellieden. De zaal was zeer lang, maar eerder smal. Ze was ook zeer in de stijl van de vorige eeuwen gebleven. De muren waren gedeeltelijk van naakte steen. Eiken balken droegen een houten plafond. Grote schilderijen van landschappen bedekten de linker muur. Zetels en sofa's brachten heldere kleuren in mooie, grote tekeningen van bloemen tussen de strenge lijnen van de rechthoekige vensters, en wierpen hun levendige kleuren tegen de bleke, eenvormige tinten van de muren. Grote, zwarte platte stenen bedekten de vloer, maar tapijten aan de andere muur braken ook dat strenge zwart. De plaats zag er uiteindelijk levendig uit, fris, opgewekt, en warm in atmosfeer. Grote blokken hout

knetterden in het vuur van de open haard, en lichte blauwe rook walmde op in de reusachtig grote schoorsteen.

De huiskamer eindigde in de eetkamer. Hier stond een lange eiken tafel, die al gezet was voor het avondmaal dat zou opgediend worden op een even zo kleurig tafellaken. Witte porseleinen schotels stonden op de tafel, gekleurde kristallen glazen, en schitterend zilverbestek. Op de tafel troonde een zeer grote vaas met afbeeldingen van Venetiaanse maskers, onlangs door haar moeder in Longwy gekocht, in Frankrijk. In de vaas stonden heel lange bloemen, een dik boeket, ook al met de meest levendige kleuren. Als Charles de Trioteignes zijn kasteel bij voorkeur wit en zwart zag, dan had de moeder van Laura bruisend leven opgedwongen aan het oud kasteel.

De vader van Laura wachtte haar op. Hij zat in een lederen sofa. Hij was een boek aan het lezen. Hij stond op. Hij was gekleed in een formeel, donkerblauw, gestreept pak. Zijn donkere, oranje das bracht ook wat kleur op hem. Charles de Trioteignes was een oudere, grijzende man. Hij kleepte zich steeds op om gasten te ontvangen, zelfs al was dat zijn eigen familie, in zijn eigen huis. Hij was minder groot dan zijn dochter, en slank als steeds. Hij presenteerde zijn droge kaak om een snelle, lichte kus te ontvangen van zijn dochter. Charles gaf slechts een kort, 'hoe gaat het met je, liefste? Het is fijn om je terug te zien. Je moeder zal zich zo verheugen!'

De deur aan het einde van de living werd daarbij opengeworpen. De moeder van Laura stormde binnen.

Monique Ghijsen was een hoofd groter dan haar echtgenoot, en tweemaal breder. Ze was een stoere boerendochter, de dochter van één van de boeren van het Trioteignes Domein. Charles en Monique kenden elkaar hun gans leven. Ze waren vroeg minnaars geworden. Charles had aan Monique gevraagd met hem te trouwen toen ze nog zeer jong waren, maar Monique had dat geweigerd gedurende vele jaren, tot zelfs nadat hun twee kinderen geboren werden. Ze had slechts enkele jaren geleden aanvaard met Charles te trouwen. Ze had altijd een afkeer gehad om in het donker kasteel te wonen. Ze gaf er de voorkeur aan te wonen en te werken in haar boerderij, nu de plaats waar haar zoon, Diego, woonde.

Monique was een grote vrouw, en Laura had de houding van haar moeder geërfd, de aardse binding met de wereld, het brein van haar moeder, haar gezond verstand, en de blonde haarkleur. Ze combineerde dat met de ijle, nuchtere maar subtiele geest van haar vader. Ze dacht aan zichzelf als aan de lelijke eend, maar ze kon elegant en chique zijn als ze zich daar maar wat op toepaste. Laura was helemaal niet het eindproduct van een stokoude, aristocratische familie. Ze betekende eerder een krachtige, nieuwe, jonge tak op een verlevendigde, eeuwenoude eikenboom. Laura omhelsde haar moeder. Moeder en dochter bleven lange ogenblikken verloren in de sterke omhelzing, waar Charles zoals steeds verrast en wat verlegen naar keek. Uiterlijk vertoon van gevoel was niet waar hij de voorkeur aan gaf.

Monique Ghijsen had een licht avondmaal zelf bereid, en de late namiddag ging al snel over in de avond.

Na enkele woorden van thuiskomst ging Laura weer naar boven, de trappen op in de inkomsthal. Ze ging naar haar eigen kamers. Ze nam een stortbad, veranderde van klederen,

en ging na een tijdje weer naar beneden, naar de huiskamer. Charles had al een fles Champagne geopend om de aankomst van Laura te vieren. Ze praatten kort met elkaar. Dan nodigde Monique hen de eetkamer in. Ze aten. Het enige ogenblik waarop Charles de Trioteignes over zaken praatte terwijl ze hun avondmaal genoten, was toen hij aan Laura zei dat hij haar wou zien om negen uur 's anderendaags 's morgens in zijn bureau. Na de lichte maaltijd bleven ze echter praten tot laat in de nacht. Charles en Monique zaten samen en dicht bijeen op de sofa, een groot glas XO Cognac op de lage tafel vóór hen. Hun liefde en respect voor elkaar was overduidelijk. Laura zat tegenover hen in een grote zetel. Zoveel dingen waren er voorgevallen met de mensen van Trioteignes! De moeder van Laura wist er alles van. En Laura moest vertellen van haar reizen, gemaakt in opdracht van haar vader.

Het bureau van Charles de Trioteignes nam de eerste, tweede en derde verdieping in beslag van de meest linkse en hoogste toren nabij het poorthuis. De werktafel van Charles, waarop zijn computers, videoschermen en laser drukkers stonden, bevond zich op de eerste verdieping. Op de vloer hogerop stonden zijn archieven en eigen bibliotheek. De boeken en documenten die hij minder nodig had werden steeds van die tweede naar de derde verdieping verhuisd.

Wanneer Laura de toren binnentrad, komende van de grote en belangrijkste zalen van het herenhuis, ging ze de wentelende, stenen trap op om haar vader al achter zijn tafel te vinden, aan zijn persoonlijke computer. Laura keek rond. Ze kwam hier niet zo dikwijls. Charles had in zijn bureau zijn vaste telefoon, Internetverbindingen, een telefax machine en meerdere computer invoer- en uitvoerapparaten. Op een grote tafel stonden een document scanner, een draagbare computer, een tablet computer, en twee mobiele telefoons. Een televisiescherm verbonden aan een digitale video-speler stond op nog een tafel, met externe back-up schijven, plus nog een aantal kleinere en grotere toestellen waarvan Laura geen flauw idee had waarvoor ze konden dienen. Dat alles vormde de perfecte elektronische zakenman! Het meest indrukwekkend in deze kamer waren de kabels. Draden liepen van overal naar overal, van de ene muur naar de andere. Laura beeldde zich in hoe de draden hier lagen zoals de vele verbindingen in het kronkelend brein van haar vader.

Charles keek op van zijn papieren en vroeg, 'hoe gaat het met je vandaag, beste? Dank je om net op tijd te komen. Ik heb een nieuwe, dringende zending voor je. Het spijt me dat ik je van Parijs moest terugroepen.'

Charles wachtte niet op antwoorden. De vader van Laura praatte nu in zakenmode, snel, zeer duidelijk, geen lyrische woorden verloren tussen de hoofdbeheerder en zijn assistente voor alle werk.

Charles sprak verder, recht naar Laura kijkend. Zij zonk neer in een diepe zetel vóór haar vader.

'Een belangrijke vergadering werd geregeld in Basel, in Zwitserland. Ik heb je daar nodig. De vergadering zal overmorgen plaatshebben. Ik kan een vliegtuigvlucht voor je reserveren vanuit Brussel, maar ik neem aan dat je liever wilt rijden. Als je toch het vliegtuig wou verkiezen, laat me dat dan vandaag vóór twee uur nog weten. Mijn secretaresse boekte een kamer voor je, voor twee nachten vanaf morgennamiddag, in het hotel waar de vergadering moet plaatshebben. Ze reserveerde ook al een parkeerplaats in de hotel garages. De enveloppe hier, bevat de details van de reservaties.'

Charles schoof een A4 enveloppe over de tafel naar haar zijde. Laura pakte de enveloppe niet dadelijk op. Meer moest nog komen.

Charles strekte zijn rug in zijn zetel en leunde verder naar achter, alsof het moeilijkste punt op de agenda geregeld was. Misschien was dat ook het geval. Laura had niet geprotesteerd tegen de opdracht.

Charles zei verder, 'hier is wat ik wil dat je zou doen in Basel. We zijn eigenaar van een belang van achtendertig percent in een bescheiden biochemisch bedrijf dat Pharmtelia heet, gebaseerd in Basel. Basel is een belangrijk centrum van de farmaceutische, biochemische en medische technologische nijverheid. Iets minder dan duizend dergelijke bedrijven hebben hun hoofdkwartier in Basel! Meer dan vijftigduizend personen worden rechtstreeks tewerkgesteld in die industrie in de regio. Pharmtelia is niet één van de grotere ondernemingen, maar ze bezit een uitstekend onderzoekscentrum dat interessante patenten ontwikkelde. Ze genereert hoge winsten, en bezit ook een productie-eenheid die enige faam bezit.

De Ondernemingsraad komt slechts twee, soms driemaal per jaar samen. Ik ben een lid van die Beheerraad, natuurlijk. Dat is ook mijn vriend, Andreas Stratten von Schillersberg, de graaf. Wij bezitten achtendertig percent van de aandelen, Stratten houdt twintig. Samen bezitten we de meerderheid van de aandelen, en controleren we dus het bedrijf.

Je kent onze banden met de Stratten. De Stratten zijn familie. Toen je nog jong was, bezochten we het Kasteel Schillersberg meerdere malen per jaar. De laatste jaren zijn onze relaties wat verslapt. Andreas en ik zijn ouder geworden. Ik ontmoet Andreas nog wel meer, meestal op zittingen van Beheerraden. Andreas belde me een week geleden op.

Hij trok mijn aandacht op een plan dat uitgestippeld werd door de Gedelegeerd Bestuurder van het bedrijf, de CEO of *Chief Executive Officer*, Johann Haller, en door de Voorzitter van de Raad van Beheer, Arnold Felsing. Haller houdt slechts twee percent van de Pharmtelia aandelen, Felsing vijf. Felsing is een Zwitser, dus lieten we destijds aan hem het voorzitterschap over.

Haller en Felsing willen vers kapitaal in Pharmtelia pompen. Waarom ze dat willen doen is me niet duidelijk, en ook niet aan Andreas. Geen voldoening gevende reden werd ons tot nog toe gegeven. Ik telefoneerde naar Haller, en Andreas deed dat met Felsing. We geraakten niet verder. We krijgen slechts argumenten terug die eigenlijk uitvluchten zijn, en met vrees en onzekerheid in de stem gefluisterd werden. Haller en Felsing bleven zeer vaag over de redenen waarom ze nieuw kapitaal willen injecteren. Noch ik, noch Andreas, hoorden van nieuwe, ambitieuze en veelbelovende projecten. Geen bouw va, nieuwe installaties lijkt voorzien te worden. Haller en Felsing ontweken onze meest indringende vragen om uitleg. Dat leek ons vreemd!

Pharmtelia geniet van een goede reputatie in Zwitserland en in Basel. Als Haller en Felsing meer geld willen, dan konden ze ook aan Andreas en aan mij gevraagd hebben om onze aandelen in Pharmtelia te verhogen. We konden dat gemakkelijk doen. Ze konden ook aan de Zwitserse banken die rijk zijn aan baar geld gevraagd hebben hun nationaal aandeel te verhogen. Ze willen niets van dat alles! Het is hun bedoeling om meer dan tien percent van de waarde van Pharmtelia te nemen bij een fonds van een Colombiaans, een Zuid-Amerikaans bedrijf genaamd Colombia Foods Emporium Inc., CFE, een naam waar we nog nooit voorheen van gehoord hebben.'

Charles wachtte even, tikte met een potlood op de tafel, en ging dan verder. Hij zei, ‘we probeerden iets te weten te komen over die firma, maar alles wat we konden horen en lezen was dat het bedrijf CFE inderdaad geregistreerd is te Bogota. Haar fondsen en adressen verdwijnen in de taks paradijzen van de Caraïbische Zee. We weten niet wie de eigenaars zijn van de CFE, en zelfs niet wat haar eigenlijke financiële status is. We kunnen dat natuurlijk op termijn wel uitvissen, maar het zal ons veel meer tijd kosten dan de enkele dagen die ons resten. Het feit is, dat Andreas en ik het gevaar lopen om in een minderheidspositie als aandeelhouders geduwd te worden, en daar houden we helemaal niet van. We lopen het gevaar de controle over Pharmtelia te verliezen. We vragen ons af waarom het bedrijf van Basel meer baar geld nodig heeft. We zeiden nooit nee tegen nieuwe projecten. De laatste jaren lieten we Haller het bedrijf besturen, meestal zoals hij dat wou, en hij heeft dat ook goed gedaan. We betaalden hem hoge bonussen. Noch Haller noch Felsing kunnen een grondige reden verzinnen waarom ze ons uit de controle van het bedrijf zouden willen duwen. Andreas en ik samen, konden aan Pharmtelia steeds de middelen geven om zich te herstructureren of om de zaken een andere richting in te sturen, of om nieuwe initiatieven van productie te steunen. We begonnen ons dus af te vragen wat er waarlijk aan de hand was bij Pharmtelia. Tot onze grote spijt en frustratie konden we niets horen over wat ze daar aan het stoken zijn in Basel!’

‘Vader, bent u vermoeid? Geeft u er de voorkeur aan om thuis te blijven en in alle gezelligheid in de armen van mijn moeder te slapen, en mij het vuil werk te laten doen? Ik begrijp dat wel. Maar ik ben geen lid van de Raad van Beheer van Pharmtelia. Ik kan u niet in een stemming vertegenwoordigen.’

Charles de Trioteignes schrok op, verbaasd van het plots, scherp sarcasme en de late protesten van zijn dochter. Hij leek gekwetst.

Hij zei, ‘Andreas en ik, wij zijn van een speciale soort leden van de Raad van Beheer. We zijn hoofdaandeelhouders, en als dusdanig kunnen we iemand anders als leden aanduiden, zolang we maar iemand van onze familie in onze plaats zenden. Dat is per contract vastgelegd. Je zult me echter niet vertegenwoordigen. Je zult vanaf de datum van de vergadering volwaardig lid zijn van de Raad van Beheer. Ik heb al onze Trioteignes aandelen overgemaakt aan jou. Je bent vanaf nu de enige eigenaar van de Pharmtelia aandelen van onze familie. Ik heb dat geregeld via een donatie. Alles werd bestierd tussen mij en Felsing. Het is volledig wettelijk in orde.’

Laura ging zeer strak rechtop zitten.

‘Hoe groot is de waarde van die aandelen, vader?’ vroeg ze.

De wenkbrauwen van Charles schoten omhoog.

‘We zijn eigenaar van ongeveer honderdveertig miljoen Zwitserse frank in Pharmtelia. De waarde is de laatste jaren verdubbeld in Euro, omdat de Zwitsers plots hun frank moesten laten vlotten tegenover de Euro.’

Laura was stomverbaasd. Zoveel geld! En dat werd bewogen door haar vader met een knip van de vingers.

‘Wat zal Diego zeggen van die transfert, vader? Hij heeft evenveel recht op dat geld als ik!’

‘Ik sprak al met Diego. Het geld is Trioteignes geld. Ik verwacht dat je het als dusdanig zult beschouwen. Ik vertrouw erop dat je steeds zult doen wat correct is. Zeg me niet dat mijn eigen dochter en zoon iets anders kunnen zijn dan zeer eerlijke mensen!’

Laura glimlachte zuur zoals een boerin die kiespijn heeft.

‘Natuurlijk,’ fluisterde ze.

‘Goed,’ voegde Charles toe. ‘Deze enveloppe bevat al de nodige papieren om je als officiële aandeelhoudster te bevestigen. De documenten benoemen je ook in de Raad van Beheer in mijn plaats. Felsing weet ervan. Hij gromde niet. Hij kan de beslissing aanvechten, maar hij heeft niet het minste recht dat te doen, en hij weet dat ook. Vanaf vandaag ben ik niet langer lid van de Beheerraad van Pharmtelia, en ook geen aandeelhouder meer. Jij bent dat. Ik wil dat je deelneemt aan je eerste Beheerraad overmorgen. Ik wil ook dat je officieel vraagt naar de redenen voor de verhoging van het kapitaal. En ik wil dat je weigert, en tegen de overeenkomst zou stemmen met het Colombiaans fonds. Andreas zal hetzelfde doen. Wij zijn de meerderheidsaandeelhouders. Wanneer wij de overeenkomst weigeren, is ze beëindigd. Als Felsing enige obstructie pleegt, dan werpen we hem eruit bij de volgende Algemene Vergadering van aandeelhouders, die we trouwens onmiddellijk zullen samenroepen. Andreas zei dat al aan Felsing. Felsing protesteerde erg. Hij weet echter wat te verwachten als hij probeert ons te bedotten. Hij kan dat trouwens gewoon niet.’

‘Wat, vader, als ik mijn vertrouwen geef aan Felsing, zijn redenen gegrond vind, en besluit met hem in zee te gaan en te stemmen ten gunste van de kapitaalsverhoging?’

‘Dat zul je niet doen,’ lachte Charles plots. ‘Je bent mijn dochter, een Trioteignes, en een betere vrouw dan ik ooit een man was. Ik ken je. Er bestaat geen fatsoenlijke reden waarom vreemd kapitaal in Pharmtelia zou moeten ingebracht worden, en tevens voorbij zou gegaan worden aan de twee meerderheidsaandeelhouders. Er schort iets in dat bedrijf. Andreas en ik weten alleen nog niet wat. We hoeven dat zelfs niet te weten, nu. We willen niet dat onze aandelen verdund zouden worden in het geheel. We willen de volledige controle over het bedrijf behouden. Zolang Andreas en ik, of Andreas en jij, niet zeer exact en zeer duidelijk weten wat er daar gebeurt, zou ik niet tekenen, en ik ben er rotsvast van overtuigd dat jij, mijn lief meisje Laura, dat ook niet zult doen.’

Laura glimlachte. Haar vader had gelijk op dat punt. Hij kende haar te goed.

‘Aan hoeveel weerstand zal ik het hoofd moeten bieden, vader? Hoeveel protest zal ik moeten trotseren? Zal het gevecht smerig en hard worden? Wat met de andere leden van de Beheerraad?’

‘Och, Haller en Felsing zullen natuurlijk pisinjdig worden,’ bleef Charles snel om te antwoorden. ‘Andreas en ik genieten de steun van enkele anderen in de Raad van Beheer. Dat doet er niet toe. Je zult de steun van Andreas hebben, en ik verwacht dat je de Stratten ook zult steunen.’

Charles de Trioteignes hield weer een korte stilte aan.

‘Ik heb me eigenlijk nooit om Pharmtelia bekommerd,’ gaf hij toe. ‘Het was een gezonde investering, een stabiele en gesmeerde investering. Ik liet de directeurs doen waar ze goed in waren. Haller en Felsing zullen verbaasd zijn met onze strakke lijn, misschien zelfs verontwaardigd. Er kan een opschudding gebeuren in de Beheerraad. Niets dat je niet gemakkelijk zou aankunnen. Jij en Andreas hebben alle macht om kalm te blijven, en met Pharmtelia te doen wat jullie maar willen. Felsing belde me op. Hij weet nog niet hoe je zult reageren. Je zult niet veel meer moeten zeggen dan een eenvoudig neen. Andreas zal je bijtreden. Je gaat daar naartoe, je zegt neen, en je komt terug. Ondertussen zullen Andreas en ik wat tijd gewonnen hebben om meer te weten over die Colombianen.’

Haller en Felsing er zullen je willen bereiken, je van mening doen veranderen. Ze zullen me opbellen. Ik zal hen hetzelfde verhaal geven als aan jou. We willen niet dat aan ons eigenaarschap van Pharmtelia geraakt wordt. Ze kunnen niets tegen dat argument. Het is ons recht. Zoals ik al zei, zal ik dan de tijd hebben om meer vragen te stellen over wie achter dat Colombiaans fonds steekt, en waarom nu juist Haller en Felsing hen erbij willen. Ik vrees dat het buitenlands fonds aan hen, aan Haller en Felsing, de toelating en de mogelijkheid zou kunnen geven om de macht over te nemen in Pharmtelia, de leden van de Raad van Beheer te veranderen, en zagezegd de teugels in eigen handen te nemen. Wel, als ze zoiets willen proberen, dan bestaat er geen goede reden om die Colombianen binnen te halen. Andreas en ik zullen Haller en Felsing buiten wippen vóór zoiets kan gebeuren!’

‘Je bedoelt, Andreas en ik, vader zullen dat moeten doen,’ merkte Laura op.

Charles bleef even bedrukt gedurende een paar seconden. Laura bemerkte hoe haar vader naar adem snakte.

Hij zei echter gedwee, ‘natuurlijk, natuurlijk,’ gaf hij toe, ‘Andreas en jij. Stel me echter niet teleur.’

Laura knikte. Vader en dochter schoten in een lach.

Charles de Trioteignes duwde zijn vingers in elkaar. Hij keek naar links en naar rechts. Laura glimlachte nog even verder.

‘Zul je rijden?’ vroeg Charles na een hele tijd stilte.

‘Ja, vader. Maar na dit Basel gedoe, wil ik een vakantie van minstens een maand!’

‘Ik verwachtte niets minder,’ knikte Charles. ‘Maar kom niet naar huis met één van die Franse *Côte d’Azur* gigolo’s, die al ons geld vóór het ontbijt zullen verkwanselen. Ga een kijkje nemen op het Kasteel Schillersberg nabij Stuttgart. Je bent daar in geen eeuwen nog geweest. Je kunt Andreas beter leren kennen.’

‘Ik waardeer gigolo’s niet echt, vader. Heb ik er ooit al één binnen gebracht?’

Charles de Trioteignes verwaardigde zich niet te antwoorden. Hij trok de schouders op. Hij duwde een folder naar Laura.

‘Hierin vind je al de relevante informatie die ik bezit over Pharmtelia, informatie over de directeurs van het bedrijf, en over de leden van de Raad van Beheer. Ik heb de mannen aangeduid die ons meer en beter toegenegen zijn. Van de anderen ben ik niet zeker. Ik neem aan dat je morgenvroeg zult willen wegrijden. Ik blijf tot je beschikking voor bijkomende vragen deze namiddag en vanavond.’

‘Vader, waarom zend je mij? Als het allemaal zo gemakkelijk is, waarom behandel je dit dan niet zelf?’

‘Dat kan ik niet, dochter. Ik heb nog wel veel meer belangrijke vergaderingen bij te wonen in Brussel de volgende dagen en zelfs weken.’

Laura knikte weer. Ze bleef nadenkend naar haar vader kijken. Welke belangrijke vergaderingen konden er te Brussel plaatsvinden waar zij niets van af wist? Ze was toch de Hoofdfinancier van de holding van haar vader! Haar vader was zeer mysterieus aan het doen, een houding die hem steeds al vergenoegde, zelfs met haar. Hij speelde kat en muis met haar. Hij wist dat ze nu zou zoeken naar waarover die Brusselse vergaderingen konden handelen. Ze zuchtte. Haar bloedeigen vader verborg dingen voor haar! Zoals de aandelen in Pharmtelia. Hoeveel aandelen waar zij niets van wist had hij nog in andere bedrijven? Ze nam de enveloppes en de folders op. In andere tijden had dit de overdracht van de wapens geheten.

Ze was de maarschalk die door de koning uitgezonden werd om een veldslag te gaan leveren in zijn plaats. Zou ze ongedeerd weerkeren? Ze moest één gevecht meer winnen, nu.

1.2. Basel

De volgende dag nam Laura de Trioteignes snel een ontbijt van een koude sandwich met kaas en ham in de keuken. Ze bleef staan terwijl ze kauwde. Wanneer haar ouders haar in de keuken vervoegden, gaf ze hen een vlug tot ziens, en reed ze weg naar de snelweg in de richting van Namen.

Haar GPS-systeem meldde haar dat ze ongeveer vijf uur en half rijden voor de boeg had. Ze verliet Trioteignes om acht uur en verwachtte in haar hotel aan te komen rond drie uur in de namiddag. Dat liet haar toe toch ergens wat te stoppen en iets te eten op de snelweg. Ze controleerde haar reis op een kaartenboek dat ze in haar wagen hield. Laura had wel vertrouwen in haar GPS-toestel, maar ze hield er toch aan op een kaart na te gaan langs welke wegen ze moest rijden. Ze wou een overzicht bewaren en niet zonder kaarten vallen bij een onvoorziene panne van haar elektronisch stuursysteem. Ze zou de E25 snelweg nemen naar Luxemburg, een weg die ze uit het hoofd kende, de A3 en A31 naar Metz in Frankrijk, de A4 naar Straatsburg en de A35 naar Basel. Haar rit was gemakkelijk, want ze kon op snelwegen blijven praktisch vanaf haar voordeur tot aan het hotel van Basel.

Dit was ook niet de eerste maal dat Laura naar Basel moest reizen. Ze had de Zwitserse stad al meerdere malen bezocht, om vergaderingen en conferenties bij te wonen. Basel was een kleine provinciestad voor haar, een rustige, burgerlijke stad. In de wereld van de internationale nijverheid en van financiën echter, was Basel erg beroemd.

Basel was niet alleen één van de grootste centra van de chemische en farmaceutische nijverheid van Europa. In de stad vergaderde ook het Basel Comité van Supervisie van het Bankwezen. De BCBS was opgericht door de gouverneurs van de centrale banken van meerdere landen om een forum te vormen voor de samenwerking van de banken in de zaken van toezicht. Het comité publiceerde richtlijnen en standaarden in vele dossiers over het bankwezen. Die richtlijnen werden de Basel I, Basel II en Basel III Akkoorden genoemd. Ze waren gekend en werden toegepast overal in de wereld. Ze zorgden voor betere aanbevelingen voor het veilig bankieren. Het secretariaat van het comité bevond zich in de gebouwen van een ander beroemd instituut, in de Bank van Internationale Vereffeningen, eveneens in Basel. De BIS was eveneens een belangrijke instelling voor financiers en bankiers.

Charles de Trioteignes en Laura waren vooral geïnteresseerd in de aanbevelingen voor risicobeheer van de BCBS. Door hun verwickeling in de BCBS, hoorden ze betreffende de laatste vooruitgang in het risicobeheer van hun operaties. Door deel te nemen aan conferenties die georganiseerd werden in de *Baseler Messe*, het tentoonstellings- en conferentiecentrum van de stad, hoorden ze van de nieuwste ontwikkelingen, en hielden ze voeling met de Bankcommissie van de Internationale Handelskamer, het ICC, en met de Bankvereniging voor Financiën en Handel, de BAFT.

Het privé financiële hart van Zwitserland zelf mocht dan wel liggen in de Zwitserse stad Zürich, de belangrijkste gezamenlijke financiële instellingen hielden hun zetel in Basel.

Charles de Trioteignes had samengewerkt in en met de Wolfsberg Groep. Dit was een associatie van vertegenwoordigers van dertien van de grootste banken ter wereld. De Wolfsberg Groep werd zo genoemd, omdat onderlinge besprekingen tussen die banken plaats hadden in het Kasteel Wolfsberg in het noorden van Zwitserland. In de Wolfsberg Groep

werkten ook professoren en onderzoekers van de universiteit van Basel. De groep produceerde documenten aangaande de reglementering van de bankindustrie. Ze ontwikkelde standaarden voor de gedragingen in de globale financiële handelsgemeenschap.

Charles de Trioteignes was zeer geïnteresseerd in dergelijke problemen. De Wolfsberg Groep had verklaringen gepubliceerd over de financiering van het terrorisme, documenten over principes tegen geldwitwassen, rapporten voor de gezamenlijke sturing tegen financiële corruptie, regelingen betreffende de uitgave van kredietkaarten, en dat alles om te strijden en om zich te beschermen tegen risico's van omkoperij, en dergelijke problemen.

De Wolfsberg Groep en de andere BCBS-documenten betekenden wat Charles en Laura beschouwden als het beste initiatief voor een gemeenschappelijk geweten in het bankierswezen. Laura had wellicht gewild dat de verklaringen en bepalingen nog helderder werden, meer gedetailleerd, precies en specifiek, maar ze nam de documenten gretig aan als een goed kader van maatregelen die met de tijd zouden evolueren naar een proper bankwezen. De documenten, bedenkingen en discussies vormden de eerste stap voor waar steeds meer en meer mensen in geloofden, en wilden steunen. Wie zou weigeren te werken aan betere, meer propere, meer eerlijke praktijken, ook in financiën? Het alternatief was een jungle waarin de wet van de sterkste werd toegepast en overwon.

Charles de Trioteignes had samengewerkt met al die groepen en instellingen. Hij had zijn dochter met zich meegenomen, zelfs toen ze nog slechts universiteitsstudente was. Hij had haar dikwijls voorgesteld als zijn assistente, waarbij soms wenkbrauwen hoog opgetrokken werden. Want Laura was toen een zeer mooie, jonge vrouw, die met een ouder wordende heer reisde. Laura was steeds fier en opgetogen wanneer ze haar vader zo vergezelde. Ze had haar vader aanbeden toen ze jong was. De toegevoegde prikkel om aanzien te worden als de minnares van haar vader door mannen die niet wisten dat ze zijn dochter was, brachten haar toen een zachte tevredenheid en trots. Ze was die gevoelens echter al lang ontgroeid.

Basel was dus geen onbekende stad voor Laura. Ze had dikwijls alleen gewandeld in de straten van het centrum, en ze had de museums bezocht. Ze had in het *Kunstmuseum* het schilderij van Hans Holbein gezien dat het lichaam van de dode Christus toonde. Ze had gelezen en gehoord van de banden van de Humanist Erasmus met de stad. Erasmus was gestorven in Basel. Hij lag begraven in de kathedraal van Basel, de huidige *Baseler Minster*, want dit was nu Protestants gebied.

Laura had een aangename reis. Ze hield wel van rijden. In Basel verbleef Laura gewoonlijk, met haar vader of alleen, in het reusachtig, hoog Ramada Hotel nabij de *Baseler Messe*. Nu reed ze naar het *Basler Garten* Hotel in de Steinentorstrasse, een discreet vijf-sterren hotel, waar de Pharmtelia vergadering ook zou plaatsvinden. Ze kon recht in de *Tiefgarage* van het hotel rijden, ging naar de lobby, en kreeg de grote kamer die door haar vader gereserveerd was. Ze nam een stortbad, veranderde van klederen, voelde zich aangenaam verfrist, en verliet direct het hotel voor een lange wandeling in de stad en langs de Rijn.

Zo vele mensen in de straten zien, verminderde enigszins haar gevoel van eenzaamheid. Ze nam een thee en een dik stuk kaastaart in een *Konditorei* langs de Rijn, naast de brug over de stroom die naar de *Messegelände* leidde, in een theehuis dat ze goed kende.

Daarna ging ze winkelen. Om wraak te nemen op haar vader, kocht ze twee zijden hemden, een wit hemd en een roze, in één van de beste winkels van vrouwenklederen. Ze kocht daar ook

twee jurken, een strenge grijze, en een zeer kleurrijk Zwitsers *dirndl*-achtig kledingje, dat ze grappig vond. Ze betaalde met haar bedrijfskaart, wetend dat haar vader zich even zou verslikken bij zoveel extravagantie voor die dure uitgaven met zijn geld. Op haar eigen rekening, in de haar voorkeur wegdragende juwelierszaak, viel ze in vervoering bij een verfijnde, gouden halsketting, die eindigde in een mooi verweven hanger afgezet met blauwe saffieren. De halsketting kostte een klein fortuin, maar had ze niet net een ander fortuin gekregen als een gift van haar vader? Ze wandelde verder, en had een avondmaal in één van de meest beroemde restaurants van Basel, ook al een restaurant waar ze vroeger met haar vader geweest was.

De volgende morgen bestelde Laura het ontbijt in haar kamer. Ze zag er eigenlijk tegen op de andere leden van de Raad van Beheer al vroeg tegen het lijf te lopen. Ze bracht haar resterende tijd door met het herlezen en bestuderen van de documenten die haar vader voor haar had voorbereid. Op de curriculum vitae van de leden van de Beheerraad na, leerde ze niet veel nieuws. Ze ging ook niet naar beneden om een middagmaal te nemen. Ze bleef alleen in haar kamer, rustte, las nog een beetje, en dutte zelfs wat in.

Tegen de middag begon Laura zich voor te bereiden op de vergadering. Ze kleepte zich om in haar nieuwe bloes en jurk, maar besloot niet te zeer in het oog vallende juwelen te dragen. Om twintig minuten vóór twee in de namiddag, er zeker de slimme zakenvrouw uitziend, met een mooie, lederen folder onder de arm, ging ze naar de Pharmtelia zitting twee verdiepingen lager. Wanneer ze de vergaderzaal in stapte, waren de meeste leden van de Raad van Beheer, ongeveer een dozijn mannen, al aanwezig. Ze zaten aan een lange tafel die bedekt was met een vlekkeloos tafellaken in gebroken wit. Sommige mannen wandelden al rond en praatten. Ze bedienden zich van thee en koffie vanaf een zijtafeltje.

De zaal zag er gezellig uit, met mooie vensters aan één zijde, behalve vooraan, en met bebloemde, gekleurde gordijnen langs die vensters. Het was prachtig, zonnig weer buiten. De zaal zag er oud uit, maar heel proper en fijn. Laura moest handen schudden, zich voorstellen, proberen een naam te plakken op elk gezicht, zoals ze gezien had op de foto's en de biografieën die haar vader haar had geleverd. Al de mannen die aanwezig waren, waren oudere heren, van vijfenvijftig tot zeventig jaar oud. Sommigen hadden assistenten meegebracht. Laura was de enige vrouw in de zaal, en de enige jonge vrouw.

Terwijl ze tussen de mannen door ging, bemerkte ze ook begerige en hebzuchtige ogen die haar volgden, en die haar van top tot teen discreet maar onbeschaamd aanstaarden. Laura voelde hoe vele ogen haar nog volgden, ogen die zonder twijfel haar benen en de curven van haar rug opnamen. Deze mannen, wist ze, waren allen roofdieren! Ze zouden niet gearzeld hebben van haar hun minnares te maken. Wel, Laura haatte deze mannen niet in het bijzonder, maar ze zou ook de minste van hen niet toegelaten hebben haar ook maar even aan te raken. Laura ging van de ene zijde van de tafel naar de andere, schudde handen, beantwoordde vragen met evenzeer beleefde, maar korte zinnen. Ze ging toe naar de laatste man die aan het hoofd van de tafel zat, aan het uiterste einde, de man die ze herkende als zijnde Arnold Felsing, de Voorzitter van de Beheerraad van Pharmtelia.

Felsing verwelkomde Laura hartelijk. Hij was een ouder wordende man met een zeer elegante houding, een Zwitserse bankier, een deelgenoot in één van de vele, zeer discrete

privé banken van Basel en van Zwitserland. Hij was een zeer gepolijst lid van de elite gemeenschap van bankiers in de gesofistikeerde wereld van financiën van Zwitserland. Laura groette hem ook warm, aarzelde wel even om te vriendelijke woorden te geven, wetend dat ze de man nu snel een dolk in de rug zou moeten planten. Ze had haar vader niet horen melden dat Felsing er een oneerlijke of onscrupuleuze man was. Hij was niet zeer groot, maar pezig, sportief, fijn gekleed, droeg geen bril, had grijzend haar, een bleke huid, was zeer kort geschoren, en geparfumeerd met een mannelijke, indringende, muskus ruikende Cologne. Hij droeg een donkerbruin pak en een heldergele das, wat hem deed contrasteren met de zonder uitzondering in grijs en zwart geklede mannen rond hem. Felsing toonde steeds een aangename glimlach, en doordringende, bruine ogen. Hij zag er intelligent en professioneel uit. Naast hem stond een jongere man, die hij voorstelde als zijn secretaris. Aan zijn andere zijde zat Johann Haller, de CEO van Pharmtelia. Felsing leidde ook hem in aan Laura. Haller leek de meer sterke, machtige man, de actieve, de duwer, een zwaardere man met een vierkantig gezicht en een prominente, sterke kin. Laura noemde hem al instinctief de rugbyman.

Na nog meer verwelkomingen, korte gesprekken en wat ronddraaien, kondigde Arnold Felsing het begin van de vergadering aan.

Tegen die tijd rees de paniek in de geest van Laura de Trioteignes! Eén zetel tegenover haar bleef leeg. Ze had Andreas Stratten niet gevonden onder de aanwezige mannen. Als ze nu tegen de kapitaalsverhoging zou stemmen, dan kon ze slechts een minderheidsstem laten gelden, en haar negatieve keuze zou verworpen worden. Het plan van Charles zou niet lukken!

Wat kon ze doen? Ze kon protesteren bij de beslissing van de Raad, en het argument benadrukken dat de stem van de Stratten cruciaal was. Haar argument kon aangenomen worden, maar de afwezigheid van Stratten kon ook beschouwd worden als een zwijgzaam vertrouwen in de Voorzitter, ten voordele van Felsing en van het voorstel. Alles hing dan af van de gemoedsstemming in de zaal en in het aantal mannen op wie Felsing kon rekenen, vergeleken met haar vader. Laura had haar vader moeten vragen welke leden van de Beheerraad hun zaak met sympathie aannamen. Ze had met deze personen vooraf moeten kunnen praten.

Arnold Felsing sprak enkele openingswoorden uit om iedereen op zijn of haar gemak te laten gaan zitten. De laatste koffie werd uitgeschonken. Dan leidde Felsing zijn secretaris in, om de globale financiële cijfers van Pharmtelia toe te lichten, alsook om enige mooie realisaties en successen van het bedrijf voor te stellen. De gegevens werden gepresenteerd op computerslides, die geprojecteerd werden op een groot scherm achter Felsing, zodat Felsing en Haller wat terzijde moesten schuiven.

Laura werd zeer zenuwachtig tegen die tijd. Ze was bezig aan haar tweede kop sterke koffie.

Dan werd plots de deur van de zaal ruw opengeworpen, en een hostess van het hotel leidde een jongeman naar binnen. Hij had gelopen. Hij hijgde. Hij keek rond naar een lege zetel. Felsing wees met een vinger naar de laatste, lege plaats. De jongeman ging zitten vóór Laura. Hij knikte naar haar met een vriendelijke grijns.

‘Ah,’ riep Arnold Felsing uit, ook zichtbaar opgelucht.

Hij stond recht uit zijn zetel, en onderbrak de speech van zijn assistent.

‘Mevrouw en Mijne Heren, ik verwelkom Graaf Georg Stratten in ons midden. De Heer Stratten zal nu zetelen in de plaats van zijn vader, onze geëerde vriend en Graaf Andreas. De jonge man belde me een korte tijd geleden op om zich te verontschuldigen een beetje laat te zijn. De opstoppingen tussen Stuttgart en Basel hebben hem blijkbaar vertraagd.’

Stratten stond, knikte naar de andere mannen, keek nog rond al staande, ging weer zitten, en trok zijn aandacht naar de blonde Laura.

Laura staarde terug naar de jonge Stratten. Dit was dus de zoon van Andreas! Ze herinnerde zich vaag aan hem van toen ze nog kinderen waren. Ze haalde zich een zeer luide jongen in het geheugen, een jongen die steeds onbeschaamd door de gangen en zalen van het Kasteel Schillersberg rende, en nooit langer dan een armzalige minuut stil kon blijven zitten. Hij speelde toen veel met zijn automodellen en tinnen soldaatjes. Hij had weinig aandacht aan haar geschonken. Hij speelde niet met meisjes samen! Sinds hoe lang had ze hem niet meer gezien? Twintig jaar?

De man die nu vóór haar zat was van haar leeftijd, zo lang en zo blond als zij. Hij had een hoekig hoofd met een sterke kin, was kort geschoren, en zag er helemaal uit zoals een *Sturmabführer* uit de Tweede Wereldoorlog, atletisch, krachtig, blakend van gezondheid, in elk aspect het imago van de Duitse *Übermensch* en krijger uit die tijden.

Wat kwam hij hier doen? Hoe verving hij Andreas Stratten? Waarom had haar vader haar niet verwittigd van de verandering? Deze Georg toonde helemaal het Stratten gezicht, een jongensachtige blik, charmerend en vol van zelfvertrouwen. Ze bemerkte dat zijn ogen op haar bleven rusten, en dat hij Arnold Felsing bijna gans ignoreerde. Hij was haar aan het bestuderen, aan het peilen naar haar karakter.

‘Wel dan,’ ging Felsing verder, ‘ik vergat bijna om iedereen te vragen zich voor te stellen, al kennen de meesten van jullie elkaar wel. We hebben nu een volledige Beheerraad samen. Onze nieuwe leden zijn Laura de Trioteignes en Graaf Georg Stratten. Alleen maar om zeker te zijn, zal ik iedereen kort voorstellen.’

Felsing begon met de man aan zijn linkerhand en noemde al de aanwezige leden. Laura droeg ook de titel van gravin. Toch had Felsing die aanduiding niet gebruikt op haar, wel op Georg Stratten. Laura was dit machismo wel gewoon. Wanneer Felsing haar naam uitsprak, bleven de ogen van Georg Stratten op haar gericht. Ze werd er onwennig bij. Georg leek zo verrast als zij niet haar vader te zien deelnemen aan de zitting.

Laura voelde zich vreemd bewogen. De zeer heldere, grijze ogen van de jongeman leken tot haar brein te willen doordringen, en haar uit te kleden. Ze trok zenuwachtig aan haar bloes, en ze vervloekte zichzelf daarvoor. Ze bloosde plots ongewild. Georg knikte dan weer naar haar, zijn grijns verbreedde, zijn ogen bekeken haar geamuseerd. Had hij haar gedachten geraden? De lichte grijns verliet nooit zijn mond. De geest van Laura raasde even. Waarom was Andreas Stratten niet hier? Hoe zou zijn zoon stemmen? Welke houding zou hij aannemen?

Arnold Felsing had zijn inleiding snel beëindigd. Zijn secretaris begon zijn voorstelling opnieuw kort van voren af aan, de twee eerste slides herhalend ten behoeve van Georg. Hij begon daarna aan een lang verhaal over de financiële resultaten van Pharmtelia. Hij liet een plastic folder uitdelen aan iedereen met al de relevante gegevens van zijn voordracht. Hij projecteerde foto's van de scheikundige laboratoria en van de twee fabrieken die het bedrijf in Zwitserland gebouwd had, de grootste in Basel en een andere nabij Lausanne.

De cijfers bewezen ten overvloede dat Pharmtelia een zeer gezond bedrijf was. Haar EBITDA, haar *Earnings before Interests, Depreciations and Amortizations*, haar winst vóór interesten, ontwaardingen en afschrijvingen, was gestegen met een percentage van twee cijfers. Dit opmerkelijk resultaat was een teken van de winstgevendheid van de werking van de onderneming, van de winsten die het bedrijf maakte met haar huidige activa, haar productiecapaciteit, en haar operaties aangaande de chemische stoffen die ze produceerde en verkocht. De EBITDA was ook een uitstekende financiële maat voor de *cash flow* van de werking. Laura had verrukt moeten zijn bij deze cijfers. Een verhoging met twee cijfers van de *cash flow* was zeldzaam geworden in de huidige economische teruggang die heerste in Europa, en dat met redelijk oude technologieën. Laura vond geen details in de geprojecteerde slides van de zones en van de producten waarvoor de stijging van de percentages het sterkst en het laagst waren. De cijfers lieten haar niet toe besluiten te trekken over hoe het bedrijf in de toekomst kon evolueren. Waarom ook zich daar zorgen om maken? Ze kon dat later wel uitvissen. Uiteindelijk beïnvloedden slechts de globale cijfers de waarde van het aandeel en de grootte van de dividenden. De boodschap die hier nu gegeven werd was: wij deden het goed, in domeinen waar jullie niets van afweten, dus doen jullie er goed aan ons met rust te laten. Toch had Laura meer willen weten over de producten die het uitstekend deden in de verkoop, en van welke minder moest verwacht worden. Enkele leden van de Raad stelden vragen zonder grote diepgang. Laura vroeg niets. Ze wou in dit stadium niet te veel aandacht op zich trekken. Georg Stratten ook bleef stil. Hij keek wat verveeld rond. Hij leek niet zeer geïnteresseerd in de geprojecteerde gegevens.

Arnold Felsing begon dan aan een algemeen overzicht van de activiteiten en van de nieuwste initiatieven van Pharmtelia. Enig detail van bepaalde cijfers werd thans gegeven, op slechts enkele producten. Felsing gebruikte zijn laatste slides om aan te duiden in welke richtingen Pharmtelia kon uitbreiden, en welke nieuwe producten konden ontwikkeld worden om strategisch voordeel te bekomen op hun concurrenten. Hij beëindigde zijn uitleg met te stellen dat ontwikkeling en groei nieuwe fondsen nodig maakte. Hij wees naar zijn secretaris om uit te leggen welke financiële middelen aangeboord moesten worden.

De secretaris toonde dan slides met het voorstel van een kapitaalsverhoging verleend door een Zuid-Amerikaans investeringsfonds. Hij stelde het fonds voor als een financiële trust die gericht was naar vernieuwende ontwikkelingen in de chemische en in de voedselindustrie, een vertrouwenswaardig en kapitaalkrchtig fonds, solide in haar investeringen in andere ondernemingen. De naam Colombia werd nooit vermeld, maar het adres van het fonds op de slides toonde duidelijk dat heen investeringsfonds was met hoofdzetel gevestigd in Bogota, de hoofdstad met een miljoen plus inwoners van Colombia. Nog meer slides met uitleg volgden, betreffende de investeringen van het fonds in gelijkaardige Europese en Amerikaanse scheikundige bedrijven. De slides gaven dan meer uitleg over de nieuwe producten waarvoor het kapitaal zou aangewend worden.

Nog meer slides en nog meer uitleg volgden aangaande de kwaliteitsstandaarden die geëist werden voor de productie bij Pharmtelia. De laatste slides toonden aan hoe gekend Pharmtelia werd in de Zwitserse industrie.

Aan het einde van de presentatie kondigde Arnold Felsing een korte pauze aan voor nog meer koffie. Die duurde slechts enkele minuten. Slanke hostessen brachten de stomend hete koffie naar de tafels. Niemand stond uit de zetels op.

Tot slot kondigde de Voorzitter van de Raad van Beheer aan dat de vergadering vooral samengeroepen was om de kapitaalsverhoging van Pharmtelia goed te keuren. Hij bracht het voorstel ter stemming. Hij begon van links naar rechts.

De leden van de Raad gingen akkoord met de kapitaalsverhoging. Wanneer Laura haar stem moest uitbrengen, stemde ze tegen, en gaf vooreerst geen argumenten. Vele hoofden die tegen dan al wat naar beneden gezakt waren, rezen op in schok. Iedereen keek in haar richting. Wanneer de stemming bij Georg Stratten kwam, stemde hij ook tegen.

Laura de Trioteignes zuchtte bijna hoorbaar van verlichting, tevreden om niet verraden te worden. Arnold Felsing verbleekte. Hij bleef echter onverstoord de stemming rond de tafel verderzetten. Slechts Laura en Georg hadden tegen gestemd, maar iedereen wist dat Felsing en Haller in moeilijkheden zaten! Hun meerderheidsaandeelhouders hadden tegen hen gestemd! Laura zag rode woede naar het gezicht van Felsing stijgen, en het vervormen.

Aan het einde van de stemming was Felsing weer asgrijs geworden in zijn gezicht, naarmate het begrip tot hem doordrong.

Hij vroeg, ‘mag ik de redenen kennen waarom Juffrouw Trioteignes tegen het voorstel van de kapitaalsverhoging stemde?’

Laura antwoordde zonder recht te staan.

De zaal werd plots heel stil toen ze zei, ‘Mijnheer de Voorzitter, met alle respect, vind ik dat Pharmtelia het zeer goed doet zoals de onderneming thans werkt. Ik kan mijn akkoord betuigen met de nieuwe projecten en met de toekomstperspectieven van het bedrijf.

Pharmtelia heeft het goed gedaan in de voorbije jaren, zoals de cijfers bewijzen. Ik kan echter niet akkoord gaan met een kapitaalsverhoging bij een Colombiaans bedrijf waar we de antecedenten niet van kennen. Ik meen dat alternatieve, Europese fondsen hadden moeten aangezocht worden. Welke fondsen Pharmtelia kan gebruiken, kan bepaald worden door een comité van de Raad, of gekozen door een onafhankelijk raadgeversbureau. Dan zouden we de geloofsbrieven van het toegepast investeringsfonds kennen, en in de mogelijkheid verkeren om de cijfers en de resultaten van het fonds en van zijn stabiliteit te kennen en te vergelijken. Pharmtelia kan zeer gemakkelijk alternatieve bronnen van kapitaal aanboren. Tevens zou de Raad van Beheer dan gegevens bekomen in grondig onderzochte financiële verslagen, wat ik zou verwelkomen. Mag ik er nog op wijzen dat het gekozen fonds de goedkeuring moet meedragen van de hoofdaandeelhouders?’

Het gezicht van Felsing werd weer roder.

Hij sprak Georg Stratten aan, ‘mogen we weten, graaf, waarom u het voorstel niet goedkeurde?’

Het antwoord van de jongeman kwam kort maar beslist, ‘we steunen volledig het standpunt verwoord door Gravin de Trioteignes, Mijnheer de Voorzitter.’

Daarmee wees hij ook de voorzitter terecht in diens aanspreekwijze. Hij had verder niets meer te zeggen, en knikte aanmoedigend naar Laura. Hij begon dan te bladeren in zijn folder, zo tonend dat hij niets meer zou toevoegen, en wellicht ook niet verder in de zaak geïnteresseerd was.

Felsingers moest een ernstig probleem in de Pharmtelia Beheerraad trotseren. Hij kon nu aanhalen dat alle andere leden van de Raad, de meerderheid, het voorstel aanvaard hadden. Hij kon stellen dat het voorstel zou uitgevoerd worden. Dat zou een oorlog betekenen tussen hem en de vertegenwoordigers van de meerderheidsaandeelhouders. Met die aandeelhouders tegenstanders van zijn plan, wist Felsingers wat er zou gebeuren als hij zijn voorstel poogde door te duwen in de Raad. De Trioteignes en de Stratten konden een Algemene Zitting van de aandeelhouders aanvragen, waarop Felsingers uit het bedrijf kon gezet worden. Hetzelfde zou gebeuren met Johann Haller. Ze zouden een negatieve aandeelhouders stemming en een motie van wantrouwen niet overleven.

Laura hoorde duidelijk een ander lid van de Beheerraad tot zijn gebuur zeggen, ‘ze willen geen kapitaalsverhoging omdat het de Trioteignes en de Stratten aandelen zou verdunnen!’ Laura reageerde niet dadelijk op die opmerking, maar ze wist dat dit de ware, naakte reden was van de wens van haar vader om een negatieve stem uit te brengen, plus zijn twijfels betreffende het Zuid-Amerikaans fonds.

Felsingers moest toegeven, ‘we zullen het voorstel dan in beraad houden. We zullen de hoofdaandeelhouders contacteren en van hen horen welke procedure ze zouden willen volgen voor de kapitaalsverhoging. Ik meen te begrijpen dat u niet tegenstander bent van een kapitaalsverhoging als dusdanig, Juffrouw Trioteignes?’

Laura werd gedwongen nog enkele woorden te geven.

Ze zei, ‘dat is zo, Mijnheer de Voorzitter. We zijn inderdaad bezorgd over de vermindering van het gewicht van onze aandelen, zoals u, heren, gemakkelijk kunt begrijpen. De verdunning is één van de problemen die wij hebben. Ik hoop dat mijn argumenten duidelijk zijn. We vinden dat een diep onderzoek naar de bronnen van nieuw kapitaal een aanwinst zou zijn voor het bedrijf. We hebben er vertrouwen in dat de financiële raadgevers van een onafhankelijk bureau ons een gedetailleerd, objectief gerechtvaardigde lijst van mogelijke investeringsfondsen kunnen opleveren. Ik herhaal, ik ben niet gekant tegen een kapitaalsverhoging als dusdanig, al zou ik graag meer details in cijfers krijgen aan welke initiatieven dat geld zal besteed worden, alvorens definitief te beslissen. We zijn niet gekant tegen een kapitaalsverhoging voor alle goede redenen, en door een onderzocht aantal investeringsfondsen, inbegrepen onze eigen fondsen. Beschouw dit als mijn finaal antwoord. Ik verwelkom elk nieuw voorstel om dit agendapunt een volgende maal in meer detail te behandelen.’

Felsingers en Haller stikten bijna van woede. Ze bleven niettemin beleefd. Felsingers begon aan een laatste voorstelling van realisaties van de firma. Hij gaf ook een kort overzicht van de toestand van de nijverheid, met een evolutie van de producten waarvoor een grote vraag naar kon komen in de toekomst. Laura had het fatsoen om geen moeilijke vragen te stellen, zoals hoe Felsingers aan het Colombiaans fonds was geraakt. Ze meende ook dat Felsingers geen verdere informatie betreffende het onderwerp aan haar zou lossen. Die laatste minuten was bijna niemand meer in de zaal nog aan het luisteren naar Felsingers. De mannen fluisterden onder elkaar. De zaal gonsde van de geruchten, die nauwelijks onderdrukt werden.

Felsingers sloot de vergadering af met, 'we hebben u de cijfers en onze initiatieven medegedeeld. Al die passen in onze verleden en toekomstige strategische plannen. We nemen aan dat ons voorstel voor een kapitaalsverhoging aanvaard is, maar de modaliteiten tijdelijk uitgesteld. We zullen natuurlijk dat probleem verder bespreken met onze hoofdaandeelhouders. Ik herinner er iedereen aan dat de toekomst van Pharmtelia op het spel staat. Een bedrijf moet innoveren of sterven, en voor innovatie zijn investeringen nodig. Met deze laatste woorden sluit ik de zitting af.'

Het gefluister in de zaal werd luider. Laura zag uit een hoek van haar ogen Felsingers en Haller naar haar toe willen komen. Ze verliet haastig de zaal. Ze bevond zich dicht bij de deur dan zij. Felsingers werd weerhouden door een groepje leden van de Raad. Laura moest nu praten met haar vader voor verdere initiatieven en standpunten, vóór ze kon onderhandelen met Felsingers voor verdere acties. Ze had gedaan waarvoor ze naar Basel was gekomen. Ze had een boel vragen voor haar vader. Ze verlangde ernaar weer naar huis te rijden. Ze verliet de zaal haastig, liep bijna de ganse gang door, en dan de trappen op in plaats van te wachten op een lift. Ze liep dan haar kamer in met een zucht van opluchting. Wanneer ze nog door de deur van de zaal van de Raadszitting ging, had ze een pandemonium horen losbarsten achter haar. Ze vroeg zich af hoe Georg Stratten daar zou uit geraken. Het laatste wat ze zag was hoe Johann Haller machteloos diep in zijn zetel zonk, en daar bleef zitten als een rots, als een bevroren lichaam. Johann Haller liet de andere mannen maar roepen en tieren. Hij bleef zitten, zijn gezicht werd nog zeer rood, maar het bleef stil en gesloten.

Laura lag in stilte op haar bed. Haar hart raasde snel. Na meer dan een uur, tijdens hetwelk haar telefoon meerdere malen rinkelde, besloot ze het hotel uit te sluipen. Ze nam opnieuw de trappen naar beneden, wachtte niet op een lift, keek noch naar links noch naar rechts. Ze liep door de lobby, hoorde nog enkele mannen luid spreken in de bar, maar ze wist niet wie en keek ook niet rond om te zien of dit mannen waren die leden waren van de Raad van Beheer van Pharmtelia. Ze durfde niet achter haar kijken. Ze vluchtte om weer te gaan wandelen in de kleinere straten van het stadscentrum.

Laura wandelde, vooreerst ook nog een beetje versuft in haar geest. Daarna kwamen de vragen en de twijfels. Waarom had haar vader haar niet gezegd dat Andreas Stratten uiteindelijk niet aan de vergadering zou deelnemen? Had de wijziging ten gunste van de zoon van Andreas zo snel en zo laat, op het allerlaatste ogenblik plaatsgevonden, dat ze niet meer vooraf verwittigd kon worden? Neen, dat kon niet zijn, want ook voor Georg Stratten was er een overdracht van aandelen moeten gebeuren. Ze was slechts naar Basel gekomen om neen te zeggen aan het vooropgesteld plan, zonder veel uitleg te krijgen. En ze wist ook niet meer. Slechts voor die korte neen had ze de laatste vier dagen van haar tijd moeten opofferen, en vermoeiende ritten moeten maken naar en van Basel. Haar vader was door de grote operatie moeten gaan om haar de cruciale aandelen over te maken die hij bezat in de zeer winstgevende onderneming. Waarom zoveel moeite doen? Waarom zoveel moeite, enkel om haar naar Basel te sturen als een boodschappenmeisje?

Felsingers en Haller hadden de weigering niet verwacht. Dat had ze duidelijk gemerkt. Maar ze hadden ook niet gedetailleerd voor welke projecten een kapitaalsverhoging nodig was. Wie gaf een blanco cheque? Niet Laura de Trioteignes! Felsingers en Haller werden in het

openbaar in verlegenheid gebracht door de berisping in de officiële zitting van de Raad van Beheer. Dat was niet de manier waarop de zaken afgehandeld werden in het Europa van de ondernemingen, en nog minst van al in Zwitserland! De Raad van Beheer van Pharmtelia was een “*old boy*” instelling. Dat ook had ze duidelijk gemerkt. Een telefax was vanuit Trioteignes of vanuit Schillersberg verstuurd kunnen worden. Die had Felsing kunnen waarschuwen dat de Trioteignes en de Stratten zich niet akkoord verklaarden met de kapitaalsverhoging. Een interne bespreking had dan tussen Trioteignes, Stratten en Felsing kunnen opgezet worden om de plooiën in de financiële visies glad te strijken. Waarom was dat alles niet gebeurd?

Als zij als een boodschappenmeisje uitgestuurd was, dan stond Georg Stratten nog meer als kop van jut! Het enige dat hij op de vergadering had moeten zeggen, was dat hij haar opinie bijtrad. Hij was slechts de stem van de Trioteignes gevolgd. Dergelijke boodschap was ook per telefoon kunnen gegeven worden. Andreas Stratten had het niet nodig gehad zijn zoon naar hier te zenden! Laura wist eveneens niets af van de belangrijke zaken die haar vader in België moest aanpakken. Waarom dan had hij haar weggezonden? Wat was er aan het gebeuren? Laura bleef met een zeer wrang gevoel achter over de ganse zaak! Ze voelde zich gemanipuleerd, een marionet aan een koordje. Komende van haar vader, deed die realisatie haar pijn.

Misschien was ze slechts spoken aan het zien waar er geen waren. De volgende maal zou ze wel meer sceptisch moeten zijn over dergelijke zendingen van haar vader. Ze had deze niet dadelijk moeten aanvaarden, zonder volledige kennis van zaken en grondige redenen. De indruk om verraden te zijn geworden door haar vader, om te lichtgelovig, te goed vertrouwend, te naïef geweest te zijn, bleef in haar geest hangen. Ze voelde zich onwel. Ze wandelde nog een vol uur, en poogde de twijfels in plotse angst voor het onbekende uit haar hoofd te bannen. Daarna keerde ze naar het hotel terug. Ze had ten minste de tevredenheid van een succesvolle missie. Ze moest zich van niets de schuld geven. Of moest ze dat wel?

1.3. Georg Stratten

Laura de Trioteignes keerde laat terug naar het *Basler Garten* Hotel. Ze was doelloos blijven dolen in de Baseler avond, straten nemend volgens de grillen van haar voeten, kijkend naar de laatste zonnestralen op de Rijn. Bijna zonder het te weten kwam ze terug aan bij haar hotel. Ze bleef er geducht voor iemand uit de Pharmtelia Beheerraad het hoofd te moeten bieden. Ze kon slechts enkele, eenvoudige, concrete argumenten vinden om haar negatieve stem op het voorstel van Felsing mee te rechtvaardigen. De kapitaalsverhoging zou de aandelen van de hoofdaandeelhouders verdunnen en bijgevolg hun controle over het bedrijf vernietigen. Onvoldoende informatie was gegeven aangaande de redenen waarom het geld nodig was. Onvoldoende redenen werden gegeven waarom het een Colombiaans investeringsfonds zou moeten zijn dat het geld inbracht. Die redenen beschouwde Laura al terecht en voldoende. Ze had daarnaar verwezen in haar antwoord tijdens de stemming zelf. Laura voelde zich wat meer zelfzeker op dat ogenblik, in lijn weer met haar geest en geweten. Met dat geregeld, had ze een drankje nodig en een avondmaal. Het hotel-restaurant was klein. Ze bestudeerde het voorstel van schotels buiten, op het uitgehangen menu, en ze was tevreden. Het menu zag er behoorlijk uit. Ze was er wel van overtuigd dat de schotels met zorg zouden voorbereid zijn. Het was het soort internationaal voedsel dat opgediend werd op dezelfde, zuivere wijze in alle sterrenhotels van de wereld, karakterloos, Frans, maar het kon volstaan deze avond. Ze wou niet nog moeten opbellen voor een reservatie in één van de met Michelin sterren behepte gastronomische restaurants van Basel. Ze voelde zich uitgeput, en ze kon ervan op aan dat ze leden van de Beheerraad zou vinden in die duurdere gelegenheden.

Laura liep de lobby door, het restaurant in. Ze vroeg naar een tafel. De zaalchef gaf haar een ietwat verraste blik. Hij vroeg of ze een tafel voor één persoon alleen wou. Ze knikte. De man wees naar een tafeltje dicht bij de ingang. Laura wou niet in de tocht zitten, en zeker niet op een plaats waar iemand haar kon opmerken vanuit de lobby. Ze zag dat het restaurant in L-vorm ingericht was. Ze stapte dus resoluut verder door, de zaalchef op sleeptouw. De man kon zich of verveeld, of geamuseerd voelen. Hij veranderde in geen geval de uitdrukking op zijn gezicht. Hij was wel meer cliënten met vreemde gemoederen en verlangens gewend, en vooral gewoon aan wispelturige, extravagante vrouwen. Laura draaide de hoek om, stapte naar meer veiligheid en intimiteit.

Slechts één man zat in de ruimte die zich opende aan haar blik. De man zat met zijn rug naar haar, alsof hij ook aan de rest van de wereld had willen ontsnappen. Hij toonde een bos verward, blond haar, en hij was alleen. Laura herkende het hoofd, de brede schouders, met een nieuwe schok. Ze was niet zeker. Ze stapte nog vooruit. Toen ze ter hoogte van de man kwam die het menu aan het bestuderen was, realiseerde zich haar verwachting, haar hoop. Georg Stratten zat in zijn eentje achter de hoek in het *Basler Garten* restaurant.

Laura ging tot naast hem staan. Georg werd iemand aan zijn zijde gewaar. Hij keek op, en zag Laura naast zich blijven. Hij schrok op uit zijn gedachten, met overduidelijke verrassing, en ook blijdschap. Hij probeerde onmiddellijk uit zijn stoel op te staan, zoals een oudmodig legerofficier zou hebben gedaan. Dat lukte hem ook, met enige onhandigheid. Laura verwachtte even dat hij zijn hielen nu tegen elkaar zou klappen!

Ze glimlachte, en vroeg, ‘goede avond, graaf. Verwacht u iemand, of mag ik me bij u voegen?’

Georg klikte toch niet zijn schoenen tegen elkaar. Hij stond wel op, en gaf haar een formele handkus. Hij bleef verbaasd kijken.

Hij antwoordde snel, ‘neen, neen, ik bedoel ja, gravin. Ik verwacht niemand. Ik probeerde u al meerdere malen op te bellen de laatste uren. Ik wou u uitnodigen om samen het avondmaal te nemen, maar u was niet in uw kamer. Alstublieft, ga zitten, als deze tafel u bevalt. Uw aanwezigheid doet me een groot genoegen. Ook, alstublieft, kunnen we de graaf en gravin weglaten tussen ons? We kennen elkaar toch al zeer lang, is het niet? Kunnen we Laura en Georg zeggen?’

Laura glimlachte liefjes, en ging zitten. Ze wuifde de zaalchef weg. Hij bleef echter staan, en vroeg of ze een aperitief wou. Laura aarzelde. Georg had een leeg glas Cognac vóór zich.

‘Ik had graag een glas Champagne,’ knikte Laura dan toch tot de kelner.

Ze wees naar het glas van Georg, ‘wilt u een tweede?’

Georg keek verrast naar zijn glas sterke drank.

Hij trok zijn lippen samen, maar schudde van neen met zijn hoofd.

‘Geen tweede van dit,’ zei hij aan de kelner. ‘Maak het ook een tweede glas Champagne, graag.’

De zaalchef verwijderde zich, duidelijk tevreden met zichzelf. Alles viel mooi in de plooiën. De atmosfeer leek op te warmen met zijn vriendelijke, wetende glimlach. Niemand in de *Basler Garten* zou een avondmaal alleen mogen nemen! De kelner nam Laura’s regenmantel van haar zetel weg, en hielp haar te zitten. Georg stond nog steeds recht. Hij begreep dat hij Laura had moeten helpen. Hij ging iets later dan Laura weer zitten.

Laura begon onmiddellijk te praten over wat er in haar hoofd was blijven hangen.

‘We hadden een lastig ogenblik deze namiddag,’ zuchtte ze.

‘Dat is waar,’ glimlachte Georg. ‘U behandelde dat op briljante wijze. De stemming moest gebeuren, en we moesten tegen stemmen. Daar was geen ontsnappen aan.’

‘Inderdaad niet,’ trok Laura de schouders op.

‘U moet zich pijnlijk gevoeld hebben,’ vervolgde Georg. ‘De meeste last kwam op uw schouders terecht. Ik realiseer me dat u niet veel uitleg voordien kreeg. Dat spijt me erg, vooral omdat ik waarschijnlijk de eerste reden was voor die vreemde procedure. Er bleef niet veel tijd over, ziet u, en noch uw vader noch mijn vader konden u adequate redenen geven voor een gedrag dat u voorzeker zeer ontoereikend en onduidelijk moest lijken. Gelieve mijn verontschuldigen daarvoor aan te nemen.’

Georg werd rood in zijn gezicht. Laura begreep er niets van. Ze wist opnieuw niet wat ze moest denken.

‘U klinkt nu zeer mysterieus, Georg! Welke mogelijke uitleg was er te geven, behalve wat ik zei?’

De kelner bracht de twee hoge Champagneglazen op een zilveren schotel. Hij zette ze omzichtig vóór hen neer.

Georg nam zijn glas, hief het hoog, en zei, ‘op ons!’

Laura vroeg zich af wat hij met die woorden bedoelde; Ze vond zich echter al in een beter gemoed, en herhaalde daarom na hem, ‘op ons!’

Ze dronken.

‘Het is een hele tijd geleden sinds we elkaar de laatste maal op Schillersberg ontmoetten, niet?’ mijmerde Georg.

Hij bracht het gesprek naar een andere plaats en een andere tijd.

‘Inderdaad! We moeten tien of elf jaar oud geweest zijn, ten hoogste. U was een luidruchtige, snoevende, hardhoofdige jongen, driest op het roekeloze af, en u hield niet veel van meisjes die overal hun neus wilden in steken.’

‘Ik ben veranderd!’ riep Georg snel uit. ‘Ik hoop dat ik me verbeterd heb!’

Zijn glimlach deed de laatste verdedigingen van Laura wegsmelten.

‘U was me altijd al aan het plagen,’ rechtvaardigde Georg zich. ‘U was zo intelligent en listig! U deed me er altijd uitzien als een domoor. U waart steeds in de bovenhand met woorden!’

‘Was ik dat? Ik herinner me dat ik nogal ondeugend kon zijn, ja. Ik moest me toch verdedigen! Ik woonde met een broeder die zo erg op u geleek,’ lachte ze.

Georg glimlachte meer open, en dronk lichtjes van zijn Champagne.

Hij wees naar het menu. ‘Kies alstublieft voor ons beiden. Ik zal u volgen! Verbaast u me maar opnieuw.’

Laura nam het menuboek op. Ze bestudeerde het enkele ogenblikken in stilte. Ze voelde zijn ogen op haar blijven hangen.

Ze besliste, ‘ik zou de Sint Jacobsschelpen nemen, het lam en de fruitschotel van het seizoen.’

‘Dat is fijn voor mij,’ besloot ook Georg dadelijk. ‘We kunnen twee van elk nemen. Kunnen we jijen en jouwen?’

Laura glimlachte en knikte.

Wanneer ze opkeek van het menu, staarden ze plots recht in elkaars ogen. Laura zag jongensachtig enthousiasme, eerlijkheid, openheid, vastberadenheid, enige naïviteit wellicht, en nog iets van de roekeloosheid van toen hij nog veel, veel jonger was. Ze bemerkte ook warme bewondering. Was dat voor haar intelligentie, zoals hij net had vermeld, of voor haar figuur? Ze voelde zich blij, op haar gemak, en vreemd genoeg, ook beschermd. De andere leden van de Raad mochten nu binnenstormen. Ze kon hen aan. Ze kon kwaad uithalen. Ze wou hen niet rond zich.

Ze dronken hun parelende wijn, maar ze hielden een lange stilte aan. Laura bemerkte hoe gretig Georg zijn ogen op haar hield.

‘Je spreekt Frans zonder een hoorbaar accent,’ complimenteerde Laura hem.

Ze schoof haar servet wat verder van haar Limoges porseleinen schotel weg.

‘De Franse lijn in onze familie is sterk. Er vloeit ook Trioteignes bloed door mijn aderen, weet je!’

‘Ja, natuurlijk,’ gaf Laura toe.

Ze was dat bijna vergeten. Haar gezicht versomberde wat. Hoe zeer gelijkbloedig was hij eigenlijk?

Laura vroeg zich plots af, ‘waarom in godsnaam stel ik me die vraag?’

De kelner stond weer naast hen. Ze bestelde. Zoals eender welke Zwitser zou gedaan hebben, vroeg de kelner eerst aan Laura, en zoals elke fiere Duitser zou gedaan hebben, antwoordde Georg voor beiden. De kelner boog en ging weer weg.

‘Ik herinner me dat je ook goed Duits sprak,’ merkte Georg op.

‘Ik kende slechts enkel woorden, toen, maar we hadden niet veel woorden nodig als we samen speelden, niet?’

‘Nee, veel hadden we niet nodig,’ glimlachte Georg weer.

‘Je zei daarnet dat je me een uitleg schuldig was,’ drong Laura aan.

Georg leek zich uit een trance te trekken. Hij ging meer recht zitten, en verschoof de vorken naast zijn schotel.

‘Inderdaad. Zie je, vader vertelde me over de aandelen die hij in Pharmtelia had. Hij wou me in het bedrijf betrekken. Ik nam dat aan als een eerste opdracht, een soort proefperiode. Ik was geïnteresseerd. Ik keek sommige van de gegevens na die hij me bezorgde omtrent Pharmtelia. Ik vroeg naar meer cijfers en spreadsheets aan de boekhouder. Daarna bezocht ik de fabrieken van het bedrijf. Dat was niets bijzonders. Ik telefoneerde gewoon naar de directeur van de fabriek in Basel, zei wie ik was, en vroeg om een rondleiding door de productie-eenheden. Ik bezocht ook de fabriek te Lausanne. Vriendelijke mensen. Zeer zuivere, goed onderhouden zalen. Zeer Zwitserse orde. Ik keek wat rond.’

Georg pauzeerde even. De kelner bracht de Sint Jacobsschelpen.

‘De schelpen zijn warm,’ waarschuwde de kelner. ‘De schotels zijn zeer warm. Wees alstublieft voorzichtig!’

Ze knikten. Georg bestelde een fles droge Médoc wijn. Ze aten.

Halfweg door hun hors-d'oeuvre begon Georg weer te vertellen.

‘Alles leek me piekfijn in orde. Typische Duits-Zwitserse *Gründlichkeit*, goed gedefinieerde procedures, goed bedachte processen, strikte kwaliteitsregels, uitstekende meetgegevens, vriendelijk personeel dat competent was en tevreden leek om bij Pharmtelia te werken. Alles leek op zijn best.’

‘Maar?’ vroeg Laura, nu met zeer geïnteresseerde ogen.

De kelner kwam zich verontschuldigen om slechts nu de Sauvignon witte Bordeaux wijn te kunnen inschenken. Ze dronken. De wijn was zeer koud en smaakte mineraal, zeer aangenaam.

‘Later, thuis,’ hernam Georg, ‘ontdekte ik enige ongewone verzendingen.’

Laura keek op, maar beëindigde haar schelpen.

Georg ging voort, ‘de verzendingen van producten die zorgden voor enige van de hoogste toegevoegde waarde, werden systematisch getransporteerd naar Zuid-Amerika. Niet in de meer bescheiden hoeveelheden die ik zou verwacht hebben. Ze werden verscheept bij tonnen!’

‘En met Zuid-Amerika bedoel je Colombia?’ raadde Laura.

‘Aha!’ wees Georg met zijn lepel in haar richting, duidend dat ze het bij het rechte eind had.

‘Nee, niet exact naar Colombia,’ zei hij. ‘Niet naar Bogota. Vanuit Basel werden de producten in containers per trein naar Antwerpen gebracht, en dan per schip naar Maracaibo.’

‘Maracaibo?’ riep Laura ongelovig uit, ‘waar ligt dat?’

Haar kennis van Zuid-Amerikaanse aardrijkskunde was allesbehalve uitstekend.

‘Dat wist ik ook niet. Ik moest het opzoeken. Maracaibo is een zeehaven van Venezuela. Het is een grote stad. Ze heeft een luchthaven, en goede wegenverbindingen met het naburig land,

van waar de stad niet veraf ligt. Het buurland dicht bij Maracaibo is Colombia! Maracaibo is vooral een koffie- en petroleumhaven.'

'En de Pharmtelia producten worden gebruikt in de koffienijverheid?'

'Oh neen, helemaal niet,' glimlachte Georg bij zo weinig wetenschappelijke kennis. 'Dat is juist het vreemde aan de zaak. Ik heb er geen idee van wat Venezuela zou doen met de chemicaliën die Pharmtelia er naartoe verscheept.'

'Maar beeld je in,' vervolgde Georg direct, terwijl hij een laatste stukje Jacobsschelp at, 'Maracaibo ligt dicht tegen Colombia. De producten kunnen in de kortste keren van die haven getransporteerd worden naar eender welke stad van Colombia. Medellin bijvoorbeeld, ligt op ongeveer zeshonderd mijl van Maracaibo, een dag rijden voor een goedgevulde camion.'

'Aha!' riep Laura weer uit, Georg nabootsend.

Ze kreeg het gevoel alsof ze een samenzwering begonnen.

'Aha!' herhaalde ook Georg. 'Wanneer mijn vader me vertelde dat een Colombiaans fonds in het kapitaal van Pharmtelia wou geraken, vermoedde ik iets vreemds op het spoor te zitten.'

'Interessant,' gromde Laura. 'Maar welk verband kan er tussen dat alles liggen?'

De aanwijzingen hadden weinig zin voor Laura.

'Je sprak van chemische producten,' merkte Laura op, 'maar Pharmtelia is een farmaceutisch bedrijf. Levert Pharmtelia dan nog andere producten af?'

'Ja en neen,' schudde Georg bedenkelijk het hoofd. 'De meeste producten die Pharmtelia fabriceert zijn wel degelijk farmaceutische producten die klaar zijn voor consumptie als geneesmiddelen. Sommige zijn chemische producten die ook voor wat anders kunnen gebruikt worden. Beschouw hen als basissubstanties voor de farmaceutische nijverheid, niet als eindproducten. Die chemicaliën zijn van zeer hoge kwaliteit, zeer zuiver, moeilijk te produceren, en dus in andere woorden redelijk uniek. Ik vond nog wat anders ook!'

'Wat dan?' vroeg Laura nieuwsgierig, terwijl de kelner hen de rozige stukjes lam bracht met een boeketje groenten en kleine, gekookte aardappelen.

'Nogal grote ladingen van hetzelfde product werden per trein en camion niet naar Antwerpen in België gebracht, maar naar de stad Namen in Wallonië.'

Laura wist niet meer wat te denken. Van Venezuela en Colombia naar Namen, naar dicht bij Robois en naar dicht bij Trioteignes? Was haar vader op één of andere manier betrokken in die transporten van Pharmtelia producten? Waarheen was Georg haar aan het leiden? Hij hield er blijkbaar van de suspense wat aan te houden.

'Wel,' mijmerde Laura, 'ik veronderstel dat de Belgische farmaceutische bedrijven, waarvan er nogal wat ook in ons land opgericht werden, basisproducten kunnen gebruiken zoals die door Pharmtelia geleverd worden.'

'Natuurlijk, natuurlijk,' fluisterde nu bijna Georg.

Hij stak een stukje roze, sappig lam in zijn mond. Laura liet hem rustig verder kauwen.

'Het product dat naar Namen en naar Maracaibo verscheept wordt, is efedrine,' kondigde Georg triomfantelijk aan, alsof hij een ader zuiver goud had aangestoken.

'Efedrine?' Laura bleef verder in de mist.

'Ja, efedrine!' keek Georg op, merkend dat het woord geen belletjes aan het rinkelen bracht in het hoofd van Laura. 'Hoeveel weet je van scheikunde af?'

‘Praktisch niets, nada,’ gaf Laura toe. ‘Ik heb een masters graad in Rechten en een MBA, een *Master of Business Administration*, in economie, en één in management. Scheikunde is een donker, gesloten domein voor me!’

Georg keek weer verrast op. Hij leek verbaasd te zijn. Ze was een meid met hersenen. Hij wou niet dom overkomen, op zijn beurt.

Hij zei, ‘ik heb een masters graad van toegepaste wetenschappen in scheikunde van de Universiteit van Heidelberg en ik ben een universitaire *Diplom-Ingenieur* in scheikunde van Göttingen. Dat is wat bij jullie burgerlijk ingenieur heet. Ik heb ook een diploma van MBA in management van de *London Global Business School*. Waar behaalde jij je MBA?’

‘Harvard,’ fluisterde Laura.

Georg was weer verslagen. Hij glimlachte.

‘Houd je van Basel?’ wou hij weten.

‘Ja, toch wel. Er liggen heel wat rustige straatjes achter het centrum en langs de Rijn. Ik voel me daar goed. Natuurlijk, dit is Zwitserland. Basel ligt ook dicht bij de Franse Alsace streek.’

‘Er hebben hier ook heel wat bankinstututen hun hoofdkwartier,’ ging Georg verder, weer naar een gans ander onderwerp overstappend. ‘Mijn vader zei me dat jij en Charles de Trioteignes deelnamen aan werkgroepen, onder andere deelnamen aan de Wolfsberg Groep. Het lijkt me dat de massieve fraudes met taksen stilaan aangepakt worden. De banken geven meer aandacht aan de frauduleuze praktijken.’

‘Wees niet te snel opgewonden en optimistisch daarover,’ waarschuwde Laura. ‘Ja, bankiers bewegen naar meer eerlijkheid, en ook de jongere mannen en vrouwen in de financiële nijverheid doen dat. Ze werken hard aan *best practices* documenten om procedures af te spreken om belastingfraude, ontwijking van belastinggelden tegen te gaan, ook om het witwassen van illegaal verkregen geld te doen stoppen. Maar enige van de grootste banken en de meeste privébanken, diegene die bijna uitsluitend aan *private banking* doen voor grote fortuinen, tonen twee gezichten, zoals de Janus van de oudheid.

Ze kijken alle zowel naar het heden als naar de toekomst met twee gezichten, niet naar het verleden en de toekomst zoals de oorspronkelijke Janus! Aan de ene zijde steunen ze openlijk de meer idealistische bedoelingen en elementen in hun bedrijven. Ze steunen werkgroepen zoals die van de Wolfsberg Groep. Aan de andere zijde, bouwen ze nog steeds aan uitgebreide financiële structuren voor belastingontwijking en het witwassen van illegale fondsen. De druk op de *Chief Executive Officers* van de banken, gepaard met de verleidingen van de menselijke hebzucht, blijven enorm groot. Zulke reusachtige geldbedragen worden verhandeld! De CEO’s hebben hun jaarlijkse bonussen gekoppeld aan de resultaten van de bedrijven! Ultiem, komt het geld, mooi witgewassen, ook terug naar de rekeningen van de banken waar het geld al oorspronkelijk gedeponeerd werd. Ik geef toe dat dit deze dagen waarschijnlijk nog meer het geval is in Luxemburg dan in Zwitserland. Dat zijn de twee belangrijkste landen die grote winst gehaald hebben uit hun voordelige belastingtarieven en uit hun bankgeheim. Maar ik meen dat elk Europees land enige vorm van belasting vermijdende schema’s ingeleid heeft, ook België onder die landen.’

‘Je was aan het praten over efedrine,’ duwde Laura bijna onmiddellijk Georg terug.

‘Ach ja, efedrine! Efedrine is een chemische stof die kan gebruikt worden in meerdere farmaceutische eindproducten. Pharmtelia lijkt één van een klein aantal bedrijven te zijn wereldwijd, die bekwaam zijn om zulke basis moleculen samen te stellen in grote

hoeveelheden. Ze verschepen het naar de veel grotere, reusachtige farmaceutische bedrijven. Eén van de geneesmiddelen waarin efedrine kan gebruikt worden is hoestsiroop.'

'Hoestsiroop? Nu, dat is een interessant geneesmiddel inderdaad,' riep Laura uit. 'Wie neemt niet een paar soeplepels van dat goedje in de winter? Honderden miljoenen consumenten!'

'Dat is het. Waarlijk. Efedrine wordt thans echter in hoestsiroop meer en meer door andere stoffen vervangen. Efedrine wordt vermeden in hoestsiroop, de laatste tijd.'

'Waarom is dat?'

'Ten gevolge de neveneffecten. Efedrine verlaagt de aandacht, bijvoorbeeld wanneer de mensen met de auto moeten rijden of aan het werken zijn. Om dat beter te begrijpen zou je de driedimensionale structuur van de molecule moeten kennen. De formule van efedrine lijkt nogal wat op die van de amfetamines, en vooral de metamfetamines. En metamfetamines zijn synthetische hallucinaties opwekkende, verdovende middelen, met andere woorden drugs!'

'Is efedrine gelijkaardig aan drugs?'

'Ja en neen. Zelfs aan harddrugs. De structuur van efedrine lijkt op die van de metamfetamines. Het kan redelijk gemakkelijk aangewend worden om ermee metamfetamines en methacatinone mee te produceren.? Meth en Cat zijn verdovende middelen die euforie en andere hallucinaties opwekkende toestanden in de hoofden van mensen creëren. Veel andere synthetische drugs kunnen afgeleid worden van efedrine. Ecstasy en Molly pillen zijn metamfetamines. De chemische naam van ecstasy is trouwens MDMA, voor 3, 4 methylenedioxy metamfetamine. Mexico bijvoorbeeld, zit vol Meth. De drugbaronnen van de wereld teren op efedrine! Ze transformeren het product, kristalliseren het resultaat, en verkopen het in de vorm van pillen of in andere vormen, dikwijls gemengd met andere drug moleculen.'

'En daarom wordt efedrine geproduceerd door Pharmtelia naar Colombia verzonden om het daar te laten omvormen in een laatste fase tot gevaarlijke, illegale drugs?'

'Misschien. Zeer waarschijnlijk.'

Laura de Trioteignes verbleekte. Haar ruggengraat trilde. Ze voelde koud aan. Drugs! Dat maakte veel helderder. Waar waren haar vader en Andreas Stratten in verwickeld? Waren ze verwickeld in de drug business?

Laura zei het luidop, 'ben je nu aan het impliceren dat Pharmtelia en onze vaders in de drugproductie verbonden zijn?'

'Ja en neen. Pharmtelia is er waarschijnlijk wel mee verbonden. Ik zou eerder moeten zeggen dat het er misschien in verwickeld is. Ik ben er helemaal niet zeker van! De import en de productie van efedrine zijn verboden in veel landen. Onze vaders zijn er heel zeker niet in verwickeld! Ze zijn doodeerlijk. Ze weten niet, of eerder, wisten niet, wat Pharmtelia allemaal aan het doen was. Ik bracht mijn vader slechts heel recentelijk op de hoogte. Hij telefoneerde ontzet naar jouw vader.'

'En dan trokken onze vaders zich uit het bedrijf weg, plaatsten ons erin, en zonden ons uit om de boel op te kuisen! Wij moeten het vuil werk verrichten!'

'Ik zou het niet echt op die wijze formuleren, Laura. Ze worden ouder! Oude mannen zuchten naar rust. Ik meen dat ze zich uit Pharmtelia wilden terugtrekken, maar ze zijn de meerderheidsaandeelhouders. Ze willen Pharmtelia doen stoppen met de productie van substanties die tot drugs kunnen omgevormd worden. Zoveel is zeker. Misschien bekijken ze ons voor de eerste maal als werkelijk volwassen, als hun redders zelfs, en menen ze dat wij het probleem beter kunnen aanpakken, met de energie en de kracht van de jeugd, of iets

dergelijks. Mijn vader kent niets van scheikunde. Ik wel. Jij weet meer over recht en moderne financiën zelfs dan je vader. We stemden tegen het plan van Felsing om een kapitaalsverhoging uit te voeren. Dat zal schokgolven zenden doorheen de Raad van Beheer en onder de belangrijkste directeurs. Mijn vader zou wel zijn Pharmtelia aandelen willen behouden, maar het bedrijf dwingen naar eerbare producten over te stappen. De Stratten zullen die signalen duidelijk stellen. We willen niet meer dat efedrine, en mogelijk nog andere stoffen die pre-drug moleculen zijn, nog verder geproduceerd zouden worden en verkocht door Pharmtelia. Ik ben niet zeker of ik alles ontdekt heb. Een volledige verandering van management zal moeten doorgevoerd worden in Pharmtelia. Mijn vader wil een schandaal vermijden. Hij wil een strategisch investeringsdepartement bij Pharmtelia oprichten. Hij wil zelfs dat ik daar het hoofd van zou worden. Ik weigerde er echter voltijds in te werken. Charles de Trioteignes zal nog een zeer lang gesprek met je hebben wanneer je terugkomt van Basel.’

‘Hij had dat moeten doen vóór ik vertrok,’ antwoordde Laura koud. ‘Ik heb veel meer informatie nodig dan wat mijn vader me meegaf. Ik veronderstel dat wij twee nu de operationele en management veranderingen zullen moeten inleiden en doorvoeren.’

‘Dat denk ik ook. Veel werk! We zullen audit bedrijven naar Pharmtelia moeten zenden, teams geleid door vrienden van Andreas en Charles. We zullen al de nodige gegevens eerst moeten verzamelen.’

‘Mijn vader had me alles moeten uitleggen vóór hij me uitzond,’ betreurde Laura opnieuw bitter.

‘Heel wat van hetgeen ik ontdekte vond ik slechts dagen geleden. Mijn vader wou me eerst niet geloven. Ik weet bijvoorbeeld slechts van gisteren dat efedrine ook naar Namen in België gestuurd werd, naar een bedrijf dat Oneiro heet. Ik zou een kijkje willen nemen naar wat dat bedrijf verwerkt, en naar wat het produceert. We hebben geen aandelen in dat bedrijf. Ik denk niet dat het een dochterafdeling is van Pharmtelia. Meer informatie erover vinden kan moeilijk worden.’

Laura en Georg hielden een ongemakkelijke stilte aan. Ze beëindigden hun lamschotel zonder te spreken. Laura voelde zich droevig en ontmoedigd. Ze bleef voor de eerste maal in haar leven teleurgesteld in haar vader.

Georg had een fles rode Gaillac wijn uit het Zuidwesten van Frankrijk besteld. Het hoofd van Laura werd lichter, maar niet blijder. Georg dronk met grote gulpen nu, ook aangeslagen. Hij had weinig gedronken terwijl hij zijn lam op at. Niettemin bleef de fles rode wijn half vol. Dat was ook gebeurd met de witte wijn.

Georg en Laura zochten weer kalm en rationeel na te denken. Na de eerste schok, moest Laura even alles in perspectief plaatsen en niet noodzakelijk eerst aan het ergste denken. Ze probeerde weer helder na te denken. Ze wou een tijdje van onderwerp veranderen.

Laura vroeg, ‘hoe goed ken jij eigenlijk Zwitserland? Kom je hier regelmatig? Ook naar Basel?’

‘Neen, mijn eerste maal in Basel, waarlijk,’ gromde Georg. ‘Ik houd wel van de jongere Zwitsers. Ze zijn niet zeer verschillend van de jonge mannen en vrouwen uit andere Europese landen. Toch verbijstert het land me steeds. De Frans- en Italiaanssprekende delen zijn voorstanders van de Europese Unie. In hun laatste referendum spraken ze zich met meerderheid uit vóór de toetreding tot de Europese Unie. De Duitstalige, of Zwitserse

Duitsspreekende kantons, vormen echter de meerderheid. Zij zijn veel meer conservatief. Ze denken niet volledig anti-Europees, maar blijven voorstanders van de totale onafhankelijkheid. Ze weigeren zich te voegen bij de Europese Unie. Ze spreken over de Europeanen als over vreemdelingen. De Zwitsers koesteren nog steeds hun *Eidgenossenschaft* mentaliteit. Ze zijn zich er wel van bewust dat er nog een wereld bestaat buiten hun kantons, maar ze zijn er slechts op uit te profiteren van die buitenwereld, niet om er andere hartelijke, solidaire relaties mee te hebben. Toch zal ik niet ontkennen dat de mentaliteiten op bepaalde vlakken snel veranderen, ook in Zwitserland.'

Georg zuchtte, 'Europees geld en nu ook geld van de rest van de wereld, vooral Russisch en Chinees geld, vloeit het land in. Dat is omdat de Zwitserse financiële wetten, en het bankgeheim, nog steeds in grote mate in voege blijven, en ten gevolge de lage belastingen op kapitaal. In financiën is Zwitserland een piratenland.

Dat is het zoals Luxemburg! Luxemburg slaagde er zelfs in een vroegere Eerste Minister tot Voorzitter van de Europese Commissie voor te stellen, en daarin nog te lukken ook. Ik begrijp waarom de Britten ervoor stemden om uit die Unie te stappen. Veel meer andere volkeren van Europa zouden zo gestemd hebben in een referendum over de kwestie!'

Laura onderbrak hem. Ze kon wel instemmen met wat hij zei.

Ze voegde toe, 'ik las nog niet zo lang geleden dat voor 2016 het BNP, het Bruto Nationaal Product per capita voor Zwitserland, dus per persoon, tweemaal hoger lag dan dat van België, Duitsland, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk. Het was driemaal hoger dan dat van Spanje, en tienmaal dat van Albanië. Het BNP van Luxemburg per capita was zelfs nog twintig percent hoger dan dat van Zwitserland! Je weet zo goed als ik waar die cijfers vandaan komen. Niet van nijverheid en landbouw! Rijd maar eens naar het Kirchberg plateau in Luxemburg, en je zult zeer grote, magnifieke gebouwen zien, het ene naast het andere, van banken, banken en financiële instellingen. De meeste Europese investeringsfondsen stellen Luxemburg-gebaseerde producten voor aan hun klanten. Zwitserland en Luxemburg vormen de absolute top in de ranglijst van de landen in de wereld met het hoogste BNP per capita, zelfs hoger dan dat van Qatar!'

Georg boog zijn hoofd over zijn glas wijn.

Hij ging verder, 'weet je wat ik zou doen? Ik zou alle economische en politieke druk uitoefenen op die landen. Ik zou dat blijven doen, zolang de leidende politici en hun industrie lobbyisten hun denkwijzen niet veranderen!'

Georg bleef even stil, lachte, en zei dan snel verder, 'Weet je waarom de zeer rijken zich zo gezellig en veilig voelen in Zwitserland? Hier is één van de redenen. Heb je ooit gehoord van de *Burg Schweiz*? Over het Zwitsers Fort? De Zwitsers bouwden de Alpen om tot een versterkte vesting!

De Zwitsers bouwden schuilkelders voor hun ganse bevolking. De schuilkelders kunnen zelfs nucleaire explosies overleven. De kleinere steden hebben ondergrondse parking garages die kunnen dienen als gemeenschappelijke schuilkelders. Gelijkaardige schuiloorden kunnen voor hospitalen gebruikt worden of als commandocentrum in geval van nood. Duizenden tunnels werden gegraven om te dienen tegen invallende legers. Bruggen werden gebouwd met tank beschermingen, en ze bevatten holle ruimten om explosieve ladingen te houden. Versterkte vestingen werden in de Alpen ingericht, ondergrondse luchtbasissen, en versterkte kelders voor ammunitie en voor de bemanningen van de vliegtuigen. Veel daarvan is wel

ontmanteld geworden na een herziening van 1995, maar het zegt toch wat over de mentaliteit van de Zwitsers.

Ze houden er één van de grootste legers in Europa op na.'

Georg hield even een stilte aan, en draaide zijn glas rond. Hij bleef in gedachten verzonken. Hij keek niet naar Laura, sprak alsof enkel tegen zichzelf. Hij vervolgde op dezelfde toon als zonet.

Er bestaat zoiets genoemd de Globale Militarisering Index, of de GMI, een index om het relatieve gewicht en belangrijkheid te meten van de militaire strijdkrachten van een staat in vergelijking met de gemeenschap in zijn geheel. De GMI past een aantal indicators toe om de militarisering van een land voor te stellen. De rang van de Verenigde Staten volgens de index is ongeveer dertig. De Zwitsers staan op een plaats in de lijst hoger dan vijftig, terwijl de Belgische en de Duitse rangen hoger dan negentig staan in de ranglijst. Het aantal actieve militairen per capita van inwoners in Zwitserland is ongeveer vier maal hoger dan het gelijkaardig getal voor de Verenigde Staten, twintig maal hoger dan België, en tien maal hoger dan in Duitsland. Hoe hoger de rang, hoe beter, natuurlijk.

Toch zijn ze geen volwaardig lid van de NATO! Ze blijven neutraal! Ik respecteer de wil tot onafhankelijkheid en van neutraliteit van een natie. Maar wat betekent dat woord neutraal nog deze dagen voor een westers land?

Ik houd van de Zwitserse jonge mensen. Ik had toch graag Zwitserland meer oog weten hebben voor de problemen van onze ganse wereld, vooraleer die van de armoede.'

Georg zuchtte.

'Ik houd niet van een mentaliteit van isolatie in onze wereld,' vervolgde hij. 'Ik houd er echt niet van! Ze is voorbijgestreefd! Ze is verkeerd! Leve Jean Ziegler! Zwitserland heeft onlangs in een referendum ook tegen de verdere immigratie gestemd. Onze Angela Merkel opende de Duitse grenzen voor de arme immigranten uit Syrië. Ze toonde daarmee aan dat Duitsland niet enkel het economisch hart van Europa was geworden, maar ook het werkelijk, warm menselijk hart op het continent. Juist, veel van mijn landgenoten delen haar mening niet. Dat zeggen mag raar klinken vanuit een Duitsland dat de Tweede Wereldoorlog en de Holocaust veroorzaakte. Maar *Mutti* Merkel had gelijk, voor wat mij betreft. *Wir werden es schaffen!* Weet je dat, op het kanton van Neufchâtel na, de Zwitserse federale wet geen minimumsalaris bepaalt? Natuurlijk, de individuele contracten bepalen de lonen, en collectieve werkgelegenheid overeenkomsten die onderhandeld worden met de syndicaten, zorgen voor minimumsalarissen in bepaalde takken van de industrie. Iets zou toch moeten gedaan worden met landen zoals Luxemburg en Zwitserland! Ik zou zeggen, laat ons alle politieke en economische druk toepassen om die landen tot betere gedachten te brengen!'

Laura lachte luidkeels. De wijn leek effect te hebben op Georg. Hij was een echte Duitse officier! Zijn diatribe kwam passioneel, als een luide kreet van verontwaardiging. Hij wist goed genoeg dat zijn schema ondoenbaar was en onpraktisch, maar hij praatte harde taal tegen de piratenlanden. Was dit niet de opinie van een groot deel van de bevolking van de Europese Unie?

Laura zei daarna kalm, langzaam, in een lage, eerder stille stem, 'al bij al is de geschiedenis van Zwitserland niet zo complex om te begrijpen. Per toeval geraakte het ongedeed uit de

Tweede Wereldoorlog. Heb je ooit gehoord van een operatie genoemd *Tannenbaum*, een Nazi militair plan om Zwitserland binnen te vallen? Het heeft wel degelijk bestaan, hoor. Hitler noemde Zwitserland een pukkel op het gezicht van Europa. Dat is het wellicht nog steeds. Tannenbaum werd nooit uitgevoerd. Nazi Duitsland had waarschijnlijk enig nut aan het land als een bewaarplaats van illegale fondsen. Na de oorlog bleef het geld in het land vloeien ten gevolge de aura die het genoot van politieke stabiliteit en van een onschendbaar toevluchtsoord. Voeg daar nog enige Zwitserse wetten aan toe die inschikkelijk en soepel bleven tegenover anonieme plaatsingen van geld, van fondsen die bekomen waren met eender welke middelen. Er waren de genummerde rekeningen en de bankgeheimen. Naarmate het geld binnen vloeiende in het land, moesten interesten betaald worden, en dus deden de banken het geld rollen. Wie kon hen daar een blaam voor toesturen? Het systeem dwong hen ertoe. Het werd gemakkelijk om industriële bedrijven op te richten in Zwitserland, gemakkelijk om te lenen, gemakkelijk om fondsen te investeren. De banken maakten het gemakkelijk om te lenen. De bedrijven maakten meer geld, groeiden, en dat bracht nog meer weelde binnen in het land. Er was geen werkloosheid meer. De spiraal begon te draaien en groter te worden. Veel investeringen, meer geld gecreëerd. En dan was er geld om universiteiten uit te breiden, om goede polytechnische scholen op te richten, en onderzoekslaboratoriums te stichten. De groeiende spiraal maakte Zwitserland groot en rijk. Dat, en de immuniteit beloofd aan personen. En nu, hebben de financiële instituten een grote macht gevormd. Kan die macht nog in toom gehouden worden? Dat vraag ik me terecht af!

Wat in Luxemburg gebeurde is praktisch hetzelfde, maar met iets minder aura. Zoals zovele andere landen in Europa, is Zwitserland een onafhankelijke politieke entiteit. Probeer aan dat principe van onschendbaarheid van de grenzen te torsen, en het kaartenhuisje van Europese staten is in gevaar en kan opnieuw aan het wankelen gebracht worden.

Zwitserland verdedigt uitsluitend haar eigen interesses. Het heeft alle recht dat te doen. Geen enkel land in de wereld houdt vast aan volledig morele houdingen. Misschien ben ik daarmee een nog grotere cynica dan jij. Schijnheiligheid beheerst onze wereld, ja! Als je dat feit niet wilt aanvaarden, probeer dan maar van de wereld af te geraken. Of vecht tegen de houding, een houding van de menselijkheid, langzaam, zeer inspannend langzaam. Of zwem erin, liefst mee met de getijden. Er bestaat geen alternatief.'

Laura hield weer een stilte aan, gedurende een tijdje. De stilte die bleef was pijnlijk. Laura verwachtte dat Georg nu zou zeggen, 'en dat is wat jij doet? Je zwemt mee met de getijden?' Maar Georg keek slechts naar zijn glas.

Georg zag Laura een verbijsterd gezicht trekken, en hij ook begon te lachen. Hij goot de rest van de inhoud van zijn wijnglas gulzig in de mond. Hij vulde het glas echter niet opnieuw. 'Daar,' glimlachte hij, 'ik weet het wel. Nu moet je denken dat ik een monster ben, een Duitse Nazi! Ik tekende een karikatuur, al is de grond van de zaak echt waar.'

'Ik weet dat ook, ja,' zei Laura ernstig. 'Er bestaan echter andere manieren om de Zwitsers ertoe te brengen van gedacht te veranderen. Ook, geen enkel Europees land gaat volledig vrijuit. Waarom enkel Luxemburg en Zwitserland de blaam toewerpen? De Zwitsers deden wat we hen gedurende tientallen jaren toelieten te doen. En nu, met de Brexit, zal de Europese Unie een ander, groot probleem meer krijgen. Wat als een gefrustreerd, post hard Brexit Groot-Brittannië zich noodzakelijkerwijze omvormt tot ook een piratenland in de wereld van de financiën? De bankiers en financiers van de Londense City moeten nu reeds aan het nadenken zijn over de mogelijkheden die hen geboden worden om zich niet te moeten

gedragen zoals de continentale financiële wereld toch min of meer informeel en formeel overeengekomen is met de regeringen van de Europese Unie. Welke schema's en plannen zijn de Londense City brokers al aan het verzinnen?'

'Ik haat de schijnheiligheid van dat alles,' legde Georg zijn hart bloot. 'Zwitserland hoeft geen metamfetamines en hun gelijke te produceren! Oh neen! Ze hebben de productie van hallucinatorische drugs natuurlijk buiten de wet gesteld. Het zou immoreel en onethisch zijn om drugs te produceren. Hun geweten is gezond. Maar ze blijven de basismiddelen voor kunstmatige drugs verschepen, zodat de andere gewetenloze mannen van de wereld gemakkelijk die producten kunnen omzetten naar drugs.'

Laura moest Georg bedwingen. Hij sprak luider en luider. Gelukkig zat niemand naast hen, die avond. Ze probeerde het gesprek een andere richting te even.

'Waarom metamfetamines?' vroeg ze. 'Cocaïne en heroïne zijn natuurlijke verdovende middelen. Waarom synthetische drugs gebruiken?'

'Andere ervaringen, andere effecten. Metamfetamines en alle daarvan afgeleide drugs zijn veel meer roesopwekkend. De dromen zijn meer fantastisch, meer kleurrijk, en meer intens. De seksuele effecten duren langer. De euforie en de energie gebeuren sterker. Alle effecten, eigenlijk, zijn krachtiger en op een hoger, verschillend, meer hallucinant niveau. Het is moeilijker deze dagen aan harde drugs te geraken, en ze zijn duurder om te produceren. De Verenigde Staten hebben bijna een einde gemaakt aan de cannabis en coca aanplantingen in Zuid-Amerika. De productie in het Verre Oosten vermindert. De grootste export komt vanuit Afghanistan, Iran en Irak zelfs. Dat zijn thans moeilijke landen om rustig handel mee te drijven in illegale substanties! Heb je ook gemerkt dat de belangrijkste export van organische drugs afkomstig is van landen die in oorlog zijn? Van regeringen en rebellerende groepen die veel geld nodig hebben om de vijandelijkheden verder te voeren. Het kwade creëert zo steeds meer kwaad.'

'Je lijkt veel af te weten van drugs. Hoe komt dat?' wou Laura weten.

Het gezicht van Georg veranderde. Zijn ogen kwamen weer meer in focus. Hij antwoordde niet onmiddellijk.

'Ik ben een scheikundig ingenieur,' gaf hij uiteindelijk kwijt. 'Drugs zijn producten die de mensheid creëerde, wellicht eerst voor het plezier en de ontspanning, of als geneesmiddel, als medicijn. Nu zijn drugs de belangrijkste producten die de degradatie en de aftakeling van onze westerse beschaving veroorzaken. De effecten van drugs op een groot deel van onze jeugd zijn verschrikkelijk.'

'Ik ben helemaal eens met die vaststelling,' zei Laura. 'Mij lijkt echter ook, dat elke sterke nood of verlangen in een gemeenschap vroeg of laat zal gelaafd worden. Ik bedoel, de zucht naar drugs moet het resultaat zijn van onderliggende problemen in onze gemeenschappen. Iedereen in onze landen heeft enige nood aan of zoekt iets belangrijks te verwezenlijken, iets dat de individuen uit de alledaagse verveling haalt. Wanneer dergelijke verlangens niet kunnen bevredigd worden, dan komen de jongeren tot zelfdoding, of tot de verzadiging van de geneugten die door natuurlijke drugs of door alcohol gebracht worden. We hebben een enorme uitdaging in onze gemeenschappen om aan onze kinderen die noden duidelijk te maken. En we moeten dan enige fatsoenlijke antwoorden en alternatieven, oplossingen, aanbieden voor het probleem. We moeten hen leren hoe ze zichzelf kunnen realiseren in initiatieven die veel minder schadelijk voor hen zijn dan drugs. Er is de kunst, het

verenigingsleven, de niet-gouvernementele organisaties voor hulpbieding, de weldadigheid, andere zeer zelfvoldoening gevende activiteiten, en zo verder.’

‘Dat is waar,’ stemde Georg met haar in. ‘Met drugs is er een bijkomend probleem. Er moet een gen bestaan dat verantwoordelijk is voor de verslaving. Mensen met zulk gen lijken me meer en sneller verslaafd te worden dan anderen. Vandaar het feit dat sommige mensen, misschien ook de meerderheid, soms slechts éénmaal moeten smaken van een drug, om zich niet meer vrij te kunnen maken van de fysische drang naar alsmaar meer krachtige drugs. Dit probleem, zich niet bewustzijn van het gevaar, wordt ook niet voldoende uitgelegd in scholen. Ik heb mensen gezien die drugs regelmatig gebruiken of gebruikten, en waarvan ik niet meende dat ze verslaafd waren. Ik heb sommigen van hen zich snel weten losmaken van drugs. Anderen konden dat niet.’

‘Hoor, hoor,’ barstte Laura uit. ‘We zitten hier in een mooi restaurant, zeer gezellig in aangenaam gezelschap, en we blijven maar praten over die zeer ernstige onderwerpen! Voel je je niet een beetje op vakantie, hier? Basel is een mooie stad, op sommige plaatsen zelfs een zeer mooie stad. Niet alles hier doet me denken aan dergelijke sombere dingen. Zeg me, wat heb je allemaal gedaan sinds je kindsheid? Hoe kwam het ook, dat we zo uit elkaar groeiden, wij de jongere generatie van de Trioteignes en van de Stratten?’

‘Een goed punt, inderdaad,’ mijmerde Georg. ‘Sorry, ik ben geen opgeruimd gezelschap, deze avond. Wel, ik was eigenlijk altijd al erg bezig met mijn studies. Ik geraakte slechts uit die periodes van intens werk drie of vier jaar geleden. Ik was een zeer ernstige student, hoor, wellicht een te ernstige jongen. Daarna deed ik het een en het ander, hier en daar. Tot recent, mijn vader aan me bleef knagen om hem te helpen in zijn zaken. Ik ben zijn enige zoon. Ik heb twee zusters, maar ik ben de enige zoon. Ik begrijp zijn vrees, en zijn verlangen, om me in zijn zaken te halen, in zijn financiën, in zijn problemen, in zijn management, en in zijn ondernemingen in het algemeen. Ik zei hem dat ik dat wel zou doen, met de tijd, om enige van zijn verantwoordelijkheden over te nemen. Ik veronderstel dat mijn verlofperiode voorbij is, en dat ik nu in mijn stageperiode vertoef.’

‘Ik begon met mijn vader te werken direct na mijn universiteitsjaren,’ gaf Laura toe. ‘Mijn broeder Diego werd gedesillusioneerd met veel aspecten van de huidige financiën en de nijverheid. Hij is getrouwd met een Turkse vrouw. Ze hebben kinderen. Je zou ons moeten komen bezoeken. Ik zou daarvan houden.’

‘Zou je dat?’ ondervroeg Georg haar. ‘Zoals je zojuist hoorde kan ik nogal neerslachtig en extreem worden.’

Hij keek indringend naar haar, zoekend naar enige hoop op bijval.

‘Ja, dat zou ik, natuurlijk,’ bevestigde Laura.

‘Wel dan,’ schudde Georg weer zijn hoofd. ‘Ik zou wel die Belgische firma willen zien waar Pharmtelia een deel van zijn efedrine naartoe zendt. Het adres van dat bedrijf is in Namen, niet ver van Trioteignes. Ik zal langs komen.’

Een idee kreeg vorm in het hoofd van Laura.

‘Wanneer is het je bedoeling naar België te rijden?’

‘Ik dacht aan redelijk snel, nu, direct na de zitting van de Beheerraad.’

‘Reed je naar Basel per auto?’

‘Neen, ik vloog van Stuttgart per vliegtuig.’

‘Felsingers zei dat je opbelde om aan te kondigen dat je laat zou aankomen omdat je in het verkeer vastzat,’ merkte Laura op.

‘Dat was ook zo. Ik sprak slechts van een verkeersopstopping aan Felsingers. Hij kan dat geïnterpreteerd hebben als een opstopping op de weg. Ik vloog wel degelijk. Mijn vliegtuig was drie kwart uur te laat wegens vertragingen in de lucht. De kleinere vliegtuigen, zoals het mijne, werden vertraagd bij het opstijgen. Daarna, in Basel, kwamen veel vliegtuigen ongeveer op hetzelfde tijdstip aan. Een lange rij mensen wachtte op een taxi. Ik kwam meer dan twee uur te laat aan in het hotel. Ik meldde me aan, kreeg mijn kamer, liet mijn reistas vallen in mijn kamer, en liep naar de zitting.’

‘Als je nu direct dat bedrijf in Namen wilt bezoeken, Georg, dan kun je met mij meerijden. Ik kwam per auto van Trioteignes. Mijn auto staat in de garage. Ik dacht het hotel te verlaten rond tien uur in de morgen. Als je wilt kun je met mij mee rijden. We hebben gastkamers in het Kasteel Trioteignes. Mijn vader beloofde me een vakantie na Basel. Ik kan je rondleiden in Namen.’

Georg dacht enkele ogenblikken na. Hij draaide zijn glas wijn in de handen.

‘Natuurlijk. Dat zou fijn zijn! Ik wil geen misbruik maken van je tijd. Ik ben echt geen prettig gezelschap, vrees ik. Maar als je me wilt verdragen, dan met plezier!’

‘Oh, ik ben blij! Ik zag ertegenop weer gans alleen naar huis te rijden. We zullen vijf, zes uur moeten rijden, weet je!’

‘Wel, we praatten aangenaam hier. De tijd vloog voorbij. Ons dessert zit er al op. Kan ik je nog wat wijn inschenken, of wil je een koffie of een thee?’

‘Geen koffie,’ wees Laura af. ‘Decaf of niet, ik zou niet kunnen slapen vannacht. En ik heb de bedoeling erg goed te slapen. De wijn trekt me echter aan. Vul in!’

‘Een glas rood of wit?’ vroeg Georg glimlachend.

Ze bleven nog een uur verder praten. Ze haalden oude herinneringen van Schillersberg en Trioteignes op. Wanneer al de gasten het restaurant verlaten hadden, wandelden ze samen naar de lift en dan naar hun kamers. Ze spraken af ook samen het ontbijt te nemen om acht uur dertig in het hotel. Ze gaven niets meer voor een mogelijke ontmoeting morgenvroeg met nog meer leden van de Beheerraad in de ontbijtkamer.

Laura sliep vast. De volgende morgen ontwaakte ze om zeven uur. Ze bereidde haar valiezen voor om het hotel te verlaten. Ze maakte haar gezicht wat langer op dan gewoonlijk.

‘Waarom ben ik dit aan het doen?’ vroeg ze zich af tussen de mascara en de lipstick.

Het antwoord kwam helder en klaar. Ze was ertoe gekomen te houden aan Georg Stratten! De realisatie kwam aan met een schok. Een Duitser!

Ze telefoneerde ook naar Trioteignes. De moeder van Laura nam de hoorn op. Laura vroeg haar moeder om een gastkamer voor te bereiden. Ze gaf geen naam.

‘Een mannelijke of een vrouwelijke gast?’ probeerde Monique te weten te komen.

‘Een man. Mijn ouderdom.’

‘Oho!’ ging haar moeder, maar Monique vroeg niet naar meer details. ‘Ik zal de grootste gastkamer in orde brengen. Hij zal een zitkamer hebben, je mysterieuze gast.’

‘Dank je, mamma,’ zuchtte Laura. ‘Kun je ook aan vader vragen of onze gast één van zijn auto’s mag gebruiken, alstublieft, en die klaar zetten?’

‘Natuurlijk, mijn engel. Heeft die jongeman ook een naam?’

‘Dat zal de verrassing zijn, mams!’

‘Fijn, liefste. We zullen op jullie wachten. Jij en Mijnheer Mysterieus zijn uitgenodigd op het avondmaal.’

Laura en Georg namen hun ontbijt samen. Ze ontmoetten geen personen van de Beheerraad van Pharmtelia. Daarna gingen ze beiden naar boven, naar hun respectievelijke kamers om hun reis naar Trioteignes voor te bereiden. Ze zouden samenkomen in de lobby. Laura kwam vroeg naar beneden. Ze ging naar de receptie en betaalde voor haar verblijf. Ze wou naar de garage gaan om haar valiezen al in de koffer van haar auto te plaatsen.

Een man met een donkere huid klampte haar aan en blokkeerde haar weg naar de lift.

‘Miss Laura de Trioteignes?’ vroeg de man.

‘Dat ben ik, ja,’ antwoordde Laura in het Engels, verrast door de aandrang van de man.

‘We hoorden dat u gisteren stemde tegen een voorstel van kapitaalsverhoging in het bedrijf genaamd Pharmtelia. Is dat zo?’

‘Dat zijn uw zaken niet,’ antwoordde Laura ruw. ‘Wie bent u?’

‘Wie ik ben is niet belangrijk,’ fluisterde de man.

Hij bleef in haar weg staan. ‘Ik ben slechts een boodschapper. Ik moet u waarschuwen. We zijn een machtige groep. We sporen u aan uw beslissing te herzien. U zult de Voorzitter van de Beheerraad en de CEO van Pharmtelia op de hoogte moeten brengen dat u uw beslissing om tegen te stemmen wilt herzien. U veranderde van opinie. Zeer lelijke dingen kunnen aan u en aan uw familie gebeuren als uw stem niet veranderd is binnen de drie dagen. We hebben het zeer ernstig met onze verbintenis ten aanzien van Pharmtelia. U zoudt ook het bedrijf meer dan u zich kunt inbeelden beschadigen. Doe alstublieft zoals ik zei. Dat is volledig in uw voordeel.’

Met dat, draaide de man zich om op zijn hielen, stapte terzijde, en verdween snel uit de lobby, naar buiten.

Laura bleef even stil staan. Ze was net bedreigd geworden! Voor de eerste maal in haar leven, fysisch bedreigd!

‘Wel heb ik ooit,’ zei ze luid, de handen in de heupen.

Ze vervolgde haar weg naar de lift. Ze bracht haar valiezen naar haar auto. Daarna ging ze langzaam weer naar de lobby om op Georg te wachten. Ze moest niet lang talmen naast de receptie. Ze moest er bleek uit gezien hebben. Ze had pas net opgehouden te beven. Voor Georg was ze echter één en al glimlach.

Georg droeg slechts een kleine zak. Hij glimlachte ook naar haar. Ze voelde zich weer veilig! Ze gingen naar de garage. Wanneer Georg haar BMW Gran Coupé 650i Sport zag, floot hij tussen de tanden.

‘Klein meisje, grote wagen,’ gaf hij haar, haar ook van top tot teen bewonderend aankijkend.

‘Ik ben een grote meid,’ verbeterde ze hem.

Ze moest lachen bij zijn verrassing. Ze reed een ietsje te snel Basel uit.

Ze praatten ook in de wagen. Iets aarzelend eerst, dan als goede vrienden. Ze hielden niet op met praten.

Laura vroeg Georg naar zijn politieke gezindheid. Hij keek onhandig naar haar, moest nadenken, en legde dan uit dat hij waarschijnlijk een liberale humanist was. Hij was voorstander van de vrije markt, van vrije handel, en vóór de rechten en plichten van het individu.

‘Maar ik wil voor iedereen het beste wat onze gemeenschappen kunnen bieden,’ zei hij. ‘Ik geloof dat het een verdomd schandaal is dat de armoede nog zo groot is in onze rijke gemeenschappen. Waarom bouwen we zo grote, ambitieuze openbare gebouwen en zorgen we zo weinig voor onze armen en gehandicapten? Ik neem aan dat ik ook een socialist ben! Hier is Georg Stratten, graaf en rijk, een liberale, socialistische, humanistische democraat! Ik ben een contradictie in de termen!’

Laura kon zich niettemin akkoord verklaren met zijn ideeën.

Ze besloten samen de stad Metz in te rijden en daar te eten op de middag. Ze aten in een goed Elzas restaurant, niet ver van de kathedraal. Daarna namen ze nog enkele minuten de tijd om de glasvensters van Marc Chagall te bewonderen in de kerk. Ze wandelden terug naar de auto, schouder tegen schouder. Ze voelden zich goed in elkaars aanwezigheid. Georg moest een paar keer zijn arm tegenhouden die zich spontaan rond haar middel of om haar schouders wou trekken.

Georg reed de auto verder naar Namen. Ze namen een kopje koffie in een restaurant op de snelweg. Laura reed weer het laatste stuk. Ze kamen nogal laat aan te Trioteignes.

‘Moeder, ik bren je Georg Stratten!’ riep Laura luid in de inkomsthal van het Kasteel Trioteignes. Ze duwde Georg vóór zich uit. Monique schreeuwde haar vervoering en blijdschap uit. Georg kreeg zijn kamers. Monique nam hem onder haar hoede, en omhelsde hem als een verloren zoon. Dan begon ze het avondmaal te bereiden.

Charles de Trioteignes kwam laat aan op zijn kasteel, terwijl de anderen al aan het avondmaal zaten. Ze hadden niet op hem gewacht. Hij was blij verrast, en verwelkomde Georg ook als een zoon, de zoon van zijn goede vriend Andreas.

Hij keek af en toe naar zijn dochter met verwonderde blikken. Het leek hem alsof Laura en Georg elkaar wel mochten. Hij had zelden of nooit deze warme gevoelens van samenhang gezien tussen zijn dochter en een jongeman, zelfs niet tussen Laura en haar broeder Diego. Was er iets aan het groeien tussen Laura en de jonge Duitser?

Georg en Laura legden uit wat er gebeurd was te Basel. Laura zei geen woord over de bedreigingen die tegen haar geuit werden in het hotel van Basel.

Hoofdstuk 2. Namen

2.1. Véronique Dupas

Een paar maanden vóór de reis van Laura de Trioteignes, liep Véronique Dupas in de straten van Haut-Robois. Ze had zich eerst, bijna instinctief, gehaast naar de oude abdij in het stadscentrum. Die vroegere abdij bevatte al de gemeentelijke instellingen die haar konden helpen met haar probleem. De stad van Robois hield bijvoorbeeld in meerdere delen van de gebouwen de Openbare Commissie voor Maatschappelijk Welzijn, beter gekend als de OCMW, de dienst die de behoeftigen van de stad moest helpen aan een levenswaardig bestaan. De Abdij bevatte ook de lokalen van de Vereniging voor Vrouwen in Nood, een opvang voor de daklozen, het *Restaurant du Coeur*, en een heel arsenaal van andere sociale verenigingen waar Véronique verder niets van afwist. In de Abdij was ook het lokaal politiekantoor ondergebracht.

Haar eerste reactie na wat er gebeurd was in haar huis, was om een klacht neer te leggen bij de politie. Ze wou in de Abdij ook voor opvang en hulp smeken. Op dit ogenblik moest ze onder de massieven stenen boog van de ingangspoort van de abdijgronden lopen. In de laatste seconde, echter, was ze achteruit gestapt en had ze een tweede maal nagedacht. Zou ze dit ook werkelijk moeten doen?

‘Denk na,’ maande haar geest haar aan. ‘Wat zullen ze daarbinnen met je doen? Ze zullen je een boel vragen stellen. De politie houdt niet van jonge meisjes die van thuis weglopen. Je zult moeten toegeven dat je nog geen achttien jaar oud bent, nog maar net zeventien. Veel mensen, hier, weten wie je bent. Ze zullen onmiddellijk weten dat je nog op school zit in Robois. Sneller dan je vermoedt, zullen ze vaststellen dat je eigenlijk bij je familie hoort, bij je vader en moeder. Ze zullen je terugzenden. Ze zullen misschien wel nota nemen van wat je komt beweren, maar ook niet meer dan dat. Er kan een soort van opzicht volgen, naderhand, maar verder zal niemand zich nog echt om je bekommeren. Een sociale assistent zal eenmaal per maand een bezoek brengen aan je ouders. Je zult haar of hem moeten bevestigen dat alles in orde is. Zo niet, dan zal Alfred, je stiefvader, je een duchtig pak slaag geven. Of nog erger, hij zal je mamma slaan. Je zult dus met een droevig, onschuldig, engelachtig gezichtje moeten verklaren dat je nu maar wat blij bent om weer thuis te zijn. Maar het allerlaatste op aarde dat je wilt, is naar die hel weer te keren!’

Terug was zelfs niet een echt huis. Véronique woonde met haar moeder en stiefvader in een trailer. De trailer was wel lang, en comfortabel ingericht, maar klein om met een familie in te wonen. De mensen die in trailers woonden in het park van Les Tignes van Robois, werden door iedereen beschouwd als dieven en nietsnutten. Véronique had vroeger wel in een echt huis gewoond, een huis gebouwd in baksteen en al, maar dat was lang geleden. Het was in die tijden dat haar ware vader nog leefde. Hij was gestorven in een ongeluk, gebeurd in de glasfabriek waarin hij werkte. Hij was onvoorzichtig geweest, hadden de bazen aan haar en haar mamma gemeld. Hij werd zwaar verbrand toen gesmolten glas onverwachts over hem werd gegoten. De fabriek wou haar verantwoordelijkheid niet ontwijken, zegden de bazen. Haar moeder zou verzekeringsgeld van het bedrijf krijgen. Veel was dat echter niet.

Hun huis was klein geweest, één in een rij van een arbeidersstraat van Bas-Robois. Toch was het er gezellig, proper, de kamers mooi en voldoende groot. Ze waren niet rijk, maar ze leden nooit honger, en ze konden enige elektrische apparaten kopen zonder schulden te moeten maken. Véronique ging netjes gekleed in mooie, propere klederen. Ze kon een stortbad nemen elke dag. Mamma leek van de papa van Véronique te houden. Hij was een vriendelijke man. Hij sloeg haar nooit. Papa was een grote, sterke man geweest, misschien niet echt steeds een lachende echtgenoot en huisvader, maar hij bracht zijn salaris plichtsbewust naar huis en ging nooit eerst een glas drinken. Het geld kwam elke maand, en het geld duurde tot de laatste dag. Ze hadden goed voedsel op tafel, vlees en groenten. Papa hield er ook een kleine moestuin op na, achter het huis. Haar moeder werkte in die dagen eveneens in de glasfabriek. Mamma en papa bleven lief met hun dochter. Ze maakten soms wel ruzie, maar hun ruziën bleef slechts in woorden, en geen kwetsende beledigingen werden heen en weer geslingerd. De vader van Véronique hield wel van een pint bier. Hij lachte niet veel. Wie weet, misschien was zijn innerlijk goed humeur de echte oorzaak van zijn dood geweest, want hij had te veel vertrouwen in alles en in iedereen, haar vader. In de wereld van Véronique lachte niemand heel lang. Waarom was haar vader niet voorzichtiger geweest? Hij had niet moeten sterven! Met de dood van de vader van Véronique begon al de ellende in haar leven.

De moeder van Véronique kreeg dus wat geld van de fabriek waar haar vader in werkte. Zij bleef ook werken na de dood van haar echtgenoot, maar ze weigerde verder in de glasfabriek te zwoegen. Ze gaf de schuld voor de dood van haar echtgenoot aan de fabriek. Ze waste nu in huizen, dikwijls in verscheidene gebouwen, op verschillende plaatsen. Ze werkte voor een schoonmaakbedrijf, en ze verdiende minder dan voordien.

Véronique kon een naam plakken op haar huidige ellende. Die naam was Alfred. Alfred was de man die bij haar mamma was komen inwonen twee jaar na de dood van de vader van Véronique. Het leek alsof Alfred eerst lief was geweest met haar moeder. Ten minste, dat was wat haar moeder haar had verteld in de eerste maanden dat Alfred en haar moeder elkaar begonnen te zien. Voor Véronique was het een marteling die nieuwe man te zien rondhangen in de huiskamer, en later in de slaapkamer van haar mamma. Dat had ze nooit echt aanvaard. Maar Alfred kwam bij hen inwonen. Hij was nu haar nieuwe vader, had hij de dertienjarige Véronique verteld. Hij vond de naam van Véronique veel te lang. Voortaan zou ze Véro heten, gromde hij. Véro klonk bijna als zero! De naam Véro was modern, snel, en Véro klonk gewoon beter. Véronique haatte de afkorting.

Alfred werkte. Hij bracht geld in, zoals papa, maar veel minder. Alfred werkte in allerhande tijdelijke baantjes, hier en daar, zoals hij ze vond. Hij bleef ook gedurende lange periodes zonder werk. Hij kreeg dan regeringssteun. Zijn salaris was klein, zijn werkloosheidsuitkering nog kleiner, maar het geld kon volstaan om hem in hetzelfde huis te laten wonen. En dan was er nog het verzekeringsgeld van de glasfabriek. Gedurende een tijdje bracht dat geld nieuwe dingen in het huis, zoals een zeer groot televisiescherm, en nieuwe klederen voor mamma en voor Alfred. Alfred sprak over de aankoop van een auto. Mamma gaf het geld aan Alfred. Ze zei dat ze verliefd op hem was. Was Alfred verliefd op mamma, of op het geld van mamma? Alfred dronk, en hij dronk meer en meer.

De zaken bleven een tijd tot aller tevredenheid, zolang er geld overbleef van de verzekering voor het ongeluk van de vader van Véronique. De zaken verslechterden wanneer dat geld verzwoond. Alfred dronk zwaar. Slagen vielen wanneer hij dronken was. Véronique bemerkte dat, omdat haar moeder blauwe plekken toonde in haar gezicht, waar Véronique die nog nooit gezien had. Véronique begon ook te begrijpen dat haar moeder en Alfred schulden maakten. Slechte schulden! Een auto kwam er nooit, maar wel een nieuwe radio, een elektromagnetische oven, allerhande soorten werktuigen voor hobbyisten, en nog veel meer andere, nutteloze dingen. Alfred was geen tuinier. Hij wou zijn handen niet vuil maken aan grond en mest.

Toen Véronique veertien jaar oud werd, nauwelijks een jaar nadat haar moeder Alfred ontmoet had en met hem samenwoonde, namen mensen hun huis af. Een man kwam meerdere malen aanbellen om hen aan te sporen hun schulden af te betalen. Hij sprak uiteindelijk bedreigingen uit, en ze moesten verhuizen.

De moeder van Véronique ging klagen en bedelen bij de OCMW-commissie, tot ze van de stad een nieuwe woonst kreeg toegewezen. Véronique, haar moeder en Alfred, konden wonen in een trailer van de sociale dienst van de gemeenschap, één van vele in het trailerpark van Les Tignes. Dat was het beste dat de stad hen op dat ogenblik kon gunnen, in afwachting van een iets groter appartement. Jaren later woonde de familie nog steeds in die trailer. De huur werd betaald door de gemeente. Alfred en haar moeder werkten toen nog, maar Alfred kreeg minder en minder goede banen. Hij werkte voor de ene interim firma na de andere, en hij eindigde steeds sneller op de straat.

Véronique begreep minder en minder hoe haar moeder nog bij Alfred wou blijven. Alfred was veel minder vriendelijk als de vader van Véronique geweest was. Alfred en de moeder van Véronique maakten veel meer dikwijls ruzie. Er kwam steeds een ogenblik waarop Alfred zijn geduld verloor en haar moeder sloeg. Hij was helemaal niet zo verstandig als haar moeder. Hij stopte de argumenten waarvan hij niet kon winnen met slagen! Véronique vluchtte de trailer uit wanneer dit gebeurde. Met de tijd vielen de slagen harder en meer frequent. Met meer slagen kwamen meer schreeuwen, beschuldigingen, hoge en scherpe kreten van haar moeder, en laag gegrom van Alfred. De slagen van Alfred konden venijnig zijn, minder in het gezicht en meer op het lichaam. Véronique vluchtte telkens uit de trailer, in regen en in wind, in sneeuw en in vrieskou. Ze greep haar parka en zwierf dan door de straten van Robois. Ze zou slechts uren later toch weer naar huis komen. In de zomer durfde ze zelfs buiten blijven slapen, ineengerold in de bossen van Robois. Maar ze keerde steeds weer, gehoord dan door Alfred.

Véronique Dupas ging naar school in Haut-Robois. Ze was niet wat men een uitstekende leerlinge zou noemen. Na de examens, echter, eindigde ze toch steeds tussen de vierde en de achtste plaats in een klas van dertig. Ze was niet de dochter van een notaris, van een advocaat of van een dokter. Ze trok niet de aandacht van haar leraars.

Na haar jaren in de lagere school, zonden haar ouders haar naar de technische school van Robois. Ze kreeg niets speciaals te studeren. Ze leerde koken en haarsnijden. Ze had de cursussen kunnen volgen in het lokale lyceum, maar haar ouders zeiden haar dat ze niet het geld hadden om aan haar schoolgaan in die instituten uit te geven. Ze moest een beroep leren,

en snel. Véronique begreep nooit dat argument. Het lyceum vroeg niet meer geld van haar ouders dan de technische school!

Ze was ook niet erg handig. Toch probeerde ze in de nieuwe school ook een goede leerlinge te zijn. Ze kreeg haar boeken in leen van de school. Ze moest geen geld vragen voor haar leerboeken thuis, zolang ze hen maar aan het einde van het jaar in goede orde terugbracht. Ze kreeg ook haar schriften van school. De meeste andere jongens en meisjes lieten die terzijde liggen, en brachten mooie schriften met zeer wit, schitterend papier mee om nota's in te nemen. Véronique gebruikte wat ze kreeg. Ze vroeg nooit om andere of om nog meer schriften. Ze schreef meestal met zwarte potloden in plaats van met inkt, maar haar nota's waren goed in orde. Ze bracht regelmatig rapporten van school met redelijke tot goede cijfers. Sommige van haar leraars meldden zelfs dat ze een uitstekende en toegewijde studente was. Véronique had niet veel vrienden op school. Ze liep gekleed in dezelfde, dikwijls vuile klederen, gedurende maanden. Ze waste zich zelden. Ze kon zich slechts wassen in een bak koud water wanneer ze alleen was in de trailer. Het geld dat haar moeder haar gaf gebruikte ze om tampons te kopen voor haar regelmatige maandstonden. Aan iedereen in de school leek ze een weinig opmerkelijke persoon.

Véronique vroeg zich dikwijls af of ze wel mooi was. Mooi zijn was één van de meest belangrijke onderwerpen in het hoofd van de meisjes van haar klas. Ze dacht dat vele andere meisjes schoon waren, niet zij. Ze was daar innig van overtuigd. Die meisjes droegen fijne kleren, en ze plaatsten lintjes in hun haar. Ze droegen mooie bloezen, hemden, jurken, kousen en regelmatig nieuwe schoenen. Haar kleren bleven alleदाags en vormloos. Ze droeg haar dingen tot ze uiteenvielen. Ze was geen groot meisje, en wellicht wat plomp voor haar ouderdom, een olifant in een porseleinenwinkel zei Alfred. Ze had slechts de gewone, donkerbruine haren die zo veel voorkwamen in Robois. Haar huid bleef echter gaaf, zonder de littekens van puistjes en zonder de vlekken van de puberteit. Haar neus was een beetje te dik, haar lippen te vlezig, haar mond te lang. Neen, Véronique voelde zich niet mooi. Haar benen waren niet lang genoeg, haar achterste waarschijnlijk te dik, haar borsten te zwaar. Goede, grote borsten had ze inderdaad. Ze had al twee eerder platborstige meisjes horen commentaren geven op haar borsten. Ze vonden die vulgair. Véronique beschouwde niettemin dat ze aantrekkelijk kon zijn als ze maar mooi gekleed kon gaan, kleren kon dragen die wat in de mode waren. Jongens bleven aan haar knijpen en duwen in haar heupen, haar billen, en zelfs aan haar borsten trekken. Was dat soms omdat de jongens wisten dat ze een meisje van het trailerpark was, en bijgevolg van een ruwer soort dan de meisjes die in Haut-Robois woonden?

Véronique probeerde niet zo vulgair te doen als sommigen van de jonge vrouwen die ze in het trailer park zag rond bengelen. Die brachten hun tijd door met nietsdoen, slechts jongens aantrekkelijk met lokkende ogen en wiegende lichamen. Die meisjes studeerden nooit wat. Zij nam zorg voor haar taal, zei weinig, en opende zich niet gemakkelijk aan anderen. Ze had geen echte vrienden, maar probeerde beleefd en respectvol te blijven met haar leraars. Haar leraars bleven haar dankbaar daarvoor, en sommigen leken van haar te houden. Véronique had op de harde wijze geleerd dat als je wat wou ontvangen, je wat moest geven ook. Ze kreeg snel goede cijfers op school. Haar moeder en Alfred keken nauwelijks naar de goede punten die ze kreeg. Alfred ondertekende haar rapporten zelfs zonder te kijken.

De leraars van Véronique hielpen haar. Ze verleenden haar wat meer aandacht en sympathie dan aan anderen. Eén van de leraressen probeerde door haar verdedigingen te breken. Ze zei aan Véronique dat ze een goede kok aan het worden was. Die lerares zei haar dat ze naar de *Ecole Hôtelière de Namur* kon gaan, de kookschool van de Provincie Namen, een befaamde school, waar velen van de beste koks van België gestudeerd hadden. Maar hoe kon ze dat doen? Haar ouders hadden geen geld, en in die school had je geld nodig voor het voedsel dat je moest koken, en je moest je eigen keukengerief meebrengen. Haar ouders hadden geen spaargeld, en de studies van Véronique konden hen niets schelen. Na haar middelbare school, zou Véronique direct aan het werk moeten gaan. Op zijn best kon ze denken aan een job als kassierster in een supermarkt, of als een onregelmatige werkster om de goederen in de grootwarenhuizen op de toonplanken te zetten. In een restaurant zou haar werk er vooral uit bestaan om gedurende jaren de afwas te doen van de schotels, en de tafels proper te houden.

Véronique snakte slechts naar één ding. Ze wou alleen wonen. Ze wou zo snel mogelijk weg bij haar moeder en Alfred. Dat kon in theorie slechts gebeuren na nog een jaar van vandaag, want ze moest nog een jaar studeren aan de technische school. Ze kon de ruzies tussen haar ouders, het geweld, de slagen, de schreeuwen, niet langer uitstaan. Tot nog toe had ze nog niet op haar eentje kunnen leven en wonen. Ze was ook nog een minderjarige. Ze wou absoluut haar diploma behalen aan het eind van haar middelbare studies. In de trailer wonen werd moeilijker en moeilijker. Een koppel en een vreemd kind in een trailer was omslachtig, de privacy onmogelijk te bekomen. Véronique werd een jonge volwassene. En ze was een verstandige, jonge vrouw. Ze keek met afschuw naar haar moeder en naar Alfred, en ze zag dat ze iets anders van haar leven wou maken dan de manier waarop ze thans haar dagen moest doorbrengen. Ze verwierf een groot gevoel van onafhankelijkheid, van zelfkritiek en zelfwaardering. Ze kon de manier waarop ze leefde koel observeren en beoordelen. Ze wou meer in haar leven bereiken!

Naarmate Véronique ouder werd, werd ze zich ervan bewust dat ze een intelligente vrouw kon zijn. Ze had veel gelezen. Ze zag zeer duidelijk de ellende, ook de morele ellende, waarin haar ouders bleven hangen. Ze hield ervan te lezen. Ze kon boeken lenen van de stadsbibliotheek, die zich bevond in dezelfde Abdij waar ze nu nog naar het kijken was. Zelfs geen dagblad of af en toe een magazine kwam de trailer in. Moeder en Alfred keken zelfs niet naar het dagelijks nieuws op het klein televisietoestel in de trailer. Véronique beseftte dat ze veel verstandiger was dan haar moeder, en ook nog veel verstandiger dan Alfred.

Alfred was haar niets meer dan een domme nietsnut, een mislukkeling van het hoogste kaliber. Ze zei dat natuurlijk eens, en daar werd hij zeer kwaad om. Ze schreeuwde dat hij een domoor was. Hij sloeg haar. Vanaf die tijd werd ze een mikpunt voor de woede van Alfred. Wanneer ze een sarcastische opmerking maakte, en Alfred de betekenis van haar woorden toevallig begreep, dan sloeg hij haar. Véronique sloeg niet terug. Ze dacht eraan op een keer een mes te pakken en daarmee Alfred te bedreigen. Ze deed zoiets echter niet, hoewel ze hard schreeuwde dat hij haar niet mocht aanraken. Alfred was bang voor de geburen. Wanneer ze hoog genoeg schreeuwde, stopte hij haar te slaan. De schaamte hield hem nog enigszins tegen.

Onlangs, was de interesse van Alfred in haar veranderd. Hij begon naar haar te grijpen. Zijn handen tastten naar haar borsten, naar haar billen, naar tussen haar benen. Véronique duwde

Alfred ruw weg, maar elke dag werd hij indringender, hield hij haar langer vast, en liet hij zijn handen meer en harder over haar glijden. Ze durfde dat niet aan haar moeder te vertellen.

In de trailer bevonden zich twee slapkamers. Alfred en haar moeder sliepen in de ene, zij in de andere kamer.

Haar kamertje was zeer klein. De muren waren dun. Ze kon haar ouders horen kreunen wanneer ze seks met elkaar hadden. Telkens dat gebeurde, plaatste Véronique haar handen op de oren. Ze begreep al te goed wat er gaande was.

Ze kon haar kamer niet sluiten. De sleutel van haar kamer was sinds heel lange tijd verloren gegaan. Tweemaal reeds, wanneer haar moeder in de vroege shift moest werken, was Alfred naar haar kamer gekomen, komen snuffelen, en dan om zijn handen over haar te bewegen. Alfred werd meer opdringerig. Ze wierp hem af, maar hij bleef naar haar komen. Ze probeerde hem te vermijden door zeer vroeg op te staan, tegelijk met haar moeder. Véronique ging al vroeg slapen om Alfred in de avond te ontwijken. Ze verkoos in elk geval alleen te blijven in haar kamer, eerder dan in de huiskamer van de trailer samen met Alfred en haar moeder de populaire series van spelletjes op televisie te volgen. Maar dan, gisteravond, was gebeurd wat ze al een hele tijd had gevreesd.

De moeder van Véronique moest in de namiddagshift werken van twee uur in de namiddag tot negen uur dertig in de avond. Ze zou te Les Tignes met de bus aankomen rond tien uur. Om zes uur al, ging Véronique naar haar kamer. Ze deed plichtsbewust haar laatst opgelegd huiswerk van de school. Ze gleed uit haar kleren, deed een nachthemd aan, en ging naar bed. Ze las nog een beetje, en deed haar licht uit rond halfnegen. Niet langer dan een kwartier later, opende zich de deur van haar kamer. Alfred kwam haar kamer in, ging naar het bed, zat neer, en begon haar lichaam te strelen onder de lakens. Véronique rook het bier op zijn adem. Ze duwde zijn handen weg. Hij drong aan, pinde haar armen vast op het bed en hield een andere hand ruw over haar mond om haar geschreeuw te smoren. Daarna bedwong hij haar gewelddadig. Hij sloeg haar tot ze stil bleef liggen. Véronique had nooit voorheen relaties gehad met een jongen, laat staan met een sterke man. Alfred deed haar pijn toen hij zich in haar duwde. Er lag bloed op de lakens wanneer hij haar kamer weer verliet.

De volgende morgen stond Véronique niet vroeg op. Ze voelde zich verdwaasd over wat er met haar gebeurd was. Ze stond op en kleepte zich aan. Ze bracht haar bevulde lakens zelf naar de wasmachine, en zette het water aan het draaien. Alfred was er al vroeg op uit getrokken. Haar moeder sliep nog. Véronique probeerde helder na te denken over wat er gebeurd was. Ze was verkracht geworden. Ze wist dat dit een misdaad was. Blauwe plekken stonden op haar benen, op haar rug en haar nek. Ze had pijn op meerdere plaatsen. Haar vagina was vuurrood.

Ze realiseerde zich zeer duidelijk wat ze had moeten ondergaan. Ze besepte ook dat het opnieuw en opnieuw zou gebeuren als ze niet iets drastisch ondernam. Ze kon dit niet zich laten herhalen! Ze moest naar de politie lopen en haar verhaal gaan vertellen. Ze moest Alfred aanklagen en bescherming zoeken elders. Haar leraars konden helpen. Ze kon geen greintje respect meer opbrengen voor Alfred en voor haar moeder. Ze kon niet en wou niet nog langer bij hen blijven. De laatste ketens van de weinige genegenheid die ze voor haar ouders nog kon gevoeld hebben, lagen gebroken en beëindigd.

Véronique plaatste de meeste van haar klederen in een bruine rugzak. Ze nam het meeste van haar ondergoed, haar tampons, haar bloezen en haar hemden, haar pullovers. Ze had twee paar schoenen en twee jeans. Ze stopte een winterparka in haar zak en deed een lichtere om. Daarna ging ze terug naar de huiskamer van de trailer. Het geld van de familie lag in twee lades, de ene lade in de huiskamer, de andere in de slaapkamer van haar ouders. Véronique greep het geld uit de lade van de eetkamer, en stopte dat in haar zakken. Dan ging ze naar de andere slaapkamer, en nam het geld ook daar. De bankbriefjes in haar zakken bedroeg ongeveer zevenhonderd Euro. Ze aarzelde een ogenblik of ze een deel van het geld zou achterlaten, maar besloot in een opwelling alles te nemen.

Véronique vluchtte uit de trailer. Haar moeder ontwaakte niet. Wanneer Véronique de deur sloot, zag ze Alfred een beetje verder in de straat staan praten met geburen. Hij ging niet werken vandaag. Hij had zijn rug naar haar en zag haar niet. Ze vluchtte. Ze rende weg, zo snel als ze kon, de andere kant van de straat in. Ze liep twee verdere straten in, en wandelde daarna de heuvel op, naar Haut-Robois, naar de hoofdstraat van de stad, de straat die naar de Abdij leidde.

Véronique stond dan onder de boog van de oude ingangspoort tot de Abdij waarin de gemeentediensten van haar thuisstad, Robois, waren gehuisvest. Ze stond daar, maar wist niet meer goed wat ze moest doen. Ze moest dringend nadenken. Als ze nu naar de politie zou gaan, dan zou alle hel losbarsten. Wat moest ze doen? Ze was beschaamd. Zou de politie haar geloven wanneer ze Alfred beschuldigde? De politie kon haar terugzenden naar de trailer van haar ouders, haar woord tegen dat van Alfred. Ze vond zich niet in staat op dat ogenblik om logisch na te denken over wat er gebeurd was, zelfs al beseftte ze dat logisch denken het beste was wat ze nu moest doen. Ze wou gewoon niet meer moeten denken! Ze wou niet denken aan Alfred die zich in haar duwde. Wat zouden de mensen die ze de volgende uren zou ontmoeten met haar doen? Hoe vernederend zou alles zijn! Ze wou slechts met rust gelaten worden.

Véronique liep weer weg.

Door van Haut-Robois weg te rennen, door de belangrijkste winkelstraat van de stad, kwam Véronique terecht bij het busstation, niet ver van de Abdij. Bussen naar alle richtingen stopten hier. De meeste bussen kwamen van nog lager, van het treinstation van Robois, dieper in de vallei. Een bus naar de stad Namen, de hoofdstad van Wallonië, stond klaar om te vertrekken. Namen was de grootste stad in de omgeving van Robois. Véronique liep naar de bus. Ze vroeg een kaartje naar Namen. Ze hield het geld in de hand. De buschauffeur trok een bedenkelijk gezicht. Hij aarzelde om haar een ticket te geven. Wat deed een jong meisje op dit uur van de dag in zijn bus? Moest ze niet naar school gaan? De buschauffeur zei haar naar het treinstation te gaan, wat verder, en daar de trein naar Namen te nemen. De trein zou haar naar het centrum van de stad brengen in minder dan twintig minuten. Hij en zijn bus moesten een hele ronde rijden doorheen al de dorpen tussen hier en Namen. Het zou haar bijna twee uur nemen om de stad zo te bereiken!

Véronique liep uit de bus. Ze was in paniek. Ze had vroeger wel in bussen gereden, nog nooit in een trein. Ze liep gans de weg naar het treinstation van Bas-Robois. Ze keek naar wat andere mensen deden in het station. Ze ging dan pas naar de loketten, en vroeg met stamelende stem een kaartje naar Namen. De man achter het loket keek niet op, gaf haar een

papiertje, nam haar geld aan, gaf haar wat wisselgeld terug, en zei haar naar het spoor nummer twee te gaan. Ze zocht de kaai, moest ondergronds een tunnel door, en wachtte dan tien minuten op de volgende trein. Ze kwam in het station van Namen aan een half uur later. Ze had geluk. Ze moest niemand vragen in welk station de trein stopte, want ze zag de borden met de naam Namen erop. Namen had ook slechts één station.

Het was een mooie lentedag. Het regende niet en een zachte zon scheen om voor enige warmte in de straten te zorgen. Véronique wandelde zeer langzaam de grootste winkelstraat in. Die straat begon vlak vóór het station. Ze volgde gewoon de menigte. Alles was nieuw voor haar. Ze was vrij! Ze voelde zich blij en uitgelaten om uiteindelijk op haar eentje te zijn, zonder zich zorgen te moeten maken over haar familie. Ze zou nooit meer terugkeren naar Robois en naar het trailerpark! Ze slenterde aan de winkels voorbij, en nam haar tijd om alles goed te bekijken wat er in de winkels te koop stond. Ze wandelde door de menigte heen. Ze zag haar figuurtje weerspiegeld in de grote vensters. Plots veranderde haar gemoed. Ze voelde zich zeer droevig. Ze was alleen op de wereld! Niemand gaf wat om haar. Ze wou zich enkele dagen verborgen houden, en dan al haar moed vergaren om haar verhaal aan de politie te geven, kome wat mocht. Ze wou werkelijk naar de politie gaan, maar ze zou weigeren terug te keren naar haar moeder en naar Alfred. Ze zou schreeuwen en met de voeten stampen en klauwen naar de politiemannen. Ze zou roepen dat ze weigerde opnieuw verkracht te worden. Ze zou moeten veinzen volledig hysterisch te worden als ze terug naar de trailer in Robois moest gezonden worden. Ze zou schreeuwen dat ze Alfred zou vermoorden. Er was een ander ding dat ze absoluut wou doen. Ze wou verder en terug naar school gaan. Haar studies moesten beëindigd worden. Ze zat in het laatste jaar. Ze wou haar diploma. Daarmee kon ze een degelijke job krijgen. Ze had nog slechts dit jaar te beëindigen om haar middelbare studies te voleindigen! Dan kon ze werk zoeken, geld sparen, en daarmee misschien kon ze zich ook inschrijven in de provinciale school voor kookkunst.

Waar kon ze ondertussen naartoe gaan? Véronique wandelde langs de Samber. Namen lag op de samenvloeiing van de Samber en de Maas. Langs de Samber kon Véronique opkijken naar de versterkingen van de citadel van Namen, hoog boven op de heuvels en de hellingen van de Maasvallei. De Maas en de Samber hadden diep in het landschap gesneden. Laag, onder hoge hellingen, was de stad Namen gesticht geworden. Boven op de top van de beboste heuvel, wist ze, stond het hotel en het restaurant van de beroemde school voor kookkunst. Ze wou de cursussen volgen daar! Ze wou van dichterbij bekijken wat hogerop de realisatie van haar dromen, haar doel kon zijn.

De naam van het hotel en restaurant was het *Château de Namur*, zeer toepasselijk. Het stond op het hoogste punt van de heuvel. Men had van dichtbij een prachtig zicht op de vallei van de Maas en van de stad Namen. Véronique kon vanwaar ze toen stond, beneden in de vallei, het hotel niet zien, want het bleef verborgen in de bossen van de citadel. Ze was daar wel al één keer geweest, op een uitstapje per bus georganiseerd door haar school. Ze wist wel ongeveer hoe tot daar te geraken. Het hotel stond voor haar in de hemel! Hoe kon ze tot daar geraken? Ze wandelde eerst verder langs de Samber, dan langs de Maas.

Wat zou ze doen met haar tijd? Ze kon in de cafés en in de restaurants naar een job vragen, al was het maar om een paar uur te helpen in de keukens. Waar kon ze slapen vannacht? Ze had geld, maar ze kon niet naar een hotel gaan. Ze had haar identiteitskaart bij zich, maar ze was

nog minderjarig. Het hoetel kon de politie opbellen. Dat was te vroeg! Ze wou nu nog geen politie. Ze moest de zaak met Alfred eerst verwerken. Ze voelde zich zo vernederd.

Die eerste ganse dag slenterde Véronique door de straten van Namen. Het enig voedsel dat ze tot zich nam was een sandwich die ze kocht aan een stalletje in de *Rue de Fer*. Wanneer de avond viel, klom ze de citadel te voet op. Ze wandelde tot aan de Esplanade, bijna boven op de heuvel. Dat was een zeer grote, open plaats, waar openluchtconcerten en andere schouwspelen georganiseerd werden. Aan de uiterste zijde stond een oud, indrukwekkend, stenen gebouw uit de vorige eeuw. Het geleek op een Romeins amfitheater, met lage trappen die opliepen naar een rij kolommen. Achter de kolommen stond een overdekte gang. De plaats lag er verlaten bij. Het begin van verval toonde zich in de planten die in de spleten tussen de stenen groeiden. Véronique ging de rijen trappen op. Ze verborg zich achter de kolommen, waar de lange gang overdekt was met een hoog plafond. Ze zou minstens beschermd zijn, hier, van de regen en de wind. Ze verborg zich in de verste hoek, spreidde haar winterparka onder zich, en legde zich neer om te slapen. Ze had geluk. Elke avond reed een politieauto langzaam over het plein van deze Esplanade. De agenten keken uit naar de kolommen, naar alles wat ongewoon kon lijken. Misschien hadden ze Véronique wel zien liggen. Maar die avond reed er geen politieauto op de Esplanade. De politieagenten moesten uitzonderlijk elders ingezet worden.

Véronique kon niet goed slapen. Ze leed van de koude in de nacht. Ze voelde ook de vochtigheid van de morgen op haar, een zeer onaangenaam gevoel. Ze stond vroeg op. Ze betreurde het dat ze zich niet zelfs maar een beetje kon wassen. Ze zou een warmere, meer beschutte plaats moeten vinden om de volgende nacht door te brengen. Wel, daarmee had ze een doel voor vandaag! Ze wandelde de citadel af, om weer in het centrum van de stad rond te dolen.

De stad lag vredevol onder haar. Ze zag de Samber schitteren in de eerste zonnestralen. Ze wandelde over de oude, kleine brug over de rivier, naar het gebouw dat het Arsenaal heette, waarin zich het restaurant van de universiteitsstudenten bevond. Hier kon ze goedkoop eten. Ze keek met afgunst naar de jongens en de meisjes die daar rondliepen. De studenten richtten zich naar hun klassen. Waarom zou zij het geluk niet mogen hebben om die cursussen te kunnen volgen? Waarom moest zij de ouders hebben waarmee ze geboren was? God moest haar lot bepaald hebben. Maar neen, geen God had zich beziggehouden met haar. Voor haar bestond er geen God. Ze voelde de woede om haar lot in zich opwellen. Ze bleef zeer bitter gestemd.

Véronique wandelde doelloos verder, terug naar de belangrijkste winkelstraat van de stad. Ze ging enkele winkels ook binnen, om warm te krijgen. Daarna kwam ze terug uit aan de Samber. Ze wandelde aan de kant van de citadel. Ze keek naar de lange rij oude huizen aan de andere kant van de rivier. Die hadden een mooi uitzicht op de citadel, want aan deze kant stonden geen huizen. De huizenlijn vond ze wel mooi en harmonisch. Die huizen bevatten appartementen en winkels, maar deze zijde van de Samber toonde slechts de achtergevels van de huizen. De winkels, cafés en restaurants hadden hun voorgevels in de straat aan de binnenzijde van de stad, de *Rue des Brasseurs*. Véronique bemerkte dat meerdere van de redelijk hoge gebouwen ijzeren trappen hadden die opliepen tegen de gevels aan de rivierkant. Dat waren de brandtrappen.

Véronique ging naar die kant toe, en naar de kaai. Ze stapte op de plaveisels van een smalle weg die heel lang geleden gebruikt werd als jaagpad om boten voort te trekken op de rivier. Ze volgde het jaagpad. Ze keek in het bijzonder naar één van de huizen aan haar linkerkant. Rechts van haar vloeide de rustige Samber. Het huis trok haar aan. Een structuur van ijzeren trappen slingerde zich langs de achtergevel naar de hoogste verdieping, een zolder. Het was een brandtrap, maar die leidde tot ver boven, tot aan een soort houten venster, overdekt met een klein, eveneens houten afdakje. De ijzeren trappen leken erg oud en verroest. De trap was afgesloten met een poort van ijzerwerk, en dit was gesloten met een ketting en een hangslot. Véronique meende dat ze dat slot met een paar goed gemikte slagen van een zware steen kon stukslaan. Ze keek naar de hoogste verdieping. Ze keek weer naar het hoogste venster, of was het een deur, die aan een soort balkon stond. De hoogste verdieping moest tientallen, zo niet honderden jaren geleden gebruikt zijn geworden om goederen naar boven te trekken vanaf de rivierboten, ver beneden. De zolder was een oude opslagplaats. Véronique kreeg dan een prachtige ingeving. Als ze het hangslot kon breken, dan kon ze de trappen bestijgen tot aan die hoge deur of venster, dat eveneens open breken, en in de zolder van dat schijnbaar verlaten pand geraken. Ze kon daar slapen.

Véronique voelde zich nog helemaal niet klaar om zich aan te geven op een politiekantoor. Ze was nog niet klaar om haar moeder en Alfred te confronteren. Ze zou Alfred van verkrachting beschuldigen, en wachten op wat er verder zou gebeuren. Alfred zou ontkennen. Een dokter zou haar onderzoeken. Ze hield niet van die vernedering van nog iemand die in haar doordrong. Nu nog niet! Alfred zou natuurlijk nog steeds ontkennen. Wat als hij haar ervan beschuldigde een leugenachtige slet te zijn, of om hem naar haar gelokt te hebben? Ze dacht niet dat haar blauwe plekken nog lang konden duren, en ook geen echt bewijs waren van haar mishandeling door enkel Alfred.

Véronique wandelde dan maar wat verder doorheen de straten van Namen. Ze rustte op banken naast de Samber, op de banken in het treinstation, en zelfs op de stoelen in de wachtzaal van het stadhuis. Ze nam gewoon geen ticket in de wachtzaal, en zat daar maar. Het was er warm.

Tegen de middag ging ze weer naar buiten, en ze had een koffie in een tearoom. Ze kreeg daar een klein koekje. Later, kocht ze weer een sandwich als lunch. In de namiddag kocht ze een bioscoopticket. Ze bleef in de donkere zaal tweemaal naar dezelfde film kijken. Wanneer ze veel later uit het gebouw stapte, begon de duisternis te vallen. Ze ging terug naar het jaagpad van de Samber, naar de ijzeren trap die ze ontdekt had.

Nabij de trap vond Véronique een ijzeren stang. Ze sloeg op het slot dat de poort sloot. Ze maakte heel wat lawaai in het begin van de nacht. Na drie zware slagen brak niet het slot, maar wel een verrotte ring van de ketting. De ring was door en door verroest. Véronique ging behoedzaam de trappen op. Ze bewogen niet. Ze waren nog voldoende sterk om haar gewicht te dragen. Ze dacht dat de trap praktisch nooit was gebruikt. Ze geraakte zo hoog ze kon, waar de trap ophield, aan de houten panelen die het venster afsloten. Ze sloeg met haar ijzeren stang tegen het hout, duwde zo twee panelen open, gleed naar binnen, en keek naar beneden. Ze kon nauwelijks wat zien in de donkerte, maar naarmate haar ogen aan de duisternis wenden zag ze wel dat ze boven een zeer stoffige vloer stond, slechts een meter of zo lager. Een houten trap leidde zelfs naar waar ze stond, met enkele treden dieper naar de

zolder. Véronique zuchtte van opluchting. De zolder voelde warm aan. Ze ging behoedzaam naar beneden, en plaatste voorzichtig de gebroken panelen aan het venster weer op plaats. Ze vond een hoekje op de zolder, plaatste weer haar zware parka onder haar, en sliep.

Véronique ontwaakte met de zon. Balken van licht braken de zolder in. Ze had de nacht zeer aangenaam doorgebracht. Ze had weliswaar weer op een harde, doch nu houten vloer geslapen. Dat deed haar niet. Ze voelde zich zeer dankbaar. Ze had veel minder geleden van de koude op de zolder dan op de Esplanade in de open lucht. En ze was zeer tevreden deze plaats waar ze zich in kon verbergen gevonden te hebben.

Op de zolder stonden geen meubels. Enige kartonnen dozen, gevuld met oude kleren, vonden eigenlijk, stonden terzijde. Véronique maakte zich een zachter bed met de kleren. Ze plaatste de kartons er rond, zodat iemand die van binnen in het huis door de andere deur kwam, niet direct zou bemerken dat een mens daar sliep. Ze had een thuis! Zoveel stof had zich op de zolder verzameld, dat ze er bijna zeker van was dat niemand het sinds zeer lang geleden gewaagd had tot hier te komen. Véronique had gezien dat er op de benedenverdieping een winkel was. Mensen woonden op de tweede verdieping, maar slechts tijdens de dag, tijdens de winkeluren. De hogere verdiepingen bleven onbewoond. Véronique kon nu ook haar rugzak hier verbergen, in één van de lege kartons. Ze kon lichter in de stad wandelen. Ze zou hier slechts laat in de avond komen, en vroeg vertrekken. Niemand lager beneden zou enig geluid dat ze maakte horen. Véronique wou niet dat iemand zo hoog zou komen gedurende een hele tijd.

Het was zaterdag. Véronique liep de straten van Namen in met een gelukkig en blij gevoel. Zaterdag was marktdag! Heel veel stalletjes stonden in de bijzonderste straten van de oude stad. Aan één van de stalletjes kocht ze een oud slot. Ze wandelde terug naar de ijzeren trappen, en sloot de ijzeren poort naar haar verborgen plek met haar eigen hangslot. Ze was fier met zichzelf. Van nu af aan kon zij alleen vanaf de kant van de Samber haar zolder bereiken. Zij alleen had de echte sleutel! Ze zou ook weten wanneer iemand geprobeerd had of erin geslaagd was van beneden binnen te breken. Ze plaatste het hangslot op een bepaalde wijze. Ze voelde zich zo trots om een goede slaapplek te hebben gevonden, dat ze zich trakterde op een volledige maaltijd in een fastfood restaurant nabij het spoorwegstation van Namen.

In de dagen daarna slenterde Véronique Dupas de straten van Namen door in een vast patroon. In de morgen wandelde ze door de hoofdstraten van de stad. Ze keek naar de uitstalramen van de winkels en nam daar al haar tijd mee. In de namiddag bleef ze talmen op de banken langs de Samber. Ze zat wat in de zon en keek naar de auto's en naar de voorbijgangers. Ze zag bedelaars in de straten. Niet veel, slechts enige mannen zaten of stonden op bepaalde plaatsen, en bedelden met uitgestoken hand. Soms kwamen zigeunervrouwen om andere plaatsen in de straten in te nemen. Eén van de bedelaars had slechts één been. Hij toonde zijn houten prothese aan de winkelende mensen. Véronique zag hoe eenvoudig het was om te bedelen. Ze begon hetzelfde te doen. Ze zat in een zijstraat waar veel volk voorbijliep, een voetgangersstraat met veel restaurants en winkels. Ze zat tegen de muur van een gesloten woning, strekte een hand uit, en keek zo arm en ellendig als ze kon. Ze kreeg ook inderdaad wat kleine muntstukken. Niemand viel haar lastig. Eénmaal wandelden politiemannen aan haar voorbij vóór ze hen opgemerkt had. Ze keken naar haar,

maar gingen verder zonder iets te zeggen. In de avond telde ze voldoende munten om haar een sandwich te laten kopen. Ze kon leven van het geld dat ze bedelde! Ze vergaarde haar kostbare muntstukken, spaarde ze voor later.

Véronique kocht een kleine lichtampoule en draaide die in de lamp die op haar zolder hing. Het licht kwam! Ze vulde dan de gaten op naast het venster waarlangs ze binnensloop, en ze kon 's avonds aangenaam lezen! Ze verzamelde oude dagbladen en oude magazines die achtergelaten werden in het treinstation, en ze jatte enkele boeken van een boekverkoper die de andere kant uitkeek op de zaterdagmarkt. Ze richtte zich knus in op haar zolder.

Na twee weken van dit leven van nietsdoen, paste Véronique elke dag nog steeds dezelfde routine toe. Ze dacht niet meer aan naar school gaan, en ook niet aan zich te melden bij de politie. Har laatste schooljaar had ze verspeeld, want de eindejaar examens moesten volop in voorbereiding zijn. Ze zou het jaar over moeten doen. Ze leefde en overleefde. Toch begreep ze dat dit leven niet kon duren. Ze werd weer zeer droevig. Ze had zich in geen twee weken nog gewassen. Ze had wel twee bars gevonden waar ze een koffie kon drinken, of zelfs niet, en toch de toiletten kon binnensluipen en gebruiken. Een paar fastfood restaurants had ze ook gevonden voor haar doeleinden van hygiëne. Ze kon daar wat water over haar gezicht gooien, hoewel er steeds ook andere personen aanwezig waren. Haar gezicht was dan zuiver. Dat was alles. Ze werd echter droeviger met de dag, want ze begreep dat er geen toekomst lag in de wijze waarop ze thans leefde. Ze kon enige maanden in haar zolder slapen, maar vroeg of laat zou ze daar buitengeworpen worden.

Véronique had nog een mooie reserve geld bewaard, maar haar geld verminderde heel langzaam. Wanneer dat geld op zou zijn, zou ze beginnen honger te lijden. Ook de winter in de zolder kon hard worden. Ze ging niet meer naar school. Ze had geen toekomst. Ze wou wel ergens hulp zoeken, maar ze kon er nog steeds niet toe komen zich aan te geven bij de politie of bij de Openbare Commissie voor Maatschappelijk Welzijn. Ze vreesde nog steeds teruggestuurd te worden naar Alfred en naar haar moeder. Ze wou ook niet naar een instelling. Ze vermoedde dat ze zoals dit de zomer kon doorbrengen, maar waarschijnlijk niet de harde winter. Ze besloot naar de politie te gaan aan het einde van de zomer. Misschien kon ze toch nog op die manier haar schooljaar beëindigen. Met enig geluk kon ze dan de weg zoeken naar een goede instelling voor jonge vrouwen, al hield ze daar niet van, en haar schooljaar uitdoen. Dat vooral, was waar ze nu hoop op zette.

En dan ontmoette ze Phil.

Voorheen had Véronique al verdovende middelen geprobeerd. Op school had ze niet het geld om gras, cannabis of iets anders, te kopen. Maar meisjes, kennissen van haar, schenen nooit geld te ontberen. Eén van hen had haar de drugs laten nemen. Ze had tweemaal wat hasj kunnen roken na school, door zich met twee andere meisjes op een rustige plek van Robois te verbergen.

Nu, in Namen, had ze de vreemde handelingen van een jongeman al meerdere malen opgemerkt. Hij talmde dikwijls in een straat voorbij een jongensschool. Hij stond of wandelde daar maar rond, zonder wat speciaals te doen. Hij was een grote, eerder magere slungel van wellicht enkele jaren ouder dan zij. Hij kon negentien tot tweeëntwintig jaar oud zijn. Hij ook droeg eerder vuile kleren en jeans die een beetje gescheurd waren aan één kant.

Op een dag, toen ze hem vanop afstand observeerde, zag ze hem duidelijk cannabis verkopen aan schooljongens. Ze zag hoe kleine plastic zakjes met enkele witte pillen in overhandigd werden. Ook andere, oudere mannen kochten drugs van de jongeman. Nadat ze hem enige dagen lang gevolgd had, op meerdere plaatsen, ging ze naar hem toe en fluisterde dat ze een beetje gras wou om te roken. Hij keek haar aan. Zijn ogen gleden over haar, want ze was nieuw voor hem. Hij vroeg haar vijf Euro. Vijf Euro was veel geld voor Véronique. Ze schrok even, maar toch kocht ze een plastic zakje. Ze vroeg naar tabak en papier. De jongeman aarzelde, maar hij gaf haar wat voor nog een Euro. Hij rolde zelfs een sigaret voor haar, waarin hij nog wat van de cannabis vermengde met de tabak. Ze liep weg. Ze rookte op haar zolder. Na een tijdje voelde ze zich al veel beter. Alle innerlijke stemmen, de pessimistische gedachten die rondspinnen in haar hoofd, verdwenen. Ze voelde zich getroost, vrij van zorgen. Haar hoofd voelde licht aan. De stemmen in haar geest verstomden. Het leven was weer mooi. Ze voelde zich een beetje euforisch, en ze was tevreden met hoe ze leefde. Ze sliep zeer goed die nacht.

Twee dagen later ging Véronique weer naar de jongeman toe. Hij knikte naar haar, en glimlachte. Ze kocht weer wat cannabis. Hij vroeg naar haar naam. Ze antwoordde niet. Hij zei dat hij Phil heette. Hij had sterker spul, zei hij, voor als ze meer nodig had. Ze wou dat niet, niet nu.

Véronique volgde Phil. Ze volgde hem van ver. Phil was geen achterdochtige jongen. Hij keek praktisch nooit naar achter over zijn schouders. Hem volgen was eenvoudig. Wanneer de scholen van Namen in de namiddag hun leerlingen lieten gaan, vond ze Phil dichtbij de gebouwen van de universiteit om er zijn drugs te verkopen. In de middag wist ze hem aan de middelbare scholen, iets verder in de straten. Véronique zag dat hij 's avonds weinig verkocht, misschien slechts twee of drie zakjes. Hij kreeg dan echter veel meer geld, soms vijftig Euro per afhandeling.

Véronique telde dat Phil van honderd tot tweehonderd Euro per dag kreeg. Met dat soort geld was ze een prinses! Ze volgde Phil tot laat in de avond. Hij ging nadien over de Brug van Jambes, naar de andere oever van de Maas, en stapte die voorstad van Namen in. Véronique moest een uur wandelen, ver achter Phil, tot ze hem een groot appartementsgebouw zag in gaan op de weg naar een andere voorstad van Namen, naar Wépion. Het gebouw zag er zeer modern uit. Niet slechts arme mensen woonden hier! Phil kwam niet snel weer naar buiten. Ze meende bijgevolg het thuis van Phil gevonden te hebben. Hij woonde in één van die mooie appartementen! Ze volgde hem zo drie dagen op rij. Hij wandelde steeds op dezelfde wijze, langs dezelfde straten in de avond, en steeds naar dezelfde blok appartementen. Zelfs als ze zeer lang wachtte, kwam hij nooit weer naar buiten.

Van Phil kocht Véronique nog meer drugs, telkens in het centrum van de stad. Hij moest haar naam driemaal vragen, to ze 'Véro' gaf. Ze kreeg dan wat meer gras dan ze wou kopen, en hij duwde haar twee pillen in de hand.

'Probeer dit,' zei hij. 'Probeer ze. Je zult ervan houden. Dit heet ecstasy, of afgekort XTC. Heb je al gehoord van ecstasy?'

Ze knikte. Ja, ze had van de drugs gehoord. Ze wist zelfs waar ze in Robois verkocht werden, vooral in de dancings van de stad. Ze had hen nooit geproefd. Ze nam de pillen aan. Waarom niet? Phil gaf haar nog twee pillen meer.

Véronique gebruikte nooit drugs in de straten van Namen. Ze verbruikte haar gras steeds op haar zolder. Ze hield zich aan die gewoonte. Geen politiemannen zouden haar in roes ontdekken in het centrum van Namen! In het begin van de nacht trok de eerste ecstasy pil die ze innam haar naar voordien ongekeerde hoogtes van leegte en van euforie. Ze had dit nog nooit zo sterk ervaren. Ze sloot de ogen en viel in zalige dromen. Ze voelde zich licht, gelukkig, jong en sterk. Verdwenen waren al haar droevige gedachten. Ze had zich nog nooit zo goed gevoeld.

De volgende morgen sliep ze tot laat. Ze ontwaakte slechts echt na de middag. Ze voelde zich wel in staat de mooie ervaring te herhalen. Ze nam een tweede pil, en bleef de ganse dag in haar zolder. Ze was zo zalig gelukkig, dat ze de wereld rond haar volledig kon vergeten. Wat had trouwens die wereld haar nog te bieden?

Véronique keerde de volgende weken herhaaldelijk terug naar haar dealer, naar Phil. Ze kocht meer ecstasy van hem, nog weinig eenvoudige cannabis. Ze doolde doelloos door Namen. Met ecstasy kon ze één pil nemen elke avond, en zich opgewekt voelen tot de volgende namiddag. Dan zou ze een andere pil nemen in de late namiddag, en zich de ganse avond goed voelen, waarna ze kon indutten. Ze had nog weinig drang naar voedsel in die dagen. Ze werd slanker. Ze verloor gewicht, maar dat kon haar slechts aantrekkelijker maken. Haar meeste geld ging naar drugs.

Véronique bedelde ook nog in de oude straten van het centrum, maar minder dan vroeger. Ze maakte minder plannen, piekerde minder, en dat beviel haar wel. Ze hield van haar avonden, wanneer ze, nog steeds een beetje euforisch, haar boeken kon lezen, haar oude dagbladen en haar vergeten magazines. Haar reserves aan geld verminderden gestaag, al kreeg ze enkele Euro van haar bedelen in de straten. Ze werd daar meer driester in, en klampte mensen aan. Dat bracht meer geld op, ook meer klachten en beledigingen, en mensen verwierpen haar openlijk.

Ze zocht de supermarkten van de omgeving van de binnenstad op. De mensen gebruikten winkelkarretjes daar, en om een karretje te bekomen moest je een Euro of zelfs een muntstuk van twee Euro in een gleuf steken. Véro graaide naar die Euro's! Veel vrouwen namen haar inderdaad in hun medelijden op, en lieten haar de Euro van de karretjes. Haar plaats aan de supermarkten bracht ook risico's mee. Soms werd ze weggejaagd door agressieve eigenaars van de grote winkels. Tweemaal kwamen politiemannen naar haar toe, maar ze kon wegsprinten naar de aanliggende terreinen vóór de politie haar bereikte. Een vluchtweg bestudeerde ze steeds vóór ze ergens ging zitten, ook in Namen. De politieagenten, mannen en vrouwen, leken haar wel opgemerkt te hebben, doorheen Namen. De politie leek haar te kennen. De politie werd eigenlijk één van haar grootste zorgen. Ze kon ternauwernood uit hun handen ontsnappen, ook in het centrum. Ze vond dat eigenlijk belachelijk en contradictorisch. Ooit had ze gewild zich naar de politie te begeven, nu vluchtte ze van hen weg. Eén politieman in het bijzonder, een jonge man nog, joeg haar eens achterna door meerdere straten heen, tot ze hem van zich kon afschudden.

Véronique leerde te zitten en te bedelen op plaatsen vanwaar ze de mensen die naar haar toekwamen kon bespieden van ver. Ze zag zo zelfs ooit Alfred wandelen en uitkijken in de hoofdstraat van Namen. Véronique voelde een plotse aandrang om naar hem toe te springen met een lang mes in de hand om hem te doden. In plaats daarvan, vluchtte ze ver weg. Was

haar moeder naar de politie gegaan om haar verdwijning te melden? Ze had in Namen geen posters gezien met haar gezicht en haar naam. Ze was niet als vermist gemeld! Ze dacht dat haar moeder en Alfred tevreden waren om van haar af te zijn.

Ze moest verscheidene malen vluchten voor politiemannen. Ze dacht aan naar een andere stad te vluchten, maar ze zag ertegen op een andere plaats te moeten zoeken waar ze zich kon verbergen, en een andere dealer te moeten ontdekken.

Véro was een junkie geworden, een jonge drugsverslaafde vrouw, maar ze leefde zo verder, blij om vrij te zijn.

2.2. Jozef Bikri

Jozef Bikri, de Commissaris van Politie van de stad Robois en omgeving, zat in een Italiaans restaurant van Namen. Hij was aan het lunchen met zijn baas, Paolo Timario. Timario was het hoofd van de politiezone van het grotere Namen, waartoe ook Robois behoorde. Timario was het korpshoofd en de Divisiecommissaris van de politie van Namen. Jozef had zelden Paolo nodig voor zaken van beheer van de bescheiden politiemacht in de regio waar hij verantwoordelijk voor was, de stad van Robois. Hij contacteerde Timario gewoonlijk slechts voor problemen met de budgetten of met de rekeningen, zelden voor echte hulp in manschappen. Jozef wist wel hoe de speciale groepen op te roepen die ook door Timario geleid werden. Hij kon die zelf opbellen, zonder eerst daarvoor de toestemming van Timario te moeten vragen. Jozef waardeerde niettemin de adviezen van Paolo. Hij respecteerde zijn baas voor diens wijsheid en kennis. Hij hield van Timario als van een goede mens. De twee mannen voelden diepe sympathie voor elkaar. Timario zag er zeer hard uit, maar hij bezat een hart van goud. Timario moeide zich niet met wat Bikri het best deed, de vrede en de kalmte bewaren in Robois.

Enige coördinatie van hun handelingen was anders soms wel nodig. Timario hield ervan te weten hoe de zaken ervoor stonden in Robois, en Jozef had graag geweten wat het bredere kader was betreffende de politieproblemen in de zone. Dus ontmoetten ze elkaar oog in oog eenmaal per maand. De vergaderingen waren slechts de samenkomsten van twee vrienden. Paolo legde eerst een algemene visie uit van de evolutie van de misdadigheid in de provincie Namen en in gans België, overzichten waar Jozef Bikri graag van hoorde. Jozef was daarna blij om informatie betreffende Robois met zijn baas te delen, al bleef Robois nu over het algemeen zeer kalm, sommigen zouden gezegd hebben, tot vervelens toe rustig.

Jozef Bikri aanzag Paolo Timario zowat als zijn mentor in de politiemacht. De familie van Timario was van Italiaanse afkomst, al was Paolo in België geboren. Hij beschouwde zichzelf als de tweede generatie van Italiaanse immigranten. Hij sprak nog Italiaans met zijn meer dan negentigjarige moeder.

Jozef Bikri was ook in België geboren, maar dan van Marokkaanse ouders en immigranten. Hij ook was een tweede generatie immigrant. Hij sprak Marokkaans met zijn ouders, die nog beiden leefden en in Brussel woonden. Jozef Bikri was ontsnapt aan de turbulente hoofdstad, en had een rustige job gevonden te Robois. Hij was er blijven wonen. Misschien voelden Timario en Bikri zich meer met elkaar verbonden en hadden ze sympathie voor elkaar, omdat ze zich beiden Belg voelden, en toch ook nog wat anders. Ze voedden nog dubbele wortels. De wortels waren nog sterk aan hen aanwezig. Anderen deden hen er frequent aan herinneren waar ze vandaan kwamen, veel meer dan zij zelf eraan dachten. Timario bracht zijn jaarlijkse vakantie door in Italië, maar Jozef Bikri was zelden of nooit nog naar Boord-Afrika gevlogen sinds zijn jeugd. België was zijn land, niet Marokko.

In het begin hadden Timario en Bikri formeel vergaderd in het bureau van Timario te Namen. Ze waren dan beiden gekleed in uniform. Jozef Bikri deed zelden een uniform aan in Robois. Redelijk snel hadden ze beslist hun uniform aan de haak te laten op die donderdagen, en samen te gaan lunchen in één van de vele Italiaanse restaurants van Namen. Meer dikwijls dan niet gingen ze naar hetzelfde, dit restaurant, waar ze nu ook zaten. De eigenaar, de kok, de dienststers en de vrouw van de eigenaar, kenden hen goed, en bedeeden hen met het beste.

Je at hier niet wat je wou. Je at wat de vrouw van de eigenaar zei dat het beste en het meest verse was. Haar raad was uiterst belangrijk geworden.

De twee politie-officiers zaten in een rustige hoek, verborgen van het zicht vanaf de straat door een gordijntje. Hun gewoonlijke fles Piemonteese Barbera stond al geopend en op kamertemperatuur op hen te wachten, geopend op de tafel. Timario en Bikri werden steeds ontvangen op warme welkom kreten. Ze hadden naar het menu gekeken, maar waren de raad van de echtgenote van de kok gevolgd. Ze vroegen om langzaam bediend te worden, want ze wilden praten. Ze hadden er weinig zin in het restaurant te verlaten vóór het einde van de namiddag om hun gesprek verder te zetten in het kantoor van Timario. Ze konden hier rustig blijven zitten en toch de lange maaltijd rechtvaardigen. Een grappa beëindigde steeds hun gesprek.

Jozef Bikri vroeg wat er nieuw was in de politiezaken van Namen. Timario antwoordde met plezier dat de misdaad in de stad laag was en verder verminderde. De grootste zorg van Timario bleef het groeiend aantal diefstallen, veroorzaakt door Oost-Europese bendes. ‘Wanneer onze politici de grenzen van de Schengen Zone openen,’ gromde Timario, ‘voelden al de dieven van de Oost-Europese landen alsof ze onze rijkere, westelijke landen, naar wil konden leegplunderen. Daar hadden ze trouwens gelijk in. Wij hadden zoveel diefstallen niet verwacht. Armoede leidt natuurlijk naar de misdaad. Ik begrijp zeer goed hoe het resultaat van een diefstal in België vele malen meer geld kan opbrengen dan een diefstal in de veel armere boerderijen van Bulgarije of Roemenië. Ook de Serviërs en de Albaniërs zijn in grote aantallen naar hier gekomen. De Serviërs vormen de hardste en meest gevaarlijke bendes. De Albaniërs zijn erg werkzaam in de prostitutie en in het groot banditisme. De Roemenen zenden hun zigeuners naar hier, en die zijn gespecialiseerd in kleine inbraken. Sommige Bulgaren zijn werkzaam in de cybermisdaad. We vatten recentelijk een grote bende die catalysatorpotten van Diesel wagens stal. Wanneer we de bergplaats van die bende invielen, ontdekten we een ware grot van Ali-Baba. Onze grootste verrassing was een heel aantal van de grote, zware, ronde deksels te vinden die in onze straten over de ondergrondse afwateringskanalen staan, en die ook op de mangaten van de watertoevoer liggen. Metalen zijn zeer duur deze dagen. Die venten stalen zelfs de ijzeren deksels van onze riolen! Je lacht, en ik vind het ook nogal belachelijk, maar als je onschuldig en onwetend over één van onze nationale wegen rijdt, natuurlijk snel, en dan plots met je auto in zo’n open rioleringsput rijdt, dan kom je niet slechts zeer abrupt tot stop, maar je kunt over kop slaan, en je kunt je achterbanden sneller dan je auto vóór je uit zien hollen!’ Jozef Bikri lachte nog harder, hoewel die ongelukken, waar hij al over gehoord had, geen zaak waren om over te lachen in de aanwezigheid van de slachtoffers.

‘We moeten uitkijken naar alles wat met ijzer, koper of brons gemaakt is,’ vervolgde Timario. ‘Die bendes stelen zelfs de bronzen plaketten en de koperen handvatten van de doodskisten in onze begraafplaatsen. Deze maand alleen al, zagen we in de zone meer dan honderd graven en begraafkelders die bestolen en gevandaliseerd werden, met alles wat maar metaal was gestolen. Ze stelen de koperen kabels van de spoorwegen, de telecommunicatiekabels, en zo verder. Hoe meer van die bendes we vatten, des te meer zenden ze hun bandieten naar hier. Wel, ze geven ons werk. We spelen kat en muis met hen, zodat we kunnen klagen over het tekort aan manschappen in onze groepen. Dat is natuurlijk

ook de eenvoudige waarheid. Als dit echter de enige misdaad in de stad zou zijn, dan zouden we nog zeer gelukkig blijven!’

‘Die dieven lijken Robois nog niet ontdekt te hebben,’ stelde Jozef Bikri vast. ‘Ik veronderstel dat ze over zullen waaien wanneer ze de hitte erger zullen voelen in Namen.’ ‘Oh, de hitte leggen we wel aan hun schenen,’ antwoordde Timario. ‘Niet dat het veel aarde aan de dijk brengt. Ze blijven maar komen. Onze gevangenen zitten vol met die venten. De magistraten laten de meesten van hen snel vrij. De gasten van wie we de namen en de gezichten hebben, verdwijnen naar een ander land. Nieuwelingen worden daarna naar hier gezonden. Diefstal is voor hen een geachte, georganiseerde institutie geworden! We weten nu zo ongeveer wel op welke plaatsen ze zitten. Ze hebben hun vaste, door ons gekende opslagplaatsen. We weten welke voorsteden ze bij voorkeur behandelen, en waarom. We kennen hun informanten. We hebben de adressen. Ze houden van de kalmere, maar populaire buurten van Namen. Ze verblijven minder in het centrum. Dat is te duur geworden, zelfs voor hen.’

‘Het is dus zakendoen zoals gewoonlijk,’ besloot Jozef Bikri.

‘Nee, dat is het niet,’ schudde Timario bezorgd het hoofd, met een plotse frons van zijn voorhoofd, zodat hij Jozef Bikri verraste. ‘We hebben een nieuw, zwaar probleem!’

Paolo Timario dronk zijn wijn, hield even een stilte aan, en liet de suspense duren voor Bikri, om aan een nieuw hoofdstuk te beginnen.

‘Het nieuw probleem heet drugs,’ kondigde Timario aan.

‘Drugs waren toch altijd al een probleem,’ knorde Jozef Bikri.

‘Dat zijn ze. Maar het probleem is onlangs veel erger geworden,’ stelde Timario.

Hij liet zijn hoofd over zijn *Ossobucco* schotel zakken. Timario was nu zeer ernstig, kon Bikri zien. Timario stopte even met zijn zacht, warm vlees te eten. Hij duwde zijn vork in zijn lange, witte, stomende pasta.

‘We hadden altijd al een probleem met verdovende middelen in Namen,’ zei Timario. ‘We hebben hier verscheidene middelbare scholen voor jongens en meisjes waar de jongeren van de omgeving, uit de dorpen, ook naartoe komen. En we hebben een universiteit die elk jaar in aantal studenten groeit. Dat alles werd aangedikt met de ambtenaren van de Waalse regio. Let wel, we hebben altijd al enige dealers bij de kraag kunnen vatten en hen de gevangenis ingeworpen.

Tot nog toe bleef de drugverkoop binnen redelijke perken. We vatten de dealers, en dan duurde het enige tijd tot nieuwe dealers op het toneel verschenen. Je zult altijd wel af en toe jongeren vinden met problemen thuis, die willen smaken van het laaghangend verboden fruit van drugs om hun zorgen te vergeten. Het probleem is echter veel erger geworden.

Aan de ene kant droogden de bronnen van goedkope en overvloedige cannabis grassen wel uit. Zelfs de Nederlandse steden zijn beginnen in te zien dat je toch best optreedt tegen zachte drugs en tegen de criminelen die ze over de grens vervoerden. Nederland, en vooral de stad van Maastricht, werd minder en minder een grote bron van cannabis. Enige Nederlanders zijn de grens overgestoken om in Wallonië onze eigen bendes te leren hoe de planten te doen groeien. Ik moet je niet vertellen hoeveel kleine boerderijen, vele van die, verspreid in onze uitgestrekte weilanden liggen. Ze zijn zich in ons platteland komen vestigen, ook op de plateau’s van Haspengouw in het noorden en het westen van Namen. De laatste twee maanden hebben we drie massief grote aanplantingen van cannabis in stallen van boerderijen

ontdekt. Op iedere plaats vonden we honderden cannabis planten. De andere commissarissen van de zones rond ons vonden gelijkaardige boerderijen. Dat alles is redelijk nieuw! De mannen die daar aan het werk waren, spraken zelfs geen Frans! Ze waren illegale immigranten vanuit de Maghreb van Noord-Afrika, of Oost-Europeanen. Niet allen, natuurlijk. We vatten ook heel wat Belgen. De mensen die in die plaatsen werkten, wisten niet wie hen betaalde. Het probleem is niet slechts een plaag nabij Namen. Het fenomeen spreidt zich uit. Je zou heel ernstig moeten beginnen te zoeken naar cannabis aanplantingen, ook in jouw zone. Een truc die goed lukt, is om aan de elektriciteitsleverancier te vragen naar ongewone pieken in energieverbruik. Je hebt krachtige lampen nodig om cannabis binnen schuren en zo te doen groeien.

We ontdekten een vent in de elektriciteitsmaatschappij die een echte bulldog is om de vinger te leggen op dergelijke plaatsen. Hij is een IT-freak, een informatie technologievent. Hij heeft programma's geschreven om een lijst te bekomen van cliënten en plaatsen die plots veel meer elektriciteit beginnen te gebruiken dan normaal. De procedure kan niet gans wettelijk zijn, en de linksgezinde anarchistische jongens kunnen ons naar de rechter sleuren over de procedure, wegens redenen van inbreuken tegen de privacy. Dus, na een tijd kan die vent gestopt worden om ons zijn lijsten te bezorgen, maar de lijsten waren een grote hulp. We vonden geen drugplantage op elk adres van zijn lijst, maar wel veel meer dan niet! Zeer weinige mensen weten af van de lijsten van die snuggere informaticus. Dat is in Namen slechts ik en een assistent van mij. We hadden een goede uitvlucht. We reden 's avonds en 's nachts naar een boerderij. Als we er licht zagen, hadden we een excuus, en de onderzoeksrechter volgde ons.'

Timario gaf een blad papier aan Jozef Bikri. Bikri keek ernaar. Slechts enkele adressen stonden netjes onder elkaar gedrukt.

'Hier, ik heb een lijst laten opstellen voor Robois,' zei Timario. 'Je zou naar die lijst moeten kijken en de plaatsen onder observatie brengen. De lijst is niet lang voor Robois. Ook in andere zones hebben we typisch niet meer dan vijf adressen of zo. Je kunt je verwachten aan twee tot drie cannabisplantages in de lijst. Observeer slechts de huizen of de boerderijen, kijk uit naar intens licht in de nacht, en val er binnen! Tot vandaag ondervonden we niet veel weerstand op die plaatsen. We vonden meestal enkele illegale werkers, nooit de bazen. Maar als je valt op één van de bazen, dan kan er geschoten worden! Wees dus voorzichtig! Ga naar binnen met kogelvrije vesten, en met echte wapens, met riotguns, niet slechts met jullie kleine handwapens!'

'Ja, dank u,' knikte Jozef Bikri.

Hij stak het papier dat Timario hem overhandigde in zijn binnenzak.

'Er is nog meer en nog erger,' voegde Timario toe. 'We moesten het overlijden betreuren van twee jongelingen ten gevolge van overdosissen van drugs in de laatste twee maanden. Ik ben er zelfs niet zeker van of ik zou moeten spreken van overdosissen, want we vonden geen grote hoeveelheden drugs bij hen. We vonden enige pillen, pillen in alle soorten van kleuren van de regenboog. Geen cocaïne of heroïne! We dachten eerst dat ze gestorven waren aan te hoge dosissen ecstasy. We lieten de pillen analyseren, en hadden een zeer grote verrassing. De pillen bevatten wel en inderdaad enige ecstasy, maar ook een mengeling van cocaïne en heroïne, en van nog andere, ongekende substanties. Onze analisten zeiden ons dat ze niet exact konden bepalen welke stoffen aan de pillen nog toegevoegd werden. De pillen waren een cocktail van allerhande moleculen. Ze waren amfetamines, maar welke kon niemand ons

tot nog toe vertellen. Ze waren van een nieuwe soort! De chemische structuur van een ongekend drug achterhalen is blijkbaar heel tijdrovend. Het lijkt zeer waarschijnlijk dat een amfetamine toxine, een gif, in sommige pillen verwerkt zat. Dat toxine kon de dood veroorzaakt hebben van de jongelingen. Geen drugsdealer mengt willens en wetens toxines in drugs natuurlijk, want ze verliezen hun klanten op die manier. De toxines kunnen ongekende bijproducten zijn van het productieproces van de pillen.

De doodsoorzaak in de twee gevallen was hartstilstand. Wanneer de ziekenwagens aankwamen, waren de druggebruikers al gestorven. We vonden minstens drie verschillende soorten pillen, rode, blauwe en groene, samen met de gewone, witte pillen met zuivere ecstasy. Verschillende stoffen werden gevonden in elk van de pillen. Ze werden gestuurd naar universiteitslaboratoria.

We hebben twee dealers opgepakt die de witte ecstasy pillen naar de man of de vrouw brachten. Ze hadden grote hoeveelheden van de pillen bij zich, op hun lichaam en in hun appartementen. We konden niet uitvissen waar de pillen vandaan kwamen. De dealers spraken van andere dealers. Een pyramide van dealers lijkt zich gevormd te hebben. We zijn nu, op ons ogenblik van spreken, één van die hogerop dealers op het spoor.'

Timario dronk.

Paolo Timario boog zijn hoofd naar dichterbij Jozef Bikri.

Hij zei, 'ik ben bedroefd, Jozef! Ik zit met een verscheurend dilemma met de vent die we nu volgen, een dilemma dat me 's nachts wakker houdt. Als ik die vent nu oppak, dan heb ik voldoende bewijzen om hem een paar maanden in de gevangenis te houden, maar dan zal ik waarschijnlijk nooit te weten komen waar hij zijn pillen vandaan haalt. Als we hem blijven volgen en zijn schuilplaats verder observeren, dan kunnen we misschien ooit zijn leveranciers vatten. Maar ondertussen lopen we het risico de dood van een andere jongeman of jong meisje op ons geweten te krijgen. Ik kan ook mijn mannen en vrouwen de dealer wel laten volgen op elke stap die hij zet, maar dat niet langer dan enkele weken. Ik heb onvoldoende agenten, en waarschijnlijk zal hem volgen wellicht weinig nieuws opbrengen.'

Paolo Timario stopte met eten. Hij trok zich terug van Jozef Bikri.

Hij vervolgde, 'ik haat hartsgrondig die drugsdealers, Jozef! Dat zijn ware criminelen. Ze zijn veel erger dan de metaal stelende mannen uit Roemenië en elders. Ze veroorzaken de dood van veelbelovende jonge mensen! Ze vernietigen de breinen van onze jongeren. We krijgen hen slechts in de gevangenis na de dood van een jongen of een meisje. Als we hen voordien aanpakken, dan geraken ze zelfs niet meer in de gevangenis. De rechters geven hen een berisping, een boete die ze nooit betalen, ze noteren hun naam, en zenden hen weer de straat op, omdat onze gevangenis vol zitten.'

Timario hield weer even een stilte aan, zuchtte, en zei dan weer, 'wel, wat dan ook. Ik zeg aan al mijn commissarissen: let op! Die dodelijke pillen kunnen ook in jullie zone verspreid worden, dus ook in Robois. Zorg vooral voor de scholen, Jozef! Het is daar dat de drugverkopers met de gevaarlijke pillen in de eerste plaats lijken te werken. In Namen hebben we een universiteit met oudere studenten, en met studenten die beschikken over meer baar geld dan de zestienjarige jongelingen. Zij ook zijn de eerste doelwitten van de dealers. Het probleem waar wij in Namen vóór staan is nog erger dan bij jullie.'

'Waren de slachtoffers van de overdosisen van de dodelijke drugs universiteitsstudenten?' vroeg Jozef Bikri.

‘Neen. Ze waren jonger. Leerlingen aan de middelbare scholen. Goedgelovige jongeren. Een meisje van zestien, een jongen van vijftien. Echte tragedies! Verschrikkelijke sterfgevallen! En ik moest aan de ouders gaan meedelen hoe we hen in onbewoonde panden vonden. Tragedies!’

‘Kon je de dealers oppakken?’

Timario bleef weer even stil. Hij dronk zijn wijn uit.

‘We konden er één vatten,’ zei hij uiteindelijk. ‘Maar hij had geen dodelijke pillen bij zich. We bleven bij zijn verhaal dat hij niets afwist van de gevaarlijke, gekleurde pillen. Waarschijnlijk was dat nog waar, ook. De leveranciers moeten de dodelijke pillen snel uit circulatie hebben genomen. Let wel, de scheikundigen die de stoffen mengden, kunnen misschien ook niet geweten hebben wat ze aan het produceren waren. Chemische reacties gebeuren niet steeds snel. De dodelijke stoffen kunnen bijproducten geweest zijn van het productieproces. De dealer bleef maar naar ons roepen dat hij slechts ecstasy pillen verkocht. We hielden hem in onze kantoren gedurende twee dagen, bewerkten hem, maar we moesten hem dan laten gaan. Hij zal wel geen pillen meer verkopen in Namen, maar hij kan verhuisd zijn naar Luik of naar Brussel, of naar eender waar, en daar zijn vuile zaakjes verderzetten. Je kunt je niet inbeelden hoezeer ik mijn handen zou willen leggen op de leverancier van die pillen. Tot dusver niets!’

‘Ik zal opletten en meer dan ooit doen observeren,’ beloofde Jozef Bikri.

Hij was al aan het denken aan wat hij zou moeten doen, de drugs tot zijn prioriteit maken, en een gevoel van dringendheid en gevaar in zijn politiemacht creëren.

‘Waarom zouden er nu plots meer drugs in Namen verspreid worden?’ vroeg Jozef, evenzeer tot zichzelf als tot Timario.

‘Och, veel redenen tellen zich samen op. Meer armoede, meer ellende. Interne familiecrisisen om geld, scheidingen aan de lopende band, rijke jongens op zoek naar sensatie drijven de vraag omhoog. Onze OCMW-budgetten, de budgetten van onze sociale diensten, rezen spectaculair de laatste jaren. Het wordt onbetaalbaar. Hoge werkloosheid bij de jongeren. Meer jongeren zoeken naar videospelletjes en naar drugs, naar pornofilms op het Internet. Meer jongeren gaan op zoek naar spectaculaire pleziertjes. De jongeren van immigranten bemerken dat Europa niet het Nirvana is, waar iedereen rijk wordt met een knip van de vingers. Hun ouders zijn ontgoocheld, zij zijn ontgoocheld. De drugs worden verkocht naast de poorten van onze scholen, in dancings, in bars, op bepaalde plaatsen en bepaalde straten. We kijken uit, natuurlijk. Maar de dealers zijn als water dat door onze vingers loopt. Je pakt er één op en ’s anderendaags staan er tien klaar om nog meer drugs te verkopen. Ze leerden ook ons op te merken en snel in de menigte te verdwijnen. Veel dealers zijn ook nog jong.

We hadden enig succes door met de bedelaars te praten die in de straten zitten, met de SDF mannen en vrouwen, de *Sans Domicile Fixe*, de mannen en vrouwen die in de straat leven zonder vast adres. Zij kopen soms drugs, maar de echte SDFer bezit niet voldoende geld om harde drugs te kopen, toch niet in grote, regelmatige hoeveelheden. Ze dealen niet, want we kennen hen te goed. Ze zitten dag aan dag op dezelfde plaatsen. Ze kijken goed uit hun ogen. Heel wat van die mannen beloofden ons te helpen, en dat bracht ons fijne resultaten. Kun je je inbeelden dat wij, de stadspolitie, moeten samenwerken met bedelaars? Het is schandelijk, vernederend, maar efficiënt!’

De bedelaars worden een probleem op zich,' meldde Jozef Bikri. 'Onze burgers houden niet van hen. Ze zouden hen graag uit onze straten zien verdwijnen en geplaatst in bewaakte instellingen.'

'Wij wilden ook dat de bedelaars en de SDFers van de straat gehaald werden,' herinnerde Timario aan Jozef Bikri. 'We gingen zover als de schepenen en de burgemeester van Namen te vragen hen te verbieden vanaf de eerste juli van 2014 om nog te bedelen in de straten van het centrum van Namen. De schepenen kondigden een verordening af om dat te realiseren, voor de duur van één jaar. In augustus al, tekenden de Belgische Liga voor de Rechten van de Mens en een vereniging genaamd *Lutte Solidarité-Travail*, alsook een individuele burger, protest aan bij de Raad van State, teneinde het recht op de menselijke waardigheid van de bedelaars te verdedigen. Op 6 januari 2015 stopte de Raad van State de uitvoering van de gemeentelijke bepalingen. De Raad vond dat de omtrek van het decreet te groot was en de duur te lang. Ze argumenteerde dat het fundamenteel recht om te bedelen voor een man of een vrouw, vergezeld van een kind of van een mogelijk gevaarlijk dier zoals een hond wel verboden kon worden, maar niets meer. De Raad voegde vooral toe dat het recht om een menselijk waardig leven te leiden het recht inhield op een bepaalde vorm van bestaansmogelijkheid. Daartoe kon de daad van het bedelen helpen, bij gebrek aan een betere, meer concrete en meer effectieve oplossing. Bedelen werd niet beschouwd als een openbare kwaal, zelfs al bracht het enige smart teweeg in de bevolking. In andere woorden, bedelen moest toegelaten worden in de straten van onze stad. Neen, we geraken de bedelaars in Namen niet zo snel kwijt!'

Jozef Bikri antwoordde eerst niet. Dergelijke uitspraken ontmoedigden hem. Hij kende het probleem in de Belgische Wet.

'De armoede stijgt in Wallonië,' zei Jozef Bikri. 'We hebben ook bedelaars in Robois, een fenomeen dat nieuw is voor ons. Vijf tot tien jaar geleden hadden we niet één bedelaar in Robois. Nu zitten er constant enkelen in onze winkelstraat. Onze lokale OCMW-organisatie heeft wel het geld om de bedelaars op te vangen, maar niet het personeel om de straten af te schuimen, om de SDFers en de bedelaars over te halen de straten te verlaten en de diensten van het OCMW te gebruiken. De meeste bedelaars willen met rust gelaten worden. De zigeunervrouwen, of de vrouwen die op hen lijken, die in de straten komen zitten met kleine kinderen in de armen, wel, die werden een ware industrie! Mijn politiemannen moeten toezien hoe die vrouwen afgezet worden met grote, zwarte Mercedes auto's met Brusselse nummerplaten. Die nummerplaten zijn vals, en ze worden regelmatig vervangen!'

Paolo Timario had moeite om zijn emoties in controle te houden. Hij veranderde van onderwerp. Ze vroegen naar een koffie. Paolo zei aan Jozef dat hij zijn pensioen zou aanvragen binnen de drie jaren.

'Je bent mijn beste commissaris van een zone,' fluisterde Timario. 'Ik had graag dat je het nieuwe hoofd van de zone van Namen zou worden. Je zou moeten beginnen te lobbyen. Maak je gekend bij de juiste mensen in Namen, niet slechts in Robois. Spreek met de politici op de hogere niveaus en zorg dat ze je naam kennen. Ontmoet de rechters, de procureurs. Zorg dat je toevallig met hen samenvalt, spreek met de invloedrijkste rechters op de recepties, gebruik de invloed van de Trioteignes familie, praat met de zakenlui. Ik zal je natuurlijk bijstaan.'

‘Ik voel me gevleid en ik dank je voor je bezorgdheid en interesse,’ antwoordde Bikri. ‘Ik zal nadenken over wat je gezegd hebt. Maar ik ben een commissaris die opsteeg uit de immigratiegolven van de Maghreb. Ik denk eerder dat een autochtone commissaris de voorkeur zal wegdragen. Ik beschouw dus mijn kansen op dergelijke promotie als zeer klein. Het is slechts menselijk, ik begrijp het wel. Tevens weet ik niet of ik Robois wel wil verlaten! Mijn thuis bevindt zich in Robois. Ik krijg veel hulp van de gemeenschap.’

‘Ja,’ glimlachte Paolo Timario. ‘Je hebt een mooie solidariteit opgebouwd tussen de politie en de mensen van Robois. Dat is de concrete manier van doen! En dat is waarom ik je zou willen in Namen. Hoorde ik geen geruchten betreffende de samenwerking tussen de Christelijke en de Moslim gemeenschappen die samen werkten om terreurpogingen af te slaan? Je weet inderdaad hoe overal hulp te verzamelen. Je bent geen chef, niet het traditionele autoritaire type, je bent een katalysator. Ik hoorde ook geruchten van personen van geheime diensten van Brussel, Turkije en Israël die samen kwamen helpen in Robois. Ik moet bekennen dat sommige van die geruchten me totaal verbaasden. Geheime agenten? Die hielpen je? Ik zeg dat we zo iemand in Namen kunnen gebruiken. Natuurlijk waren dat slechts geruchten, nietwaar? Niets van de geruchten geraakte tot in de gerechtshoven.’

Jozef Bikri werd rood in het gezicht.

‘Slechts geruchten,’ gromde hij.

Paolo Timario grinnikte.

‘Ik zou niet iemand anders willen verkiezen als mijn opvolger,’ zei hij zeer ernstig. ‘Ik zal de meest lovende verslagen opstellen over je plichten en dienst, maar je moet je zelf ook wat helpen, Jozef!’

Jozef Bikri lachte niet meer. Hij moest een zorg meer naar huis meenemen. Ze lieten de zaak daar staan. Hij en Paolo betaalden. Ze gingen naar hun auto’s en zeiden tot ziens. Jozef Bikri reed naar huis, terug naar Robois.

Jozef Bikri reed niet dadelijk naar huis. Hij had de woorden van meer vrienden nodig die dag. Hij reed met zijn auto naar het Paard Bayard voor een laatste koffie. Monsieur François, de eigenaar, ontving hem uitgelaten. Hij diende de koffie van Bikri zelf op, en dronk er één mee, zittend vóór de commissaris, zijn zaken even terzijde schuivend. Een tijdje later kwam de oudere Karim Khedis binnen, en Karim kreeg een thee. Karim was de vroegere tuinier van het Paard Bayard, een Moslim, en één van de meest gerespecteerde bewoners van Robois. De drie vrienden praatten. Jozef Bikri vertelde hen van zijn gesprek met de commissaris van Namen, het deel van hun conversatie aangaande het drugsprobleem.

‘Drugs vormen een grote bedreiging,’ viel Karim Khedis uit. ‘Niet slechts hier, nog veel meer in de Maghreb. Ik zal de boodschap verspreiden. We zullen uitkijken naar verdovende middelen en dealers.’

‘Ik zal dat ook doen,’ beloofde Monsieur François. ‘Ik wil een propere bar, een proper restaurant, en een proper hotel. Ik zal ook een woordje doen verspreiden in de Italiaanse gemeenschap. Wij, Italianen, houden niet van drugs. Ze komen met corruptie, met de maffia en met andere bandieten. Hadden we niet in Italië onze *Mani Pulite* actie, de actie propere handen? Wij willen geen verdovende middelen in Robois! Wat een tragedie wanneer jongeren het slachtoffer vallen van onscrupuleuze dealers. Wat een schaamte en schande!’

Jozef Bikri glimlachte.

Hij zei, ‘dank jullie. Doe dat, alstublieft! Ik zal ook onze Katholieke priesters vragen uit te kijken.’

‘Praat met de voorzitters van de voetbalclubs,’ suggereerde Karim Khedis. ‘Zij bereiken veel jongeren. En de schooldirecteurs. We kennen wel enkele leraars die zullen willen helpen en kunnen uitkijken.’

‘Dat zal ik doen,’ knikte Bikri.

Ze praatten een uurtje verder over lichtere onderwerpen. Khedis en Monsieur François kenden iedereen die getrouwd was en zich mocht verheugen op een geboorte in Robois.

Wanneer Jozef Bikri uit de bar van Monsieur François stapte, al wat meer opgelucht, beschouwde hij het te laat om nog naar kantoor te rijden. Hij reed naar huis.

Samia Bennani, de echtgenote van Jozef Bikri, was reeds thuis. Samia was een advocate te Brussel. Ze was een succesvolle advocate, ook. Ze was onlangs veel meer geld in haar huishouding beginnen in te brengen dan de commissaris. Ze dacht er nu aan een plaats als rechter in de hoofdstad aan te nemen. Jozef Bikri sprak ook aan haar van het groter probleem van Paolo Timario.

‘Je moet dit zeer ernstig nemen, Jozef,’ meende Samia. ‘Drugs zijn de ergste moderne pest. Ik kan ervan meespreken! Ik hoor heel veel over de ravages veroorzaakt door verdovende middelen in de hoofdstad. Trouwens, heb je wat gehoord over dat meisje dat van thuis is weggelopen?’

‘Véronique Dupas is haar naam,’ meldde Jozef Bikri. ‘We vonden een buschauffeur die zich kon herinneren haar gezien te hebben. Ze vroeg een kaartje naar Namen. Hij weigerde, en zond haar naar het treinstation. Niemand herinnerde zich echter haar daar gezien te hebben. We waarschuwden de politie van Namen en zonden hen een foto van haar. Ik verwacht daar niet te veel van. De stad is te groot. Iets is niet heel duidelijk voor mij in dat geval. Waarom liep dat meisje van thuis weg? Ik praatte met enige van haar leraars. Het meisje lijkt een goede, verstandige leerlinge geweest te zijn, met een constant, licht gemoed. Ze kreeg hoge punten op haar examens. Haar vader is gestorven. Haar moeder trouwde met een andere man. Die vent is gekend als een domoor, en hij kan zelfs een gewelddadige, opvliegende vent zijn. Ik vroeg me af wat er zich in dat huis afgespeeld heeft. Wel, misschien ging ze slechts op zoek naar wat avontuur. Ze kan nog steeds onverwacht ergens opduiken.’

‘Dat is ook een ernstig probleem geworden, Jozef,’ mijmerde Samia hardop. ‘Onze jonge mensen, vooral diegenen van de armere families, zijn minder en minder tevreden met de manier waarop ze leven. Ze zien zoveel onverschrokken helden die buitengewone dingen verwezenlijken in films, dat ze hun leven op school wel vervelend moeten vinden. Ik zou niet weten hoe die kinderen de geneugten van een eenvoudig leven aan te prijzen. Hoe kan ik hen tonen dat het simpel leven mooi kan zijn? Wie vindt nog ergens schoonheid in? Ik hoor dat de leraars van Namen en Brussel het ook moeilijker en moeilijker hebben met die problemen. De leraars klagen over de omstandigheden waarin ze les moeten geven in klassen van de moeilijke kwartieren. Ze krijgen ongeduldige, agressieve kinderen vóór zich, die weigeren naar hen te luisteren, die hun gezag niet meer aanvaarden, en die hen als maar uitdagen. De kinderen gehoorzamen niet meer aan hun leraars. Straffen helpt niet. De straffen versterken slechts de mening van de kinderen in hun open revoltes. Ze lijken buiten de alledaagse realiteit te leven. Ze reageren slechts op hun eigen, fictieve realiteit. De politie zou niet verbaasd moeten zijn te horen dat die kinderen ook opstand plegen tegen gezag buiten de

school. En zo vallen ze slachtoffer van allerhande slechte mensen die hun woede en ellende willen uitbaten. De bendes van dieven, van gevaarlijke bandieten, van drugsdealers, van inbrekers, tot van radicale terroristen, vinden hun soldaten te gemakkelijk onder onze jongeren. We moeten zeer aandachtig en voorzichtig uitkijken, ten behoeve van de toekomst van onze kinderen! Iemand zou moeten ontdekken hoe hen toch te kunnen bereiken, en dan op televisie en in de dagbladen te melden hoe wij dat ook kunnen doen. Niet elke volwassene straalt het charisma uit dat heden ten dage nodig is om onze kinderen te leiden! Gelukkig hebben we nog een goede, hechte gemeenschap hier, in Robois. We kunnen onze jonge mensen het voorbeeld geven van gezonde waarden en van respect voor hun ouders, hen daartoe inspireren.'

'Dat kunnen we inderdaad,' antwoordde Jozef Bikri.

Hij bleef echter verzonken in een somber gemoed de rest van de avond. Hij haatte het om het hoofd te moeten bieden aan dergelijke problemen van de gemeenschap, en niet echt te weten hoe of waar eraan te beginnen.

2.3. Bernard Gorelle

Een lange, glanzend zwarte Mercedes Maybach wagen reed geluidloos door de indrukwekkende poort van de Ghijsen boerderij in de omgeving van het dorp Trioteignes. De boerderij stond vierkantig en eenzaam in de velden van het platteland. Uitgestrekte gronden lagen rond de boerderij. De graanhalmen groeiden nog groen in het landschap. De auto reed recht de koer in en stopte net vóór het woonhuis.

De Ghijsen boerderij was een typische constructie van de Haspengouw streek, een grote, zeer vruchtbare streek van het Belgisch land. Ze stond stoer en massief in haar gebouwen van woonhuis en stallen, volledig gesloten door de lange, hoge, in baksteen opgetrokken woonsten, en verder met een hoge muur. Ze zag er indrukwekkend uit, als een echt kasteel.

Slechts één man zat in de wagen. Hij stuurde zijn voertuig, de grote luxeauto zoals niemand in Robois er anders één bezat, en ook niet in het dorp Trioteignes. De wagen rolde de koer binnen met stille motor. Wanneer de auto tot stilstand kwam, stapte een man gekleed in een wit, vlekkeloos hemd en een zwarte, gestreepte broek, omzichtig uit. Hij keek eerst rond en bestudeerde de gebouwen en het plan van de boerderij. Hij had een grote mesthoop verwacht in het midden van de koer, maar hier stond die niet. Hij had oude keien verwacht op een zeer ongelijke ondergrond. De vloer van de koer lag er echter zeer effen bij, zo vlak als in een balzaal, en belegd met grijze, vierkantige tegels. Hij had het vuil van dieren verwacht op zijn glimmende schoenen, de modder en de stank van mest en urine. Hij rook echter niets anders dan een propere ruimte en de heldere lucht van de open vlakte. Hij bemerkte dat alle stallen gesloten stonden. Hij keek dan een tweede maal rond, enigszins perplex met de stilte van de gebouwen. Woonde hier wel iemand? Hij haalde zijn vest van de achterste, lederen zetels van de wagen, en deed dat aan. Hij sloot het vest met een paar knopen, en trok het kledingstuk strak en recht. Een kind kon gezien hebben dat zijn pak van een zeer dure snit was.

Hij was een man met brede schouders. Dik, bruin haar stond in fijn gesneden golven op zijn hoofd. Hij was fier op zijn haar, en trok het plat met zijn handen aan de slapen. Zijn gezicht was donkerbruin verbrand door de zon, zoals men kon verwachten van een man die in het platteland leefde. Maar iemand die hem van dichtbij kon bestuderen, zag wel gemakkelijk dat zijn zo erg bruine huid een te gelijke kleur had overal, te regelmatig voor een man die gewend was in de velden te stappen. De rimpels rond zijn ogen waren bleek gebleven. Hij kon van een vakantie in een zuidelijk en zonnig land teruggekomen zijn, vanuit de bergen, of hij was iemand die dikwijls naar zonnebank winkels ging om te bruinen.

Zijn hoofd was vierkantig, hard, energiek, zeer mannelijk, met scherpe trekken en een prominente kin. Zijn ogen loerden klein, halfgesloten in de heldere stralen van de zon, onder dikke, bruine wenkbrauwen. Zijn scherpe neus daalde recht, lang en perfect van vorm, naar zijn mond van zware lippen.

De man trok aan zijn riem zijn broek hoger, en ging in zijn nieuw gepoetste schoenen naar het woonhuis. Zijn beeld van de perfecte dandy vóór de prachtige Maybach kon gebruikt worden voor een publiciteitsfoto. Hij sloeg een prachtig figuur, en hij was zich daar zeer goed van bewust. Hij stapte vooruit als een rots van zelfvertrouwen, een man van gepolijste charme en elegantie.

Hij zocht en vond een elektrische bel aan de voordeur van het huis. Hij twijfelde er geen seconde aan dat de eigenaar van de boerderij hier moest wonen. Nadat hij gebeld had, ging hij weer een paar stappen achteruit, naar beneden de drie treden vóór de deur. Hij keek weer rond en zocht enige beweging aan de vensters van het huis. Hij zag dat het hout van de vensters en van de deur nieuw was, recent geplaatst en recent blakend wit geschilderd. De zon verwarmde zijn rug.

De deur opende. Een vrouw kwam tevoorschijn. In de opening stond niet een plumpe boerenmeid of de ruwe echtgenote van een boer, maar een zeer elegante, zeer mooie vrouw van ongeveer dertig. Ze droeg niet het kleed of de schort van een werkende vrouw. Ze droeg geen kiel. De hielen van haar zwarte schoenen waren zeer hoog. Ze stond vóór hem in een gebroken witte zijden bloes en een korte, blauwe rok, waarvan de man direct kon zeggen dat die gesneden was om te passen door een zeer goede kleermaker. De vrouw had lang, zeer zwart haar, fijne, maar iets scherpe en licht exotische trekken, een iets donkerder huid en zeer rode lippen. Ze droeg een lichte make-up rond de ogen, een opvallende, glinsterende lipstick benadrukte de lijnen van haar lippen. Haar boezem vulde haar bloes, en haar mooi gevormde, lange benen, waren slank. Ze was een zeer aantrekkelijke vrouw, besloot de man snel, een exotische bloem in het groene landschap. Hoe was een dergelijke porseleinen pop in dit achterlijk platteland terecht gekomen? De man glimlachte. Hij snoof en straalde zijn charme uit in een brede glimlach. Dit was geen meid, en ze kon ook niet de echtgenote van een boer zijn.

‘Goede namiddag,’ riep de man luid. ‘Ik zoek de eigenaar van de boerderij. Men vertelde me dat een oudere dame met de naam Monique Ghijsen de eigenares was. Ik zou graag met haar willen spreken.’

De vrouw glimlachte, ‘Monique Ghijsen is mijn schoonmoeder. Ze woont hier niet meer. Mijn echtgenoot en ik beheren nu de boerderij. Het spijt me. Kan ik u helpen?’

‘Misschien kunt u dat inderdaad! Ik zou willen praten betreffende een stuk land dat de eigendom is van Mevrouw Ghijsen nabij de Nationale Weg, niet ver van hier. Het terrein dat net vóór het bedrijf Robchem ligt.’

‘U kunt dan beter binnenkomen,’ vervolgde de vrouw.

De man volgde de vreemde boerin. Ze stopte even in de gang om de deur achter hem te sluiten. Met een lichte beweging van de hand, waarop hij een Rolex polshorloge bemerkte, nodigde ze hem een kamer in, door een andere open deur in de gang. De man ging een woonkamer in. Daar ontving hij zijn derde verrassing van de dag.

Het kon de woonkamer zijn van een huis dat gisteren gebouwd was! Om te beginnen, was de kamer zeer groot, praktisch een zaal. Al de muren glommen wit, zacht wit, tot aan het plafond. De vloer was belegd met een zachte, beige steen, waarschijnlijk een Bourgondische zandsteen, bijna marmer, gepolijst om kleine inclusies te tonen van wat oranje aderen en kleine zeeschelpen leken. De man trok weer zijn adem in, want alles in de zaal duidde zeer rijke bewoners aan. Het meubilair was zeer modern, van de beste kwaliteit, met luxuriëuze donkergrijze, echt lederen zetels en een lange sofa. De kleur in de kamer kwam van zeer grote, zeer oude, perfect bewaarde en zeer mooi uitgesneden Luikse kasten zoals men er slechts vond in kastelen. De man zag de gekeurde kristallen vazen tintelen op de kasten in de zon, de witte en blauwe schotels van porselein van Doornik troonden op een traditionele

standkast. Verder trokken zijn ogen naar nog felgekleurde andere schotels en vazen, die hij herkende als van Longwy, oude makelij. Lang geleden was de trots van zijn vader één van die Longwy vazen geweest. Hier stonden meer moderne Longwy vazen, met de zeer mooie, kleurrijke Zanella Venetiaanse motieven, meer dan hij ooit samen gezien had. Het kristal dat hij moest bewonderen was van de hoogste kwaliteit, van Val Saint-Lambert of van Baccarat, en misschien was het wit kristal zelfs afkomstig van de antieke Vonèche fabrieken! Hij herkende een fortuin wanneer hij er één zag.

De vrouw nodigde hem uit te gaan zitten in een zetel. Zij ging op de sofa vóór hem zitten. Tussen hen stond een kleine, zwartgelakte Chinese tafel.

Ze vroeg, ‘mag ik weten wie u bent, en waarom u geïnteresseerd bent in ons terrein?’

‘Ach ja, ik vergat me voor te stellen. Mijn naam is Bernard Gorelle. Ik ben de Gedelegeerde Bestuurder van Robchem, hier in Robois. Mag ik uw naam, alstublieft?’

‘Mijn naam is Deniz Sürkoglou.’

Gorelle begreep het Franse Denise, een niet veel voorkomende naam. Sürkoglou leek hem nog minder gewoon. Hij veronderstelde dat de vrouw van Afrikaanse of Midden-Oosterse afkomst was. Libanon kwam eerst in zijn geest op.

‘Mevrouw Sürkoglou,’ ging hij verder, ‘zoals ik al zei, dacht ik dat Mevrouw Ghijsen de eigenares was van het stuk land dat ik onlangs gezien heb, tien hectaren land die liggen tegenover de gebouwen van mijn bedrijf Robchem, aan de andere zijde van de Nationale Weg. Ik ben de eigenaar, de voorzitter en de CEO van Robchem. We zijn een kleine, maar welstellende firma in de biochemische en medische nijverheid. Ik zou het land tegenover mijn bedrijf willen kopen om me er een villa te bouwen. Ik woon nabij Namen, ziet u, en ik zou dichterbij mijn werk willen wonen. Ik wil dus een villa bouwen, een nieuw thuis, dichterbij mijn bedrijf. Hier is mijn kaartje.’

Gorelle plaatste een visitekaartje op de lange tafel. Hij deed het kaartje verder over de tafel naar Deniz glijden, de letters naar haar gedraaid. Zij nam het kaartje niet op, maar keek ernaar en las wat erop gedrukt stond.

Gorelle zei, ‘dat is de reden waarom ik graag met de eigenaar van dat terrein had gesproken. Het land ligt redelijk ver verwijderd van deze boerderij. Het is van de naburige percelen gescheiden door hoge bomen, zodat ik u niet zou storen, op geen enkele wijze. Uw prijs zal de mijne zijn.’

‘Mijn echtgenoot en ik zijn eigenaar van de boerderij, Mijnheer Gorelle,’ schudde Deniz haar hoofd. ‘We hebben niet de bedoeling enig land van ons te verkopen, en dat zou ook mijn schoonmoeder niet doen. Het spijt me, we kunnen u niet helpen.’

Bernard Gorelle hield een stilte aan. Hij trok een zeer teleurgesteld, droevig gezicht, en bestudeerde weer Deniz, haar ogen onderzoekend.

Hij leek plots een nieuw idee te hebben.

‘Ik neem aan dat uw naam aanduidt dat u van Afrikaanse of Oosterse afkomst bent, misschien bent u van Libanese, Syrische of Turkse origine? U hielp de vrouw des huizes en trouwde met haar zoon? Ik zou echt willen praten met de ware eigenaar van het land. Kunt u me zeggen waar ik haar kan vinden? Misschien kan ik haar toch nog overtuigen van de voordelen van een transactie met de meer dan genereuze prijs die ik kan voorstellen.’

Deniz aarzelde.

Ten slotte zuchtte ze en zei, ‘mijn schoonmoeder is Monique Ghijsen, Gravin van Trioteignes door haar huwelijk. Mij echtgenoot is haar zoon, Diego de Trioteignes. U kunt mijn schoonmoeder vinden in het kasteel van Trioteignes. U weet waar het kasteel zich bevindt. Een telefoonnummer vindt u in de telefoongids wel. Bel haar op om u aan te kondigen. Opnieuw moet ik u verzekeren dat uw bezoek vruchteloos zal zijn. We verkopen geen land, geen enkel land dat eigendom is van onze familie.’

Bernard Gorelle verbleekte. Hij had gehoord van de Trioteignes familie. Zijn partner had hem gewaarschuwd zich nooit te mengen met de Trioteignes, en zeker niet hen in het harnas tegen hem te jagen. Gorelle begreep dat hij een doodlopende straat ingereden was. Hij haatte het niet te kunnen krijgen wat hij wou.

Hij keek weer naar de vrouw vóór zich. Haar rok was wel zeer kort, haar benen vol en lang en van dezelfde zachte, bruine kleur als haar gezicht. Zijn ogen gleden naar haar borst, en hij voelde zich plots seksueel opgewekt. De vrouw vóór hem was een lekker stuk. Ze zag eruit als een zeer sensuele vrouw. Hij was er niet over verbaasd dat ze een Trioteignes zoon tot een huwelijk had verleid. Misschien was ze iemand zoals hij, ambitieus en gewetenloos in zaken. Hij kwam gewoonlijk snel en goed overeen met dat soort. Hij moest slechts uitvissen wat ze verlangde, en het haar op een schotel presenteren.

Gorelle stond plots op. Hij stond groot, indrukwekkend vóór Deniz. Hij wist dat hij nu alle hoop op het land dat hij begeerde moest opgeven, of andere wijzen proberen.

Hij besloot, ‘dan zal ik u niet langer storen, Mevrouw Sürkoglou!’

Hij maakte aanstalten om naar de deur van de woonkamer te gaan, maar hij wachtte op haar om hem buiten te leiden. Deniz stond ook op, een beetje kwaad om nog aangesproken te worden als Mevrouw Sürkoglou en niet als Mevrouw de Trioteignes.

Ze zei, ‘ik toon u de weg.’

Gorelle liet haar naast zich doorgaan, maar wanneer Deniz verder ging, bewoog hij zich een beetje naar voren, zodat hij lichtjes haar lichaam aanraakte.

Deniz hield niet van het contact.

Ze trok een gezicht en dacht, ‘jij achterbakse bastaard!’

Haar lippen trokken zich samen. Ze schrok terug alsof ze door een slang gebeten werd.

Gorelle kon dat geïnterpreteerd hebben als een bevestiging van enige vorm van overheersing over haar. Deniz spoedde zich naar de deur van de woonkamer, en dan naar de voordeur. Ze opende de deur en bleef staan naast het paneel.

‘Nu, nu, kleine dame,’ fluisterde Gorelle hees, weer dichterbij Deniz komend, en probeerend haar aan te raken met een uitgestrekte arm, ‘we kunnen elkaar toch begrijpen, wij beiden. Ik kan dit zeer voordelig maken voor u persoonlijk, hoor!’

Misschien had Gorelle nu een wetende glimlach verwacht, en een woordje van aanmoediging. Deniz echter, opende de deur nog verder, week nog meer achteruit, en ze toonde hem de koer met haar hand. Ze trok zich terug, weg van Gorelle. Ze zei niets.

Gorelle was weer ontgoocheld. Hij had een flirtende glimlach verwacht op haar gezicht, een samenzwerende oogopslag, maar Deniz wees slechts naar buiten.

‘Zoals u wilt, dan,’ zei Gorelle.

De spijt en de woede verschenen aan zijn mond en ogen. Hij draaide zich om en wou de trappen afdalen naar de geplaveide koer. Iets vreemds gebeurde dan. Wanneer hij zijn voet plaatste op de blauwe steen van de bovenste trede, leek die voet nooit de stenen te bereiken.

Gorelle gleed uit en viel onverbiddeijk naar voor en naar beneden. Hij realiseerde zich dat hij onzacht op de plaveien van de koer zou terechtkomen. Hij viel, benen wijd open. Hij slaagde er nog in zichzelf half te draaien, probeerde naar de deurstijlen te grijpen, maar hij verloor het evenwicht, viel hard, en sloeg tevens het hoofd op de treden. Alles werd zwart vóór zijn ogen.

Bernard Gorelle kreeg het bewustzijn terug op de plaveien van de koer. Een grote hoeveelheid water werd in zijn gezicht geworpen. Hij opende de ogen pijnlijk. Hij herinnerde zich dan, en zag de vrouw Deniz Sürkoglou naast hem staan met een emmer in de handen. Een lege emmer.

‘Wel, wel, Geachte Heer,’ begon Sürkoglou, terwijl ze naar hem grijnsde, ‘u bent waarachtig niet gewend aan boerderijen! Blauwe steen kan zeer slipperig zijn, Mijnheer Gorelle! U gleed uit, miste een trede, en sloeg neer met uw hoofd. U verloor voorwaar het bewustzijn gedurende enkele seconden! Gaat het al wat beter, nu? Ik ben blij dat u weer onder ons geraakte van het water. Zal ik een ziekenwagen opbellen?’

Gorelle schudde het hoofd. Hij kroop even verder op handen en voeten. Hij voelde zich nog duizelig. Hij had pijn aan zijn linkerslaap. Hij voelde daar met zijn vingers, en die vingers kwamen rood terug vóór zijn ogen. Bloed! Was hij zo hard gevallen? Hij zag nu ook dat hij overal nat was, met water op zijn gezicht, hoofd en bovenlijf. Zijn mooi kostuum was naar de vaantjes. Zijn hemd en vest bleken doorweekt. Hoeveel emmers water had dat mens over hem heen gegooit? Hij moest naar huis en zich omkleden!

‘Bent u zeker dat u in staat bent om te rijden, Mijnheer Gorelle?’ vroeg Deniz, zonder enig gevoel van bezorgdheid of sympathie in haar stem.

‘Het gaat wel,’ gromde Gorelle.

Hij zag hoe Deniz de oude emmer onder de nog oudere ijzeren handpomp wierp, naast de deur van het woonhuis. Ze had minstens één volledige emmer water over hem heen geworpen, meende Gorelle. Deniz gaf hem geen laatste blik, en sloeg de deur toe vóór zijn neus. Ze had geen verontschuldigen aangeboden. Gorelle strompelde verder, onzeker nog op zijn benen. Hij ging naar zijn grote Mercedes. Pareltjes bloed kleurden zijn nat hemd nu rood. Hij voelde zich nog duizelen. Hij kroop in zijn wagen, deed de motor loeien, en duwde het gaspedaal in. Hij draaide de auto. Hij duwde woedend nog harder op het gaspedaal. De Mercedes schoot voorwaarts, uit de poort van de boerderij. Gorelle draaide rechts naar de Nationale Weg, maar hij deed dat iets te kort, zodat een deel van het chassis van de auto schuurde tegen de grote stenen zijde van de poort. De harde stenen bewogen niet. Ze trokken slechts lange, lelijke lijnen en deuken in het zwart chassis, van voren tot achteren.

Deniz Sürkoglou bespiedde het tafereel vanuit het venster van haar woonkamer. Ze glimlachte wanneer ze de beschadiging zag die aan trotse auto teweeg werd gebracht.

Bernard Gorelle, echter, voelde zelfs niet wat hij zijn wagen aandeed. Hij reed weg aan hoge snelheid in een wolk van stof.

Deniz Sürkoglou lachte luid aan haar venster.

2.4. Verval

Véronique Dupas had redelijk snel al haar geld opgebruikt. En met het geld had ze ook alles andere verloren. Vooral de hoop op wat dan ook voor haar een gelukkig leven kon zijn. Ze was een meisje geweest met een precies plan toen ze in Namen aankwam. Ze had exact geweten wat te doen en wanneer. Met de tijd en met de verdovende middelen, hoewel ze dat niet wou toegeven in haar hoofd, en met de verveling van steeds maar rond te dolen in dezelfde straten elke dag, dezelfde winkels te zien, dezelfde plaatsen op te zoeken waar ze naar voedsel scharrelde, was ze alle notie van verleden en toekomst kwijtgeraakt. Ze leefde slechts in het nu. Ze dacht niet in de namiddag aan wat ze 's avonds zou doen. De avond en zijn gebeurtenissen hadden gewoon plaats, zonder reden. Ze bleef een bepaald patroon volgen, geconcentreerd nu op haar overleving, dag in en dag uit. Door het kopen van drugs was haar geld verdwenen, en veel sneller dan ze had gevreesd. Ze probeerde zich niet te veel zorgen te maken. De verdovende middelen hielpen ook daarmee.

De reden van de afstomping van haar zintuigen, realiseerde Véronique zich vaag, was het groeiend gebruik van alle soorten drugs. Toch duwde ze die kennis naar de donkerste domeinen van haar geest. Ze had gras gerookt om zich in vrede en rust te voelen, om de vele protesterende stemmen in haar hoofd te doen verstommen. Het was zo eenvoudig geweest om gewoon neer te gaan liggen en aan niets meer te moeten denken!

Ze had ook bier gekocht, en later de sterke graanjenever van alle mogelijke kleuren en smaken, rode, blauwe, groene en gele, om haar lichtvoetig en blij te maken. Ze wou haar verdriet vergeten. Namen was bekend voor de *péket* van sterke drank. Véro kon er hele flessen van kopen aan lage prijzen. Niet meer! Zelfs dat soort geld had ze niet meer. Ze kon vergeten dat ze ooit in een echt huis had gewoond, met een echte, liefhebbende familie. Ze wou de vage herinneringen aan haar gelukkige jaren en ook haar meest pijnlijke gedachten, verdringen. De jongens en meisjes die naar school gingen in de stad keken gelukkig. Ze was jaloers op hen. Dit was het soort leven dat zij ook had kunnen hebben, met andere ouders. Ze had op dat leven geen recht gehad. Ze zag de jongens en meisjes met hun moeder wandelen en winkelen in het centrum van Namen. Ze zag meisjes van haar eigen ouderdom hand in hand wandelen met knappe jongens. De meisjes wandelden met hun goedgeklede vriendjes langs de rivierkaaien. Ze kusten en omhelsden af en toe; Ze lachten. Zij had niemand! Waarom was dat? Wanneer had ze laatste maal nog een teder woord gehoord? Wanneer had ze ooit een zachte hand op zich gevoeld? Waarom moest een jongere zoals zij die niemand kwaad had gedaan, zulk een hard leven verduren, terwijl anderen zo gelukkig konden zijn? Waarom had ze zulk hard lot verdiend? Wat had ze verkeerd gedaan? Bestond er dan geen rechtvaardigheid in de wereld? Was alles toeval? Wanneer haar gemoed zo ontaardde, wanneer ze zich aan het begin van een verschrikkelijke depressie vond en totaal ontmoedigd werd, dan verlangde ze erg naar hardere drugs. Ze zocht naar cocaïne en naar de vreemde meth pillen die haar dealer Phil haar kon geven – tegen betaling. Slechts die pillen konden de eenzaamheid en het bittere van de onrechtvaardigheid die haar aangedaan werd verjagen. Met de pillen voelde ze zich ook voor enige tijd blakend van zelfvertrouwen, sterk, scherp en fris.

Fris voelde Véronique zich zonder pillen al lang niet meer. Ze had zich niet meer gewassen sinds ze wist niet meer hoe lang. Ze was de tel der dagen verloren. Ze kon niet zeggen welke

dag het was, hoewel ze de zaterdagen kon herkennen met hun marktkramen en de zondagen met de stilte in Namen. Ze sloop nog steeds heimelijk de open restaurants in om naar de toiletten te gaan. Ze ontweek de toiletten in het treinstation, omdat men daar nu twintig cent moest betalen. Ze sloop de fastfood restaurants in, maar ze moest meer en meer opletten voor de beheerders daar, en voor de dienststers. Ze ondervond op de harde manier wanneer de toiletten gereinigd werden en ze er beter aan deed niet binnen te gaan. Ze sloop nu slechts die restaurants in wanneer die volzaten met mensen, zodat de dienststers druk bezig waren de tafels te kuisen, op te dienen, of ze de schotels aan het afnemen waren. Véronique stelde dikwijls voor aan de mensen om de schotels weg te nemen; ze kon dan de restjes opeten. De dienststers kenden naar natuurlijk, en joegen haar weg wanneer ze haar ook al van ver zagen aankomen. Op veel dagen kon ze zelfs niet wat water gooien in haar gezicht. Véronique vermeed zich nog in een spiegel te bekijken. Ze had geen kam, en haar haren waren niet meer gewassen sinds ze Robois ontvlucht was. De haren van Véronique hingen dik, vettig, door elkaar gewoeld. Op regenachtige dagen staken de haren in pieken uit haar hoofd.

Véronique bleef bedelen in de straten. Enige bedelaars bemerkten haar, en joegen haar weg van hun domein. Een man die slechts één been had en een prothese aan het ander, joeg haar uit de belangrijkste winkelstraat van Namen. Hij had haar vast gegrepen, maar ze kon zich uit zijn vuile handen losrukken. Ze schreeuwde dat ze evenveel recht had als iedereen om op de harde stenen te zitten, maar hij had haar met zijn wandelstok geslagen, en scheldwoorden geroepen. Telkens hij haar zag, joeg hij haar weg.

Véronique doolde dan meer door de andere straten waar toch nog veel mensen gingen. Ze zat aan de poorten van de universiteitsgebouwen wanneer de studenten naar buiten kwamen. Weinige studenten merkten haar echt op. Wanneer ze dat wel deden, dan negeerden ze haar uitgestoken hand. Ze keken naar haar met misprijzen en afkeer in de ogen. Toch waren de universiteitsgebouwen bijna haar laatste toevlucht. Ze kreeg daar steeds enkele muntstukken. Ze voelde zich zeer vernederd en ontmoedigd wanneer ze daar de eerste maal ging bedelen, en deemoedig tien cent moest vragen aan jongens en meisjes van haar eigen leeftijd. Ze realiseerde zich al te goed dat ze één van hen had kunnen zijn, dezelfde cursussen had kunnen volgen, dezelfde boeken had kunnen dragen, dezelfde fardes gebruiken, en dezelfde nota's had kunnen nemen als deze voorspoedige jongeren.

Wie moest de schuld krijgen voor de toestand waarin ze verkeerde? Het Lot? God? Haar ouders? Niemand? Haar moeder die de slavin van Alfred geworden was? Alfred? Zij zelf? Wat had ze gedaan om zo gestraft te worden in haar leven?

Véronique moest dan kunnen dromen. Ze had het nodig haar geest op te lossen in kleurrijke landschappen van rode weiden, bruine hemels en blauwe bossen. Die dromen, en de blijdschap die ze meebrachten, werden haar enkel en alleen gegeven door de meth pillen. Ze wist dat ze zich een klein beetje in depressie zou voelen de volgende dag. Maar zolang ze enig geld had, konden de dromen komen, en bijgevolg ook het lichte geluk dat ze niet faalden in haar geest op te wekken. Met de meth pillen voelde ze telkens andere aangename emoties. Ze kon dromen dat ze een koningin was, een heldin, een meesteres van de wereld. Dit waren de aangename gevoelens van macht en sterkte, die ze gemakkelijk verkreeg van sommige van de meth pillen van Phil. Ze verheugde zich op die ogenblikken, en ze zocht ze gretig op. Véronique kende Phil nu goed. Hij gaf haar raad over welke pillen ze kon kopen.

In de allerlaatste dagen vóór haar geld volledig opraakte, gaf Véronique meer dan honderd Euro per dag uit aan drugs. Haar geld had niet veel langer dan een week geduurd, nadien.

De catastrofe kwam pas helemaal voor Véronique toen haar schuilplaats ontdekt werd. Dat gebeurde in twee tijden.

Eerst stapte Véronique op een avond laat naar de ijzeren poort die leidde naar de roestige trap van haar zolder, toen ze aangevallen werd. Het was een regenachtige namiddag en een donkere avond geweest. Twee mannen grepen haar vanachter beet, even vóór ze de ijzeren poort met haar sleutel wou openen om naar hogerop te ontsnappen. Misschien had ze daar ook wel enig geluk mee, want de mannen die haar tegen de bakstenen muur duwden vonden nooit de kleine sleutel naar haar schuilplaats. Ze had hem kunnen wegstoppen in een losse zoom van haar pullover, onder haar parka.

De twee mannen grepen haar gewelddadig. Eén man hield haar mond gesloten met een vuile hand, zodat ze niet om hulp kon schreeuwen. Ze schreeuwde slechts in haar geest. De mannen die haar aanvielen waren nog jong, misschien leden van één van de twee of drie bendes van jonge dieven, snoevers en nietsnutten die rond het treinstation hingen. Véronique had die jongeren aan het werk gezien. Ze vielen mensen lastig in het station, en ze teisterden de dagbladverkopers in het station. Wellicht hadden die jonge venten ook geen onderdak, en geen inkomsten. Ze had het treinstation zoveel mogelijk vermeden.

De jongemannen zochten haar lichaam. Dat ondervond ze snel. Ze wrongen aan haar borsten met ruwe handen. Ze knepen haar tepels zo hard dat ze erge pijn leed. Ze duwden haar tegen de muur, kneusden haar gezicht, en sleepten haar dan met zich mee naar de trappen die naar een kelder leidden. De deur naar de kelder was gesloten, maar ze duwden haar tegen de diepste muur, waar ze verborgen bleven van het zicht rondom. Slechts mensen die tot kort bij de trappen op de kaai wandelden, konden zien en horen hoe er daar iets gewelddadigs gaande was.

De mannen tokken haar jeans ruw naar beneden, scheurden haar onderbroek weg, bewogen hun handen over haar billen en tot tussen haar benen. Ze trokken haar benen wijd open. Dan verkrachtten ze haar, elk op zijn beurt. Ze verkrachtten Véronique methodisch, ruw doch kalm, snel, de ene na de andere, steeds één hand over haar mond houdend. Ze stalen de enkele muntstukken in de zakken van haar jeans en liepen dan weg zonder haar te slaan. Ze hadden hun verschrikkelijke genoegdoening verkregen.

Véronique bleef een hele tijd versuft liggen, beneden aan het einde van de trap, tot ze geen geluid van lopende voeten meer hoorde. Dan stond ze op, trok haar jeans op, en ging tot aan de ijzeren trap naar boven. Ze hield haar hand tussen haar pijnlijke benen. Ze voelde en rook bloed. De mannen hadden haar gescheurd. Ze opende de poort naar de ijzeren trappen, ging langzaam naar boven en viel neer in haar zolder. Ze gebruikte enige van de vodden om het bloed te stelpen. Ze viel neer op het geïmproviseerde bed, nam een pil met een beetje water uit een fles, snikte haar hart uit, en viel al wenend in slaap.

Na die verschrikkelijke avond durfde Véronique slechts nog naar haar ijzeren trap komen zeer laat in de nacht. En zelfs dan, bestudeerde ze zo goed ze kon de omgeving van de jaagpaden vanaf de andere zijde van de Samber. Eénmaal, twee dagen later, zich verbergend achter een boom aan de andere zijde van de rivier, bemerkte ze dezelfde mannen, vergezeld

van nog twee meer jongeren zich verbergen achter en nabij haar trap. Ze bespiedde hen. Ze wachtte en hield zich verborgen tot ze zag dat de jongeren hun geduld verloren en verder wandelden, weg van het jaagpad, de stad in. Ze volgde hen een heel stuk, tot ver van de plaats waar zij sliep. De jongens gingen een café binnen. Ze wachtte nog een tijdje, en slechts daarna wandelde ze terug naar haar schuilplaats.

Het spieden vóór ze durfde naar de zolder te gaan werd een nieuwe routine voor haar. Het kwam nooit bij de jongeren op dat Véronique daar ergens een schuilplaats had, en dat ze slechts de ijzeren ketting van de poort moesten stukslaan, op dezelfde wijze als Véronique vroeger gedaan had, om boven op haar te wachten. Ze hadden veel langer plezier kunnen nemen van haar, boven op de zolder. Ze waren werkelijk dom!

De tweede gebeurtenis had veel ergere gevolgen voor Véronique. De mensen van de nieuwe bar en het net geopende restaurant beneden, vonden dat iemand op hun zolder woonde. Op een avond vond Véronique een ander slot op de poort naar de trappen, niet haar hangslot. Ze wist dat de roestige ketting op een bepaalde plaats eerder de zwakke verbinding vormde. Ze sloeg opnieuw één van de ringen stuk met een steen. Dat nam haar ditmaal meer dan een half uur, in de erge vrees om gehoord te worden door iemand in de straten.

Véronique liep de trap op, om te vinden dat een nieuwe, zeer stevige deur aan het venster geplaatst was, het venster dat haar toegang gaf tot de zolder. Hoe hard ze ook duwde en met haar voeten stampte, die nieuwe deur hield stevig! Ze was bevestigd aan de muur van binnen, en de nieuwe deur bestond uit één enkele solide plank van dik, vol hout. Ze kon haar zolder niet meer binnen! Véronique ging ontmoedigd terug naar beneden, vond een stuk ijzer en probeerde hiermee de deur open te breken. Ook dat lukte haar niet. Ze moest de trappen terug naar beneden gaan en een andere plaats zoeken om te slapen in de duisternis van de nacht. Ze had haar rugzak met haar verder ondergoed boven, met enige van de allerlaatste bankbriefjes verborgen in de kartonnen dozen onder oude vodden, en haar identiteitskaart. Dat alles had ze verloren! Van Véronique Dupas was ze een anoniem iemand geworden.

Véronique liep dan de nacht in, wenend en wanhopig. Ze steeg weer naar de citadel van Namen, en schreeuwde haar frustratie, woede en ellende uit over de daken en over de valleien en de rivieren. De lichten van de stad, diep onder haar, nodigden haar uit ergens van een klip naar hen toe te springen. Ze was echter nog niet klaar om te sterven. Ze ging tussen de bomen liggen achter het Esplanadegebouw, en sliep. Weer leed ze van de koude. Ze had zelfs haar winterparka niet meer! Ze kroop samen, haar benen tegen haar lichaam houdend, alsof ze zich nog bevond in de buik van haar moeder.

De volgende dagen werden voor Véronique erger dan de hel. Ze dwaalde volledig wanhopig door de straten van Namen. Ze bedelde naar voedsel en naar geld om de drugs te kopen die haar konden toelaten te leven en niet helemaal haar zinnen te verliezen. Ze kreeg heel weinig muntstukken die dag. Aan het einde van de namiddag zocht ze naar de vuilnisbakken die soms achter aan de restaurants stonden. Ze vond enige van die bakken toegankelijk vanaf een achtersteeg. Ze trok enige rommel weg, tot ze voedsel vond, samengeperst tot een bundel. Ze verwierp resten met schimmels erop, en ook de resten die bezocht waren door ratten. Ze slikte de achtergelaten en weggegooid gebakken frietjes in, waarop nog resten van allerhande sauzen op hingen. Ze vond enige mossels, stukjes geroosterde biefstuk en stukjes

lamskoteletten, resten van pizza's, half opgegeten worteltjes, broccoli samen geworpen met aspergehoofden. Ze vond een blikje halfgevoerd met koude soep, en een stuk witte vis. Ze propte zich vol met die smerige resten.

Dat was de manier waarop Véronique ook de volgende dagen at. Na enkele dagen van dit regime, in de avond, begonnen krampen haar lichaam te schudden. Ze voelde zeer warm aan haar hoofd, en ze werd zeer ziek. Ze leed aan hevige buikpijn en aan krampen in de maag. Ze moest zich meerdere malen die dag verbergen tussen de bomen van de citadel om haar ingewanden te ledigen. In het midden van de nacht beefde haar lichaam van de koude, mogelijk van hevige koorts. Ze voelde haar hart snel en hard kloppen. Had ze iets verdorven gegeten, of was ze slechts in convulsies omdat ze gedurende nu al drie dagen geen drugs meer had kunnen kopen? Haar drang naar verdovende middelen was een obsessie voor haar geworden, maar ze had geen geld meer om nog drugs te kopen. Ze bedelde verder, ziek en ellendig zoals ze zich voelde, ineengekrompen, en spaarde al haar muntstukken op om zich toch wat cannabis gras aan te schaffen. Dat was nu haar doel. De harde drugs kon ze zich niet meer veroorloven. Ze moest wachten en de pijnen van de terugtrekking van haar verslaving ondergaan en dragen.

Véronique bleef slapen op de Esplanade. Ze verborg zich achter het gebouw met de kolommen en de trappen, tussen de bomen en de struiken. Ze was daar ten minste beschermd van de koude wind in de nacht. De regen raakte haar niet. Ze had geen tent. Ze sliep eerst op de koude stenen. Ze vond twee gescheurde dekens in een vuilbak. Ze legde karton onder zich. Ze sliep in de dekens en verborg zich zo goed en zo kwaad ze kon onder een struik. Alles wat haar eigendom was droeg ze nu op zich terwijl ze door de straten slenterde. Ze had nog slechts de kleren die ze droeg! Ze wandelde nors, bitter gezind, zich nauwelijks bewust van wat er rond haar gebeurde. Ze ontweek instinctief de auto's wanneer ze een straat overstak, in de laatste automatische handelingen van zelfbehoud. Ze vermeed tegen mensen in te lopen op de voetpaden, maar ze keek naar niemand. Ze bemerkte niet hoe de mensen haar nu aangaapten. Ze hoorde de opmerkingen niet over hoe vuil ze liep. Ze was zich vaag wel bewust dat ze weer op eender welk ogenblik ziek kon worden. Ze bleef echter resten van voedsel uit de vuilnisbakken eten, oud, verdorven voedsel soms. Misschien wou ze wel in haar onderbewustzijn weer erg ziek worden, op de stenen van de straat vallen, en gered worden door de politie. Ze zocht zo iets echter niet. Ze vocht verder naar voedsel. Ze dacht niet aan enige externe gebeurtenis die met haar kon voorvallen. Of iets dergelijks haar dood of haar redding kon meebrengen, kon haar niet meer schelen. Ze was herleid tot een stervend dier.

Véronique doolde zoals een wit spook door de straten van Namen. Ze zag er zeer bleek uit. Ze stapte langzaam en automatisch. Ze vond zich soms in straten zonder er enig idee van te hebben hoe ze zover was geraakt. Ze had geld nodig. Ze realiseerde zich uiteindelijk dat ze met haar bedelen nooit voldoende geld kon bijeenkrijgen om de drugs te kopen waar ze nu zeer vurig naar verlangde.

Driemaal ging ze naar andere bedelaars toe, bijna wenend, fluisterend, hen smekend seks met haar te hebben voor een beetje geld. Ze bood haar lichaam aan voor bijna niets, aan mannen die er zo smerig uitzagen dat ze vroeger direct van hen zou weggevlucht zijn. Twee van die mannen gingen gretig akkoord. Ze trokken haar een donkere steeg in, en hadden rechttop zeer

ruwe seks met haar. Ze verkrachtten haar hard, maar ze liet hen doen. Met de muntstukken die ze naar haar wierpen, had ze bijna voldoende om een dosis zachte verdovende middelen te kopen.

Véronique slenterde verder tot zeer laat in de avond. Die dag spuwden de bars in het centrum de laatste dronkaards uit. Ze bood seks ook aan die mannen aan. Twee meer mannen namen haar. Ze ging nu zonder onderbroek, en toonde de mannen wat ze begeerden. Ze opende haar hemd en toonde hen haar naakte borsten.

Daarna bleef ze staan op de hoek van een straat, haar ziel uitwenend, met enige luttele bankbriefjes in haar handen geklemd. Ze leed pijn aan haar geslachtsdelen. Het enige wat echter van belang was, was dat ze nu het geld had om één of twee dosissen cannabis te kopen. Ze voelde zich gered, maar bevuild. De wanhoop vulde haar hoofd. Ze kon niet zo verder leven. Ze was te diep gevallen. Waarom niet in de Samber of in de Maas springen en verdrinken? Langzaam, zeer langzaam, eenzaam in de nacht, klom ze echter weer de citadel op om te slapen, verborgen tussen de bomen. Haar zelfmoordgedachten kropen daar weer in haar geest.

De redding kwam van Phil, haar drugsdealer. Wanneer Véronique meende dat ze voldoende geld had verzameld om een minimum dosis cannabis te kopen, zocht ze Phil op, de enige dealer die ze kende. Ze vond hem naast de kathedraal van Saint Aubain, de enorme, Katholieke hoofdkerk van Namen. Ze had dikwijls in die kerk gezeten, verborgen in een hoekje of in een biechtstoel.

Phil was op weg naar een pleintje in de omgeving, waar meerdere universiteitszalen een groot aantal studenten opvingen. Véronique klampte Phil aan om hem even te doen stoppen. Ze vroeg naar een zakje cannabis. Phil draaide zich om en keek naar Véro. Hij had haar de laatste weken zien veranderen van een zeer levendige, maar achterdochtige, onafhankelijke en introverte jonge vrouw tot een menselijk wrak. Hij had haar meerdere dagen niet meer ontmoet. Ze was geen drugs meer komen kopen. Hij had zich afgevraagd wat er met haar gebeurd was. Ze moest de verschrikkelijke ontwenningpijnen gevoeld hebben, van een vrouw die weggetrokken werd van haar dagelijkse basis meth. Of ze had een andere dealer gevonden? Phil twijfelde aan dat laatste, want hij wist dat hij de enige dealer was die nog werkte in de straten van het centrum. De andere dealers werkten nu binnenshuis, in de bars en in de danszalen, niet meer in de straten. Ze stonden of zaten op welbepaalde plaatsen, droog en gerieflijk. Ze hoefden niet meer naar klanten te zoeken; de klanten kwamen naar hen toe. Het meisje dat Phil kende als Véro, kon ziek geworden zijn, en dan zou ze ofwel ergens verborgen liggen in haar doodsstrijd, of ze was gevonden en opgenomen in één of ander desintoxicatiecentrum. Hij moest maar beter uitkijken dan, want ze had misschien aanwijzingen gegeven aan de politie over waar ze haar drugs vandaan haalde.

Phil voelde zich verheugd en opgelucht om Véro weer te zien. Hij kon zijn zorgen en vrees omtrent de politie terzijde zetten. Hij merkte op hoezeer ze veranderd was, in de slechtere zin, de laatste dagen. Haar gezicht was vuil, ongewassen, haar handen waren smerig. Haar parka was gescheurd. Moddervlekken hingen op haar jeans. Ze stonk. Phil was er niet meer zeker van dat ze nog tampons had gebruikt voor haar bloedingen. Véronique stonk tot drie meter verder! Haar ogen zagen somber. Ze hadden hun vroegere glans verloren. Ze keek al de tijd naar de stenen onder haar. Ze leek niets meer te geven om wat er rond haar gebeurde. Phil had al voordien jongens en meisjes gezien in deze staat van ontbering van verdovende

middelen. Hij herkende de toestand. Ze was ook graatmager. Hij bleef echter verbaasd over hoe ze nog kon rondslechteren zonder algemene krampen in haar lichaam. Haar handen beefden niet veel, wanneer ze naar hem toekwam met een hand vol muntstukken, en hem aanhoorde, smekend naar een dosis gras. Ze stond duidelijk vóór hem in een acute staat van ontbering.

Phil trok Véronique een steeg in achter de kathedraal, in een hoek van de parking.

Hij vroeg, 'heb je drugs onlangs van iemand anders gekocht?'

Ze schudde haar hoofd van neen.

'Cannabis zal je nu niet helpen. Heb je ongecontroleerde bevingen, krampen, schokken, koorts gekregen?'

Véro hing tegen een bakstenen muur. Ze antwoordde eerst niet, dan bewoog ze haar hoofd van ja.

Phil drong aan, 'heb je geen geld meer? Sinds wanneer vond je geen pillen meer?'

Ze schudde haar hoofd op dezelfde wijze, ongeduldiger, sneller. Ze duwde weer haar hand naar voren. Ze wou haar zakje.

'Woon je in een huis? Heb je een plaats om te slapen onder een dak?'

Voor de eerste maal keek Véronique naar hem op, maar hij vond geen glinstering van hoop of onderzoek in haar ogen.

Ze sprak dan, doch slechts het ene woord van 'neen' kwam uit haar lippen als gefluister.

'Ik kan je helpen,' bood Phil aan, haar tegen de muur houdend. 'Ik heb iemand nodig om me met de drugs te helpen, om me de effecten van nieuwe pillen uit te leggen. Ik kan je de pillen geven die je nu nodig hebt, gratis. Ik zal je de drugs geven, niet te veel, niet zoveel dat ze je zouden pijn doen of je helemaal zouden afstoppen en lusteloos maken. Ik kan je onderdak bezorgen. We kunnen naar een appartement van mij gaan. Het is daar warm en droog. Er is voedsel. Ik kan je wat geld geven. Er is een stortbad en een toilet voor jou alleen. Zou je willen dat ik je tot daar breng?'

Véronique keek weer op naar hem. Ze leek te begrijpen. Hij ook wou op één of andere wijze haar lichaam gebruiken. Misschien haar geest ook. Ze begreep niet exact wat hij van haar wou, maar ze vermoedde dat hij een meisje bij de hand wou om seks mee te hebben. Hij wou van haar zijn hoer maken, zoals Alfred. Op dat ogenblik echter, kon het haar allemaal niet meer schelen. Ze wou slechts het minimum om te overleven. Dat waren de eenvoudige dingen die hij haar ook voorstelde, correct eten, drugs en onderdak. Langzaam, met de donkere droefheid van de wanhoop in haar ogen, knikte ze. Haar hoofd schudde van ja, haar geest schreeuwde neen.

Het was laat in de namiddag. Voor Phil was dit het ogenblik om naar huis te gaan nog niet aangebroken. Hij had vandaag niet voldoende verdiend. Maar hij kon Véronique niet alleen laten. Ze kon afdwalen naar waar hij haar niet meer kon vinden. Hij keek aarzelend rond. Ten slotte besloot hij, 'goed, dan. Kom mee met mij. Ik zal je meenemen.'

Phil nam Véronique bij de arm en trok haar weg. Ze volgde hem gedwee, maar trok haar arm uit zijn greep. Ze wou geen dwang. Phil bleef even verbaasd bij haar nog zo sterke wil.

Ze kende goed de straten die hij nam. Wanneer ze de brug over de Maas naar Jambes overstaken, wist Véronique plots dat hij haar naar het gebouw bracht waarin hij woonde. Ze

voelde een snelle opwelling om weg te lopen, maar haar benen bleven hem volgen. Ze bleef naast Phil stappen.

Phil bracht haar inderdaad naar het appartementsgebouw waarin hij woonde. Hij bracht haar eerst naar de eerste verdieping, waar hij zijn eigen appartement in stapte om twee sleutels van een haak te nemen. Daarna ging hij met haar nog twee verdiepingen hoger met de lift, een gang door, tot aan een deur waarop een metalen schildje hing met het nummer tien erop. Hij opende de deur met één van de sleutels en liet haar voorgaan.

Véronique stond in de gang van een kleine studio. Ze zag nog een deur aan het einde van de inkomsthal. Die leidde naar een kleine woonkamer en naar een keukentje. Ze kreeg daar slechts een korte blik van, want Phil leidde haar bij de arm de gang van het appartement in, naar rechts. Hij toonde haar nog een deur. Hij opende die, en nodigde haar uit in een redelijk grote slaapkamer.

‘Je hemel,’ grijnsde Phil, wijzend met de hand naar de kamer. ‘De volgende kamer is de badkamer, en aan het einde van de gang is het toilet. Kom mee.’

Ze namen nog een paar stappen, en Phil toonde haar een andere, kleine kamer die een aparte douche bevatte, een wasstand, en nog een toilet.

Ze gingen terug naar de woonkamer. Phil ging tot bij het groot venster staan.

‘Je hebt een mooi, hoog vergezicht over de Maas en over de stad Namen,’ voegde hij toe. ‘Je kunt hier koken, maar je moet me beloven daar niet mee te beginnen vandaag of morgen. Je zinnen zijn te dof geworden ten gevolge je gebrek aan drugs. Open de gasbekkens niet te vroeg. Ik zal je later wel tonen hoe je dat kunt doen. Er is nog voedsel in de frigo. Na een uur of zo breng ik je wel wat. Ik zal je nu ecstasy pillen geven, zodat je wat beter zult worden. Neem een stortbad, en was je goed. Er is zeep en shampoo. Deze avond nog breng ik je andere kleren. Niets van de laatste mode, maar wel nieuw. Doe je oude kleren niet weer aan. Gooi ze in de vuilnisbak, hier. Ik zal de vuilnisbak later naar beneden brengen. Vandaag moet je nog wat eten, maar eerst moet je de pillen nemen en slapen. Ik kom deze avond terug. Dan eten we samen. Ik zal een tijdje bij je blijven. Daarna kun je nog meer slapen. Als je niet kunt slapen, kijk dan wat naar de televisie, maar zet het geluid niet te hard, niet te laat in de nacht. De geburen kunnen klagen. Morgen zal ik even rond de middag binnenspringen, om te kijken hoe het met je gaat. Ik zal je andere pillen brengen. In de avond kunnen we weer wat praten, afhankelijk van hoe je je voelt. Ik kan je de omgeving tonen. We zullen alles bespreken en beginnen te werken. De sleutel is op de deur. Je kunt jezelf opsluiten, maar je moet steeds de sleutel uit het slot nemen, zodat ik binnen kan geraken. Ik heb de andere sleutel van de voordeur. Ik moet steeds kunnen binnenkomen, maar ik zal altijd eerst drie keer bellen. Slechts drie korte, luide beltonen. Je zult dan weten dat ik aan de deur sta. Laat niemand anders in. Als iets met je gebeurt, dan moet ik nog kunnen binnenkomen. Het is dus zeer, zeer belangrijk dat je de sleutel uit het slot neemt. Begrijp je dat?’

Véronique schudde haar hoofd in erkenning.

‘Heb je tampons?’ vroeg Phil.

‘Neen, niet meer,’ antwoordde ze, even in verlegenheid gebracht.

‘Ik zal je binnen het uur andere brengen,’ vervolgde Phil. ‘Ik zal je ook een tandenborstel meebrengen en tandpasta, en zeep. Kijk rond, en zeg me wat later wat je nog meer nodig hebt. Hier zijn je eerste twee pillen. Neem ze, neem een stortbad, en slaap wat. Ik kom snel terug, maar je hoeft daarvoor niet wakker te blijven. Je zult voedsel in je frigo vinden.’

Véronique zei niet meer dan een kort ja. Ze was niet zeer moe. Ze vroeg Phil niet waarom hij dit alles voor haar deed, waarom hij haar hielp. Ze vroeg ook niet in wiens appartement ze zich bevond. Ze dacht dat ze wel begreep wat Phil van haar wou. Hij had seks nodig, en wou haar waarschijnlijk steeds bij de hand hebben. Ze kon hem dat geven. Hij had iemand nodig om hem te vertellen welke effecten zijn drugs leverden? Wel, ze kon beide doen. Wat kon het haar nog schelen? Ze zou een slaapkamer hebben, goed voedsel om te eten, een dak boven haar hoofd 's nachts. Wat meer kon iemand zoals zij nog verlangen?

‘Zo,’ besloot Phil. ‘Op dit ogenblik, raak niet te veel dingen aan, vooral niet de kookplaten in de kleine keuken. Ik zal je later tonen hoe ze werken. Ik kom terug. Hier is je sleutel. Vergeet niet de sleutel uit het slot te halen!’

Hij plaatste een kleine sleutel op de keukentafel.

Phil ging dan naar de deur van het appartement, menend dat het nu beter was haar even alleen te laten. Hij wuifde een tot ziens, gaf haar een glimlach, ging naar buiten, en sloot de deur achter zich toe. Véronique hoorde hem de deur sluiten met zijn sleutel.

Véronique viel neer op de sofa in de woonkamer. Ze bleef daar liggen in een halve slaap, verbijsterd. Na enkele ogenblikken al stond ze op. Ze nam de pillen en slikte ze in. Ze ging dan het uitzicht bewonderen. De rivier en de stad ontplooiden zich zo vredevol vóór haar ogen! Hoe aangenaam, mooi en gelukkig en rustig leek dit alles. Waarom kon zij hier geen deel van krijgen?

Véronique stapte de gang in. Ze wierp haar vuile, stinkende klederen af. Ze liep naakt naar het klein stortbad en liet het warm water zeer heet en zalig over haar lichaam stromen. Ze nam de zeep en waste zich. Ze vond de shampoo en waste haar haren. Ze voelde zich gelukkig. Ze was voorlopig weer gered.

Hoofdstuk 3. Het onderzoek

3.1. Oneiro

Laura de Trioteignes en Georg Stratten kwamen aan op het Kasteel Trioteignes. Kamers waren voorbereid voor Georg. Charles de Trioteignes en Monique Ghijsen verwelkomden de jongeman warm. Georg was nog nooit in het Belgisch kasteel geweest, maar hij herinnerde zich Charles en Monique van hun bezoeken in Duitsland. Hij kende ook de familieconnecties in detail. Die dateerden van de laatste Wereldoorlog. Laura en Georg waren verwant. Ze konden geen naam plakken op hun familiale relaties, en kwamen niet verder dan zich verre neef en nicht te noemen.

Monique, de moeder van Laura, zocht naar tekenen van dichtere relaties van een andere soort tussen Georg en Laura. Ze ontdekte heimelijke, verholen blikken van interesse of bewondering. Die waren absoluut zachter en misschien meer verliefd bij haar dochter, maar niet speciaal opmerkelijk bij Georg. Zou haar dochter dan toch voor eeuwig ongetrouwd blijven, de nieuwe maagd, oude vrijster en matriarch van de Trioteignes? Monique moest zich uiteindelijk overwonnen verklaren, en de hoop op kleinkinderen langs die zijde voorlopig opgeven. Monique merkte slechts de vriendelijke, warme opmerkingen die tussen de twee jonge mensen uitgewisseld werden. Opnieuw vroeg ze zich af wat haar dochter verwachtte van het leven. Ze vond van haar eigen dochter dat ze eerder oppervlakkig deed op dat ogenblik.

Laura en Georg vertelden aan Charles de Trioteignes van de verdenkingen die Georg koesterde. Het spoor van enig kwaad en onrecht liep naar Namen! Charles nam de informatie tot zich en luisterde, verschoof zijn servet heen en weer op de tafel, een teken van enige zenuwachtigheid, maar hij leek slechts beleefd te knikken en verder niet erg geïnteresseerd te zijn. Hij gaf de zaak niet meer aandacht. Misschien dacht hij dat de twee jonge mensen spoken achterna zaten. Hij gaf echter geen speciale commentaar. Hij moedigde hen niettemin kort aan om een bezoek te brengen op het adres ontdekt door Georg.

Laura en Georg deden dat dan ook.

Twee dagen na hun aankomst reden ze samen naar Namen, nog steeds in de auto van Laura, en nog steeds met Laura aan het stuur. Georg tikte het adres in het GPS-systeem van de BMW. Ze volgden de aanduidingen gegeven door de vrouwelijke stem van het richtsysteem van Laura. Ze werden geleid naar een straat in het oude centrum van Namen, naar een zijstraat van de belangrijkste winkelstraat van de stad. Die straat was zeer nauw, en Laura moest een tijd in cirkels rijden ten gevolge de vele afgesloten wegen in het drukke Namen. Ze parkeerde ten slotte haar wagen in een ondergrondse parking van de *Place d'Armes*. Laura en Georg gingen te voet verder.

Zelfs vóór ze op het ontdekt adres aankwamen, zei Laura aan Georg dat ze daar niets zouden vinden. Niet in het centrum van de stad, meende ze met zekerheid. Er kon zich geen chemische fabriek in de smalle straten van de oude vicus van de stad bevinden!

Laura had gelijk ook. Er was daar geen fabriek!

Ze wandelden voorbij aan een appartementsgebouw, opgericht in een eeuwenoud burgerhuis met hoge, rechthoekige Renaissance vensters en verbindingen in kruisvorm. Het huis was omgevormd tot meerdere appartementen, waarin studenten en jonge families woonden. Grote camions beladen met goederen op houten paletten konden onmogelijk hun lading kwijt in dit steegje! De auto van Laura zou er nauwelijks stapsgewijs in kunnen vorderen! Ze gingen te voet tot dichtbij de voordeur van het huis, dat nochtans wel degelijk het nummer droeg op hun Baselse documenten van verscheping. Ze keken rond, bemerkten geen stapelplaats of wat als zodanig zou kunnen dienstdoen, en geen productiefaciliteit verbonden met het adres of in de buurt. Het vermeld adres was vals! Ze keken ook naar de naamlijst naast de bellen van het huis. Minstens zes families woonden in het gebouw. Een klein plakkaat, niet groter dan de andere, vermeldde slechts het ene woord dat ze zochten, Oneiro.

Laura drukte op de bel naast de Oneiro naam. Ze hoorden geen geluid, en niemand reageerde, toonde zich, antwoordde, of opende de deur. De Zwitserse efedrine geproduceerd door Pharmtelia kon nooit naar hier gezonden zijn. Georg vloekte luidop. Toch wel, beweerde hij stellig aan Laura, was dit het juist adres vermeld op het vervoersdocument, de *Bill of Laden*. Het adres was vals. De chauffeurs van de camions moesten op het laatste ogenblik een ander papier gekregen hebben, voor levering aan een andere plaats.

Georg en Laura stonden in de straat naar boven te kijken en zijdelings, onbekwaam een huis te vinden waar chemische producten konden opgeslagen staan. Ze waren aan het einde van een dood spoor gekomen.

Georg begon al te praten over naar Basel terug te keren en enige harde vagen te stellen bij Pharmtelia. Hij wou de mensen in het bedrijf dwingen hem het echt adres te overhandigen naar waar de producten verzonden waren. Maar wie had de documenten systematisch vervalst?

Laura had een idee. Ze stelde voor om naar het nabij Stadhuis te gaan, en de administratie te ondervragen over de eigenaars van het huis en over de naam van Oneiro. Als inderdaad Oneiro slechts een kamer of een brievenbus huurde in het gebouw, dan kon misschien enige informatie betreffende de huurders daar gevonden worden. Georg bewonderde de hardnekkigheid van Laura. Hij zei haar echter dat hij niet dacht dat zo nieuwe sporen konden gevonden worden. Laura trok Georg verder. Ze leek nu meer vastberaden dan hij.

Het Stadhuis van Namen was een modern gebouw opgericht in het midden van de belangrijkste winkelstraat van Namen. Laura en Georg werden er verwezen naar een kantoor waarin drie mensen werkten aan de dossiers betreffende de adressen van de bevolking van de stad. Laura legde uit dat zij en Georg geïnteresseerd waren in een mooi, oud huis van Namen. Ze gaf het adres. Ze wisten niet wie te contacteren en ze vroegen de naam van de eigenaar, en de plaats waar hij of zij woonde.

De vrouw die Laura en Georg bediende begon met te zeggen dat ze die vraag voor inlichtingen schriftelijk wou ontvangen. Laura drong aan. Ze beloofde een officiële brief te zenden, maar ze wou de informatie nu direct. Was de inlichting die ze vroeg niet eenvoudig, onbenullig, en volledig onschadelijk? Laura gaf enkele woorden van lof over de goede dienstverlening door de stad Namen, zodat de tegenstand van de vrouw wegsmolft.

Laura en Georg kregen een naam die van een computerscherm afgelezen werd. De eigenaar van het huis was een man die Bernard Gorelle heette. Laura keek verrast op naar Georg

wanneer ze het adres hoorde van Gorelle, maar ze veranderde geen spier in haar gezicht. Georg knikte wel naar haar, zag haar verbazing, maar het nieuw adres betekende niets voor hem.

Laura zei dan aan de klerk dat het huis in Namen meerdere appartementen bevatte, gehuurd door meerdere personen. De vrouw knikte. Dat was het geval. Kon de klerk van de Naamse bevolkingsdienst het adres geven van een persoon of een bedrijf dat huurde onder de naam van Oneiro? De vrouw zocht de naam op in haar computer. Ze aarzelde niet lang, en vond een naam *Oneiro Société Anonyme*, of Oneiro SA, waaronder een klein appartement verhuurd werd, zo klein dat het waarschijnlijk niet meer dan één kamer was in het gebouw. Het hoofdadres van Oneiro lag in de stad Robois, een adres waarvan Laura wist dat het in de industriezone van Robois lag.

‘Dat is waarschijnlijk geen toeval,’ legde de klerk uit. ‘Oneiro SA moet de naam zijn van een firma die eigenaar is van het gebouw voor die Mijnheer Gorelle. Die firma zorgt voor het onderhoud en de verkoop of huur van de appartementen. De firma kan een kamer of een kantoor houden in het gebouw. Mijnheer Gorelle moet de administrator of de Algemene Beheerder zijn van die firma. Laura en Georg vroegen niets meer. Ze hadden een nieuwe naam ontdekt en twee verdere adressen.

‘Wat nu?’ vroeg Georg. ‘Je vader weet misschien wie die Bernard Gorelle is, wat zijn activiteiten zijn, en hoe goed of hoe slecht zijn reputatie klinkt.’

‘Waarschijnlijk,’ antwoordde Laura nadenkend, maar ze bleef terughoudend om met haar vader te praten. ‘Ik ken iemand anders die veel meer moet weten over die persoon. De man aan wie ik denk, weet alles over iedereen in Robois, inclusief de roddels van sinds eeuwen. Hij kan ons heel wat meer achtergrondinformatie geven dan mijn vader dat kan. Laat ons teruggaan naar mijn auto. Ik nodig je uit om te lunchen in Robois!’

Laura en Georg reden terug naar Robois. Laura stuurde weer de auto. Georg keek haar onderzoekend aan. Hij vroeg zich een beetje af waarom Laura niet eerst naar haar vader wou gaan om hem uit te vragen aangaande die Gorelle. Hij sprak zijn bemerking echter niet hardop uit. Hij voelde de spanning in Laura omtrent haar vader.

Georg bleef staren naar Laura, en haar bestuderen. Ze reed snel, opgenomen in de opwinding van de jacht. Een vastberaden trek lag op haar lippen, die tot een lijn waren samengetrokken. Ze glimlachte niet meer. Hij zag haar zenuwachtig, maar sterk en volhardend. Hij meende een kwaliteit meer van haar ontdekt te hebben. Ze had ook haar eigen netwerk van informanten, eerder van vrienden, die haar konden helpen. Van nu af aan, zou ze wellicht slechts stoppen en de jacht afblazen, wanneer het mysterie van de schaduw-adressen opgelost was.

Waarom transporteerde Basel de efedrine naar valse adressen? Georg vond het best Laura niet te irriteren met nog meer vragen. Hij hield ook van de aanwezigheid van deze vrouw naast zich. Hij voelde zich goed. Hij glimlachte. Was dit niet hoe getrouwde mannen en vrouwen zich in harmonie moesten voelen wanneer ze samen probeerden iets op te lossen, en in dezelfde zoektocht verbonden waren? Begon hij verliefd te worden? Had hij zijn zielsvriendin gevonden? Hij voelde zich veel beter in het gezelschap van deze vrouw Laura, dan in de aanwezigheid van eender welke andere persoon op aarde.

Laura werd gewaar dat ze onderzocht werd. Ze keek snel naar Georg, gaf hem slechts een korte, zijdelingse blik, en concentreerde zich dan weer op de weg.

Ze vroeg, 'waarom ben je aan het glimlachen? Deed ik iets grappigs?'

'Oh, deze vrouw blijft op eender welk ogenblik op haar hoede,' dacht Georg.

Hij antwoordde, 'neen, neen, niets speciaals. Ik was slechts aan het denken aan een grapje dat in mijn hoofd opkwam. Ik vind het erg aangenaam om met jou in de wagen te rijden. De auto biedt meer comfort dan wat ik van wat essentieel een sportwagen is, zou verwacht hebben.'

'Waarom vind je het aangenaam?' schokte ze op.

'Ik weet het eigenlijk niet,' gaf Georg toe. 'Ik voel me gewoon goed. Misschien is dat omdat ik meestal rijd wanneer ik vrouwen in mijn auto uitnodig. Een vrouw die voor mij stuurt is nieuw voor me. Het voelt vreemd aan, maar wel aangenaam.'

'Daar,' zei Georg tot zichzelf, 'je hebt je weeral in een hoek gewerkt, oude jongen. Je hebt toegegeven dat je andere, vele, vriendinnen voordien had. Als ze nu even dieper gaat sonderen, dan zul je met de mond vol tanden zitten om je uit de hoek te wringen met betere argumenten dan domme excuses. Je kunt toegeven dat je haar wel mag, maar wat een onwaarschijnlijke plaats is dit om toe te geven dat ze je interesseert, je verbaast, je fascineert, en dat ze je in haar betovering begint te lokken. Geen plaats of ogenblik om een kus te proberen! Je zou tegen een boom kunnen eindigen. En deze lady lijkt niet van het romantisch type te zijn!'

Laura moest echter van de ene kleine, korte en zeer drukke straat in de andere rijden. Ze moest al haar aandacht aan het verkeer schenken.

Ze bleven stil tot ze te Robois aankwamen, komende vanuit het zuidelijk deel van de snelweg. Georg zag haar de parkeerplaats van een hotel en restaurant inrijden. Het hotel heette het Paard Bayard. Georg hield zich nog steeds stil. Laura was tot hier gereden. Wat ging er in haar hoofd om? Op dit ogenblik bleef hij haar slechts volgen, en liet de leiding aan haar over. Ze had het initiatief van hem overgenomen. Ook dat vond hij een beetje onthutsend, maar was zij niet het lokaal meisje, en hij een vreemdeling in deze streek? Ze gingen de zaal van het restaurant in, kozen een tafel, en bestelden.

Redelijk snel liep een kleine, lenige, oudere man aan hen voorbij. Hij zag hen, maakte direct een U-draai, en kwam naar hen toe met open armen. Laura en hij omhelsden met veel kreten van blijdschap. Laura stelde haar vriend en familielid Georg Stratten voor aan Monsieur François, de eigenaar van het restaurant en het hotel. Monsieur François knikte warm naar Georg, en schudde de hand met hem. François keek eerst onderzoekend naar Georg, daarna terug naar Laura. Hij gaf geen commentaar.

Laura en Monsieur François begonnen direct een lang gesprek over de mensen van de stad. Georg hoorde meerdere malen de burgemeester en de politiecommissaris vermeld worden. De ganse genealogie van Robois leek over de tafel gegooid te worden. De woorden vloeiden uit de geest en de mond van Monsieur François, met geboortes en sterfgevallen en merkwaardige gebeurtenissen opgerakeld in kleuren en geuren. Laura kreeg een overzicht van de roddels in de stad van sinds ze het laatst Monsieur François nog had ontmoet. Georg liep snel verloren in de meanders van huwelijken en scheidingen en andere familierelaties. Die kwamen en veranderden zoals de ebbe en de vloed van de zee. Vele namen kwamen over de lippen van Monsieur François met informatie die slechts een alwetende vrouw zoals Laura kon waarderen. Dan meldde Laura de naam van Bernard Gorelle.

‘Ken je iemand die Bernard Gorelle heet, François? Heb je al gehoord van een bedrijf dat Oneiro heet?’ hoorde Georg Laura vragen.

‘Jazeker, ik ken hem,’ was Monsieur François snel om toe te geven. ‘Ik ken Mijnheer Gorelle. Hij is een zeer rijke man! Hij rijdt met een grote, zwarte Mercedes die een fortuin moet gekost hebben. Hij is eigenaar van huizen in Namen en in Robois. Hij woont in een villa in Bas-Robois, niet ver van de rivier. En hij is eigenaar van een chemisch bedrijf nabij de Nationale Weg, in de industriezone van Turgoux. Zijn gebouwen liggen verborgen van de Nationale Weg, achter andere fabrieken en opslagplaatsen. Wanneer je naar het zuiden rijdt op de Nationale, dan moet je links inslaan, net vóór Recycfast, weet je. Even verder op die weg staan de gebouwen van Robchem. Dat is de maatschappij van Gorelle. Hij beheert ook immobiëlen met zijn firma Oneiro SA. Oneiro is niet de naam die we echter veel horen vermelden in Robois. Gorelle werkt er mee in Namen. Ja, hij is zeer rijk, Mijnheer Gorelle. Een zeer actieve en sluwe handelaar is hij! Hij zendt dikwijls gasten naar mijn hotel. Die blijven gewoonlijk niet lang overnachten. Ze moeten de zakenmensen of de cliënten zijn waar hij handel mee drijft. Zwitsers, Zuid-Amerikanen stuurt hij als gasten. Zijn twee firma’s hebben hun hoofdkwartier in dezelfde gebouwen, hier in Robois, maar er werken daar niet veel personen. Ik heb al gehoord dat Oneiro actief was in verhandelingen van immobiëlen.’ ‘Een huwelijk, een familie?’ vroeg Laura.

‘Een echtgenote, van vreemde oorsprong, relatief donker van huid, geen kinderen. Zijn vrouw heet Géraldine Tourneur. Ze is nog jong, zeer blond, maar ik zou denken dat de echte kleur van haar haren eerder zwart of bruin is. Zwarte boezem! Een heel figuur!’ lachte Monsieur François. ‘Ze komt echter zelden naar Robois, en nog minder naar mijn instelling. Ze is het soort van vrouw voor wie mijn hotel te nederig is. Ik heb haar slechts eenmaal ontmoet, op een party die voor cliënten van Robchem in mijn restaurant georganiseerd werd. Ik zie haar zelden. Maar dan, de Gorelle villa ligt ook aan de andere zijde van de stad.’

‘Wat produceert dat bedrijf?’ onderbrak Georg hem.

‘Ik geloof dat het een chemisch en farmaceutisch productiebedrijf is,’ vervolgde Monsieur François. ‘Ze zenden allerhande soorten van geneesmiddelen en andere scheikundige producten uit. Ik hoorde dat ze heel wat hoestsiroop en nog andere eenvoudige producten verkopen, waarvan ik de namen niet heb onthouden. De zaak lijkt grote winst te maken. Toch werken er niet veel personen in Robchem. Veel moet geautomatiseerd zijn.’

‘Hoe ziet hij eruit, die Gorelle?’ wou Laura nog weten.

‘Grote, sterke bonk, lang, elegant, steeds gebruid, en zeer ijdel. Hij ziet er meer uit zoals een vertegenwoordiger of een verkoper dan als een Algemene Beheerder. Hij gaat steeds zeer chic gekleed, en draagt zeer dure pakken van prachtige snit. Hij zorgt zeer voor zijn uiterlijk, en ruikt steeds naar parfum. Hij kan er zowat uitzien als een lady-killer, en hij is zeer charmant met de vrouwen. Vierkantig gezicht, knap, mannelijk, en glad. Oh zo glad! Jij, Laura, zou van hem één minuut kunnen houden, niet langer’ grijnsde Monsieur François. Hij sprak zeer open met Laura, maar dat was ook hoe hij haar kende, en met haar kon spreken. Hij hield erg veel van haar.

Laura lachte, ‘waarom, wat bedoel je?’

‘Laura, lieveling, zie je me voor een domoor aan? Ik ken je! Ik hield je al op mijn knieën toen je nog maar vijf jaar oud was, weet je! Je bent een pracht van een vrouw geworden, solide, echt, authentiek. Die Gorelle is helemaal façade, gans uiterlijk vertoon, branie, een man

zonder substantie, zonder ruggengraat. Hij is niet een man waarin jij ook maar een greintje interesse in zou kunnen hebben. Geen karakter! Het superficiële type, de geldzoeker. Een robot is hij, die Gorelle, opinieloos, een kameleon, hoewel iemand met geld. Een typische zakenman die verder geen hersenen heeft, geen waarden kent, één van die mannen die in hordes op iemand zoals jij afkomen. Geen gevoelens! Bah! Maar hij zit vol geld. Of zo ziet hij er toch uit. Hij werpt met veel geld. Hij drinkt slechts whisky van mijn allerbest merk wanneer hij naar hier komt, alleen maar om zijn toehoorders onder de indruk te brengen. Hij brengt soms cliënten en zakenrelaties naar hier. Hij heeft steeds het luidste woord. Elke drie tot vier maanden komt hij naar mijn hotel met een andere vrouw aan zijn arm, brengt de avond door boven op een kamer, maar hij slaapt nooit hier. Hij betaalt met zijn bedrijfskredietkaart. Dat is hoe ik weet heb van Oneiro en van Robchem!’ Georg begon Monsieur François te waarderen. Hij glimlachte.

Laura veranderde weer van onderwerp en praatte verder. Tijdens hun ganse maaltijd kon Georg geen woord plaatsen tussen die twee in. Hij at en luisterde, en dronk zijn glas bier. Slechts de koffie deed Monsieur François weggaan, om voor andere klanten te zorgen. Hij leek iedereen die binnenkwam te kennen, en hij verwelkomde hen steeds met wijde gebaren en luide kreten van blijdschap.

‘Die Gorelle lijkt me de perfecte gangster te zijn,’ begon Georg dan met een schepje erop. ‘Zelfs je Monsieur François schijnt niet van hem te houden, meen ik. Zou je zijn villa kunnen vinden?’

‘Ja, natuurlijk. De aanduidingen van Monsieur François leken me klaar en duidelijk. Ik weet zeker waar hij woont. Mooie villa!’

‘Goed voor jou,’ zuchtte Georg. ‘Ik begreep geen woord van zijn indicaties. Rijd recht naar de molen, dan naar de watertoren, voorbij de haag van Andreas, en zo verder. Ik vergat al de helft. Hij is wel een heel lokale GPS, die Monsieur François!’

‘Maar dat is wat iedereen hier kent,’ schaterde Laura uit.

Ze stonden op en betaalden aan de toonbank.

‘Ik heb een verrekijker nodig,’ zei Georg. ‘Ken je een winkel waar we die onderweg kunnen kopen?’

‘Ja hoor,’ voegde Laura toe.

Laura stuurde weer haar auto. Ze gaf het stuur niet over aan Georg.

‘Ik heb geen verzekering voor een andere bestuurder,’ zei ze.

‘Voorzichtige vrouw,’ gaf Georg als commentaar.’

Laura glimlachte schalks terug.

Ze reden eerst naar Haut-Robois, waar Georg zijn verrekijker kocht. Daarna bracht Laura hen naar de Gorelle villa.

Dat was een echt grote villa, bijna zo groot als een echt herenhuis, zeer modern van stijl, lang, een huis met slechts twee verdiepingen, maar met twee vleugels en met een zeer grote tuin vooraan. Georg zag een stukje van een zwembad achteraan, garages met vier deuren, en een tweede, kleiner gebouw waar een ganse verzameling van fotovoltaïsche panelen op het dak stonden, en waarin waarschijnlijk ook de chauffage en de klimaatregeling van het huis in ondergebracht waren. Hij bemerkte nog een grote schuur om de grasmaaiers en dergelijke in te plaatsen. Het huis toonde alle kenmerken van een woonst van zeer rijke mensen. Toch had Laura nooit voorheen van Bernard Gorelle gehoord.

‘Dit was ooit de woning van een lid van de Bazaine familie,’ herinnerde Laura zich. ‘Ze moeten vertrokken zijn uit Robois en het huis verkocht hebben.’

Georg keek naar waar Laura heen stuurde. Ze draaide een beetje verder in de straat. Georg vroeg haar een pad in te rijden dat loodrecht liep op de straat waar de villa in stond, en daar de auto te parkeren. De Gorelle villa stond afgezonderd, hier, in het platteland. Andere villa’s, geen echter zo groot als het Gorelle huis, stonden op afstand. Georg stapte uit de auto, met zijn verrekijker in de hand.

‘Ik ga daar boven een kijkje nemen,’ wees hij naar een lage heuvel boven en achter de Gorelle villa. ‘Kom je mee met mij? Die heuvel ziet er redelijk steil uit, echter.’

Laura antwoordde niet. Ze stapte ook uit, sloot haar wagen, en volgde. Ze ging in het gras, naast Georg. Hij wandelde snel, met atletische, grote schreden. Na een tijdje moest Laura hem vragen minder snel te gaan. Ze hijgde zwaar. Georg sprak zijn verontschuldiging uit, en hij vertraagde tot ze weer naast hem stond. Hij nam haar arm en hielp haar over lage struiken en stenen heen. De intimiteit had effect op Laura. Ze had nog nooit een man haar zo laten aanraken. Ze had steeds iemand in haar dichte nabijheid geweerd. Nu leek het haar aangenaam dat Georg zo dicht bij haar bleef. Het was een nieuwe belevenis voor Laura. Ze hield van het gevoel. Het leek Georg heel natuurlijk haar zo aan te raken, haar te steunen. Hij nam haar hand, en trok haar verder.

Ze kwamen aan in een klein bos boven op de heuvel. Georg ging naar de rand van het bos op de hoogste plaats, vanwaar ze een prachtig, open zicht hadden op de villa. De ligging van de delen van het gebouw waren hier zeer zichtbaar. Georg stopte, maar bleef verborgen tussen de bomen en de struiken. Hij ging op zijn buik liggen, en nodigde Laura uit hetzelfde te doen. Laura glimlachte. Dit leek erg op wanneer zij en haar enkele jaren jongere broeder verstoppertje speelden met zijn vriendjes, wachtten tussen de bomen, kijkend naar hoe de andere jongens en meisjes probeerden hen te vinden. Georg nam nu wat hij deed zeer ernstig. Hij keek door zijn verrekijker, zeer geconcentreerd op de villa. Hij leek zich even niet meer bewust van de aanwezigheid van Laura. Dan echter, realiseerde hij zich weer dat hij hier niet alleen gekomen was. Hij draaide zich naar Laura, wou haar zijn verrekijker ook geven. Laura lag naast Georg. Ze was ook naar beneden in de vallei aan het kijken.

Door hun gezichten naar elkaar te draaien, kwamen hun hoofden dicht bij elkaar. Een magisch ogenblik gebeurde plots. Hun ogen trokken naar elkaar, hun lippen glimlachten. De aarzeling duurde korter dan een seconde. Georg boog zich wat verder, en kuste haar op de mond. Hij kuste Laura op de lippen! Hij hield de kus aan. Laura trok zich niet terug. Hij bewoog zich verder naar haar, zodat hun lichamen elkaar aanraakten. Daarna plaatste hij een arm rond haar in een tedere omhelzing. De kus duurde, werkte, en spreidde zijn magie en begeerte verder. Georg draaide zich op zijn rug, en hij trok Laura mee. Laura kwam te liggen op Georg. Ze braken de kus niet af, en Laura kwam ertoe met één hand de nek van Georg te strelen. Hun lichamen strengelden zich nog meer samen naarmate hun hartstocht groeide. Na een lange tijd trok Laura zich terug. Ze ging rechtop zitten en keek naar de vallei alsof ze zich afvroeg hoe ze tot hier geraakt was. Ze hijgde. Ze gleeed van Georg weg.

Ze bleven beiden dan op hun rug liggen. Ze zagen de zon schitteren doorheen de bladeren van een eik.

‘Wow, wat was dat?’ fluisterde Laura hees.

Georg grinnikte, ‘wel heb je ooit? Ik denk dat ik volledig overdonderd ben van jou. Ik ben verliefd op je, mijn beste Laura! Er zijn zo vele, mooie Duitse meisjes in mijn stad, en ik ben finaal op jou gevallen! Wanneer je in de nabijheid bent, dan voel ik me al goed, in vrede, rustig. Ik kan met je praten zonder de oppervlakkigheid en de reserve die men ons geleerd heeft toe te passen met vrouwen en mannen. Zo open praten deed ik slechts zeer zelden met een andere vrouw! Wat gebeurde er met jou? Gaan we daar nu iets ernstigs aan doen?’

‘Ik heb er geen flauw idee van, mijn beste Georg. Ik weet alleen ook slechts sinds een paar dagen dat we misschien bij elkaar horen. Ik ken je zelfs helemaal niet! Ik voel me alsof we morgen al zullen trouwen, een concept waar je waarschijnlijk even schrik van hebt als van de dood, zoals het feitelijk mij ook aanpakt. Nu, inderdaad, wat gaan we doen met ons? Geloof jij in dingen zoals liefde op het eerste zicht en dergelijke nonsens?’

‘Nee, helemaal niet,’ dacht Georg luidop. ‘Nee, dat doe ik niet. Maar toch zou ik je nu willen kussen, en nog, en nog, en niet ophouden, en slechts nadien wat langzamer aan andere dingen gaan denken. Je hebt gelijk. We zouden elkaar beter moeten leren kennen vóór we drastische beslissingen nemen. Maar voor mij hoeft dat ook niet.’

‘Ja, dat zouden we, niet? Laat ons die kus opnieuw proberen, eerst.’

Laura gleed weer boven op Georg, en ze kusten steeds meer passioneel. Georg begon zijn handen te doen bewegen over het lichaam van Laura. Hij voelde de vastheid van haar huid. Zijn handen bewogen lager naar haar borsten, en Laura liet hem doen. Ze kreunde en trok hem nog dichter tegen zich. Ze duwde zich tussen zijn benen. Na nog een hele tijd, brak Georg als eerste de kus af.

‘Wacht. Stop!’ riep Georg uit. ‘Doe dit net nog een ietsje langer, en ik ga me niet meer kunnen tegenhouden. We zijn praktisch de liefde aan het bedrijven. We hebben seks met elkaar! Wow!’

‘Nu heb je wel degelijk schrik, is het niet?’ plaagde Laura lachend.

Ze had zijn erectie voelen groeien, en ze had zich tegen hem heen en weer bewogen. Ze bleef hem kussen en zich tegen hem wrijven.

‘Nee, nee, stop,’ riep Georg. ‘Nog een minuut langer en ik antwoord werkelijk voor mezelf niet meer. Ik wil je niet verkrachten!’

Laura lachte weer hees. Ze ging naast hem zitten. Ze bleven liggen en naar elkaar kijken. Georg wandelde een vinger over haar gezicht.

Wat later begon Laura met, ‘zou je de villa niet in het oog moeten houden?’

Georg biechtte op dat hij de villa bijna helemaal vergeten was. Hij draaide zich plichtsbewust om, en nam zijn verrekijker met een zucht op. Hij staarde door de glazen, al was het alleen maar om de slagen van zijn hart even te vertragen. Hij keek slechts enkele ogenblikken nog naar de villa. Hij draaide zich weer om naar Laura en kuste haar, ditmaal zo teder alsof ze een broos, kristallen figuurtje was.

Georg zag een grote, zwarte Mercedes de inrit van de villa oprijden. Een man stapte uit.

Georg bemerkte iemand die beantwoordde aan de beschrijving die Monsieur François had gegeven. Dit was zijn vijand. Hij gaf de verrekijker over aan Laura.

Ze zei, ‘ja, dat moet die Gorilla vent zijn. Hij woont dus inderdaad hier. Maar wat nu? De villa lijkt slechts aan eender welke andere villa in de omgeving. Er beweegt hier niet veel. Rustige buurt. Wat gaan we nu doen?’

Georg antwoordde niet. Hij glimlachte wel bij de nieuwe vergelijking die Laura gaf. Hij had ook geen antwoorden te geven. Hij wou slechts nog even wachten en observeren. Er was hier geen opslagplaats, en geen voldoende grote schuur of ander gebouw waar er productie van chemicaliën kon gebeuren. Hij ook wist niet wat er verder moest gebeuren, met de villa, en nog minder met zijn juist ontdekte zeer sterke gevoelens betreffende Laura.

Waarom voelde hij zich zo goed met haar, zo verbonden met deze Belgische vrouw, wanneer er zo vele extreem prachtige, blonde Duitse schones rond hem hingen? Hij wou Laura direct naar bed nemen! Hij wou niet meer gescheiden blijven van deze Laura. Niet meer! Was zij zijn lotsbestemming, die zich nu aan het voltrekken was? Hij wist dat hij met deze vrouw niet kon spelen zoals hij misschien gedaan had met enige van zijn vorige vriendinnetjes. Was Laura de ware en enige voor hem, zijn zielsbestemming? Ofwel zou ze een deel worden van hem voor de rest van zijn leven, of hij zou haar, hier en nu, moeten zeggen zich niet verder met hem in te laten. Dat laatste leek hem ondraaglijk en onmogelijk. Hij moest niet echt meer nog fel nadenken over de zaak, zei hij tot zichzelf. Hij had zich nog nooit zo goed gevoeld, in rust, voordien, met andere vrouwen. Laura was al een deel van hem. Hij zou haar nooit verlaten. Tenzij zij hem weg stootte! Maar misschien voelde ze zich net zoals hij. Dat betekende dat hij zijn vrouw gevonden had, zijn enige en ultieme vrouw!

De geest van Laura raasde eveneens met zeer veel gevoelens en bedenkingen. Haar emoties overweldigden haar geest. Ze kon niet meer rationeel nadenken over deze Georg. De hartstocht gloeide in haar lichaam en in haar geest. Ze voelde zich totaal verloren bij wat er met haar gebeurde. Ze bleef verbijsterd, overwonnen, bedremmeld, verward, en klaar de wildste explosies van passie te ervaren. Ze zou in dit ene ogenblik gans haar lichaam en ziel aan Georg gegeven hebben. Hij had al haar verdedigingen bij storm ingenomen en haar overweldigd met zijn kussen. Ze was kneedbare deeg of klei in zijn handen geworden. Wat bleef er over van de rationele, zelfverzekerde, vastberaden, koppige Laura de Trioteignes? Vanaf nu zou ze vechten voor haar Georg! Ze voelde zich verliefd zoals een meisje van vijftien dat hopeloos verliefd was. Was ze werkelijk klaar om haar leven te geven aan deze Duitse man? Een huwelijk? Ze zo alles aanvaard hebben, zelfs een wild leven van slechts occasionele ontmoetingen en liefdesogenblikken zonder huwelijksverbintenis. Waarom niet? Georg zou toch steeds zijn armen rond haar houden!

Laura keek ook naar de villa, daar beneden, en ze bewoog zich niet. Ze zei niets meer, bewogen als ze was door haar denken aan heel andere problemen. Zij ook wachtte tot haar hart langzamer sloeg. Dat deed het nooit helemaal.

Georg onderzocht meerdere malen de villa met zijn verrekijker. Hij bemerkte niets in het bijzonder. Niet hier. Zijn geest bleef verward. Hij verlangde ernaar Laura weer in het gras te duwen, haar te blijven bedekken met kussen, en haar dan hier te nemen. Hij onderdrukte die begeerte.

Hij begon te kijken naar de andere villa's om tijd te winnen. Hij keek grondig naar al de andere villa's in de omgeving. Behalve dan dat die niet zo groots waren als het Gorelle huis, zag hij niets speciaals.

Even later opende de deur van de grote villa zich, en Georg zag de man van wie hij nu wel meende dat het Gorelle was, weer uit het huis komen en terug in zijn auto stappen. De zwarte Mercedes reed naar de Nationale Weg en zuidwaarts.

‘Hij verlaat zijn woning, die Gorelle,’ zei Georg luidop, zonder te durven kijken naar Laura opdat zijn hart weer niet aan het trommelen zou gaan.

Hij stelde voor, ‘laten we gaan kijken naar die opslagplaats en fabriek waar Monsieur François ons over sprak.’

Georg hoopte dat Gorelle naar zijn kantoor zou rijden, maar niets was meer of minder waarschijnlijk. Wat dan ook, ze moesten toch een kijkje gaan nemen op het tweede adres, gegeven door Monsieur François.

Georg stond op en gaf Laura een hand om haar recht te trekken. Wanneer ze oprees, wierp ze zich opnieuw tegen hem. Ze omhelsden en kusten elkaar weer. Daarna gingen ze hand in hand de heuvel af, naar de auto van Laura.

Laura stuurde haar wagen ook zuidwaarts, de Nationale Weg op. Ze reden naar Turgoux, naar waar Monsieur François gezegd had dat de gebouwen van Robchem stonden. Laura wist dat de gebouwen van die firma konden gevonden worden achter de opslagplaatsen van het bedrijf genaamd Recycfast. Dat bevond zich niet ver, aan de linkerkant van de Nationale Weg.

Laura kende Recycfast. Het bedrijf was enkele jaren geleden verkocht om een winstgevende firma te worden. Het bedrijf recycleerde metalen. Ze herinnerde zich een weg naast de gebouwen van Recycfast, links ook, die leidde naar andere industriële gebouwen, maar in een zone waar ze nog nooit geweest was. Ze reed naar een hoek van de parkeerplaats van Recycfast. Vandaar hadden ze een mooi, open zicht op een andere parking, die dieper in het industrieterrein lag, weg van de Nationale. De parking diende voor een ander gebouw daar, een laag gebouw, één tot twee verdiepingen hoog slechts, dat zoals de andere gebouwen in de omgeving op een eenvoudige opslagplaats leek. Op dit gebouw stonden reusachtig grote letters met de naam Robchem aan de voorgevel. Vanwaar Laura haar auto had geplaatst, hadden zij en Georg een goed zicht op de ingang van Robchem en op de kleine parkeerplaats er vóór.

Laura en Georg zagen de zwarte Mercedes van Gorelle staan vóór de ingang. Georg had de nummerplaat van de wagen onthouden. Weinig meer auto's stonden in die parkeerplaats, niet meer dan vijf. De zijweg draaide zich echter rond de Robchem gebouwen tot achter de voorgevel van de firma, waar voorzeker de grote camions nog een andere parking zouden vinden en waar zich de ruimte voor het laden en ontladen van goederen kon bevinden. De parking vooraan kon aldus gereserveerd blijven voor de cliënten en het management van Robchem.

‘Wil je dat ik hier blijf wachten, of zal ik rond het gebouw rijden?’ vroeg Laura aan Georg.

‘Hier lijkt me voldoende op dit ogenblik,’ reageerde Georg. ‘Later kunnen we even snel gaan kijken aan de andere kant. Laten we even wachten en zien of er iets gebeurt.’

Het werd laat in de namiddag. De trafiek op de Nationale Weg en op de zijwegen werd intenser. De mensen verlieten de industriezone om naar huis weer te keren. Veel mensen kwamen uit de gebouwen tevoorschijn. Ze stapten in hun auto's en reden naar huis. Velen wachtten op een bus langs de Nationale. Heel wat mensen kwamen zo ook uit Recycfast, zowel mannen als vrouwen. Enige mensen gingen ook uit Robchem, niet erg veel. Slechts twee auto's reden vanachter het Robchem gebouw door naar de Nationale. Enkele andere mensen, meestal vrouwen, wandelden naar de bushalte.

‘Er lijkt niet veel volk te werken bij Robchem,’ merkte Laura op.

‘Dat hoeft ook niet,’ bevestigde Georg. ‘Veel van de chemische productie is waarschijnlijk volledig geautomatiseerd. In dit gebouw kunnen ook geen grote hoeveelheden van eender welk product gemaakt worden. Ik denk niet dat meer dan een dozijn mannen en vrouwen hier aan het werk zijn. Gorelle woont in een grote villa. Hij rijdt met een zeer dure auto. Er moeten hier chemische stoffen van hoge toegevoegde waarde geproduceerd worden!’ Later kwam ook de man die ze aannamen Bernard Gorelle te zijn, uit het gebouw. Hij stapte weer in zijn Mercedes en reed weg, weer de Nationale Weg op, en dan naar het noorden. ‘Gorelle schijnt naar huis te rijden,’ zei Georg aan Laura van onder zijn verrekijker. ‘Zullen wij ook maar terugrijden?’ vroeg Laura. ‘Nog even niet, alstublieft,’ smeekte Georg. ‘Gorelle mag ons niet zien! Laten we nog even wachten, en dan terugkeren naar het kasteel. We hebben de sites gezien, de villa, het bedrijf Robchem. Het ziet er allemaal onschuldig uit. We kunnen natuurlijk niet weten wat er zich binnen afspeelt, in de villa en ook in de industriële gebouwen, hier. Maar we kennen de plaatsen. Dit zijn geen oude industriële gebouwen. Ze zien er me redelijk nieuw uit. We moeten met andere middelen uitvissen wat er binnen gebeurt. Robchem is een nieuwe naam. Ik kan met de naam opzoeken doen op het Internet. Misschien kunnen we zo nog wat meer informatie verzamelen. De namen van de zakenpartners, van directeurs, en zo verder.’ ‘En wat als je niets vindt dat buiten het gewone valt?’ vroeg Laura. Georg antwoordde niet.

Hij dacht, ‘dan kan ik een bezoek brengen aan de receptie, hier, en vragen welke soort van producten Robchem produceert en verkoopt. Als dat niets oplevert, dan kan ik proberen van achteraan binnen te geraken, vanaf de zone waar de goederen opgeladen en ontladen worden tijdens de dag, en wat rondneuzen. Dat kan problematisch worden. Ik kan ’s nachts inbreken, maar dan zal ik het alarm moeten behandelen, en misschien nachtwakers tegenkomen. Ik kan ook de eigenaars van dit bedrijf volgen, de belangrijkste aandeelhouders, de administratoren, de directeurs, de ingenieurs van de productie en van de ontwikkeling van nieuwe producten, en zo voort.’

Georg wachtte. Hij wachtte nog een half uur. Er gebeurde niets bijzonders. Georg begon te wanhopen en zijn geduld te verliezen, zoals waarschijnlijk ook Laura. Iedereen die in Robchem werkte moest nu het gebouw verlaten hebben.

Georg wou aan Laura vragen om ten slotte weer naar het Kasteel Trioteignes te rijden, Maar dan opende de draaideur zich toch nog, en een man kwam naar buiten. Hij was een kleine, magere man, die een donker pak aanhad zoals Gorelle, maar voor de rest zeer verschilde van het bedrijfshoofd. Deze man was klein. Hij zag er eerder uit als een intellectueel met een kleine, zwarte aktentas. De mand draaide zich om en trok een licht aluminium karretje uit de receptiezaal. Op het karretje stonden enige metalen dozen. Hij ging naar een oude Peugeot die op de parking was blijven staan, de laatste auto vóór de gebouwen van Robchem.

‘Kun je die auto volgen?’ vroeg Georg. ‘Dat zal het laatste zijn voor vandaag. Die vent ook, moet naar huis rijden!’

‘Waarom hem volgen?’ vroeg Laura.

Ze had haar geduld al verloren met dit spel van observeren en volgen.

‘Ik weet het niet,’ glimlachte Georg. ‘Noem het een ingeving, instinct, een raar gevoel. Ik weet dat het dom is van mij, maar doe me nog even dit genoeg.’

Laura knikte. De Peugeot droeg geen speciale kentekens. Het was echter een grote auto, een grijze, onopvallende wagen. Nergens op de zijden stond de naam Robchem vermeld. De auto reed naar het zuiden. Laura volgde. Ze hoopte echt dat ze weer geen uren nog moest sturen of wachten. Georg zweeg.

De oude Peugeot reed naar Namen. Laura volgde. Ze verveelde zich bij de achtervolging. Waarom die auto volgen, zo ver, terug naar Namen? Waarom in de helse trafiek van dit uur rijden, zo laat in de namiddag? De duisternis zou binnenkort beginnen te vallen. Laura was bereid dit laatste ding voor Georg nog te doen, maar waar leidde dit alles naartoe? Naar een nieuw onschuldig adres? Ze kon meer interessante informatie van het Internet halen, of proberen te weten te komen via de connecties van haar vader.

Laura reed verder, hield haar protesten in haar hoofd. Ze reed door het centrum van Namen. De trafiek was zeer zwaar. Ze moest stapvoets rijden. Ze verloor tweemaal de Peugeot uit het oog. Tweemaal vond ze hem weer wanneer hij in kleine zijstraten draaide. De chauffeur kende Namen zeer goed! Ze reden over de brug die van het oude centrum van Namen naar de voorstad van Jambes leidde. Iets verder dan het einde van de brug en het rond plein erna, stopte de wagen aan een appartementsgebouw.

Laura reed tot aan het einde van de straat, draaide, en parkeerde haar auto tegenover de oude Peugeot. Ze zagen de man het aluminium karretje uit de koffer nemen, het ontplooiën, en er weer de metalen dozen op plaatsen. Hij verdween met hen in het gebouw. Een numeriek codepad liet toe het gebouw binnen te komen. De man ging naar binnen.

Georg was kwaad. Zijn spoor liep dood.

‘Ik ga een kijkje nemen aan dat gebouw. Blijf hier, wil je? Ik kom snel terug. Ik wil even nakijken wie daar allemaal woont.’

Laura antwoordde niet op dat ogenblik. Ze voelde zich gereduceerd tot de functie van chauffeur. Ze zwoer tot zichzelf dat dit het laatste was dat ze vandaag nog zou toestaan aan Georg. Hij was obsessieel in zijn jacht geworden, vond ze nu.

Georg stapte uit de BMW van Laura. Hij ging naar het appartementsgebouw toe, en verdween eveneens in de portiek van de ingang.

‘Hij gaat proberen binnen te geraken,’ dacht Laura. ‘Hoe gaat hij dat doen?’

Na slechts een paar seconden kwam George echter al terug naar buiten. Hij keerde weer naar de auto van Laura. Hij ging naast haar zitten.

Hij legde uit, ‘ik kan daar niet binnen geraken. Er is een numerieke code. Het lijkt op een normaal appartementsgebouw, zoals enkele andere, hier. Veel namen staan op de schildjes. Niets speciaals. Het is een mooie omgeving, de appartementen zijn redelijk groot. Dokters, advocaten, en rechters. Niets echt speciaals. Maar waarom zou die vent metalen dozen van Robchem naar zijn eigen appartement brengen?’

Laura duwde op het contact om de motor aan te steken. Ze keek achter haar om uit de rij van geparkeerde auto’s langs haar kant de straat in te rijden.

‘Wacht, wacht even!’ riep Georg plots luid.

Hij greep zelfs Laura bij de arm om haar tegen te houden weg te rijden.

‘Wacht even,’ riep hij opnieuw.

Laura was verbaasd, maar ze zag niets bijzonders. Georg wees met het hoofd. Een jongeman was de inkomsthal van het appartementsgebouw binnengestapt. Hij belde aan, wachtte, zei iets in de interfoon, en werd binnengelaten. Georg hield nog steeds de arm van Laura vast.

Slechts ogenblikken later slenterde een andere jongeman het gebouw in, belde aan, en ging naar binnen. Daarna een derde. Iets later kwam de eerste jongeman weer naar buiten met een witte, plastic zak in de hand. Dan kwam de tweede jongeman naar buiten met een gelijkaardige zak. Nog een jongeman ging binnen.

‘Drugsdealers,’ zei Georg zacht. ‘De dealers komen hier om hun voorraad drugs aan te lengen.’

Laura keek naar de derde jongeman die weer naar buiten kwam.

Inderdaad leken de vier jongemannen op elkaar in een vreemde wijze. Ze hadden dezelfde, verdoken, vage blik in de ogen. Ze droegen gelijkaardige klederen, eenvoudige, verrimpelde jeans en parka’s. Ze zagen er haveloos en onverzorgd uit. Niet het soort van jongemannen die men zou verwacht hebben in deze eerder welgestelde buurt, in een gebouw van grotere appartementen met privé-balkons en zicht op de Maas. Ja, misschien drugsdealers. Misschien ook eender wat anders.

‘Wel, we kunnen nu naar huis rijden. Hier zullen we niet veel meer ontdekken,’ besloot Georg. ‘We ontdekten heel wat vandaag. Tijd om te rusten en om na te denken. Dank je om zoveel geduld te hebben getoond met mij.’

Laura was er helemaal akkoord mee dat de tijd om na te denken gekomen was. Terwijl ze door deze hoofdstraat van Jambes reed, keek Georg verbaasd en zeer aandachtig naar een auto die een beetje verder geparkeerd stond, aan dezelfde zijde vanwaar Laura wegreed. In de auto zaten twee mannen in gewone pakken, duidelijk verveeld, maar zij ook keken in de richting van het appartementsgebouw.

‘Rijd langzaam verder,’ zei Georg aan Laura. ‘Vertraag niet, kijk niet zijwaarts, rijd gewoon door. Praat met mij.’

‘Ik begrijp het al,’ knikte Laura. ‘We zijn niet de enigen die het appartementsgebouw observeerden. Wie zijn die mannen? Politie-inspecteurs?’

‘Ja, waarschijnlijk, de politie,’ bevestigde Georg. ‘Rijd verder. We mogen niet de aandacht op ons trekken. We zijn slechts één auto meer die voorbijrijdt. Kijk, nog meer jongemannen komen aan, meer drugsdealers komen zich bevoorraden.’

Laura reed verder. Ze reed terug naar het groot, rond plein van het centrum van Jambes, tegenover de brug naar Namen. Ze reed Namen in, nam een ringweg rond de stad, en reed vandaar naar de snelweg, terug naar Robois en naar Trioteignes.

Op de weg terug, mopperde Laura, ‘we hebben een volle dag verbruikt om achter spoken te jagen. We vonden niets nuttigs. De jongemannen die we te Jambes zagen, konden daar gekomen zijn op appels in een zak te kopen! Wat juist, zijn we aan het zoeken?’

Georg was het niet eens met Laura.

‘We vonden eigenlijk al heel wat,’ beweerde hij. ‘We hebben nieuwe namen, Bernard Gorelle en Robchem. We ontdekten een mogelijke koerier van het bedrijf die drugs verdeelt in Namen. We weten dat Pharmtelia op een vals adres levert. We ontdekten dat de politie weet heeft van een drugstrafiek, en het centrum van die trafiek onder observatie houdt. Voor de politie betekent dit een belangrijke operatie die opgezet is. Het vraagt veel inspecteurs om drugsdealers dag in, dag uit te volgen. We vonden drie nieuwe adressen, de villa van Gorelle, de site van Robchem, en het appartementsgebouw van Jambes. We weten met meer zekerheid dat er gefraudeerd wordt, want waarom anders zou het adres van Oneiro in Namen een vals spoor zijn? Ik zeg dat we al veel ontdekten! Het lijkt allemaal misschien ver gezocht wat ik

nu veronderstel, maar mijn buikgevoel zegt me dat we het bij het rechte eind hebben. We kunnen er relatief zeker van zijn dat Pharmtelia in Basel in enige vreemde zaakjes betrokken is. Het beeld wordt helderder. Het probleem is om te bewijzen wat ik vermoed. Pharmtelia, of toch enige mensen bij Pharmtelia, zijn verwickeld in illegale zaken.'

'We moeten niets bewijzen,' zei Laura koeltjes. 'We moeten onze ouders er slechts van overtuigen het hoger management van Pharmtelia te vervangen om betrouwbare, eerlijke, integere mannen in hun plaats te zetten. We stoppen de productie van efedrine. Dan is onze verwikkeling ook beëindigd. We moeten geen bewijzen van misdaden afleveren. We hebben het niet nodig politie-en-dief te spelen. We kunnen de managers buitenwippen wanneer we dat ook maar willen. Excuses en redenen kunnen steeds gevonden worden.'

Georg antwoordde niet.

'Ja, jouw zaken kunnen zo beëindigd worden,' dacht hij, 'maar niet gans de mijne. De drugstrafiek moet gestopt worden. Een management verandering bij Pharmtelia zal Robchem niet noodzakelijk doen stoppen. Het zal slechts tijdelijk de bevoorrading van het bedrijf met efedrine vertragen. Ze kunnen nu al tonnen van het goedge opgeslagen hebben, en van die reserves nog maanden verder drugs produceren, tot ze een andere betrouwbare bron van efedrine gevonden hebben. Ik heb wel degelijk bewijzen nodig van misdadige activiteiten! Pharmtelia doen stoppen is slechts een deel van wat moet bewerkstelligd worden. En wat met de verscheping van efedrine naar Zuid-Amerika, naar Colombia? Wat zit er aan dat eind? Hoe pak ik dat allemaal aan? En tot waar kan ik Laura en Charles de Trioteignes vertrouwen? Robchem is geïnstalleerd in Robois! Laura maakt ook abstractie van het feit dat wij twee het zijn die aandeelhouders zijn van Pharmtelia, niet meer onze vaders. Tevens ben ik smoorverliefd op Laura, dat is een andere waarheid. Ik wil haar, ik begeer haar. Ik wil haar naast me voor de rest van mijn leven. Allemaal veel te veel om aan te denken met mijn arm hoofd!'

Wanneer Laura en Georg aankwamen op het Kasteel Trioteignes, gingen ze samen naar hun respectievelijke kamers in een eerder gemelijk gemoed. Ze bleven ook somber gestemd tijdens het avondmaal met Monique en Charles de Trioteignes. Charles en Monique wisselden veelbetekenende blikken uit wanneer ze bemerkten hoe de jonge mensen hun voorhoofden fronsten, en zeer weinig spraakzaam bleven. Ze vermoedden dat Laura en Georg vandaag gekibbeld hadden. Ze vroegen niet wat Laura en Georg tot zo laat samen gedaan hadden. Monique zag toch wel hoe zowel Georg als Laura elkaar ook tedere blikken toewierpen en dan mysterieus glimlachten. Honger toonde zich ook in hun ogen, maar niet de honger naar het voedsel dat ze nauwelijks aanraakten. Charles bemerkte daar natuurlijk helemaal niets van.

Na het avondmaal keerden Laura en Georg naar hun kamers terug. Ze zeiden dat ze moe waren. Ze vertelden kort dat ze de Maas waren gaan bewonderen. Ze voelden zich geen gelukkig, blij gezelschap deze avond. Ze weten dat aan hun vermoeidheid.

In haar kamer, bleef Laura zitten met veel vragen.

'Wat moet ik nu doen?' vroeg ze zich af. 'Georg is een Duitse aristocraat. Hij zal nog meer terughoudend de gentleman blijven dan een bankier van Londen. Hij zal niet naar mijn kamer komen en vannacht op mijn deur kloppen. Als hij zoiets zou doen, dan zou ik hem levend verslinden in mijn bed! Ik doe er goed aan weer mijn contraceptie pillen beginnen te slikken. Maar neen, hij zal niet komen.'

Zou ik dan naar hem moeten gaan? Hij zal niet neen zeggen. We zijn moe. Zou het niet te vroeg zijn om in zijn kamer op te duiken? Misschien denkt hij dan wel dat ik een hoer ben. Hij kan ook denken dat ik hem wil verleiden en in mijn netten wil vangen. Misschien vreest hij wel dat ik hem daarom naar het kasteel gelokt heb, en iets te maken heb met deze zaak. Hij kan denken dat ik een gemakkelijke vrouw ben, een hete slet. Het is te vroeg! We moeten er een nacht laten over gaan, over wat we deden in die weide op die heuvel. We hebben wat rust nodig van de passie die onze kussen losgeweekt hebben, vandaag. Morgen zullen we helderder kunnen nadenken. Rationeel nadenken is wat we moeten doen. Ja, maar wat met de hartstocht? Wat met onze gevoelens?

Oh, neem een lang, koud stortbad, meisje, om je af te koelen! Maak dat je je hoofd niet helemaal verliest! Je zou je niet zo snel in de armen van de eerste de beste Duitser moeten gooien, die je ooit echt ontmoet hebt. Laat een andere dag voorbijgaan. Mooi, maar een dag die voorbij gaat, kan uitdraaien in een verloren liefde. Kun je je dat nog veroorloven? Je wordt ouder. En wat met kinderen?'

Laura koos tenslotte voor het koud stortbad. Ze moest bibberen en lijden. Georg zou deze nacht geen heet meisje in zijn bed krijgen. De oude muren van Trioteignes zouden niet beven van haar gekreun.

Maar zowel Laura als Georg sliepen zeer slecht die nacht. Georg wou meerdere malen opstaan en op de deur van Laura gaan kloppen. Hij hield zich evenveel maal in toom. Ze draaiden en keerden zich in hun bed, alleen.

3.2. Het nieuw leven.

Véronique Dupas voelde zich heel tevreden met haar nieuw leven. Ze woonde in een gezellig, proper appartement met een mooi zicht over de Maasvallei. De zon scheen in haar kamers voor het grootste deel van de dag. De zon verwarmde haar met helle stralen en zeer helder licht. Ze had een balkonnetje, maar daar bleef ze zelden lang zitten, in de open lucht en vóór haar prachtig uitzicht.

Ze hoopte de winter in dit appartementsgebouw te kunnen doorbrengen, beschermd van de koude en van de regen. Waar was haar geluk zo onverwacht vandaan gekomen? Ze wist echter wel dat de afrekening haar ooit zou voorgeschoteld worden. Daar probeerde ze niet aan te denken.

Het appartement had een mooie badkamer, die ze tweemaal per dag voor hete stortbaden gebruikte. Ze voelde zich voor het eerst sinds lange tijd weer zuiver. Ze hield van dat gevoel. Véronique had Italiaanse pasta in haar frigo, rijst, blikjes met groenten, en fruit. Een luxe! In de provisiekast stond een zak aardappelen. Ze werd gewend aan de kookplaten. Ze bereidde haar eigen lunch, en af en toe ook het avondmaal voor haar en Phil. Hij hield van haar kookkunst, zag ze.

Véronique verliet haar appartement regelmatig om boeken te gaan lenen in de bibliotheek van Namen. Ze kwam steeds terug. Phil zond haar soms op boodschappen. Hij leek haar te vertrouwen. Ze las veel, nam steeds een paar boeken geschreven door de grote, Franse, klassieke schrijvers. Ze las Proust, Voltaire en Rousseau, Yourcenar en Troyat. Ze was haar eerste romans beginnen lezen van Zola, Balzac en Hugo.

Véronique moest niet veel doen om voor haar woonst in het mooi appartement te betalen. Ze was slechts een testpersoon. Phil bracht haar pillen, die ze in bepaalde hoeveelheden en volgens een vooraf bepaald tijdschema moest innemen. Phil bracht de pillen gewoonlijk 's avonds. Ze nam de pillen in tijdens de vroege namiddag, zodat ze de effecten 's avonds aan Phil kon beschrijven, soms terwijl ze samen aten, of de dag erna. Phil vroeg haar ook de effecten neer te schrijven, wat ze ook deed, op bladzijden van wit A4 papier. De uitwerkingen van de pillen konden zeer verschillend zijn.

Sommige van de pillen vaagden slechts alle donkere gedachten uit haar hoofd, alle angsten, alle argwaan. Ze maakten haar geest en haar gemoed licht als een veder. Ze kon zelfs boeken lezen of naar de TV kijken met die pillen, in volle aandacht en geluk. Die pillen waren zachter van effect, maar toch harder en langer in duur dan ecstasy. Ze leverden dezelfde gewaarwordingen af. Soms kreeg Véronique hetzelfde gevoel als met ecstasy, maar voller, dieper, meer voldoening gevend.

Sommige pillen maakten haar ziek en brachten geen sensatie van verdovende middelen, helemaal niet. Ze moest overgeven en bleef ziek de rest van de namiddag. Die pillen hadden ook geen enkel hallucinatorisch effect. Ze kon steeds enkele ecstasy pillen in reserve houden om zich niet te onttrekken van de drugs in het algemeen, om de pijnen van de ontwenning te vermijden.

Andere pillen dan weer, verleenden haar zeer sterke zinsbegoochelende effecten. Die gewaarwordingen waren zoals die van LSD-drugs, de drugs die ze enige malen tevoren genomen had, en sterker zelfs dan de LSD. Zeer vreemde, fantastische beelden die zeer kleurrijk waren en die bewogen, kwamen in haar geest op. Soms werd Véronique

meegesleurd in beelden die zo snel aan haar geest voorbijvlogen, dat ze duizelde. Ze verdoofden, verlamden haar geest, zodat ze meestal slechts op haar sofa kon liggen, de ganse namiddag, en niets meer anders kon doen, dikwijls verloren in buitenaardse werelden van haar ongebreidelde verbeelding. Soms kon ze ronddansen in de woonkamer.

Andere pillen dan weer toonden haar verschrikkelijke taferelen van vrees en gruwel, van geweld en dood. Insecten bewogen zich dan over haar lichaam, en kwamen tot aan haar ogen zodat ze haar angst luid uitschreeuwde.

Een serie fijn gekleurde pillen brachten volledige taferelen in haar geest tevoorschijn, waardig aan de beelden van fantasie romans. Véronique dacht er zelfs aan die verhalen in detail neer te schrijven.

Nog andere pillen zorgden er eenvoudig voor dat ze zich de rest van de dag licht en gelukkig kon voelen. Ze hield het meest van die producten. Véronique viste nooit uit welke soorten van chemische moleculen ze innam. Phil wou daar niet over spreken. Maar wist hij zelf wel welke producten hij aanbood?

Nog andere pillen dan weer, maakten dat ze zich verschrikkelijk ontmoedigd en depressief vond. Ze weende en snikte dan de ganse avond, tot de volgende morgen.

Sommige pillen hadden een ogenblikkelijke uitwerking, om effecten te geven die niet langer dan een half uur duurden. Andere pillen leverden effecten die de ganse namiddag, avond en nacht konden duren.

Behalve voor het occasioneel product dat haar ziek maakte, of gruwelbeelden in haar geest trok, hield Véronique wel van de pillen en van wat er met haar gebeurde in de verschillende sensaties.

Ze sprak met Phil over haar reserves met een soort pillen die ze vier dagen op een rij nam, en die haar zeer seksueel ophitsten. Met de eerste van die pillen velde ze bijna geen verandering in gemoed of visie, maar ze wierp zich op Phil zodra bij het appartement binnentrad. Ze kon niet stoppen tot ze hem op het bed spreidde, haar klederen wegwierp in de kamer, zijn handen op haar borsten trok, en gewelddadige, wilde seks met hem bedreef. De pillen van de volgende dagen brachten alle dezelfde nood, maar in steeds meer sobere, zachtere effecten. Phil bracht haar condooms als contraceptiva, maar niet de contraceptieve pillen die haar zwangerschap volledig konden vermijden. Contraceptieve pillen konden met de drugs interfereren, beweerde hij. Wanneer ze seks bedreven, gebruikten ze condooms en diafragma's. Met sommige van de drugs kreeg ze een onverzadigbare lust naar wilde seks. Andere pillen hielden haar ver van seksuele handelingen. Het gebeurde dat ze Phil geen condooms wou laten gebruiken. Ze nam haar eigen bevrediging.

Véronique leefde van de ene dag in de andere, ervan overtuigd dat ze zich slechts zorgen moest maken over de wijze waarop ze leefde wanneer die zorgen zich zouden aandienen. Ze dacht in die tijd niet meer over naar de politie te gaan, of om hulp te gaan vragen van de sociale werkers van de stedelijke diensten. Ze hield in een hoekje van haar geest het knagend bewustzijn, het weten haar leven aan het wegwerpen te zijn aan drugs en aan de experimenten van Phil. Ze miste toen echter de wilskracht om haar leven te veranderen. Toch begreep ze elke dag meer en meer dat dit gemakkelijk leven waaraan ze zich overgaf, ooit moest eindigen. Het einde kon trouwens elke dag, elk uur komen.

Véronique begon duidelijk te stellen wat ze verwachtte van haar leven. Het eerste wat in haar opkwam, was dat ze geen drugs meer wou. Dan wou ze studeren en mooie diploma's met bijhorende fijne titels behalen, zo mogelijk zelfs universiteitstitels. Toen ze nog woonde op haar zolderkamer langs de Samber, had ze soms geslenterd tot in de universiteitszalen om de regen buiten te vermijden. Ze was verbaasd over hoe gemakkelijk ze kon begrijpen wat de professor aan het zeggen was aan honderd of meer studenten. Ze wist dat ze een goed geheugen had. Ze meende dat ze werkelijk bekwaam was om universitaire cursussen te volgen en door de examens te geraken. Ze moest niet noodzakelijk een kapster of een kokkin worden.

Om in haar studies te slagen had ze natuurlijk een echte familie nodig. Wie anders kon haar studies betalen? Misschien kon ze vragen om in een echt thuis bij een pleeggezin te kunnen wonen, bij een man en een vrouw die over voldoende middelen beschikten om haar te laten studeren. Ze dacht lang daarover na, en besloot dat ze iets zou moeten teruggeven. Ze kon een ouder wordend koppel helpen door bijvoorbeeld voor hen de boodschappen te doen. Ze zou het niet meer haten in een echte, vriendelijke familie te leven, samen met andere kinderen. Ze kon voor die kinderen zorgen.

Ze wilde in geen geval nog ooit terugkeren naar haar moeder en naar haar stiefvader. Ze verlangde een ware familie met fatsoenlijke mensen die goede waarden nastreefden. Véronique stelde zelfs een lijst samen met al die levenswaarden die ze waardeerde, maar later wierp ze in een depressieve bui dat papier in de vuilnisbak. Ze bleef toen enige dagen ontmoedigd vóór zich uit staren. Toch bleef de drang naar een beter, meer normaal leven zeer sterk in haar, ondanks de drugs.

Véronique ontdekte dat ze niet het enig meisje was aan wie Phil drugs bracht in het appartementsgebouw. Het appartement van Phil bevond zich op een lagere verdieping. Twee deuren links van haar, was er nog een appartement dat beheerd werd door Phil, of dat zijn eigendom was. Ze had hem op een dag die kamers zien binnenstappen, toen ze haar vuilnisbak naar beneden bracht. Ze ondervroeg hem over dat ander appartement. Hij weigerde haar veel te vertellen. Ze merkte twee meisjes op in het appartement, enige dagen later, door hen op het balkon te zien staan. Phil vertelde haar dan dat ook die meisjes zijn drugpillen namen en de effecten ervan beschreven. Eén van die meisjes, zei Phil, verkocht af en toe ook drugs. Ze kon ook drugs verkopen, zei Véronique, maar Phil nam haar nooit verder met die bevestiging.

Phil was een drugsdealer. Hij moest relatief rijk zijn, maar hij weigerde te praten over hoeveel hij verdiende met zijn illegale handel. Hij werd snel opgewonden en kwaad wanneer Véronique dat onderwerp aansneed. Phil was de eigenaar, meende ze, van minstens die appartementen in deze mooie buurt. Hij moest dan wel rijk zijn. Maar was Phil werkelijk de eigenaar van die appartementen?

Phil wou over dergelijke onderwerpen eigenlijk niet spreken. Hij zei haar zich daarover geen zorgen te maken. Was ze niet veel beter hier dan op de straat? Er hing ook een dreiging in die antwoorden van Phil, zodat Véronique niet veel verder durfde te priemen. Ze vreesde uit het appartement gezet te worden als ze te zeer met hem in conflict kwam. Met de tijd echter, ontdekte ze dat Phil regelmatig een andere man ontmoette in een appartement op de laagste verdieping.

Véronique zag die man eerst bijna nooit. Ze ontdekte zijn bestaan slechts wanneer op een bepaalde dag van de week, Phil steeds met nieuwe soorten drugs kwam, met een schema om de pillen in te nemen. Hij bracht dan ook papierbladen waarop ze de effecten moest beschrijven. Die dag was nu gewoonlijk een vrijdag of een zaterdagmorgen. Op die dagen, bezocht Phil haar niet, maar hij legde haar bijna telkens een nieuw schema uit. Ze wist ook dat Phil naar de grondverdieping ging, want ze had hem eens in de lift zien verdwijnen, en die lift stopte gans beneden. Vanuit de vensters van de gang op haar verdieping zag ze hem niet naar buiten gaan. Op een andere dag was ze snel tot naar beneden gelopen, de trappen af. Ze had de deur van de gang op de benedenverdieping voorzichtig geopend, en Phil daar een appartement zien binnen gaan.

Die ontdekking maakte haar droevig. Ze begreep instinctief dat Phil niet de man was die aan de touwtjes trok. Hij kon de droommeester niet zijn. Haar lot hing uiteindelijk niet af van Phil, maar eerder van iemand die woonde in of kwam naar kamers op de benedenverdieping. Dat betekende tevens dat ze geen naam kon plakken op wie over haar lot besliste, en over of ze een dak boven haar hoofd had of niet.

Wat zou er gebeuren wanneer Phil gevat werd door de politie en in de gevangenis geworpen werd, op verdenking van te dealen in drugs?

Véronique voelde zich zeer bezorgd en verward met die bedenkingen. Ze begon meer en meer ernstig na te denken over hoe ze haar dromen tot de werkelijkheid kon brengen, haar eigen, persoonlijke dromen, niet diegene die geïnspireerd werden door drugs. Ze wou een pleegfamilie, en kunnen studeren met al de overblijvende kracht van haar geest! Ze kon haar huidig leven niet lang meer verdragen en doorstaan, besloot ze. Het was wel zeer aangenaam op dit ogenblik, maar vroeg of laat moest ze het appartement verlaten! Vóór de zomer van het volgend jaar, besloot ze ferm. Ze zou zich dan aangeven aan de politie of aan het OCMW, aan de sociale dienst van de stad, zoals die georganiseerd was in alle Belgische steden. Véronique plande haar verdwijning.

Ze had geld nodig om treffelijk te kunnen keven na haar experiment in het gebouw van Jambes. Véronique begon daarom enige van de zachtere pillen te hamsteren. Ze sloeg ecstasy pillen op en gelijkwaardige metamfetamine tabletten, een beetje cocaïne en heroïne. Die kon ze verkopen, en ervan leven in de eerste dagen of weken dat ze weg van drugs kon genomen worden, wanneer ze uit het appartementsgebouw zou verjaagd worden. Ze overtuigde zich ervan dat ze in de handen van dokters zou gegeven worden als ze naar de politie ging. De dokters konden haar ontwennen van de drugs, maar ze voelde zich veiliger met haar handen op een kleine stock van eigen producten, om de pijnen van de terugtrekking van harde drugs te overleven.

Waar kon ze de drugs verbergen? Ze kon dat niet doen in het appartement, want vroeg of laat zou Phil de schuilplaats ontdekken, en ze kon snel de toegang tot het appartement ontzegd worden. Ze moest zich om dat probleem echter weinig zorgen maken. Ze kende heel wat plaatsen langs de oevers van de rivier, waar ze een plastieken zak of twee kon verbergen!

Véronique deelde haar plannen niet met Phil. Ook niet haar eigen dromen, haar gezochte doeleinden, noch haar vrees. Geleidelijk aan begon ze zich te realiseren dat ze nu twee verschillende levens leidde.

He ene leven was datgene van de consumptie van allerlei drugs. Dit was een wild en dikwijls zeer mooi leven! Ze zonk weg in wonderlijke, gelukkige dromen van verschillende natuur. Ze voelde zich veel meer gelukkig en licht, dan depressief. Haar geest zocht gretig die fantastische dromen op, praktisch volgens de wil van iemand die ze niet kende, maar die voor haar de ingrediënten van de drugs mengde. Ze wist dat Phil niet die iemand kon zijn. Zij, en ook Phil, waren beiden in de macht van iemand anders die Phil de drugs gaf die zulke verschillende effecten op haar konden uitoefenen. Die man of vrouw was een droommeester, een meester die haar voor een groot deel van haar leven aan een draadje hield zoals een marionet.

Welke echter ook de sensaties waren van de krachtigste drugs, hoe sterk ook de indrukken die de droommeester in haar opwekte, toch behield Véronique steeds de sprankel van haar eigen droom, van de droom van haar tweede leven. In dat leven, woonde ze gelukkig en beschermd in een huis waar een vriendelijke man en vrouw voor haar zorgden, haar lieten studeren tot ze de cursussen van de universiteit kon volgen, zodat ze zelf een professor of een lerares of een advocate kon worden, een behoorlijke vrouw. Daarna zag ze zich ook met een echtgenoot en met twee kinderen in een mooi huis in het platteland.

Véronique was zich ervan bewust dat deze tweede droom volledig onrealistisch was, onbereikbaar voor haar. Maar was ook haar eerste leven, haar leven van drugs, niet volledig onwerkelijk? Ze was de kampioene van de fictieve levens, dacht ze, en lachte hard bij dat besef.

Véronique verweet zichzelf die onwerkelijke illusies te voeden met hoop. Had ze al niet naar de politie willen gaan wanneer ze in Namen aangekomen was, en ook daarna nog? Had ze zich er nadien niet van weerhouden te doen wat ze moest, en haar beslissing steeds maar uitgesteld? Was haar wil al niet gebroken geworden door de drugs toen ze nog alleen woonde? Véronique voelde instinctief dat sommige pillen die Phil haar gegeven had haar wilskracht versterkt hadden, in plaats van die te verdoven. Ze wist zeer goed hoe de eerste drugs aan haar vastberadenheid geknaagd hadden. Nu was ze gewend aan drugs. Aan haar enige, zeer belangrijke beslissing om haar dit, nieuw leven, niet langer te laten duren dan tot de volgende zomer, moest ze zich absoluut houden. Ze moest die droom koesteren en uitvoeren, wat er ook met haar gebeurde.

Ze stelde een datum vast: de eerste augustus van het volgend jaar. Dat was haar ultieme datum! Hoe afgestompt ook haar zintuigen en haar geest konden worden, ze zou op de eerste augustus van toekomend jaar het politiestation van Namen inwandelen, en zich aangeven, wat er nadien ook mocht gebeuren. Als ze een leven wou dat waard was geleefd te worden, dan zou ze tegen dan haar huidig leven moeten verlaten hebben.

Veel andere mensen woonden nog in het appartementsgebouw van Jambes. Véronique ontmoette kort sommigen van hen, tijdens de zeldzame ogenblikken, gewoonlijk in de vroege avond, wanneer ze het appartement verliet. Op één van die keren hielp ze een oude man met zijn afval. Hij kon rond de zestig geweest zijn. De man was dankbaar toen Véronique zijn vuilniszakken hoog boven haar hoofd hield om ze in de grote containers in de kelder te werpen. Hij probeerde een gesprek met haar aan te gaan. Hij zei dat hij op dezelfde verdieping als zij woonde, want hij had haar voordien op het balkon bemerkt. Hij waardeerde haar als een rustig, lief meisje. Toen hij vroeg hoe een jong meisje zoals zij alleen woonde, antwoordde Véronique met een verzonnen verhaal. Haar ouders hielden niet erg van haar. Ze

waren wel rijk. Ze lieten haar alleen wonen, maar betaalden voor haar uitgaven. De man leek teleurgesteld. Véronique gaf hem slechts haar voornaam. Ze voegde beleefd toe dat ze al de middelen had om rustig te leven, en ze meende dat de situatie niet lang zou duren. De man knikte, en voegde toe dat zijn naam Jacques was. Hij was een rechter, zei hij. Véronique werd even verrast door die informatie. De man zag hoe verbaasd ze plots naar hem keek. Hij was gewend aan die reactie.

‘Heb geen vrees,’ beantwoordde hij met een glimlach haar ontzag. ‘Rechters zijn ook maar normale mensen, hoor. Ik ben een Vrederechter, slechts een lokale rechter. Mijn vrouw is advocate. We worden echter oud!’

Ze namen samen de lift naar boven, naar hun zelfde verdieping. De rechter dwong zijn persoon niet verder op aan haar.

Toen de lift stopte zei hij slechts nog, ‘het was aangenaam u te ontmoeten, Juffrouw Véronique. Als ik u ooit kan helpen met een dringend of een moeilijk probleem met de wet, aarzel dan niet op ons een beroep te doen. Mijn vrouw is dikwijls thuis, en ik ook!’

Hij glimlachte aanmoedigend naar haar, en liet haar dan in de gang staan, terwijl hij de deur van zijn appartement met zijn sleutel opende. Slechts daarna keek hij nog even achter zich, en zag Véronique nog steeds staan waar ze op de verdieping was aangekomen. Hij maakte een laatst teken van afscheid met de hand, en stapte zijn inkomsthal in. Daarna slechts ging ook Véronique haar appartement binnen. Ze had iemand gevonden die haar misschien inderdaad op een dag zou kunnen helpen.

Véronique meende dikwijls dat ze slechts illusies voedde over haar mogelijkheid haar leven als een verslaafde van verdovende middelen te kunnen ontsnappen. De drugs die Phil haar nu bracht werden krachtiger, sterker in uitwerkingen met de dag. Ze begonnen een afstompend effect op haar uit te oefenen. Ze wist dat haar besluit smolt als sneeuw voor de zon.

Gedurende lange uren van de dag lag ze in een volledige apathie op haar bed of op haar sofa, onbekwaam om recht te staan, duizelig en haar geest stil. Ooit, in een diepe verdoving, als in een gruwelfilm, voelde ze een hijgende Phil boven zich, misbruik van haar aan het maken zonder haar de toelating gevraagd te hebben om met haar seks te nemen. Hij verkrachtte haar eigenlijk! Ze was zelfs niet gewaargeworden hoe hij begonnen was seks met haar te bedrijven. Ze was zich er vaag van bewust hoe hij haar verkrachtte, en daar zijn plezier van nam, hoewel hij dat woord niet zou gebruikt hebben voor wat hij met haar deed. Was ze niet een soort slavin op dat ogenblik? Ze was niettemin dankbaar dat hij niet zijn vrienden had meegebracht om haar te misbruiken. Misschien had Phil geen vrienden. Ze vond dat laatste meer waarschijnlijk.

Na dat incident bleef Véronique niet erg vriendelijk meer met Phil. Ze gromde, kloeg over eender wat, lachte nog zelden, en ze glimlachte niet meer naar hem. Ze flirtte niet meer met hem. Phil sloeg de deur meerdere malen achter zich toe.

‘Ga dan,’ riep ze hem achterna, ‘je hebt toch twee meer hoeren wat verder in de gang!’

Ze was bevreesd dat hij haar op de straat zou werpen, maar dat deed hij niet.

De drugexperimenten versnelden in tempo. De verschillen en de intensiteit van de effecten van de drugs contrasteerden meer dan voordien. Met sommige pillen viel ze nu in diepe depressies, om de volgende dag blij gemaakt te worden door andere zware drugs, die haar hoofd een explosie van vreugde en genot brachten. Die deden haar de straten van Namen in rennen, al dansend van zuivere blijdschap.

En dan veranderde er plots weer heel veel in het nieuw leven van Véronique Dupas.

Phil bracht een andere man mee naar het appartement van Véronique. Ze kwamen haar kamers binnen zonder aan te kloppen, op een warme namiddag. Véronique was zeer verrast om Phil vergezeld te zien. Ze was ook verbaasd met het uur, want in de namiddag moest Phil druk bezig zijn drugs te verkopen in Namen. Hij kwam gewoonlijk slechts veel later naar haar appartement. Haar hart sloeg sterk. Ze voelde dat ze uiteindelijk de man ontmoette die haar lot in zijn handen had, trouwens ook dat van Phil.

De man met wie Phil kwam was veel ouder. Eerst vreesde Véronique dat Phil haar verkocht had al prostituée aan de oudere man, maar seks zat niet in het hoofd van de twee mannen, bemerkte ze snel.

Phil begon met de tweede man beleefd voor te stellen.

De man onderbrak Phil echter direct, door in een veel luidere stem te zeggen, ‘noem me slechts Phantasus, juffrouw. Ik wil geen andere naam.’

Aan het einde van die korte zin verlaagde de man zijn stem bijna tot een fluistering.

‘Phantasus zal het dan zijn,’ herhaalde Véronique, zeer uit haar lood geslagen door de houding van de man.

Ze begreep dat ze ten langen laatste de persoon zag die Phil bestuurde en ook de experimenten met de nieuwe drugs, de man die de appartementen betaalde, de meester van de marionetten, en de meester van haar dromen. De man die ze Phantasus moest noemen en die zijn ware naam niet wou te kennen geven, was klein, dun, gelijkend op een wezel in zijn gezicht, een uitgedroogde soort man met een kadaverachtige houding. Bijna geen vlees was getrokken over zijn schedelbeenderen. Ze meende een zieke man te zien, misschien een stervend iemand. Hij kon ook een man geweest zijn voor wie voedsel niets betekende, en die daarom zeer weinig at, zelfs niet het vettige fastfood.

Hij was zeer slank, maar zeer energetisch, en hij gaf steeds bevelen. Hij geleeke op een oudere professor van de universiteit, een man van rond de zestig jaar. Zijn armen en handen bewogen zich vlug, snel om te draaien en om brede gebaren te tonen. Hij was feilloos gekleed in een donkergrijs pak en zwarte schoenen. Hij droeg geen bril en was zeer kortgeschoren. Zijn haar viel mooi en donkerbruin in golven op zijn hoofd. Hij zou zijn haar weinig verliezen met de ouderdom. Het was wel enigszins grijs aan het worden aan de slapen. De ogen van de man schenen heel koud, maar intelligent. Hij maakte geen grote indruk op Véronique. Ze dacht dat ze hem wel aan kon. Hij zou niet haar meester worden.

Phantasus sprak Véronique aan met enige warmte. Hij hield zelfs één van haar handen in de zijne terwijl hij met haar praatte. Zijn handen voelden warm aan, gaven een gevoel van begrip, en zijn zachte druk stelde Véronique een beetje gerust.

Hij zei, ‘ik waardeerde de nota’s die je schreef over de uitwerking van sommige van de drugs die je innam, jonge dame. Ik vond het vooral interessant hoe je als het ware je personaliteit kon ontdebellen ondanks de effecten van de drugs. Ik bewonderde hoe je het ene bewustzijn praktisch liet onderwerpen aan de beelden en de toestand veroorzaakt door de chemische producten, en het andere bewustzijn steeds observerend hield. Je hebt een sterke geest van je eigen, jonge Véronique. Je kostert een geest die overleeft en die aan de oppervlakte komt, ondanks de drugs, om te sturen. Dat maakt je op een unieke wijze waardevol voor mij als

observeerster in het ogenblik zelf, om de invloed van de drugs op het menselijk brein te bepalen.’

Véronique verbleekte. Was dat niet haar meest intiem geheim? Ja, ze had een bewustzijn, een brein dat ze had kunnen bewaren en beschermen, zelfs had kunnen versterken. Die geest zou haar moeten toelaten zich ooit los te trekken van welk leven ook iemand haar wou proberen op te leggen. Wat als deze Phantasus die mogelijkheid voor haar wou vernietigen met drugs?

De man genaamd Phantasus vervolgde, ‘ik geef in het algemeen de voorkeur aan vrouwelijke breinen voor mijn experimenten. Ze lijken me veel sterker te zijn, meer stabiel, meer betrouwbaar ook, dan de breinen van jonge mannen! En zo, mijn beste, heb ik je uitgekozen om me goede, echte en nauwkeurige informatie te leveren betreffende mijn jongste middelen om dromen op te wekken in de hoofden van mensen. Ik kan hen zich beter doen voelen, meer gelukkig, meer opgewekt, hen meer vertrouwen doen schenken in zichzelf, of hen in diepe depressie te jagen, naar wil en keuze. Je moet nu denken dat ik zoiets niet naar de mensen kan brengen. Geloof me, ik vond een manier. Mijn nieuwste middelen zullen je niet meer ziek doen worden. Ze zullen geen slechte en ongewenste neveneffecten meer creëren, behalve dan misschien in de algemene toestand van je brein. Ik hoop dat ze efficiënt kunnen zijn om mooiere, gewenste gevoelens en toestanden in je geest op te wekken. Wil je liefde? Ik kan je liefde geven. Wil je de fysische, seksuele drift? Ik denk dat ik je zal kunnen geven wat je verlangt. Wil je rust en sereniteit? Die kan ik je geven! Ik kan eender welk gezocht gevoel in je brein oproepen, door een duw op een knop. Geen pillen meer! Je glimlacht? Wel, ik zal je bewijzen dat ik dat alles kan.

Mijn nieuw middel bestaat niet meer uit chemische producten. Chemicaliën zijn zeer ruwe instrumenten om te realiseren wat ik je net opnoemde. Ik kan je niet alles uitleggen, maar toch.

In het kort, chemische drugs doen bepaalde stoffen in je lichaam verhogen. Die hebben een uitwerking op je hoofd. De stoffen interfereren met de neuronen van je brein om je beelden te brengen van vrede, van rust, van blijdschap, of van gruwel. Naargelang je natuur, doen ze je neuronen wonderlijke beelden produceren in je bewustzijn. Maar de chemische producten volbrengen hun taak zeer indirect, zeer primitief ook, en in essentie eigenlijk weinig specifiek. Sommige van de chemische drugs veranderen niet slechts de productie van gewenste chemicaliën in je hoofd. Ze kunnen ook kwaad verrichten aan andere cellen, aan andere chemicaliën, en zelfs aan de bacteriën die je nodig hebt in je lichaam. Die ongewenste neveneffecten zijn soms schadelijk, nadelig, zoals je tot mijn grote spijt ondervond bij enige van mijn chemische drugs. Dat deed me dieper nadenken!’

Phantasus bewoog zich in zijn zetel. Zijn ogen begonnen te glanzen en ze keken Véronique zeer intens aan. Hij sprak dan met het vuur van een ongebreideld enthousiasme.

‘In plaats van te zoeken naar nieuwe chemische producten om je lichaam te stimuleren andere chemicaliën te produceren die een interactie hebben met de neuronen van je brein, waarom zou ik niet direct de neuronen kunnen stimuleren? Waarom de neuronen niet veel meer rechtstreeks prikkelen, zodat ze gevoelens opwekken waartoe bepaalde chemicaliën hen stimuleren? Kon ik zo niet met andere middelen de gevoelens en de beelden doen brengen, waar jij en de meeste mensen op aarde zo van houden? Waarom niet op de neuronen inwerken met elektrische en elektromagnetische middelen? Ik vroeg me af of zo’n methode

mogelijkheden bood. Ik had al gehoord van gelijkaardige experimenten in laboratoria in de Verenigde Staten. Ik besloot hetzelfde te proberen. Ik ontwikkelde dan een methode van transcraniële magnetische stimulatie, een TMS-methode, om in de menselijke geest gelijkaardige ervaringen op te wekken zoals de chemische drugs doen. De bedoeling was natuurlijk dat fijner, veel meer doelgericht en sneller te verwezenlijken, en zonder de nadelige chemische neveneffecten. Let wel, om die doelen te bereiken zijn geen gewelddadige elektrische schokken nodig! Lage spanning, laag vermogen, verschillende frequenties, golvende signalen van een bepaalde soort, volstaan! Dat is wat ik vond. Ik ontwikkelde een middel, dat in eerste stadia de inplanting van elektrodes in het brein en sterke elektromagnetische velden vroeg. Nu is mijn onderzoek uitgemond in veel zachtere middelen.'

Phantassus hield even een stilte aan. Hij vroeg Phil naar een glas water, wachtte tot de jongeman weerkeerde, en dronk langzaam, met kleine slokken. Slechts dan gaf hij de rest van zijn verhaal aan Véronique.

'Mijn onderzoek leidde tot een eenvoudige helm waarin de elektrische circuits zitten die effecten kunnen veroorzaken in je brein. De helm houdt eveneens computerchips en geheugencellen. De helm kan bepaalde zones van neuronen stimuleren, naar wens, en dat veel meer direct dan de beste chemicaliën. Ik heb natuurlijk andere mannen en vrouwen gebruikt vóór jou, om mijn methodes te verfijnen. Ik ben mijn eigen *guinea pig* geweest voor mijn eigen experimenten. In feite gebruik ik meerdere methodes in mijn helm, en ik kan die combineren. Zovele mogelijkheden openen zich, dat ik nog veel meer testen zoek, op andere personen dan ik zelf. Ik overleefde zonder problemen het laatste model van mijn helm. Nu zou ik het resultaat van mijn laatste model willen testen en verbeteren. Dat apparaat bestaat slechts uit een lichte helm die op het hoofd moet geplaatst worden, en alles wat men moet doen is de helm verbinden met een elektrische kabel aan het gewone elektriciteitsnet. Een klein toestel laat je controleren wat er in de helm gebeurt, en dus ook welke gevoelens in je brein kunnen opgewekt worden. Je hoeft geen angst te hebben. Ik heb de helm al vele malen op mezelf gebruikt. Ik ben overtuigd van de totale veiligheid van het apparaat. Ik ontwikkelde verscheidene manieren om de intensiteit en de natuur van de stimulaties te veranderen. Ik heb die ook op mezelf uitgetest. Wat ik nu had willen bepalen, is hoe een bepaalde intensiteit en aard van de signalen effect heeft op andere mensen, en natuurlijk, primordiaal, hoe ze gevoelens en hallucinaties opwekken in de breinen van het andere geslacht.'

Phantassus wachtte een beetje, dronk, en zei dan, 'dat is waarvoor ik je nodig heb, beste Véronique. Wat ik voorstel is langzaam en nogal omslachtig, maar essentieel. Ik stel voor twee testen per dag te organiseren met jou, niet minder en niet meer. Elke test zal een andere uitwerking produceren, en een andere intensiteit van effect. Ik zal elke avond naar je toekomen om de twee parameters in het beheerssysteem van de helm te plaatsen. Ik wou dat je voor elk experiment je gevoelens, gewaarwordingen, en het soort van beelden die in je geest voelt verschijnen, zou opschrijven. Ik heb het nodig te weten wat er exact met je gebeurt tijdens elk experiment. Hoe voel je je na het gebruik van de helm? Voel je je misselijk of helemaal niet tijdens het gebruik? Ik vraag je exact op te schrijven hoe het experiment verloopt, terwijl de helm actief is, en hoe je je nadien voelt, en gedurende hoe lang. Ik heb enige voorgedrukte bladzijden opgesteld, zodat je die categorieën niet zou vergeten. Per experiment heb ik zo vijf bladzijden met de vragenlijst. Er is een speciale plaats

opengelaten aan het einde van de lijst, opdat je alle merkwaardige effecten of gebeurtenissen die buiten de voorgedrukte vragen vallen, ook zou kunnen melden. Alles is in de vorm van vragen en antwoorden. Je kunt de antwoorden in je eigen zinnen noteren, zo spontaan mogelijk. Elk soort experiment zal drie dagen duren, tijdens dewelke je geen chemische drugs mag nemen. Ik weet niet zeker of de helm ook de verlangens van je lichaam naar chemische drugs kan vervangen. Waarschijnlijk niet. We kunnen over dat mogelijk probleem in de avonden praten. Ik zal je natuurlijk helpen. Ik wil niet dat je de pijnen van de ontwenning ervaart. We zullen wel bepalen of je nog bijkomende chemische methodes nodig hebt om je lichaam te bevredigen. Het groot voordeel van mijn nieuwe wijze is juist de desintoxicatie, de ontwenning, zie je. Ze biedt de vrijheid aan, de vrijheid van pillen en drugs, van chemische stoffen in eender welke vorm en samenstelling.'

De droommeester hield enkele ogenblikken op met spreken. Hij vroeg aan Véronique of ze zijn redenering kon volgen. Hij leek tevreden toen ze knikte. Ze zweeg verder. Phantasus keek naar Phil, en vervolgde.

'De experimenten zijn deel van mijn onderzoek en een deel van de welbepaalde instellingen van de helm. Ik kan je daarom wat geld aanbieden. Heel wat geld, eigenlijk, als je samenwerkt met mij en Phil. Ik kan je tot tweehonderd Euro per drie dagen van experimenten geven, maar we zullen de helm slechts drie dagen per week toepassen. In één maand kun je zo tot achthonderd Euro verdienen. Het volledig experiment kan nog vele maanden duren. Mijn doel is om verschillende soorten helmen te ontwikkelen, voor verschillende gewaarwordingen. Ik zal nieuwe parameters inbrengen om een brede schaal van gevoelens en beelden te genereren. Ik weet reeds dat deze methode je kan brengen tot hoogtes van zeldzame en mooie ervaringen, en tot een algehele geestesrust zoals je die nooit tevoren hebt meegemaakt. In het zeer zeldzaam geval dat de helm je gevaarlijk lijkt te worden, de gevoelens te sterk worden, dan kun je op eender welk ogenblik stoppen door op een knop te drukken, of de helm gewoon van je hoofd te rukken. De effecten zullen stoppen zodra de transcraniële stimulatie stopt. De effecten zullen verdwijnen, ik denk zelfs ogenblikkelijk. Dat is een ander voordeel van de helm. Niettemin verzeker ik je dat de helm volledig onschadelijk is. Ik moet hem slechts verfijnen met de informatie die je me zult bezorgen. Ik leg je dat alles uit op een vriendelijke wijze, omdat wat je me kunt meedelen bijzonder belangrijk is. Ik veronderstel dat de hoofdreden, als je er een wilt weten, waarom ik je geen kwaad wil aandoen, is dat je zo speciaal voor me bent, zo kostbaar, zo belangrijk voor de verfijning van de signalen in de helm. Mijn experimenten zouden nutteloos blijven zonder je hulp. Nu, ben je bereid me te helpen?'

De geest van Véronique Dupas raasde weer. Phantasus zag haar ogen van links naar rechts bewegen. Hij wist dat ze nadacht, beschouwde, zijn voorstel aan het afwegen was. Véronique was bevreesd dat iemand zou knoeien met haar geest. Ze keek argwanend naar de droommeester. Ze geloofde geen enkel ogenblik dat de helm volledig onschadelijk was. Het apparaat was niet volledig getest. Phantasus zou de ervaringen in hoge, ongehoorde, niet verkende domeinen trekken met haar. Hoe goed zou ze dat overleven? Ze was er wel toe aangetrokken, omdat de uitleg van de droommeester luidde zoals een middel om haar onafhankelijkheid van chemische drugs te garanderen. Eenmaal verlost van de drugs, meende ze, kon ze naar wens haar nieuw leven ontsnappen. Ze kon dan naar een ander leven lopen, naar datgene van haar eigen droom, haar echte en ware droom, haar levensdoel. Ze zou ook

geld in handen hebben. Met dat geld kon ze betere steun voor haar studies afkopen, en misschien zelfs een kleine, eigen studio huren. Ze kon buiten de straten blijven op haar eentje gedurende maanden! Aan duizend Euro per maand, kon ze zesduizend Euro in zes maanden verdienen en tienduizend, meer, in één jaar. Eén jaar scheidde haar van haar bepaalde datum van de eerste augustus van volgend jaar. Dan kon ze definitief breken met haar huidig leven, wat er ook moge komen. Ze dacht niet dat de experimenten langer dan zes maanden zouden duren. De man die zich Phantasus noemde zou zijn toestellen zo snel mogelijk willen verkopen.

Véronique knikte naar de droommeester.

Ze zei het verlossend woord, 'ik heb goed vertrouwen in u, Meester Phantasus. Ik geloof dat u me geen pijn zult aandoen. Ik ben akkoord met de experimenten. Wanneer beginnen we?' Phantasus en Phil leken verrukt, en opgelucht. Ze schudden de handen met Véronique, en ze zeiden dat ze haar medewerking in het project niet zou betreuren. Ze kon zelfs beroemd worden!

3.3. Te Trioteignes

De avond was over Robois gevallen, maar nog niet alle licht van de zomerdag was vervaagd. Het was ongeveer negen uur in de avond, en één van die ogenblikken waarop iedereen betreurde dat weer een mooie dag beëindigd was. Iedereen wou nog genieten van het laatst, vaag licht van de verwarmende zon, maar verwachtte nu wel de sluier van de duisternis te zien zinken over het land. Graaf Charles de Trioteignes duwde op een aantal knoppen om de gronden van het kasteel, de binnenkoer en het pad dat van de dorpsstraat naar het kasteel leidde hel te verlichten met zeer wit, zeer helder licht. In andere tijden zouden vlamme toortsen zijn genodigden verwelkomd hebben tot aan de voordeur van het woonhuis van het Kasteel Trioteignes. Nu, wierpen een aantal sodium, en vooral kwikzilver lampen, hun kegels fel licht op de auto's die naar het huis van de familie Trioteignes reden. Alle wagens moesten aan de brug gelaten worden, maar het weer was kalm en droog. Het regende niet, de stenen zonden hun geaccumuleerde warmte de lucht weer in, en nodigden uit tot een korte wandeling. Geuren van jonge bladeren en nieuwe, wilde bloemen vulden de lucht. De laatste mussen kibbelden om een goede slaapplek in de ranken van de klimop langs de muren van het kasteel te verzekeren.

Graaf de Trioteignes had enkele van zijn beste vrienden uitgenodigd op een avondmaal om negen uur in zijn kasteel. Zijn echtgenote, Monique Ghijsen, was al de eenvoudige doch zeer smaakvolle schotels waarvoor ze befaamd was, aan het bereiden. Charles hielp haar een beetje, tot ze hem uit haar keuken joeg om de aperitief klaar te zetten.

Diego de Trioteignes en zijn vrouw Deniz Sürkoglou zouden komen. Dit was de echte reden voor het avondmaal, want Charles wou Diego de zoon van zijn oude vriend, Georg Stratten, graaf van Schillersberg, weer doen ontmoeten. Charles hoopte dat de jonge mensen nu hun familiale relaties weer zouden opnemen. Georg zou voorgesteld worden door de dochter van Charles, door Laura.

Slechts twee andere koppels waren uitgenodigd, de beste lokale vrienden van het huis. Eerst zou er de Commissaris van Politie Jozef Bikri zijn, met zijn vrouw Samia Bennani, en dan ook de Burgemeester van Robois, Robert Jacquet, met zijn vrouw Simone Ash. Simone was ook verre familie van de Trioteignes, in een Engelse tak. Samia Bennani was een succesvolle advocate in Brussel. Robert Jacquet leidde zijn eigen bouwbedrijf in Robois, en ook nog een ander constructiebedrijf in partnerschap met de Trioteignes in het Midden-Oosten, in de Arabische Emiraten. Simone Ash was een dokter in de geneeskunde. Ze combineerde een praktijk in algemene geneeskunde in Robois met een halftijdse job in een radiologische vereniging in Brussel. De Jacquets waren al vanouds verbonden met de Trioteignes. Leden van hun familie hadden de Trioteignes gediend gedurende meer dan honderd jaar, en doorheen twee wereldoorlogen. Die bijzondere relaties waren uitgemond in een sterke loyaliteit en in partnerschap.

Ook Jozef Bikri was een goede vriend van Charles en Diego de Trioteignes. Hij was geboren in België, zijn vrouw in Marokko, en beiden vonden hun origines in de immigratiegolven vanuit Marokko. Hun relaties met de Trioteignes en de Jacquets waren op natuurlijke wijze sterk gegroeid.

Al de uitgenodigde families bestonden uit sterke en geestelijk veerkrachtige mannen en vrouwen. Ze hadden samen grote moeilijkheden overwonnen. Ze waren innig verbonden door

gebeurtenissen die ze niet overleefd konden hebben zonder elkaars steun. Ze waren zeer eerlijke, zeer verstandige, hardwerkende en warmgevoelige mensen. Ze bezaten natuurlijke talenten voor correct beheer en organisatie. Ze keken hun problemen recht in de ogen en met goede moed. Dat deden ze ook met de problemen van hun gemeenschap van Robois.

Zoals gewoonlijk was dit slechts één van de regelmatige vergaderingen van vrienden. De gasten kwamen eerst samen in de woonkamer van de Trioteignes, in de voormalige hoofdzaal van het kasteel. Die woonkamer werd onmiddellijk verlengd tot in de eetkamer. Het geheel was zeer indrukwekkend plechtig.

Graaf Charles de Trioteignes, drong steeds aan op enige vorm van formalisme. Daarom, in stilzwijgende overeenkomst, uit respect voor de graaf, droegen al de mannen avondkledij, donkere kostuums, doch geen smokings. Slechts eenvoudige stadskledij volstond deze dagen voor Graaf Charles, en de vesten konden geopend worden. In de warme avonden, zoals nu, konden zelfs de vesten op stoelen achtergelaten worden na de aperitief. De vrouwen bleven mooi en elegant gekleed in zijden pantalons, in gebloemde hemden en blouses. Traditioneel diende Charles de Trioteignes eerst Champagne op aan zijn gasten. Deze avond, in een teken van frivoliteit, schonk hij zelfs een roze Champagne uit. Hij had die gekocht van een andere van zijn vrienden, een Franse onafhankelijke wijnbouwer, van in de nabijheid van de stad Troyes.

De meeste gasten waren al aangekomen. Ze wachtten, glas in de hand, op de laatste twee personen die nog de zaal moesten binnenkomen, op Laura de Trioteignes en de jonge Graaf Stratten.

‘Het spreekwoord zegt dat diegenen die het dichtst bij de plaats van uitnodiging wonen steeds de laatsten zijn om aan te komen,’ begon Charles te mopperen.

Monique Ghijssen, die haar keuken een ogenblik verlaten had om te klinken met de gasten, maakte al grote ogen naar hem om hun avond niet te verbrodden met formaliteiten. Charles lachte zoetjes terug naar zijn vrouw. Hij had ditmaal geen kwade bedoeling gehad, doch slechts een excuus willen geven voor zijn dochter. Dit was des te meer, omdat toen ook net de deur tot de woonkamer zich opende en Georg, met Laura aan zijn arm, binnenschreed.

Voor een seconde bleef Charles verbaasd zitten, want Georg en zijn dochter vormden een mooi koppel, een man en een vrouw die als het ware bij elkaar hoorden. Charles was steeds de man die zijn kinderen grondig bestudeerde om te weten of ze bezorgd waren over iets, somber gestemd, stralend gelukkig of somber en ongelukkig. Deze avond zagen Diego en nu ook Laura er bijzonder prachtig uit. Dat was eigenlijk altijd al de normale toestand van Diego sinds hij Deniz aan zijn zijde had, maar zeer verrassend voor de strenge, steeds zeer ernstige Laura. Charles vond zijn dochter een zeer, zeer mooie vrouw vanavond. Misschien had hij in haar tot nog toe slechts steeds het klein meisje gezien dat zo dikwijls op zijn schoot had gezeten of in zijn armen in slaap was gevallen.

Laura zag er spectaculair prachtig en stralend uit deze avond aan de zijde van Georg.

Haar jurk was eenvoudig, maar het weelderige zijde paste haar zoals een handschoen en onderstreepte haar vrouwelijke curven. Georg ook vormde een mooi figuur als de zoon van de eerbiedwaardige Duitse graaf. Hij stapte binnen, met ogen die slechts op Laura gericht waren, wat zelfs de moeder van Laura niet een klein beetje verbaasde. Zijn houding werd

meer formeel naarmate hij de andere gasten bereikte, maar hij liet slechts de arm van Laura met tegenzin los.

De twee groetten iedereen, schudden handen en omhelsden, om te gaan zitten in zetels die ver van elkaar stonden. Laura zat naast de andere vrouwen. Georg vond een plaats naast Charles de Trioteignes en Jozef Bikri. De conversatie die volgde ontwikkelde zich in een blijde sfeer. Georg moest in detail de familiebanden oprakelen tussen de Duitse en de Belgische familietakken. Hij moest ook rekening geven van de gezondheid van zijn ouders. Hij moest aftellen hoeveel familieleden nog steeds in het ouderlijk kasteel woonden. De vader van Georg bleef de heer en meester van het Schillersberg Domein. De gesprekken liepen daarna verder in hoe uitstekend de Duitse economie het deed in de Europese Gemeenschap, en waarom.

Georg bleef zo nog een lange tijd in het centrum van de belangstelling. Hij slaagde erin zijn commentaar te formuleren zonder iemand te kwetsen, zonder ongepaste trots, en hij kwam ertoe niemand te schokken met grote trots of victorie kraaiende opmerkingen aangaande de Duitse industrie en handel. Hij praatte bescheiden, wat Laura beschouwde als een fijne, tactvolle houding. Hij was veel meer open en direct met haar! Maar dan, dacht Laura, dit was een samenkomst van de mondaine wereld van Robois. Georg wist goed hoe op een gelijk niveau te blijven met iedereen. Was hij zo niet opgevoed?

De Champagne deed zijn werk om de conversatie te verlevendigen, wat leidde tot de uitwisseling van opinies, vergezeld van uitroepen en gelach. Georg wist nog niet dat in dit gezelschap hij vrij uiting kon geven aan zijn gevoelens en meningen, als die eerlijk gegeven werden. Iedereen kon hier met de beste bedoelingen zijn mening horen bekritiseerd worden. Georg bleef voorlopig zelfs iets meer formeel en op de vlakte dan Graaf Charles.

Georg was daarom zeer verbaasd toen Charles de Trioteignes plots schijnbaar uitflapte, 'Laura en Georg, hoe vorderde jullie onderzoek vandaag? Hebben jullie iets bruikbaar gevonden betreffende de drugshandel tussen Namen en Basel?'

Het hoofd van Jozef Bikri kwam zeer recht. Hij dacht dat hij de woorden van Charles de Trioteignes niet goed verstaan had. Zijn ogen schoten van Laura naar Georg. Georg was zo erg verrast, dat hij eerst vergat te antwoorden. Hij vond het ogenblik en het publiek slecht gekozen om dergelijk kies onderwerp in het openbaar te bespreken. Hij had gehoord dat Charles de Trioteignes de slimste man op aarde was. Waarom dan nu dit onderwerp aansnijden in de aanwezigheid van een politiecommissaris? Wat ging er in de geest van Charles om, om zoiets delicaats voor hun families open te gooien?

Laura hielp hem vóór hij kon reageren.

'Geen drugshandel, vader, slechts vreemde bedoelingen en transporten van chemische producten die kunnen omgevormd worden tot drugs. Leg alles maar uit, Georg. We zijn ten slotte allen betrokken, hier, en de commissaris is een goede vriend. Hij zal zeker naar ons verhaal met interesse luisteren.'

Georg dronk een lange teug van zijn Champagne. Hij aarzelde nog even, maar begon dan toch een kort verslag over waarom hij met Laura naar Robois was gekomen. Hij legde uit wat hij en Laura ontdekt hadden, wat niet veel was, beweerde hij.

'Onze beide families,' begon hij, 'zijn eigenaars van aandelen in een chemisch en farmaceutisch bedrijf gebaseerd in Basel. Tijdens de laatste vergadering van de

administratoren stemden Laura en ik tegen een nieuwe deelname in het bedrijf, voorgesteld door een Colombiaans investeringsfonds. De Zwitserse directeurs zochten een kapitaalsvermeerdering. Onze aandelen zouden verminderd worden in gewicht, zodat we samen de controle over de firma zouden verliezen. Tevens ontdekte ik dat grote hoeveelheden efedrine verscheept werden van Antwerpen naar een buurland van Colombia. Andere, mindere hoeveelheden efedrine, werden per camion naar Namen in België gebracht. Efedrine is een basisproduct voor farmaceutische middelen. Het heeft echter ook een structuur gelijkaardig aan metamfetamines. Heel wat verdovende en hallucinaties opwekkende drugs, zoals ecstasy, kunnen afgeleid worden van efedrine in een eenvoudig productieproces. Ik kon het adres bemachtigen in Namen van de plaats waar de efedrine naartoe werd gezonden. Wanneer Laura en ik daar echter toekwamen, bleek het adres vals. We vonden slechts een plaatje met de naam van de firma van levering, Oneiro SA, maar geen stapelplaats en geen fabriek. Het adres bevond zich trouwens in het centrum van de stad. Laura kwam op het Stadhuis te weten dat het gebouw toebehoorde aan een bedrijf dat Robchem heette. We konden ook de naam te weten komen van de man die de beheerder was van het gebouw van levering. Zijn adres bevond zich hier, in Robois.'

Georg dronk wat van zijn glas om de suspense aan te houden. Hij keek naar Laura. Ze knikte, moedigde hem aan verder te vertellen. Hij deed dat dan ook.

'We reden eerst naar de villa van die man. We bemerkten niets bijzonders, en reden verder naar Robchem. We zagen daar evenmin iets speciaals. Daarna volgden we één van de laatste mannen om de Robchem gebouwen te verlaten. We volgden zijn auto weer tot in Namen. We bereikten een appartementsgebouw, waarin de man ogenschijnlijk woonde. Tot dan vonden we daar ook niet veel van belang. Maar we zagen een vreemd heen en weer geloop van jonge mannen naar en van het gebouw. Die blok in een voorstad van Namen, in Jambes, leek ons een soort distributiepoint van een drugstrafiek. We zagen enkele jonge mannen van wie we vermoedden dat ze drugsdealers waren. Ze kwamen aan, en na een korte tijd vertrokken ze weer. Ze droegen allen eenzelfde witte, plastieken zak. Ik dacht ook dat het gebouw onder de observatie van de politie lag. We zagen een auto met twee mannen erin het gebouw onder ogen houden. De auto moet van de politie geweest zijn, de mannen politie-inspecteurs. Dat is zowat alles wat we ontdekten. We wilden nu meer informatie verzamelen over het bedrijf Robchem. We stellen voor om dieper te graven naar de inlichtingen die we nog nodig hebben, zoals wie de eigenaars zijn en de administrators van het bedrijf, en wie de directeurs. We zullen daar vanaf morgen aan beginnen, door de databanken van het Internet te raadplegen, en de dossiers waar we toegang toe hebben. Als het bedrijf in Basel inderdaad verwickeld is in de drugstrafiek, hoewel slechts door de basis ingrediënten te leveren, dan is het onze bedoeling tussen te komen en de leveringen, en zelfs de productie van efedrine te stoppen, wat dat ook moge betekenen voor de financiële resultaten van het Zwitsers bedrijf. En dat is ongeveer alles wat we weten!'

Georg dronk weer van zijn Champagne. Hij had niet eenmaal gekeken naar zijn gebuur, Jozef Bikri, de politieman. De geest van de commissaris zou nu aan het werken zijn zoals een logicamachine in overdrive. Jozef Bikri reageerde niet onmiddellijk.

Hij zei dan toch, 'wanneer verdovende middelen verwickeld zijn in dit verhaal, dan wordt dit natuurlijk een politiezaak. Ik denk niet dat de Belgische politie gemakkelijk een Zwitsers bedrijf kan raken dat weliswaar geen drugs produceert, maar toch de basisproducten voor

farmaceutische middelen die kunnen omgezet worden in de productie van drugs. Het bewijs voor al die leveringen moet tevens hard geleverd worden. Bijvoorbeeld, hoe weten jullie dat het appartementsgebouw van Namen gebruikt wordt voor de handel in drugs?’

Georg tikte met een vinger op zijn neus, ‘een ingeving slechts! We zagen vier jonge mannen het gebouw binnen gaan en even later weer uitkomen. Toen we wegreden kwamen er nog anderen aan. De jonge mannen droegen allen hetzelfde soort plasticen zak toen ze weggingen. Het gebouw lag heel zeker onder observatie door twee mannen die in een gewone wagen zaten, maar die mannen keken wel zeer aandachtig naar die ene appartementsblok. Dat alles is geen bewijs, slechts buikgevoel.’

Jozef Bikri glimlachte. ‘Ik begrijp het. Je zou verrast zijn moest je weten hoezeer ik mijn buikgevoel ook gebruik in zaken van misdaad. Laten we aannemen dat je het bij het rechte eind hebt. Maar de mannen in de wagen konden ook tot de concurrentie behoren, weet je. De industriële spionage wordt deze dagen eveneens breed toegepast. Zou je zeggen dat de drugshandel belangrijk is, dan wel klein?’

‘Ik zou hem omvangrijk noemen voor een klein land zoals België. Met de hoeveelheden efedrine die verscheept worden, en met die hoeveelheden omgezet tot metamfetamines, zou meer dan negentig percent van de gegenereerde producten uit het land moeten geëxporteerd worden. Slechts een kleine fractie van de productie kan in Namen zelf verdeeld worden. Laat me even toevoegen, dat als ik van hen was, één van de mannen verantwoordelijk voor de illegale drugsproductie, ik zelfs dat spul helemaal niet zou verkopen nabij mijn productiefaciliteiten. Het transport van drugs door Robchem, als er inderdaad dergelijke productie gebeurt, zou uit België moeten verscheept worden. Het transport kan zeer gemakkelijk naar eender welke plaats van Europa georganiseerd worden. Een land zoals Frankrijk kan overspoeld worden met drugs vanuit Robois. Je hebt geen grote fabriek nodig om duizenden ecstasy pillen te produceren. En de verschepingen vanuit Antwerpen kunnen nog vele malen groter zijn. Als er hier werkelijk een drugstrafiek gebeurt, dan moet die plaatshebben op een zeer grote, wereldwijde schaal. Het moet echt een belangrijke en volledig onwettelijke handel zijn.’

Zijn woorden brachten een vreemde, pijnlijke stilte in de zaal.

Jozef Bikri had aandachtig geluisterd naar wat Georg zei. Hij aarzelde lang.

‘Wel, goed dan,’ zei Bikri, hoewel hij het probleem helemaal niet goed vond. ‘Van mijn kant kan ik jullie zeggen dat de politie van Namen een beetje afweet van een intensifiëring van de drugshandel in Namen. Dit moet zeer vertrouwelijk blijven, wat ik nu zeg. We houden inderdaad een gebouw onder ogen in Namen, al ken ik het exact adres daarvan niet. Ik kan die informatie morgen bekomen, maar ik ook zal zeer discreet moeten blijven. Ik wil jullie niet direct verwickelen in een jacht op boosdoeners. In elk geval is dit een zeer ernstige zaak, zelfs hoewel jullie slechts meningen kunnen uiten, zonder bewijzen.

Hier is wat we zullen doen. Ik zal een schriftelijke verklaring nodig hebben van jullie twee, zo snel mogelijk. Dat is in jullie eigen interesse. In dit soort van zaken wordt er dikwijls geweld gebruikt, meer dan jullie durven denken. De politie kan plots tussenkomen en ook jullie grijpen, vermoedend dat jullie eveneens in de drugshandel verwickeld zijn. Ik beloof dat ik uiterst discreet zal blijven met jullie verklaringen. Ik zal hen slechts naar vóór brengen wanneer jullie enig gevaar lopen. Als er niets komt van ons onderzoek of van jullie verwikkeling in de zaak, dan zullen jullie verklaringen diep in onze archieven verdwijnen. Anders echter, kunnen ze een garantie betekenen voor jullie vrijheid.’

Laura en Georg knikten. Georg was echter helemaal niet gelukkig met de procedure en dit soort inmenging van de politie van Robois. Hij was nog niet gewend aan de wijze waarop dergelijke zaken in Robois en in de Trioteignes familie behandeld werden.

Alle criminele zaken van meer dan zuiver persoonlijke aard, werden besproken en behandeld in Robois door een informele raad. De raad bestond uit de mensen die aanwezig waren op het avondmaal te Trioteignes, plus de vertegenwoordigers van de religieuze gemeenschappen, en van nog enige mensen. Die waren de deken van de priesters van de Katholieke Kerk, de imam van de Islamitische Moskee van Robois, het informele hoofd van de Moslim Gemeenschap – die Karim Khedis was, de vroegere tuinier van het Hotel Bayard-, en soms ook Monsieur François van het Hotel Bayard. Niet al de personen kenden alle details, maar Commissaris Bikri besprak met hen de implicaties van de gevallen, en verzamelde informatie van en voor hen, vroeg naar hun raad en steun, en kon tellen op hun absolute discretie. De mannen hadden toegang tot ver rijkende, volledig informele netwerken van informatie. Dit systeem was nu aan het werk ook met de inlichtingen die Georg en Laura verstrekten over de mogelijke drugshandel.

Commissaris Bikri kon de meest gevoelige inlichtingen van zijn politiewerk niet volledig openbaar maken aan iedereen, maar enige informatie was steeds nodig om de gemeenschap van Robois efficiënt te doen samenwerken.

Jozef Bikri vroeg dan, ‘wat was de naam van de man die jullie opspoorden tot in Robois en bij Robchem?’

Laura antwoordde, ‘zijn naam was Bernard Gorelle!’

Meerdere gezichten trokken zich strak wanneer die naam in de Trioteignes woonkamer viel. Charles de Trioteignes was even onthutst. Hij onderdrukte een vloek.

Hij riep uit, ‘Bernard Gorelle was één van de directeurs van Graaf Gauthier de Buisseyre in de Aeolus zaak, de zaak van de elektrische generatoren, van de moderne windmolens die hij op Robois wou drukken en waarmee hij een snel fortuin zocht te maken. Gorelle werd nooit veroordeeld in het proces, in de gerechtshoven, omdat hij kon bewijzen dat hij niet in het land was tijdens de opdracht van het intimidatieteam dat naar Robois gezonden werd. Wanneer Gorelle in deze zaak verbonden is, dan kan de Zwarte Graaf, Buisseyre, niet veraf zijn! Gorelle moet slechts één iemand zijn in een groepje van geld grijpende, criminele krabben van financiers!’

‘De gebouwen van Robchem liggen achter die van Recycfast,’ merkte Laura op.

Dat detail bracht nog meer schok teweeg bij Charles de Trioteignes.

‘Recycfast was een dochterbedrijf van de firma Aeolfast van Buisseyre’, legde hij uit.

‘Recycfast werd verkocht na de generatorzaak, maar niet al de terreinen die de eigendom waren in de omgeving van het bedrijf. Jullie kunnen er op aan dat de graaf weer verwickeld is in wat jullie ontdekten.’

‘Wie is die graaf?’ wou Georg weten.

‘Een psychopaat,’ zei Charles de Trioteignes ogenblikkelijk, ‘een ware crimineel. Hij is een man die geld wil maken, zeer, zeer, zeer veel geld, en snel, met eender welk middel, de snelle en vuile manier. Het zou me niet verbazen als hij het is die de financiering verzorgt van Robchem. Ik had dat niet meer voor mogelijk gehouden in België. Hij is verbrand, hier. Als de graaf verwickeld is in dit, dan moet de drugshandel wel op grote schaal gevoerd worden.’

‘Gorelle was ook al verwickeld in kleinere misdaden,’ kon Jozef Bikri toevoegen. ‘Als ik me goed herinner, dan had hij al een gerechtelijk dossier toen hij in Robois aankwam. Ik wist dat hij bij Robchem werkte, maar ik verdacht hem er niet meer van hier criminele activiteiten verder te zetten. Hij speelt de zeer eerbiedwaardige zakenman in Robois. Hij is lid van meerdere befaamde dienstorganisaties. Het is daar, dat hij zijn potentiële zakenpartners ontmoet. Hij daagt op in bijna alle lokale feesten en gebeurtenissen. Hij gaat steeds zeer goed gekleed. Zijn vrouw ziet eruit als een modemodel. Ze volgt hem steeds. Hij is een man met een grote mond, een natuurkracht. Hij praat met brede gebaren, en is steeds het centrum van alle aandacht. Ik durf toe te voegen dat ook de vrouwen van Robois hem erg bewonderen. Hij toont een indrukwekkende persoonlijkheid.

Ik zal nu een oog houden op het bedrijf, en ook op Gorelle. Ik kan de bedrijfspapieren laten onderzoeken door mijn inspecteurs, en de papieren van de vrachtwagens die zijn opslagplaats binnen rijden meer doen controleren. Ik kan een lijst bekomen van het personeel dat bij Robchem werkt, misschien via onze kapitein van de pompiers. Als drugs te pas komen bij Robchem, dan moet Gorelle een Hoofd Scheikundige hebben. Hij moet laboratoriumpersoneel hebben. Die kunnen familie zijn van mensen in Robois die we kennen. Ik kan het gebouw niet formeel onderzoeken zonder ernstige vermoedens, of nog beter, zonder bewijzen van gesjoemel. En ik mag een mogelijk onderzoek uitgevoerd door de politie van Namen niet in de weg staan. Toch kan heel wat discreet uitgevoerd worden. Dit kan complex worden, mijn vrienden!’

Op dat ogenblik wierp Deniz een andere, kleine granaat in de woonkamer.

‘Gorelle was in onze boerderij enige dagen geleden. Hij vroeg naar Monique Ghijsen, de eigenares van de boerderij, maar hij kende niet haar bindingen met de Trioteignes familie. Ik veronderstel dat de klerken op het Stadhuis hem bespotten en hem dat cruciale pakketje informatie onthielden. Goede mensen! Gorelle wou wat land kopen aan de andere zijde van de Nationale Weg, net vóór Recycfast. Hij zei dat hij een villa wou plaatsen op ons stuk land dat hij begeerde. Waarom zou hij dat willen doen, als hij reeds een villa bezit in Robois? Ik meen eerder dat hij er een nieuwe fabriek wilt bouwen. Hij vergroot zijn fabrieken! Ik nam zijn houding niet met blijdschap aan. Hij probeerde met me te flirten.’

Diego fronste de wenkbrauwen.

‘Wat gebeurde er?’ vroeg hij.

Hij vermoedde dat iemand die niet in de goede gratie van Deniz stond, het huis niet zonder kleerscheuren was uitgekomen.

‘Veel gebeurde er niet,’ werd Deniz rood. ‘Hij gleed uit toen hij me wou aanraken. Hij stootte het hoofd tegen één van de blauwe treden vóór de deur. Hij verloor wat bloed en zijn verstand. Je weet hoe gemakkelijk een hoofd bloedt. Hij kwam weer tot bewustzijn toen ik een volle emmer koud water over zijn hoofd uitgoot. Hij was nog erg verdwaasd toen hij onze koer weer uit reed. Hij versnelde veel te hard en schraapte zijn mooie, zwarte Mercedes tegen de stenen van onze poort. Ik vrees dat dit hem een volledig nieuw zijchassis zal kosten, want hij schraapte breed en lang.’

Deniz bleef in haar lederen zetel onschuldig haar Champagne drinken. Iedereen keek verbaasd naar haar. Dan sloeg de kamer in luid lachen uit. Ze wisten dat Deniz niet een kat was om zonder handschoenen aan te pakken.

Terwijl haar gasten over Bernard Gorelle spraken, was Monique Ghijsen in haar keuken gebleven. Ze kwam nu de woonkamer in, verrast dat haar gasten in zulk goed gemoed waren. Ze moesten uitleggen waarom. Monique haalde slechts de schouders op. Neen, ze wou niets verkopen. Ze kondigde aan dat ze het avondmaal zou opdienen. De vrouwen stonden op en gingen haar al lachend helpen in de keuken.

Laat in de nacht slechts stopte het avondmaal. Het onderwerp van Gorelle en Robchem werd aan tafel niet verder opgehaald. De koppels die niet in het kasteel woonden, reden naar huis. Ook Diego de Trioteignes reed met zijn wagen over de kleine plattelandswegen naar de boerderij. Zijn echtgenote, Deniz Sürkoglou, voelde zich moe en een beetje licht van hoofd van de wijn. Ze bleef stil terwijl Diego de duisternis in reed.

Haar geest was echter niet verdoofd.

Plots fluisterde ze, ‘er is iets mis met die Georg Stratten!’

Diego glimlachte.

‘Je voelde het ook, dan,’ zei hij. ‘Ik had het kunnen denken. BND?’

BND was de afkorting voor de *Bundesnachrichtendienst*, het regeringsdepartement waar de Duitse Geheime Diensten deel van uitmaakten.

‘Als hij echt een Duitser is, dan ja,’ bevestigde Deniz, zich naar haar echtgenoot wendend.

‘Buikgevoel en politiemannen van ver ontdekken! Larie en apekool! Alleen politiemensen herkennen andere politiemensen, en drugsdealers ook. Ik zou zeggen dat hij hoort bij een afdeling die de internationale drugshandel bestrijdt. Hij is één van ons, één van de goeden. Zo niet, dan kan hij van alles zijn. Ik wed dat Jozef Bikri het ook al begrepen heeft. Je vader is scherp. Hij haalt niets anders dan goede mannen zijn huis in. Ik wed dat hij alles weet over Georg, en nog veel meer!’

Diego reageerde geschokt, ‘ja, mijn vader weet meer dan wij. Hij weet altijd meer dan wij. Hij moet echter angst gekregen hebben. Hij bracht het onderzoek van Georg wijd open. Hij smeekte letterlijk naar de inmenging van Jozef Bikri. Ik dacht dat Georg een apoplexie ging krijgen wanneer Charles hem vroeg te vertellen wat hij en Laura in de namiddag gedaan hadden. Ik wed dat Charles al weet wie en wat Georg is. Maar ik had niet de indruk dat Laura dat weet.’

‘Inderdaad niet,’ bevestigde Deniz hem. ‘En ze is verliefd op Georg.’

‘Wat?’ riep Diego uit, en hij moest zijn stuur corrigeren, want van de verrassing reed hij bijna een weide in.

‘Ik kan ervan meepraten, liefste. Ik ben een vrouw, weet je! Ja, je zoete, kleine zuster, de eeuwige oude kwezel, is hopeloos verliefd op haar Duitse strijder. Een soldaat of een politiemann of een spion is hij in elk geval, dat kan ik je ook wel zeggen. Hij gaat zoals een soldaat, hij denkt zoals een soldaat. Of als politie, of als geheime dienst. Hij moet een officier zijn, zoals jij was toen je me in Istanbul kwam halen. Ik meen dat hij ook op haar verliefd is, hoewel ik niet honderd percent zeker ben van hem en van zijn gevoelens. Maar ze wierpen elkaar die gretige blikken toe! Ze was hem rauw aan het opeten, zeg ik je, en hij was met haar aan het flirten over de soepterrine van Monique heen! Zijn blikken waren toen absoluut meer teder. Die Duitsers blijven toch allen romantici in hun hart! Ik kreeg het helemaal warm vanbinnen toen ik de blikken bemerkte die ze uitwisselden!’

‘Wel heb ik ooit,’ riep Diego uit. ‘Mijn kleine zuster is verliefd! Wie had ooit gedacht dat zoiets mogelijk zou zijn? Ik ben heel blij voor haar. Maar we moeten haar vertellen wat we over Georg vermoeden. Ik kan mijn zus niet laten gekwetst worden!’

‘Ach, wie zegt dat ze zich gekwetst zal voelen wanneer ze zelf uitvist wat hij is? En als hij van haar houdt, dan zal hij alles wel aan haar opbiechten, vroeger of later. Dit zijn zaken van het hart, liefste. Het is beter ons daar niet in te mengen. Laat de natuur zijn werk doen, zou ik zeggen.’

‘Geen enkel iets komt er tussen mijn zuster en ik, zouden Bing Crosby en Danny Kaye zingen,’ haalde Diego aan.

‘Wees niet dom!’ was alles aan reactie die hij kreeg van Deniz.

‘Trouwens,’ zei ze een beetje later, hem terecht wijzend, ‘het waren Rosemary Clooney, de tante van George, en Vera-Ellen die ten slotte iets in dat liedje zongen zoals, en Heer, help de zuster die komt tussen mij en mijn ventje. Dat geldt ook voor broers.’

Diego glimlachte. Hij won nooit een argument van Deniz. Ze hielden een stilte aan tot ze bijna aan de boerderij kwamen.

‘Krijg jij het ook warm wanneer ik je lieve, verdoken blikken toezend?’ durfde Diego flirtend te vragen.

‘Nee, absoluut niet,’ fluisterde Deniz, zich opnieuw naar hem glimlachend richtend. ‘Ik word heet, zeer, zeer heet vanbinnen. Versnel dus, mijn liefste!’

Diego lachte en duwde op het gaspedaal. De wagen schoot vooruit. Hun nacht was nog lang niet beëindigd.

3.4. Phantasus

Véronique Dupas volgde nauwgezet de instructies van de man die Phantasus wou genoemd worden. In privé noemde ze hem haar droommeester. Phantasus kwam elke avond vóór een nieuwe dag van experimenten om de plaatsingen in de helm aan te passen. Véronique moest die helm dan op haar hoofd zetten voor de volgende verzameling testen. Hij gaf de parameters in vanaf een kleine, draagbare computer. Hij laadde de nieuwe waarden in de computerchips van de helm bij middel van een lange, flexibele kabel. Hij liet haar ook telkens een aantal voorgedrukte bladzijden na, waarop ze haar wederwaardigheden moest opschrijven. Ze moest ook antwoorden op een lijst van zeer nauwkeurige vragen. Die papieren namen haar echter nooit langer dan vijf minuten. Ze schreef kort en juist, dikwijls in telegramstijl. Phantasus vroeg niet meer, maar hij ondervroeg haar niettemin telkens ook kort, mondeling, over elk experiment. De droommeester controleerde of ze alles had opgeschreven, testte het op consistentie, en gebruikte de informatie om nieuwe parameterwaarden te bepalen. Hij nam zelf ook nota's op zijn persoonlijke computer. Véronique was zich ervan bewust dat hij haar controleerde, want de experimenten varieerden zeer veel, zodat ze niet kon huichelen omtrent de resultaten. Véronique deed zoals haar gezegd werd, en Phantasus leek tevreden met haar.

Voor haar experimenten ging Véronique steeds in de sofa zitten. Ze plaatste de helm op het hoofd, stak de kabel in de elektrische sokkel, en activeerde de manuele knop om de elektrische circuits in gang te zetten.

De eerste maal was ze echt bang om op die knop te duwen. Na het initiële experiment, waarvan ze nu wist dat het uiteindelijk zeer zacht geweest was, bleef ze verrukt achter. De helm bracht bijna dezelfde roes als de ecstasy pillen. Véronique voelde zich lichthoofdig, bijna uitgelaten en euforisch. De gedachten en de stemmen die in haar hoofd zaten werden naar de achtergrond verwezen, bijna uitgevaagd. Ze voelde zich gelukkig. Al haar zorgen verdwenen. Haar ervaring duurde niet langer dan tien minuten, tot ze het klikkend geluid hoorde waarvan de droommeester haar gezegd had dat ze het einde van het experiment betekenden. Het effect duurde dan nog de ganse morgen verder, tot het langzaam verdween. Andere experimenten weer, duurden veel langer, tot een uur onder de helm. Soms verdwenen de effecten dadelijk nadat het helmprogramma gestopt werd. Samen met andere plaatsingen van de parameters voor de namiddag en de volgende dagen, had Véronique af te rekenen met neveneffecten. Die moest ze met bijzondere zorg noteren. De neveneffecten leken haar droommeester niet te veel uit het lood te slaan. Véronique moest toegeven dat ze veel kleiner en zachter waren dan met sommige van de chemische drugs die ze voordien had ingenomen. Toch beschouwde ze hen als een belangrijker nadeel, en ze gaf commentaar op die in de sterkste negatieve bewoordingen aan de man die zich Phantasus wou noemen.

Tijdens één van de experimenten verloor Véronique het bewustzijn. Ze bleef slechts enkele minuten zo, maar ze werd erg bang over wat Phantasus met haar brein kon doen, na dat incident. Ze realiseerde zich ook dat de experimenten langzaam maar zeker sterker werden en meer gevarieerd. Uiteindelijk reproduceerde de helm de hallucinatorische effecten van grote dosissen heroïne. Kleuren en beelden kwamen zeer levendig en snel in haar geest. Ze bereikte opnieuw de rand van het verlies van het bewustzijn. Tijdens die ogenblikken werd ze totaal afgesloten van de werkelijkheid. Haar ogen werden blank. Nadien moest ze een lange tijd op

de sofa blijven liggen, als gevangen in een diepe roes. Gedurende nog andere experimenten ervaarde ze krampen, sluiptrekkingen, alsof sterke elektrische stromen door haar zenuwen en haar lichaam bewogen. Ze kon haar ledematen niet meer onder controle houden. Andere malen leed ze aan milde hoofdpijnen, en pijn aan haar scalp. Ze voelde verschillende onbehaaglijkheden, zoals tijdelijk verlies van het gehoor, of geheugenverlies dat meerdere dagen kon duren. Phantasus paste de parameters aan, zodat hij dezelfde ervaring zich deed herhalen zonder de nefaste neveneffecten.

Véronique werd allengs humeurig. Zelfs zonder de helm, na drie dagen van testen, voelde ze zich moe tot uitgeput, droevig en depressief. Maar dan, opeens, kon haar gemoed terugspringen naar euforie en blijdschap en geluk.

In het begin, na de eerste twee dagen van de experimenten met de elektrische helm, voelde Véronique de pijnen en de sombere gemoedstoestanden van de wegtrekking van de chemische drugs die ze voordien had gekregen. Phantasus en Phil gaven haar dan weer enige pillen, waarvan ze vermoedde dat die metamfetamines bevatten van één of andere soort, om die problemen te verminderen. Ze bemerkte dat Phil en Phantasus geleidelijk aan de dosis van die substituten verminderden, zodat ze in een helderder staat van geest kwam. Ze was zeer blij om te besluiten dat ze weldra volledig onafhankelijk zou kunnen worden van de nood nog scheikundige drugs te nemen.

Haar persoonlijke doeleinden bleven sterk in haar hoofd. Ze had angst voor de verslaving van de effecten van de helm, nu. Ze leerde de uren te beheeren die ze zonder de helm kon doorbrengen. Tijdens haar lange weekends, wanneer ze geen nieuwe experimenten moest doorstaan, realiseerde ze zich tot haar grote tevredenheid dat ze geen speciaal verlangen meer voelde naar de uitwerkingen van de helm, andere dan de lichthoofdigheid die haar kon troosten met de wijze waarop ze leefde.

Véronique ging dan naar buiten, om lange wandelingen te doen in Namen. Ze at in kleine maar mooie en goede restaurants, en ze ging kijken naar filmen. Ze koesterde de illusie toen, dat ze kon leven zoals eender welk meisje van haar ouderdom in Namen. Ze hield er nog steeds van langs de stroom te wandelen. Ze voelde zich vreemd genoeg beter en beter lichamelijk, en meer zelfbewust dan ooit. Ze kon lezen, ook moeilijke en lange romans, en ze hield ervan naar interessante televisieprogramma's te kijken. Ze verzekerde zich zo dat ze geleidelijk aan meer controle won over haar eigen geest en gemoedstoestanden. Ze kon helderder denken, en was zich meer en beter bewust van haar situatie. Ze realiseerde zich duidelijk dat ze uit dit soort leven moest geraken, maar ze bleef verder de testen ondergaan. Ze verweet zichzelf laf en te gemakkelijk te zijn. De waarheid was, ze had nog zeer grote angst over wat er met haar zou gebeuren buiten het appartement, wanneer ze weer de prooi van de gemeenschap zou worden.

Haar enige constante pijn was de pijn van de eenzaamheid. Ze had in het begin haar privacy liefgehad. Onlangs, was de eenzaamheid haar beginnen te wegen. Ze voelde zich leeg in ziel en wezen.

Op één van die namiddagen, terwijl ze bezig was de effecten van de experimenten van de vorige dagen te bespreken met de droommeester, hoorden ze kreten en een grote opschudding in de gang. Phantasus liet zijn notebook computer in zijn zetel vallen. Hij liep snel de kamers van Véronique uit. Hij sloot de deur niet achter zich toe. Véronique bleef even stijfjes op de sofa zitten. Dan volgde ze de droommeester. Zij ook was nieuwsgierig over wat buiten

gebeurde. Ze hoorde nog luide schreeuwen vanuit het appartement met de twee meisjes naar wie Phil regelmatig trok. Ze ging voorzichtig tot aan dat appartement, zonder geluid te maken. Ze bemerkte dat de deur daar ook opengelaten was. Ze opende de deur wat meer. Véronique keek naar binnen. Ze zag een jongeman, jonger dan zij, op de vloer liggen van de woonkamer in het appartement. De jongeman schokte met zeer sterke, indrukwekkende, afgrijselijke sluiptrekkingen, krachtiger dan Véronique ooit had meegemaakt in haar helmexperimenten. De jongen schuimde aan de mond en kreunde nog lichtjes. Schuim druppelde op het tapijt, tot Phil de jongen een grote zakdoek in de mond duwde. De kreten stopten tot onderdrukte, klagende geluiden, die echter niet lang duurden. Phil leunde aan de ene zijde over de jongeman, de droommeester aan de andere zijde. Ze keken zeer intens naar het lichaam, niet haar de halfopen deur. De twee mannen spraken met elkaar, eerder kalm en gelaten.

‘Hij moet een voorgeschiedenis van epilepsie gekend hebben, waar wij niets van wisten. Hij vertelde ons daarover niet. Hij verborg het voor ons,’ hoorde Véronique Phantasus zeggen. ‘Ik heb er geen idee van hoe zo’n crisis te behelpen. Tot zover gebeurde er nooit iets dergelijks. Het beste wat we kunnen doen is hem in de sluiptrekkingen te laten tot de crisis eindigt, zoals in een ware epilepsie crisissituatie.’

De twee mannen hielden de jongeman op de vloer gedurende nog een hele tijd. De sluiptrekkingen van de jongen leken te verminderen, en dan stopten ze helemaal. Phil stond op.

‘De crisis lijkt op te houden,’ zei hij tot de man die Phantasus wou heten.

‘Die verdomde meisjes,’ antwoordde Phantasus. ‘De pillen naast zijn lichaam waren niet bestemd voor hem, niet nu! Niet in dergelijke sterke dosis. Hij was niet voorbereid, en was hen niet gewoon. De meisjes mochten die pillen niet opslaan. Verdomd!’

‘De meisjes moeten ze hem gegeven hebben omdat ze zulk sterk effect leveren,’ mompelde Phil.

‘Dat denk ik niet, neen,’ was Phantasus van een andere mening. ‘Hij kan de pillen in een lade gevonden hebben, want de meisjes zijn niet in het appartement. Hij nam ze zelf, niet wetend wat ze bevatten. Hij wist dat de meisjes verslaafd waren aan drugs. Het woord drugs staat trouwens op het doosje geschreven.’

‘Verdomd, verdomd, verdomd,’ hoorde Véronique de droommeester vloeken, steeds opnieuw.

Ze zag hoe Phantasus zeer zenuwachtig heen en weer liep, en hoezeer hij aangegrepen werd door het incident. Hij kon duidelijk de situatie niet meer aan. Phil bleef kalmer. Phantasus nam de pols van de verdoofde jongen in zijn handen. Zijn vingers zochten een ader. Hij vroeg Phil om stil te blijven.

‘Ik voel geen hartslag meer,’ riep de droommeester plots.

Phil ging op de knieën zitten en voelde aan de hals van de jongeman. Hij zocht de halsslagader.

‘Nee, geen pulsen hier ook niet,’ noteerde Phil. ‘Kan hij gestorven zijn?’

De droommeester plaatste een hand onder de neus van de jongen, daarna aan zijn mond.

‘Hij ademt niet meer,’ zei de droommeester. ‘We hebben hem verloren! We hebben hem verloren! Hij is dood!’

‘Misschien moeten we kunstmatige ademhaling proberen,’ stelde Phil voor, ‘mond-aan-mond ademhaling.’

‘Te laat,’ zei Phantasus. ‘Hij is dood. Tijdens de krampen moet zijn hart gebroken zijn.’ Hij stond recht.

‘Hij is dood,’ verklaarde Phantasus opnieuw.

Phil bracht zijn handen in zijn haar, ‘wat gaan we met hem doen?’

Phantasus antwoordde scherp en nu weer koelbloedig, ‘hetzelfde als met de vorige. Plaats hem in een zak, breng hem naar je auto in de kelderparking, en dan zorg dat het lichaam ver van Namen verdwijnt. Je deed dat goed de laatste maal. Je kunt het lichaam morgen naar Frankrijk brengen. Vind een rustige, verlaten plaats ver van de Belgische grens. Gooi hem in de stroom, aangekleed zoals hij nu is. Verbrand zijn identiteitskaart. De politie zal vermoeden dat hij overleed aan een overdosis drugs, wat de waarheid is. Niemand zal hem kunnen opsporen tot in Namen en naar ons.’

‘Als ik vandaag nog rijd, rond vijf uur, dan zal niemand me tegenhouden,’ vervolgde Phil.

‘De politie doet geen auto’s stoppen in de volle piek van het verkeer. Ik laat het lichaam ergens in de Maas zakken rond negen uur ’s avonds. Ik ken rustige plaatsen. Ik kan zelfs terug hier zijn vóór middernacht.’

‘We moeten voorzichtiger zijn in de toekomst,’ voegde Phantasus toe. ‘We hadden de jongen niet samen met de meisjes mogen houden. We zijn nalatig geweest. We hadden kunnen denken dat hij het appartement zou doorzoeken op eender wat, naar geld en drugs, tot in de kasten van de meisjes.’

‘We hadden niet meer appartementen dan we bezaten. Het was tijdelijk noodwendig. We konden hem niet samen met Véronique onderbrengen, en hem haar experimenten tonen,’ fluisterde Phil.

Op dat ogenblik begon de lift te zoemen. Mensen konden nu snel de gang inkomen.

Véronique liep terug naar haar eigen appartement. Ze bleef in de deuropening staan, maar binnen haar kamers, haar hand tegen het deurpaneel. Haar hart sloeg snel en zeer sterk, hoorbaar. Véronique voelde en hoorde de slagen van haar hart. Phil moet de mensen ook hebben horen aankomen. Hij plaatste zijn hoofd aan de open deur. Hij zag slechts een vrouw en twee kleine kinderen uit de lift stappen. Hij sloot de deur die de droommeester vergeten was volledig te sluiten. Hij had Véronique niet gezien.

Véronique had op dat ogenblik ook al de deur van haar appartement toegetrokken. Ze liep naar de badkamer en moest erg overgeven. Ze realiseerde zich dat ze zojuist een jongeman had zien sterven aan een overdosis drugs. Phil en Phantasus hadden een moord begaan! Moord door nalatigheid misschien, maar toch nog steeds een moord!

Binnen het ander appartement zaten Phil en de man genaamd Phantasus enige ogenblikken samen op de sofa. Ze wisten de zweetparels van hun voorhoofd. Ze bespraken hoe het lichaam buiten te krijgen. Phil verwachtte de meisjes niet terug gedurende nog een vol uur. Hij besloot direct te handelen. Ze moesten het dood lichaam naar de kelder brengen, naar de auto. Ze wikkelden de jongen in de donkerblauwe, plasticen vuilniszakken die ongemerkt waren, en ze rolden de dode in een vloertapijt dat in de gang lag. Ze namen het tapijt en het lichaam op. Ze gingen de lift in, hopen dat niemand die zou opgeroepen hebben vanaf een lagere verdieping. Ze ontmoetten niemand in de gang en in de lift. In de kelder, droegen ze het lichaam naar de autokoffer van Phil. Phil kon naar Frankrijk rijden, de Maas volgend, een zeer toeristische route tot in Givet, en nog verder de Maasvallei in.

De droommeester wou het appartementsgebouw nu zo snel mogelijk verlaten. Hij ging eerst terug naar het appartement van Véronique om zijn notebook PC en zijn andere dingen te halen, en zijn regenjas. Hij gaf Véronique niet meer dan een kort tot ziens. Ze knikte ook slechts terug, haar ogen op het televisiescherm gericht. Ze draaide zich niet naar hem toe. De droommeester nam de lift en stapte het gebouw uit. Hij ging naar zijn wagen, die een beetje verder in de straat geparkeerd stond. Hij reed terug naar huis, naar de industriële wijk van Turgoux in Robois, naar Robchem.

Te Robchem ging Phantasus eerst naar zijn eigen kamers op de eerste verdieping van het gebouw. Daar waren drie appartementen ingericht boven zijn laboratorium, en achteraan de gebouwen. Hij woonde in één van die appartementen. Vanuit zijn kamers moest hij maar enige trappen afdalen om direct in zijn scheikundig laboratorium te komen. Hij daalde die trappen nu af.

Zijn laboratorium was een typisch scheikundig lab. Lange, witte tafels en glazen kasten, heel veel glazen kolven, en meerdere elektrische instrumenten stonden op tafels langs de muren. Hij had hier een grote, zeer moderne, gesofistikeerde chromatograaf.

Phantasus begon niet direct chemische reacties te vormen. Hij voelde zich nog zenuwachtig na het incident van Namen. Hij tijpte de informatie die hij van Véronique en van de meisjes in het ander appartement verzameld had in zijn notebook computer. Hij veegde al de informatie die hij vergaard had over de gestorven jongeman uit. Hij maakte nieuwe back-up schijven. Dan deed hij een programma lopen dat alle open plaatsen op de schijven eerst overschreef en daarna grondiger uitvaagde.

Hij begon zijn nota's te lezen en te vergelijken. Hij vond welke producten de jongeman moest genomen hebben, en knikte. Die dosissen waren inderdaad te zwaar voor hem. Phantasus maakte enige verdere aantekeningen. Daarna activeerde hij zijn speciale software om chemische moleculen met driedimensionale structuren te tekenen. Hij werkte verder.

Tevreden en gekalmeerd, ging de man genaamd Phantasus naar een andere werktafel. Hij deed een lange, witte schort om. Hij vulde enkele glazen reageerbuisjes met verschillende vloeistoffen en controleerde de grammen poeders die hij mengde op een balans. Hij mengde de vloeistoffen en de poeders. Al de tijd maakte hij verder aantekeningen in zijn notebook. Hij plaatste de reageerbuisjes in een centrifuge om de stoffen beter te doen mengen. Hij plaatste ze daarna in een elektrische droger. Hij liet de vloeistoffen in de reageerbuisjes coaguleren tot een melkachtig witte substantie.

Hij moest twee uur wachten tot zijn producten tot een poeder gedroogd waren. Hij voegde nog twee andere poeders toe aan de reageerbuisjes, in zorgvuldig afgewogen dosissen.

Wanneer dat allemaal gedaan was, nam hij kleine hoeveelheden uit alle reageerbuisjes en plaatste het resultaat van zijn chemische mengsels in zijn chromatograaf, het ene mengsel na het ander. Telkenmale las hij de resultaten af van zijn chromatografische analyse. Hij kon zo bepalen welke producten in de reageerbuisjes aanwezig waren. Hij leek erg tevreden met het resultaat.

Eén na één plaatste hij dan de poeders in een manueel bewogen machine om pillen te persen. Zijn handen beefden niet. Wanneer hij de pillen had, zocht hij een aantal kleine, ongemerkte, witte kartonnen dozen. Hij schreef de namen van de producten op de doosjes met een stylo.

Hij had op die wijze vier doosjes, met vier verschillende soorten pillen in hen. Hij nam de doosjes op, en plaatste hen zorgvuldig in zijn persoonlijke safe in het laboratorium.

Phantanus beëindigde zijn dagelijks werk slechts rond middernacht. Hij was dan de enige persoon in de gebouwen van Robchem. Een wachter patrouilleerde nog in de fabriek, maar niet in het deel van de gebouwen waarin zich het labo bevond. Phantanus zuchtte. Hij ging terug naar boven, naar zijn appartement. Hij trok zijn schort af, en ging in een zetel naast een venster zitten. Hij glimlachte.

Hij plaatste een kleine CD-schijf in zijn CD-player. Metallica muziek schoot luid op in zijn kamer. Later verving hij de CD door barokke opera muziek. Die tonen verzachtten zijn zenuwen. Hij ging naar de frigo, en goot zich een glas Champagne uit een reeds geopende fles. Hij gromde, toen hij smaakte en zag dat de schuimwijn niet meer fris en smaakvol was, zonder de gasbelletjes die hij verwachtte. Hij dronk de wijn niettemin verder uit. Hij hield zijn glas hoog, in een toast aan zichzelf. Hij kon al bij al tevreden zijn.

Phantanus had het incident met de gestorven jongeman goed overleefd. Niemand kon de jongeman naar hem opsporen. Hij dacht dan dat het tijd was om zijn vakantie te plannen. Waarom niet wat vroeger dan vorige jaren op vakantie gaan? Hij was moe. Naar waar kon hij dit jaar rijden? Hij hield niet van stranden. Hij hield niet speciaal van de zon. Hij wou geen kerken en kastelen bezoeken. Museums trokken hem niet aan. Hij hield wel van de kalme van de zee en van de eenzaamheid van de bergmeren. Naar waar, werkelijk, kon hij dit jaar rijden? Naar de Algarve in Portugal? Te ver! Hij besloot voor Bretagne in Frankrijk, met haar dramatische kustlijn. Hij was in geen jaren nog in Bretagne geweest. De Finistère beantwoordde aan zijn gemoed deze nacht. Ja, hij kon naar de kust van Bretagne rijden, van dorp tot dorp reizen, van hotel tot hotel, rijden langs de klippen van de zee. Daar zou hij zijn geest kunnen laten rusten, enkel denken aan wat zijn ogen innamen. Na de vakantie zou hij zijn werk weer opnemen. Het succes lachte hem toe.

3.5. Gorelle keert weer

Diego de Trioteignes hield ongeveer vijftig koeien in zijn boerderij. De prijs van melk was zeer laag. Hij zou veel geld verloren hebben door zijn melk te verkopen. Dit deel van de landbouwzaak van Diego zou bijna steeds de laatste jaren een constante catastrofe geweest zijn, had hij er niets aan gedaan. Dat was reeds het geval toen zijn moeder de boerderij nog beheerde. De triestige situatie van de melkproductie in België was niet nieuw.

Monique Ghijsen was reeds begonnen haar koeienmelk om te vormen tot yoghurt, kaas en andere producten zoals boter, die ze verkocht aan de lokale winkels. Later nog, in één van haar mooiste schuren, had ze haar eigen winkel geopend en begon ze de directe verkoop van haar zuivelproducten. Het concept werkte zo goed, dat het een mooi succes werd. Haar ganse melkproductie kon naar de winkel gaan, en de mensen kwamen van ver om de resultaten van haar biologische landbouw te kopen.

Diego had dit aspect van het werk van zijn moeder verdergezet. Hij had nu twee meisjes en een man uit het dorp van Trioteignes in dienst om zijn kaas te maken en om de rekeningen bij te houden. Een andere vrouw hield de winkel open. Hij was begonnen een kudde geiten te houden, en produceerde van hun melk een buitengewone geitenkaas die in grote vraag kwam. Diego had dat gedaan om het spectrum van zijn producten te vergroten. Hij verkocht ook scharreleieren en het vlees van zijn eigen dieren. Hij verkocht zelfs het vlees van de productie van bevriende boeren uit de omgeving. Deniz Sürkoglou hielp hem waar ze kon, en waar ze nodig was.

Het klimaat in Wallonië was veranderd. Alleen Donald Trump zou geweigerd hebben dat in te zien. Het werd warmer en droger. Het vroom veel minder hard in de winter, en wanneer de temperatuur daalde bleef de vorst laag op de grond. De vorst bleef milder en minder lang hangen dan vroeger. Minder regen viel ook in de winter.

Diego meende dat het klimaat het interessanter maakte om druiven te bekomen voor het produceren van wijn. Waarom niet? In vervlogen tijden was Wallonië een druiven telend land geweest. Hadden Walen in de Middeleeuwen zelfs de Hongaren niet geholpen om Tokayer druiven te groeien?

Diego plantte Franse druivenranken voor sprankelende witte wijnen. Hij gebruikte Duitse ranken op een experimentele wijze om zoetere witte wijnen te leveren, en hij was op een zeer bescheiden wijze begonnen met Pinot Noir en Merlot druiven voor rode wijnen. Hij had twee landbouwwerkers aangenomen om hem te helpen in de wijngaarden en in de rest van de boerderij. Een jonge, vrouwelijke, net afgestudeerde oenologe had zich bij zijn team gevoegd om de druiven te mengen en om het proces van het maken van wijn te sturen. Gedurende enkele maanden huurde hij ook een Duitse wijnkenner in voor de eerste productie van Duitse druiven. Diego had veel geïnvesteerd en veel geleerd. Hij was nu in zijn eerste jaar om een bescheiden winst te halen uit zijn wijngaarden experimenten. Hij dacht eraan zijn wijngaarden uit te breiden. Enkele boeren uit de omgeving meenden dat hij gek geworden was, maar Diego was er bijzonder fier op om zijn traditionele boerderij uit te bouwen in volledig nieuwe richtingen. Zijn inzichten werden trouwens langzaamaan een succes. Hij kon zijn boerderij winstgevend houden, terwijl overal rond hem boeren stopten met hun traditionele landbouw, en gewoon verdwenen.

Op een morgen schreed Diego in laarzen, los groen hemd en vuile jeans in zijn koer. Hij keerde naar zijn woonhuis terug, naar zijn vrouw. Hij zag hoe een grote, zwarte, prachtige Mercedes stopte aan zijn poort. De auto reed niet de poort door, zijn koer in. Diego was verbaasd over wat zo'n luxe auto bij zijn boerderij kwam doen. Een grote, goedgeklede, zongebruinde man stapte uit de wagen. Van de beschrijving gegeven tijdens de recente avondmaaltijd te Trioteignes, meende Diego te weten dat de man de naam droeg van Bernard Gorelle.

‘Hier is een vent die niet weet wat neen betekent,’ glimlachte Diego in zichzelf.

Hij grinnikte. Gorelle riskeerde ditmaal niet meer de koer in te rijden. Wat wou Gorelle ditmaal? Hij was toch niet gekomen, enkel maar om zijn vorig voorstel opnieuw te formuleren? Was Deniz niet duidelijk genoeg geweest?

Gorelle kwam te voet door de poort om goedendag te wensen.

Hij riep al van ver, ‘hello, daar! U moet Diego de Trioteignes zijn, als ik me niet vergis. Mijn naam is Bernard Gorelle. Ik ben de Gedelegeerde Bestuurder van het bedrijf Robchem, dat zich te Turgoux bevindt. Ik was hier voorheen al, om zaken te doen. Een goede morgen aan u!’

‘Een goede morgen aan u ook,’ zei Diego joviaal. ‘Wat kan ik voor u doen? Onze melkproducten worden verkocht in de winkel hiernaast, maar die opent slechts om tien uur.’

‘Ach, wel,’ aarzelde Gorelle, ‘ik ben niet naar hier gekomen om iets uit uw winkel te kopen. Ik ben hier om iets helemaal anders te kopen. Ik wou u praten over een project dat ik wou realiseren. Zoals ik al zei, was ik hier eerder al, maar vond slechts uw echtgenote. Ik heb mijn zinnen gezet op een stuk land dat u of uw moeder bezit nabij de Nationale Weg, recht tegenover mijn fabriek van Robchem, maar aan de andere zijde van de Weg. Ik zou dat pand willen kopen om me er een villa te bouwen, en zo dicht bij mijn werk te wonen.’

‘Houd u niet meer van uw villa van Robois, de vroegere Bazaine Villa? Het spijt me, maar geen land van ons staat te koop,’ antwoordde Diego.

Hij toonde aan Gorelle op deze wijze dat hij wel wist dat Gorelle reeds een villa in de stad bezat en bewaarde.

Diego stapte verder, alsof de beslissing finaal was, de zaak gesloten, en verdere discussie onnodig. Hij negeerde de aanwezigheid van Gorelle verder. De man drong aan. Diego stopte. ‘Wacht! Wacht!’ riep Gorelle luid. ‘Denk dit toch even verder door! Ik ben bereid een goede prijs te betalen voor dat terrein. Dat stuk land bevalt me. Het ligt zo geschikt dicht bij mijn gebouwen. Ik wil er veel meer voor betalen dan de normale prijs voor landbouwgrond! Ik kan u de prijs van bouwgrond betalen. We weten allen hoe hard de tijden zijn voor landbouwers. Ik heb uw wijngaarden gezien. U zult nieuwe machines moeten kopen om die wijngaarden te bewerken. Enig extra geld voor een stuk land dat ver van uw andere percelen ligt, en toch maar braak blijft liggen, kan een mooie toevoeging betekenen aan uw jaarresultaat. Dat land moet u tot last zijn. Het kan niet gebruikt worden om granen op te doen groeien, tarwe en zo, want het is daar veel te nat. Het is bijna moerasgrond! Het kan ook niet veel waard zijn als weiland voor u, want het lijkt me ver weg van uw stallen te liggen, en het gras moet er zuur zijn. Andere boeren bevestigden me dat de transportkosten om uw koeien naar hier te brengen te hoog zijn. En het land ligt naast de Nationale Weg, zodat het land kan gepollueerd zijn door de trafiek van de auto's en de vrachtwagens. Vermits het zo ver ligt van uw

boerderij, zult u niet lastig gevallen worden door een nieuwe villa. Het land ligt volledig nutteloos voor u! Zoals ik al zei, kan ik ervoor zorgen dat een verkoop de moeite waard is voor u. Vooruit, Mijnheer de Trioteignes, u kunt een mooie hoop bankbriefjes krijgen zonder uw kleine vinger in het minst te moeten bewegen. Uw ouders moeten er niets van weten. Weet de graaf wel hoe riskant de winsten zijn uit de landbouw?’

‘U hebt het nog steeds niet begrepen, is het niet?’ herhaalde Diego. ‘We verkopen geen land meer. Geen enkel land van ons, het land van de Trioteignes, staat te koop. Dat is ons laatste woord!’

Diego wou toen werkelijk niet langer lastig gevallen worden door Gorelle.

‘Ga weg van mijn eigendom,’ zei Diego dan nog, ‘en terugkomen om te pleiten voor een verkoop is verkwiste tijd. Een goede dag nog aan u!’

Diego wou opnieuw naar Deniz en naar hun ontbijt gaan. Hij verlangde er erg naar, en wou dringend een hete koffie. Gorelle bleef aandringen.

‘Kijk,’ kwam Gorelle vooruit, dichter naar Diego stappend. ‘Ik heb mijn zinnen gezet op dat stuk land! Ik weet dat ik een hogere prijs moet betalen. Ik kan me dat veroorloven. Tot dusver had ik u beleefd gevraagd het me te verkopen. Dat kan veranderen, weet u? Alle soorten van ongelukken kunnen gebeuren met uw landbouw, zodat het u nog kan spijten me dat land niet te hebben gelaten. Ik zal ook niet voor eeuwig mijn voorstel herhalen.’

Diego kon zijn oren niet geloven.

‘Wat bedoelt u met ongelukken?’ vroeg hij, ook een stap naar voren zettend, en zijn voorhoofd fronsend.

Hij stond dan praktisch gezicht tegen gezicht vóór Gorelle.

‘Bent u me aan het bedreigen?’ vroeg Diego uitdagend.

‘Niets ernstigs,’ glimlachte Gorelle schamper. ‘Uw koeien kunnen gekwetst worden in de weiden. Ze kunnen ziek worden, zodat ze geslacht moeten worden. Uw winkel kan plots een heel slechts reputatie krijgen. Geruchten kunnen verspreid worden over uw zogezegde biologische landbouw. Uw graanvelden kunnen platgewalst worden. Uw aardappelvelden kunnen zuur komen te liggen van een besmetting met zwammen, en zo verder. Zovele slechte dingen kunnen er gebeuren aan een boer. U kunt zich willen beschermen van alle soorten van calamiteiten met een kleine reserve van fondsen! Het is steeds beter geen vijanden te maken in Robois, of niet soms, mijnheer Diego?’

Diego wist dan dat Gorelle absoluut vandaag op zijn boerderij verschenen was om hem te bedreigen als hij niet wou verkopen.

‘Mijnheer Gorelle,’ siste Diego door zijn tanden, ‘het domste wat u zou kunnen doen in de wereld, is om te proberen me te bedreigen op eender welke manier, hoe klein ook. Veel ergere dingen kunnen er aan u en aan uw zaak voorvallen, dan u mogelijkerwijze zoudt kunnen wensen aan mij. Uw bedrijf is veel meer kwetsbaar voor alle soorten van catastrofes. Voor wat betreft uw aanwezigheid hier, weet dat ik enkele grote Duitse herdershonden in mijn stallen houd. Zal ik die los laten lopen in mijn koer? Dit is mijn eigendom waar u op staat, en ik voel me helemaal niet verantwoordelijk voor wat er gebeurt met vreemde, ongewenste mensen op mijn eigendom. Ik herhaal u een laatste maal. Ons land is niet te koop. Ook, als er de minste, zoals u noemt ongelukken, gebeuren in mijn boerderij, dan zweer ik u dat u de eerste zult zijn om erover te horen. Ik zal de reden van mijn tegenslag

direct weten! Ik zal onmiddellijk terugslaan, en hard. Heel wat nare ongelukken kunnen er ook aan u gebeuren.'

De grijns van Bernard Gorelle verdween van zijn gezicht. Hij werd rood van woede.

Diego gaf Gorelle niet de kans nog te antwoorden.

Hij zei, 'en nu dan, verdwijn van mijn eigendom, want ik laat mijn honden loslopen in de koer, wat mijn volledig recht is. Mijn honden haten vreemde mensen op hun terrein, mensen die in en om mijn eigendom rondhangen.'

Diego had zijn bedreigingen niet luid uitgeroepen. Op dezelfde wijze als Gorelle sprak hij kalm, maar zijn gezicht en ogen veranderden tot de vastberadenheid van staal. Bernard Gorelle zonk weg van de blik van Diego.

Gorelle stamelde, 'zoals u wilt, Mijnheer Trioteignes. Ik kwam u alleen maar waarschuwen. U zult nog van me horen. Deze zaak is nog niet ten einde, voor wat mij betreft.'

'Voor mij is dat echter wel,' snauwde Diego. 'Ik laat nu mijn honden los, Gorelle! Je zou er beter aan doen snel van hier te verdwijnen. Je bent mijn eigendom aan het betreden, en ik heb u al tweemaal bevolen te vertrekken.'

Diego liet Gorelle staan in het midden van de koer. Hij stapte resoluut terug naar zijn stallen. Hij nam vijf schreden, en keek dan achter zich om. Gorelle was naar de poort aan het gaan, en dat snel. Tegen de tijd dat Diego aan zijn staldeur kwam, zat Bernard Gorelle al terug in zijn auto. Gorelle had de laatste meters zelfs gelopen. Hij had de voordeur van zijn Mercedes opengetrokken, nu zijn enige bescherming tegen de bloeddorstige honden. Diego wachtte nog enige ogenblikken aan de deur van zijn geitenstal. Hij bleef nog even kijken naar de wagen. Bernard Gorelle reed weg met schreeuwende banden.

Diego lachte hartelijk. Hij hield geen honden in zijn boerderij! Deniz, zijn echtgenote, hield niet van honden. Diego bleef glimlachen terwijl hij naar zijn woonhuis stapte. Deniz stond aan een venster, te kijken naar wat er in de koer gebeurde. Zij ook glimlachte. Ze wist welke truc Diego weer uitgehaald had op ongewenste bezoekers.

Laat in de morgen van dezelfde dag, belde Bernard Gorelle naar het Stadhuis van Robois. Hij riep het bureau van de burgemeester op in de Abdij. Een vriendelijke, vrouwelijke stem antwoordde. Hij vroeg en kreeg een afspraak met Robert Jacquet in de vroege namiddag.

Tegen twee uur in de namiddag, reed Bernard Gorelle naar het centrum van Haut-Robois. Hij reed naar de vroegere Abdij. De verschillende gebouwen van de Abdij werden nu gebruikt voor de administratieve kantoren van de stad. Het Stadhuis was ingericht in het meest indrukwekkend en centraal gebouw, de zalen van de vroegere abt. Aan de receptie van het Stadhuis, erkende de vrouw die aan het loket zat dat Gorelle een afspraak had met de burgemeester. Ze vergezelde hem tot in het bureau van Robert Jacquet. Gorelle toonde daar zijn mooiste glimlach. De vrouw opende de deur voor Gorelle.

Robert Jacquet zat achter zijn werktafel in de zeer grote ontvangstkamer van de vroegere abten. Hij noopte Gorelle om naar voor te komen, en in de zetel te gaan zitten aan de andere zijde van zijn bureau.

Jacquet stond op, en gaf Gorelle een hand, 'Mijnheer Gorelle, hoe goed om u te ontmoeten. Ik ben Robert Jacquet. Wat kan ik voor u doen?'

Gorelle nam de hand aan, schudde ze, en ging zitten. Hij bleef nog even rondkijken, een beetje onder de indruk van de prachtige panelen van gesneden hout die de muren bedekten, en van het oud, eiken plafond.

Gorelle schraapte zijn keel en begon, 'Mijnheer de Burgemeester, ik breng u zeer goed nieuws voor de stad Robois! Zoals u wellicht wel weet, ben ik de eigenaar en de bestuurder van de Robchem farmaceutische firma die gevestigd is in de industriezone van Robois. We zijn een klein, maar hoogtechnologisch en bijzonder dynamisch bedrijf, en we zijn uit op grote uitbreiding.'

'Ik weet wie u bent, Mijnheer Gorelle,' onderbrak Jacquet hem daar.

Jacquet behield een plechtig gezicht. Hij leunde achterover in zijn zetel. Hij wist al waarvoor Gorelle kwam, maar liet daar niets van merken.

'Fijn, fijn,' ging Gorelle verder. 'Wel, het goede nieuws is dat ik met blijdschap en trots kan aankondigen dat Robchem uit is op expansie. We zijn nieuwe producten aan het ontwikkelen, en we zouden onze activiteiten hier, in Robois, willen uitbreiden. We kunnen binnenkort groeien met ten minste tien en waarschijnlijk nog meer arbeiders van alle soorten van kwalificaties. Onze groeiende zaken zullen een vooruitgang betekenen voor de economie van de stad en op een beduidende wijze de werkloosheid in de regio verminderen.'

Bernard Gorelle wachtte op een reactie, maar die kwam er niet snel.

Ten slotte zei Robert Jacquet toch, 'dat is inderdaad uitstekend nieuws voor Robchem, Mijnheer Gorelle.'

Jacquet wachtte op meer.

'Goed,' ging Gorelle na een tijdje verder. 'We hebben echter een groot probleem. Ziet u, Robchem oefent haar hoogwaardige activiteiten uit in gebouwen die we niet kunnen uitbreiden. We kunnen het ons ook niet veroorloven twee fabrieken ver van elkaar te houden, zoals u gemakkelijk kunt begrijpen. We moeten onze basisproducten van de ene site naar de andere overbrengen, en terug. Er bevindt zich wel een braakliggend stuk landbouwgrond dat gans verlaten ligt, vuil en lelijk, niet onderhouden, net aan de andere zijde van de Nationale Weg, recht tegenover ons. Dat land ligt ideaal om er onze tweede fabriek op te bouwen. Het land zou natuurlijk moeten verklaard worden als deel uitmakend van de nijverheidszone, en zo mogelijk onteigend worden door de stad van Robois, opdat we erop zouden kunnen bouwen.'

Robert Jacquet deed alsof hij nadacht over het voorstel van Bernard Gorelle.

Hij trok een spijtig gezicht en zei dan, 'ik zie het, ik zie het, ja, ja. Ik meen die locatie te kennen. Is het terrein dat u graag zou willen geen eigendom van de Trioteignes familie? Dat land staat niet te koop!'

'Dat is zo, mijnheer de Burgemeester. Maar het land kan onteigend worden in de interesse van de stad. De Trioteignes zijn graven. Ze lijken niet de interessen van de stad hoog in hun vaandel te houden. Is het niet de plicht van de vader van de gemeenschap om de economie te dienen en de welvaart van de stad te verhogen? Dat is niet de eerste bekommernis van de graaf.'

'Mijnheer Gorelle,' zei Jacquet geduldig, 'we hebben heel mooie, grote stukken land, open en onverkocht, onbezet, slechts een heel klein beetje verder in de nijverheidszone liggen, wat meer zuidwaarts langs de Nationale Weg, en nog steeds in de industriezone van Robois. Dat land zal heel wat goedkoper zijn dan het land dat u zou willen innemen van de Trioteignes

familie. De industriezone is uitstekend uitgerust met alle mogelijke technische bedieningen van elektrisch vermogen, watervoorziening, afwatering van rioolwater, optische vezels voor telecommunicatie, servers voor toegang tot het Internet, wegen, en zo verder. Die voorzieningen hebben tot doel u het leven veel gemakkelijker te maken in nieuwe fabrieken en andere faciliteiten. U kan uw nieuw gebouw daar, in onze nabije industriezone optrekken. U kunt dat waarschijnlijk zelfs doen met de hulp van de administratie van de Waalse Regio. We zullen u natuurlijk helpen met de onderhandelingen. Ik verzeker u dat de terreinen in de industriezone veel beter geschikt zijn voor uw noden dan de terreinen die aan de andere zijde van de Nationale Weg liggen.'

'Ik ben op de hoogte van alles wat u zegt,' verzekerde Bernard Gorelle. Hij schoof heen en weer in zijn zetel, en verloor wat geduld.

Het gesprek met de burgemeester van Robois verliep niet echt zoals Bernard Gorelle had gehoopt.

'Zoals ik u al uitlegde, willen we zeer dicht bij onze huidige inplanting bouwen. We zullen met blijdschap al de kosten in rekening brengen om onze mooie fabrieken te verbinden met het wegennet, de elektrische kabels, het waternet, en zo voort. We hebben onze eigen waterzuiveringsinstallatie. Het terrein aan de andere zijde van de Nationale Weg lijkt ons veruit het meest geschikt. Ik dring dus aan om u te vragen tot de onteigening over te gaan, in de naam van de welvaart van Robois!'

'Het spijt me zeer, Mijnheer Gorelle. Wees redelijk! Ik kan de onteigening van land niet voorstellen voor mijn persoonlijk plezier. Des te meer, omdat de Trioteignes familie geachte en zeer beminde leden vormen van onze gemeenschap. Ik kan de onteigening niet voorstellen aan de Gemeenteraad, wanneer een perfect, uitstekend industrieel terrein vrij net iets verder ligt!'

'Moet ik begrijpen dat u weigert mijn zeer redelijke en dringende vraag tegemoet te komen?'

'Ik moet dat helaas doen, ja,' besloot Robert Jacquet resoluut.

'En wat als ik beroep doe op de Waalse Regio om vooralsnog de onteigening te bevelen?'

'Mijnheer Gorelle,' pleitte Robert Jacquet, een zacht, troostend gezicht trekkend, 'u moet weten dat een vraag voor onteigening gericht aan de Regio eerst naar de verschillende comités van onze stad zal gestuurd worden. De aanvraag zal ook naar mijn bureau gezonden worden voor akkoord. Ik zeg u open en ronduit dat we de aanvraag allen zullen weigeren, voor de goede reden die ik u gegeven heb. U moet ook weten dat een ware onteigeningsprocedure zeer lang kan duren, jaren zelfs. De status van het land aan de andere zijde van de Weg moet veranderd worden, en dat is werkelijk een zeer complexe aangelegenheid! Als u de dringende nood tot uitbreiding hebt, dan zoudt u er veel beter, en redelijker, aan doen te gaan kijken naar de terreinen die iets verder langs de Weg liggen. We zullen u met plezier helpen in uw zoektocht, naar de meest aangepaste terreinen.'

'Nee, ik wil juist dat terrein,' schreeuwde Gorelle.

Zijn gezicht trok zich lelijk samen, 'en ik zal het krijgen ook!'

'Mijnheer Gorelle, u vergeet zich. Ik moet zeggen dat ik niet begrijp waarom u zo gefocust bent op dat speciaal stuk grond van moerassig en braakliggend terrein, zoals u het zelf al noemde!'

Bernard Gorelle leek zijn zenuwen in toom te trekken.

Hij fluisterde, ‘ik kan het voor u persoonlijk zeer de moeite waard maken, weet u, om me te helpen dit terrein in de handen te krijgen.’

‘Mijnheer Gorelle,’ wees Jacquet terecht, ‘ik hoop dat ik u slecht begrepen heb. Ik hoop dat u nu niet tracht me om te kopen met dergelijk voorstel. Dat is niet de wijze waarop ik werk en de goede mensen van de stad van Robois dien!’

‘Nee, nee, natuurlijk niet, dat was niet wat ik bedoelde,’ voegde Gorelle haastig toe.

Gorelle bleef dan even zwijgen. Hij keek naar zijn handen, bewoog zijn vingers, en aarzelde met zijn volgende vraag.

‘Gewoon ter informatie, Mijnheer de Burgemeester. De eigenaar van dat land, wellicht iemand genaamd Diego de Trioteignes, is getrouwd met een vrouw die Deniz Sürkoglou heet. Kunt u me zeggen welke de nationaliteit is van die Mevrouw Sürkoglou?’

‘Het spijt me weer, maar u die informatie verlenen kan betekenen dat ik de privacy wetten van ons land overtreed. Ik mag u dergelijke inlichting niet zomaar verstrekken. Nu, ik heb nog ander werk, mijnheer Gorelle, onze tijd zit erop.’

‘Ik begrijp het. Ziet u, Mijnheer Jacquet, als Mevrouw Sürkoglou geen Belgische is, dan zijn wellicht haar papieren niet zo perfect in orde als ze kunnen schijnen. Is ze werkelijk getrouwd met Mijnheer Trioteignes? Misschien is het wel nodig en wettelijk haar het land uit te wijzen als een illegale immigrante!’

‘Eén ding kan ik u wel bevestigen, Mijnheer Gorelle. Mevrouw Sürkoglou is in alle goede orde van papieren getrouwd met de Belgische burger genaamd Diego de Trioteignes. Ik kan het weten, want ik zelf trouwde hen. Ze heeft het volledig recht door haar huwelijk alleen al in België te verblijven. Ik heb u al gezegd, Mijnheer Gorelle, dat onze tijd er op zit. Mag ik u vragen mijn bureau te verlaten?’

‘Ik heb machtige vrienden onder de leidende politici van onze regio en van ons land, Mijnheer Jacquet. Ik kan uw positie in Robois verdedigen, of u mijn steun onttrekken. Zonder mijn steun kunt u het nog moeilijk krijgen om terug verkozen te worden als burgemeester bij de volgende verkiezingen. U hebt vrienden nodig, zoals wij allen. U kunt heel wat vrienden verliezen in het politieke establishment!’

‘Ik heb slechts de steun en de stemmen van het volk van Robois nodig,’ antwoorde Robert Jacquet kort.

Hij stond op uit zijn zetel.

Hij riep met een zeer luide, hoge stem, ‘Mijnheer Gorelle, eruit! Eruit, zeg ik u! Ik zal nooit toegeven aan chantage en bedreigingen van die aard. En kom nooit meer naar hier terug, tenzij u zeer ernstige zaken met mij te bespreken hebt. Gaat u nu in vrede, rustig naar buiten, of moet ik de hulp van de politie inroepen, waarvan verslag zal opgesteld worden? De politie bevindt zich een deur verder, en zal u manu militari uit mijn bureau verwijderen. Buiten, zeg ik u!’

Robert Jacquet strekte zijn arm uit en wees met een vinger naar de deur. Bernard Gorelle stond op, en verliet dan langzaam, in alle waardigheid de zaal.

Wanneer Gorelle de deur achter zich met een klap had toegetrokken, riep Robert Jacquet zeer luid tot zichzelf, ‘wel heb ik ooit! Bedreigingen en chantage! Ik had nooit gedacht dat iemand in Robois me zo nog zou durven aan te spreken. Wie denkt die man Gorelle wel dat hij is?’

Het volgend half uur bleef Robert Jacquet aan de telefoon. Hij praatte met Diego de Trioteignes, met Charles de Trioteignes, en met Jozef Bikri. De reputatie van Bernard Gorelle in de administratie van de stad Robois was snel vastgelegd die namiddag!

Hoofdstuk 4. Het politieonderzoek

4.1. De politiemacht van Robois

De dag na het avondmaal op het Kasteel Trioteignes, waarop meerdere gasten uitgenodigd waren, stond Georg Stratten vroeg op. Hij verliet het kasteel al even snel, zelfs vóór het ontbijt. Charles de Trioteignes had hem de sleutels van een auto gegeven. Hij reed die wagen naar het politiestation van Robois. Hij had niets over zijn bezoek aan Laura gezegd. Hij had ook de Abdij niet opgebeld om een afspraak aan te vragen met Commissaris Bikri. Georg reed snel naar de Abdij, waar hij hoopte de commissaris in zijn kantoor te vinden. Georg had horen vermelden tijdens het avondmaal dat de vroegere abdij de plaats was waar Jozef Bikri, samen met vele andere administraties van de stad, zijn bureau hield. Hij had geluk, want juist toen hij met zijn auto aankwam, wandelde ook net Bikri zijn commissariaat in.

Commissaris Bikri kwam te voet aan. Hij woonde in een rijhuis, niet ver van de Abdij, zodat hij dikwijls te voet naar zijn werk ging, de lucht insnoof, en de mensen kon groeten die hij in zijn stad kende. Hij hield ook van een praatje onderweg, Jozef.

Jozef Bikri zag Georg uit een auto stappen en naar hem toekomen. Hij nam Georg mee naar zijn bureau. Terwijl ze naar binnen gingen, kwamen ze de assistente van de commissaris tegen, Dominique Bussy. Jozef Bikri stelde Georg Stratten aan haar voor. Bikri was toch een beetje verrast geweest om Georg zo vroeg de Abdij in te zien rijden, en hem zien te begroeten. Wat kon een Duitse aristocraat hem willen zeggen? Was Georg al zo vroeg gekomen om een verslag af te leggen van wat hij was komen doen in Namen en in Robois? Waarom was Laura niet meegekomen? Stratten was iets van een enigma voor de commissaris!

Georg Stratten zat aan de andere zijde van de werktafel van Jozef Bikri.

Hij zei dadelijk, ‘ik ben u een verklaring schuldig, commissaris.’

Bikri knikte, maar hij had er geen flauw idee van wat kon volgen.

‘Ik ben een politiemann, zoals u. Ik ben op een speciale zending in België,’ ging Georg verder. ‘Eigenlijk ben ik een collega van u, een lid van de Duitse politiemacht, een lid ook van de *Bundesnachrichtendienst*, van de BND, en op een speciale zending voor Europol. U zult al wel gehoord hebben van Europol. Ik werk nu al sinds een paar jaar bij die dienst. Mijn bureau bij Europol bevindt zich in het hoofdkwartier van Den Haag in Nederland. Ik ben echter zelden in mijn kantoor! Mijn bazen sturen me dikwijls op speciale zendingen, zoals die waar ik thans aan bezig ben, en dat in alle landen van de Europese Gemeenschap. Ik moet u ook vermelden dat ik in mijn laatste dagen of weken ben bij Europol. Mijn vader wil me meer verantwoordelijkheden doen opnemen in zijn, in onze familiezaak. Ik ontmoette Laura de Trioteignes slechts enkele dagen geleden, op een vergadering van de Beheerraad van het Zwitsers bedrijf Pharmtelia, waar onze beide families aandelen in hebben, zoals we u gisteravond al vertelden.

Hier zijn mijn kaarten van de Duitse Politie, van de BND, en van de Europol organisatie. Dat zijn mijn geloofsbrieven. Hier ook is een interne nota van Europol die mijn huidige zending definieert. Het Belgisch Ministerie van Justitie heeft weet van mijn aanwezigheid in België. Ik heb hier een andere nota die dat feit bevestigt, en een document van Europol dat aan de Belgische Politie vraagt mee te werken met mijn onderzoek. Ik verlang echter op dit ogenblik

eerder incognito in België te werken. Ik hoop dat u het geheim over mijn werk zult willen bewaren.

Jozef Bikri las zorgvuldig de documenten die Georg Stratten hem toeschoof. Georg dacht niet dat Jozef Bikri de drie talen waarin de documenten opgesteld waren kon lezen en begrijpen, het Engels, Duits en Nederlands, maar Bikri las de kaarten en de brieven met grote zorg. Hij overhandigde hen slechts daarna terug aan Georg. Heel weinig kon Jozef Bikri nog verrassen in zijn werk als politieman. Hij warmde op naar de jonge Duitser. Heel wat van zijn vragen werden hiermee opgelost. Hij zuchtte opgelucht.

Bikri zei met blijdschap, ‘wel dan, Stratten, u behoort tot onze grote familie! Uw geloofsbrieven zijn indrukwekkend. Ze zijn de eerste van die soort die ik op mijn bureau kreeg in Robois. Ik begrijp nu veel beter dan gisteravond wat u naar hier bracht. Wat kan ik voor u doen? Het is niet elke dag dat ik dergelijke kaarten in mijn handen krijg in de Abdij!’ Georg glimlachte terug. ‘Na ons gesprek van gisteravond meende ik het nodig u uit te leggen waarom we Robchem aan het onderzoeken waren. Dit was allemaal zeer nieuw, ook voor ons. Wij, Laura en ik, hoorden slechts van het bestaan van Robchem in de loop van gisteren. We geloven dat het bedrijf verwickeld is in een netwerk van drugsverdeling en fraude, dat van Zwitserland en België naar Zuid-Amerikaanse landen leidt. Waarschijnlijk worden verdoofde middelen ook naar andere landen van de Europese Gemeenschap verzonden, want als Robchem inderdaad drugs fabriceert, dan moet dat op een grote schaal gebeuren. Europol is het internationaal agentschap van de Europese Unie voor de toepassing van de wet. Ons hoofdkwartier bevindt zich in Den Haag, zoals ik al vermeldde. Europol moet verantwoording afleggen voor de Europese Unie aan de Ministers van Justitie en van Binnenlandse Zaken van de Unie. Ik werk in een afdeling die O2 genoemd wordt, het Europees Centrum voor Ernstige Georganiseerde Misdad, of het Esocc in de Engelse afkorting. Ik wil u niet te zeer overweldigen met de vele details van onze organisatie. Ik moet toch nog wel zeggen, dat we een jong agentschap zijn. Europol werd slechts gesticht in 2010! We bestaan uit ongeveer duizend personen van zeer verschillende nationaliteiten. We hebben ook een honderdtal analisten en operationele onderzoekers in dienst, zoals ik ben. Wij doen onderzoeken naar alle soorten van georganiseerde fraude, witwaspraktijken van fondsen, terrorisme, en natuurlijk ook over de internationale drugstrafiek. Dat was ook mijn domein. Analyse en onderzoek van misdaden liggen in het centrum van onze activiteiten. We hebben rechtstreeks onderzoeken geleid, en mooie successen behaald in de cybermisdad. We hebben valsmunters van Euro bankbriefjes gearresteerd, de netwerken van het transport van illegale immigranten opgerold, illegale wapens en explosieven geïntercepteerd, en ook beslag gelegd op grote hoeveelheden van hallucinaties opwekkende drugs. Dat laatste is mijn domein. Ik meende dat het zeer nodig werd mijn zending uit te leggen. Ik vraag u naar discretie en samenwerking. Noem me Georg, alstublieft!’

Jozef Bikri leunde achterover in zijn draaistoel. Hij aarzelde.

‘Fijn, Georg,’ zei Jozef Bikri. ‘Ik verzeker je van onze volledige steun. Je kunt ook tellen op mijn discretie.’

Bikri hield een korte stilte aan, dacht wat verder na, wou nog iets zeggen, en flapte dan uit, ‘je kunt op ons rekenen. Ik waardeer ook je openheid. Gisteravond vroeg ik me af wat met je te doen. Dat probleem is nu opgelost. Ik zal geen schriftelijke verklaring meer van je eisen,

wetende wat je me zonet vertelde, en ook niet van Laura de Trioteignes. Ik heb een ander probleem, echter, geen dat van professionele aard is. Weten de Trioteignes in welke hoedanigheid je in België en in Robois verblijft? Laura de Trioteignes ligt ons nauw aan het hart. Ik beschouw haar bijna als een eigen dochter. Wat met mijn vrienden Robert Jacquet en Charles de Trioteignes? Weten zij wie je bent?

‘Charles weet ongeveer wel wat ik hier doe,’ antwoordde Georg. ‘Voor wat betreft Laura, geef ik toe haar nog wat uitleg schuldig te blijven. Dat zal binnenkort wel gebeuren. Maar ik wil niet te veel mensen hier laten weten wat ik doe en waarom ik hier ben. Wij zijn mensen in de schaduw, niet?’

‘Vergeet niet Laura in te lichten,’ voegde Jozef Bikri toch nog toe.

Zijn zin klonk als een niet mis te verstane waarschuwing voor Georg Stratten.

Jozef Bikri zei nog verder, ‘je kunt me opbellen wanneer je wilt. Ik geef je mijn nummer van mijn mobiele telefoon. Ik zal je ook het nummer van mijn assistente geven. Je kunt haar vertrouwen. Ik zal haar moeten zegen wie je bent, maar ze zal weten dat ze je ook kan vertrouwen. Zij zal je onmiddellijk te hulp snellen, met man en macht, als ik onbereikbaar blijf. Ik zal ook over jou het een en ander moeten vertellen aan mijn baas, aan Paolo Timario, de commissaris van de zone van de politie van Namen. Hij is een vriend, en betrouwbaar. Hij ook zal je geheim bewaren. Ik moet hem geen schriftelijk verslag af te geven. Wat ik wel nodig heb is het adres van het appartementsgebouw waarvan je dacht dat het onder toezicht van de politie stond. Ik zal dat adres controleren met Paolo. Het kan zijn vermoedens bevestigen. Wat kan ik verder nog doen?’

‘Op dit ogenblik is er niet nog veel meer te doen, commissaris. Ik had graag dat je me contacteerde wanneer je nieuwe informatie hoort, eender wat speciaals aangaande Robchem. Enig toezicht op Robchem kan nuttig zijn. Zoals de occasionele controle van camions die aan of uit het gebouw rijden. Als er drugs ontdekt worden, dan kun je natuurlijk onmiddellijk ingrijpen. Ondertussen vraag ik je discretie. We mogen Robchem niet argwanend laten worden met wat je doet. Ik zou niet graag hebben dat Robchem in dit stadium gealarmeerd zou worden.’

‘Dat kunnen we aan,’ glimlachte Jozef Bikri.

Ze schudden de handen, en lachten naar elkaar. Georg verliet de Abdij en ging naar zijn wagen. Hij reed weer naar Trioteignes.

Toen Georg vertrok, had Jozef Bikri dringend een sterke koffie nodig. Hij rustte zijn voeten op een opengetrokken lade van zijn bureau, en dacht na over Georg Stratten.

Daarna riep hij Dominique Bussy, zijn assistente, naar zijn bureau. Hij legde haar in enkele woorden uit wie Georg Stratten was, en hij vertelde haar over de drugszaak in geuren en kleuren. Dominique Bussy was niet zeer verbaasd. Ze was gewoon geraakt aan veel erger, en aan meer verrassende omwentelingen, aan ontwikkelingen die gevaarlijk en complex konden worden.

Ze verraste wel de commissaris toen ze uitriep, ‘dat maakt heel wat meer duidelijk voor mij!’

‘Wat dan?’ vroeg Jozef Bikri, direct één en al oor.

‘Twee dagen geleden pakten we twee nieuwe drugsdealers op in Robois. Echt kleine vissen, baas. We lieten hen trouwens maar weer lopen. Ze hadden niet voldoende ecstasy, XTC, in hun zakken om veel kwaad te kunnen doen. We houden hen ook in het oog om meer te weten

betreffende hun netwerk. Eén van hen zei wel dat de drugs die hij verkocht afkomstig waren van een organisatie die Oneiro heette.

Ik zocht die naam op in het Internet. Oneiro is een maatschappij met twee adressen, ééntje in Namen en één in Robois. Het adres van Namen moet hetzelfde zijn als datgene dat uw geheime Europol agent in het centrum van Namen als vals ontdekte. Het ander adres was hetzelfde als het adres van Robchem.

Het interessante aan de naam Oneiro, baas, was wat Oneiro in het Grieks voorstelde. In de Griekse mythologie waren de Oneiroi de goden en halfgoden die heersten over de dromen en de nachtmerries. Ze waren de zonen van Hypnos, de god van de slaap. De Oneiroi waren Morpheus, een god van dromen die menselijke vormen in onze dromen oproept, Phobetor, eveneens een god van dromen en de verpersoonlijking van de nachtmerries, en ten slotte, de meest interessante, Phantasos, die de god was van de surrealistische dromen. Phantasos creëert de zieloze objecten en beelden in dromen. Hij stelt de aarde voor, de rotsen en het water, hout, en zo verder, in dromen.

Als dat allemaal niets te maken heeft met drugs, dan kon ik Pasithea zelf wel zijn, één van de Gratiën, de verpersoonlijking van de algehele ontspanning en van de hallucinaties.'

Jozef Bikri grijnsde breed, 'ik kan me je wel inbeelden als één van de Griekse Gratiën, Inspecteur Bussy. Waar is je toga? Alsjeblief, overspeel je hand niet. Ja, iemand ziet ons als dommeriken aan om zo klinkklaar van die naam gebruik te maken! Ik ben blij dat we minstens één intellectuele in ons midden hebben. Je komt ons handig van pas, af en toe. Nu, kun je die vent die Oneiro meegaf niet even weer oppakken, en hem nog wat verder uitpersen?'

'We weten waar hij gewoonlijk uithangt, baas. We wilden u vandaag op de briefing vragen wat we verder moesten doen met die dealers.'

'Doe hen niet te veel aan op dit ogenblik. Pers slechts die ene vent wat meer uit. Wat weet hij over Oneiro? We moeten vinden wie hem de drugs overhandigde, waar en wanneer. Ik weet wel dat hij zo stil als een graf zal proberen te blijven, maar probeer hem niettemin. Beschrijf hem in alle gore details hoe verschrikkelijk de gevangenen kunnen zijn.'

'Ik zal het proberen, baas. Procedures zoals die werken helaas de laatste maanden niet zo goed meer als weleer. Die venten komen naar ondervragingen, onmiddellijk vergezeld van hun advocaat, die moord en brand begint te schreeuwen bij de minste intimidatie. Ze kennen hun rechten beter dan wij. Onze beste trucs werken niet meer. Mar we blijven proberen!'

Dominique zuchtte.

'Goed!' was de enige commentaar van Jozef Bikri. 'Zie wat je kunt doen. Dit is belangrijk. Nu, om verder te gaan. Ik heb een lijst nodig van de mensen die in dat bedrijf Robchem werken. De man Georg zal ons een lijst bezorgen van de managers en de administratoren van Robchem. Hij en Laura de Trioteignes zullen de aandeelhouders opzoeken. Kun je aan de namen van het personeel geraken? De brandweerbrigade heeft misschien zo'n lijst.'

Dominique Bussy glimlachte mysterieus. Ze stond op uit haar stoel en ging naar haar bureau. Commissaris Bikri moest haar volgen met ogen vol verbazing, door de glazen vensters van zijn bureau heen. Hij zag Dominique naar hem terugkomen met een blad papier in haar hand. Ze schoof dat ene blad naar de commissaris toe.

Jozef Bikri keek even naar het papier, wierp het weer op zijn tafel, en zei, 'Dominique, hoe in godsnaam wist je wat ik ging vragen nog vóór ik er zelf aan gedacht had?'

Dominique grijnsde van plezier en wees naar het blad.

‘Zuiver toeval, commissaris,’ gaf ze toe. ‘Wanneer ik naar Oneiro zocht, was ik er nagenoeg zeker van dat u me een lijst zou vragen van de personen die in de firma werkten. Ik reed naar Robchem in gewone klederen, stelde me voor als een inspectrice van de Sociale Verzekering, en vroeg naar de lijst, alsmede naar de bewijzen van de laatste betalingen van Robchem aan de Nationale Sociale Verzekering. Ik toverde een kaart snel als de bliksem tevoorschijn. Allen al de drie kleuren van ons geliefd land sloegen het meisje aan de receptie buiten westen. Ik hoopte dat ze me zelf de lijst zou geven. Ze belde echter haar baas op. Dus vreesde ik dat de zaak naar de vaantjes was, en ik keek al uit hoe het snelst mijn biezen te kunnen pakken, maar ik bleef nog even staan. De baas leek een ventje te zijn waar ik nog mee op school gezeten had in Robois. Ik herinnerde me dat hij me toen achterna zat. Ik speelde even de mysterieuze schone, en ik kreeg de lijst in geen tijd, tegen de belofte dat ik ze niet zou uitpluizen. Hij wist nog niet dat ik bij de politie werkte.’

‘Al goed, Pasithea, je hebt je mooie naam verdiend,’ knikte Bikri. ‘Weet je echtgenoot-hoofdinspecteur eigenlijk dat je zo uit flirten gaat in Robois?’

Dominique verkoos niet te antwoorden op die vraag, die tot het bereik van haar privacy behoorde. Ze werd enkel wat rood aan de wangen. Ze las snel de namen hardop. Al de namen waren gewone, Waalse familienamen, en brachten niet veel nuttige informatie mee. Jozef Bikri hoorde enkel, en herkende de naam van Bernard Gorelle als de Algemene Beheerder.

‘Bernard Gorelle,’ mijmerde Jozef Bikri. ‘Hebben we iets over hem?’

Dominique Bussy trok een zeer vuil gezicht.

‘Hij is een smerig varken,’ zei ze, wat Jozef Bikri eens te meer deed opkijken.

Zijn assistente was gewoonlijk niet zo negatief en niet zo sterk uitgesproken.

‘Ik ontmoette hem enkele keren op de lokale feesten,’ legde ze uit. ‘Hij probeerde telkens met mij te flirten, maar op zeer opdringerige wijze. Hij had al zijn arm rond mijn middel, en al. Ik zei hem botweg dat ik een politie-inspectrice was. Hij trok zich met tegenzin weg. Ik heb geleerd dat slechts mannen met een zeer slecht geweten zo snel reageren. De meesten, echte macho’s, druipen niet zo snel af! Een verschrikkelijke vent is die Gorelle! Het is iemand die een permanent abonnement heeft bij een zonnebankwinkel. Hij heeft een therapie voor een meerwaardigheidscomplex gevolgd. Ik hoop dat hij één dezer dagen aan huidkanker begint te lijden. Nu vermijdt hij me zoals de pest. Ik denk dat hij angst heeft voor politieagenten, maar hij beveelt iedereen rond hem op de feestjes. Hij heeft de beste opinies, de grootste waarheid in petto, wil dat iedereen het met hem eens zou zijn, en hij is steeds het centrum van alle aandacht in de beter-van-doen zijnde kringen van burgers. Hij zweert bij niemand anders dan bij de luidruchtige rijkaards zoals hij zelf is. Of hij nu ook waarlijk zo rijk is, weet ik niet, maar hij kocht toch de grote Bazaine Villa in Bas-Robois op. Zijn vrouw is een slet. Bah! Een vettige, slijmerige, achterwerken kussende schijnheilige is hij. Ik heb medelijden met de mensen die onder die vent moeten werken. Geen cent waard is die vent!’

Jozef Bikri moest weer lachen met de afgrijselijke gezichten die Dominique trok. Hij was verbaasd, want hij kende zijn assistente als de meest beleefde vrouw die hij ooit ontmoet had. Hij was al die sterke woorden van haar niet gewoon.

Het onderwerp van Gorelle zo bevestigd, vroeg Jozef Bikri, ‘zegt de naam Teilo Merthyn je iets?’

‘Niets, baas. Ik heb nooit die man in Robois ontmoet. Hij moet de Hoofd Wetenschapper zijn, de scheikundige ingenieur van Robchem. Er is ook nog een elektronica ingenieur te Robchem, met een zeer gewone naam.

Ik ging die Merthyn na op het Internet. Ik vond eigenlijk niets over de loopbaan van die Merthyn, behalve dat hij meerdere diploma’s behaald heeft in scheikunde. Hij is ingenieur van de Universiteit van Wales in Cardiff. Hij is een *Welshman*. Wat hij hier komt doen, weet ik niet.’

‘Kunnen we de politie van het Verenigd Koninkrijk vragen of ze iets op hem hebben?’ vroeg Jozef Bikri.

‘Ik telefoneerde gisteren al, baas. Niets!’

‘Goed,’ glimlachte Bikri weer, en schudde met het hoofd.

Dominique Bussy kon, absoluut, zijn gedachten raden. Hij moest daar voorzichtig mee zijn.

Bikri vroeg verder, ‘de kwalificatie van elektronica ingenieur is geschreven op het blad in jouw schrift. De andere namen hebben zo’n aantekening niet.’

‘Ik controleerde iedereen op de lijst,’ legde Dominique Bussy uit. ‘Ik vond niets speciaals met de meeste namen, maar wel iets met die. Waarom zou een farmaceutisch bedrijf nood hebben aan een elektronica ingenieur? En wat heeft elektronica te maken met medicijnen en drugs?’

‘Herstelling van machines?’ probeerde Bikri.

‘Farmaceutische en scheikundige firma’s hebben slechts zeer gesofistikeerde elektronische instrumenten. Als die in panne vallen, dan je die niet zelf herstellen. Je moet hen terugzenden naar waar ze vandaan komen, en smeken voor een snelle herstelling. Tevens heb je onderhoudscontracten en verzekeringsclausules voor dergelijke toestellen. Waarom zouden ze een elektronica ingenieur nodig hebben in een chemische firma? Een mysterie voor mij, baas. Misschien wandelde die vent het verkeerd soort van bedrijf binnen, maar hebben ze hem gewoon uit medelijden daar gehouden.’

‘Je hebt de namen van de directeurs en van de groepsleiders niet van nota’s voorzien,’ merkte Bikri op.

‘Hun functie in het managementteam stond al vermeld in de lijst. Opnieuw, niets speciaals. Ze hebben een Algemene Beheerder, een Financiële Directeur die ook de rekeningen en de boekhouding verzorgt, een Hoofd Wetenschapper, en een Personeelsdirecteur. Die laatste is waarschijnlijk ook het hoofd van de andere, meer algemene diensten. Er is geen Hoofd Productie, en geen Hoofd van Operaties. Mijn indruk is dat die functies ofwel uitgevoerd worden door de Algemene Beheerder, door Bernard Gorelle, of door de Hoofd Wetenschapper. Dat doet me geloven dat de firma veel kleiner is dan men kan denken.’

Jozef Bikri plaatste de lijst in zijn schuif. ‘Je hebt hier een dubbel van, neem ik aan.’

‘Dat heb ik, ja, baas.’

Jozef Bikri dankte zijn assistente. Hij bleef achter zijn tafel zitten, en dacht na. Iets later, riep hij zijn inspecteurs samen, onder wie ook Bussy. Commissaris Bikri liet hen allen rond zijn bureau gaan zitten.

Hij legde uit, ‘we hebben een probleem met drugs in Robois. De drugs kunnen geproduceerd worden in het bedrijf Robchem. Robchem is ook het hoofdkwartier van een bedrijf dat de naam Oneiro draagt. Wat het verschil is tussen die twee firma’s is niet duidelijk. Van nu af aan gaan we de Robchem fabriek in het oog houden. We moeten dat uiterst discreet doen. Ik

leg de nadruk op het geheim. Ik wil in geen geval argwaan uitlokken bij het personeel van Robchem betreffende ons verhoogd toezicht. Is dat duidelijk? Ondanks de discretie die allerbelangrijkst is, moet ik u vragen een oog te houden op wat er rond de site van Robchem gebeurt. Ik stel geen groep mannen en vrouwen op om het toezicht systematisch aan te pakken. Ik vraag slechts dat jullie allen af en toe nabij Robchem zouden komen wanneer jullie dat kunnen, meer dikwijls dan niet door onze gebanaliseerde wagens te gebruiken, en dat ook 's avonds. Wandel even te voet in de industriële zone, rijd per fiets als jullie willen, en per auto. Het kan me niet schelen hoe jullie dat doen.

Niemand kan meer dan twee overuren per week toepassen. Ons budget staat weer laag, en laat overuren niet toe. Gene observaties 's nachts op dit ogenblik. Kijk alleen maar naar wat er daar gebeurt, kijk uit naar enige activiteit in de omgeving, en breng verslag uit. Kom niet tussen. Dat is, tenzij natuurlijk er zich iets tragisch, gewelddadig of gevaarlijk dreigt te gebeuren. Dan kunnen jullie tussenkomen, zoals jullie gewoon zijn. Jullie kunnen de vrachtwagens controleren die daar binnen- of buitenrijden, maar vooreerst zou ik verkiezen dat jullie gewoon kijken en verslag uitbrengen van welke vrachtwagens komen en vertrekken. Is er enige regelmaat in dat verkeer?

We zullen slechts gerichte controles in de zone organiseren nadat we weten op welke dagen en uren het verkeer van de camions hoog is in de week voor Robchem. Zelfs dan zullen we slechts occasionele, af-en-toe controles plaatsen. Alle controles zullen bevolen en gecoördineerd worden door Inspectrice Bussy, en alleen door haar. De controles moeten er zelfs dan uitzien alsof ze niet speciaal Robchem aanbelangen, maar eerder meerdere andere bedrijven in de industriezone.

Dan zal het een belangrijke operatie worden. We zullen ze zeer zorgvuldig plannen. Begin dus vooral niet iets te ondernemen op eigen initiatief, hoe gretig ook jullie eraan zouden willen beginnen. Jullie kunnen wel verdachte personen volgen, bij voorkeur veronderstelde drugsdealers. Jullie kunnen die volgen in het territorium van Robois, en naar Namen, maar niet buiten de provincie. Geen enkele actie van interventie, geen arrestatie mag plaatsvinden, tenzij bevolen door mij of door Inspectrice Bussy. Natuurlijk, in het geval van openlijk onwettige daden, of ogenschijnlijk gewelddadige daden, zou het jullie plicht moeten zijn tussen te komen.'

De agenten van Jozef Bikri gromden, maar ze zouden gehoorzamen. Ze vormden de politiemacht van Robois. Ze gaven de voorkeur aan enige actie, hoe beperkt ook, eerder dan achter een bureau te moeten zitten of dan zonder speciaal doel rond te rijden in de stad en in de dorpen.

Na minder dan een week al plaatste de trotse politiemacht van Robois twee adressen in Namen op de tafel van Commissaris Bikri, plus een hoop adressen in Luik, Charleroi en Brussel, de meest dichtbij grote steden van België. Ze waren de camions, auto's en kleine bestelwagens veel verder gevolgd dan de commissaris had toegelaten, maar Bikri was blij met wat gevonden werd. Witte, plastieken zakken gevuld met kleine doosjes werden op de adressen afgeleverd door mensen die niet bij Robchem werkten. Veel meer nog mensen kwamen de zakken oppikken op die adressen. De plaatsen waar de zakken naartoe gebracht werden waren geen farmaceutische winkels en geen distributiecentra voor farmaceutische producten. De levering naar die laatste sites gebeurde door vrachtwagens die Robchem inhuurde van eerbiedwaardige, grote transportbedrijven. De plaatsen die de groepen politiemannen gevonden hadden waren gewone rijhuizen in buitenwijken van de steden. De

nummerplaten van de auto's, camions of bestelwagens die in en uit Robchem reden werden genoteerd. De namen van de eigenaars werden in lijst gebracht.

De politiemannen en -vrouwen wisten nu met zekerheid dat de witte plastic zakken verdovende middelen bevatten. Een politieman was Robchem binnen geslopen terwijl de zakken in een bestelwagen werden geladen. Hij greep in een zak, nam er een paar kartonnen doosjes uit, en liep snel terug naar zijn auto. De doosjes bevatten ecstasy pillen!

Jozef Bikri had zijn mannen een uitbrander moeten geven. Hij kon dat niet over zijn hart krijgen. Hij wenste zijn politie-inspecteurs geluk.

De twee adressen ontdekt in Namen waren dezelfde als diegene die Laura de Trioteignes en Georg Stratten al vermeld hadden. Het was de zoveelste bevestiging van een drugstrafiek tussen die plaatsen. Jozef Bikri zei alles wat hij ontdekt had aan Georg.

Commissaris Bikri had slechts aan Dominique Bussy gezegd dat een Europol agent meewerkte in de zaak van de drugs in Robois. Nu gaf hij haar ook de naam van Georg Stratten, en hij zei haar waar Georg verbleef. Ondanks haar ervaring was Bussy nog verrast, blij verrast.

Jozef Bikri vroeg een dringende vergadering aan met Paolo Timario. Aan zijn baas ook, vertelde Jozef wie Georg Stratten was, en wat hij en Georg tot dusver ontdekt hadden. De bevindingen van Georg en van de politiemacht vielen samen. Timario leek heel tevreden. Hij bevestigde van zijn kant dat hij het adres van het appartementsgebouw in Jambes onder observatie hield met zijn medewerkers. Hij bevestigde tevens dat ook het adres in Namen een appartement bevatte waar soms een man genaamd Teilo Merthyn verbleef.

Divisiecommissaris Timario werkte aan een plan om de speciale interventiebrigade van Namen in te zetten om de drugsdealers van Namen in één beweging te arresteren. Jozef Bikri en Paolo Timario besloten nu een gezamenlijke actie te voeren. De adressen te Namen en te Robois moesten samen en tegelijk binnengevallen worden. Ook moest dat het geval zijn voor de adressen in de andere steden. In de wetenschap van de inlichtingen die Timario hoorde van Jozef Bikri, riep hij een vergadering samen met hem, Jozef Bikri en Georg Stratten. Ze zouden de gehele operatie in samenwerking brengen onder het strategisch leiderschap van Europol, van Georg. De vergadering werd belegd voor de volgende week.

4.2. Bij Pharmtelia

Op een zonnige zaterdag van een heldere, vroege zomerdag in de stad Basel, had een gesloten vergadering plaats in het hoofdkwartier van Pharmtelia. Het hoofdadres van Pharmtelia was van een oud en eerbiedwaardig, groot burgerlijk huis in het centrum van de stad. Pharmtelia was daar ooit gesticht geweest. Weinig mensen wisten dat meerdere huizen in dezelfde straat nu verbonden waren, en indrukwekkende zalen bevatten achter de oude gevels. Binnenin, waren de zalen modern ingericht, uitgerust met de laatste technologie van computers, telecommunicatie apparaten, en presentiemogelijkheden. Grote, uitstekende keukens waren er ingericht, want het gebouw bevatte ook twee restaurants waar het hoger en het middenkader van de firma maaltijden konden nemen met klanten en leveranciers. Op deze zaterdag, lag het gebouw er praktisch verlaten bij. Al het personeel was thuis, behalve de eeuwige receptioniste aan het onthaal, twee meer hostessen, en de chef van één van de restaurants. De vergadering werd gehouden op de bovenste verdieping in een kleinere zaal, die gereserveerd bleef voor het hoogste beheer van het bedrijf.

Slechts vier mannen waren in de zaal aanwezig.

Twee van hen waren Zwitsers. Ze waren Johann Haller, de CEO of de *Chief Executive Officer* van Pharmtelia, en Arnold Felsing, de Voorzitter van de Raad van Beheer. Beide deze mannen waren rond de zestig.

De twee andere mannen waren gedistingeerde, elegant geklede Zuid-Amerikaanse zakenlui. Zij waren ingevlogen in de Zürich Internationale Luchthaven van Kloten, komende vanuit Bogotá. Hun namen waren Andres López Parejo en Mateo Dias Orosco. Zij waren partners in het López-Orosco Internationaal Investeringsfonds, het LOIF, dat zijn hoofdkwartier had in de hoofdstad van Colombia, in Bogotá. De Zuid-Amerikanen hadden de vergadering per telefoon aangevraagd. Ze wilden weten waarom hun voorstel van financiële deelname in Pharmtelia zo hooghartig afgewezen werd door de Beheerraad, ondanks garanties van het tegendeel, verkregen van Haller en Felsing. Iets was ogenschijnlijk zeer verkeerd gelopen in Europa. De Zuid-Amerikanen wilden de Zwitsers oog-in-oog zien tijdens hun uitleg van de catastrofe. López Parejo en Dias Orosco wilden ook weten wat Haller en Felsing konden voorstellen om de transactie toch nog door te drijven, al had de Beheerraad van Pharmtelia die afgewezen.

De twee Zuid-Amerikanen waren gedrongen van gestalte, en stoere, gezette mannen van wie het inheems, Indiaans bloed zichtbaar was in hun brede gezichten. Ze waren echter kortgeschoren, elegante, beleefde en voorzichtige zakenlui, ondanks hun vurige, donkere ogen. Ze werden met het groot respect dat ze verdienden ontvangen als zijnde belangrijke onderhandelaars door de vrouw van het onthaal. Een grote, slanke hostess, gekleed in het bedrijfsuniform van Pharmtelia, bracht hen naar de weelderige vergaderzaal. Een andere hostess had daar al koffie, thee en sandwiches klaargezet als ontbijt. De twee Zuid-Amerikanen zeiden dat ze de vorige dag al aangekomen waren in Basel. Ze weigerden een ontbijt, omdat ze al deze morgen gefeest hadden van de Zwitserse gastvrijheid in hun vijfsterren hotel van Basel op kosten van Pharmtelia. Ze vroegen nog wel koffie.

Haller en Felsing verwelkomden hen met enige vriendelijke woorden. Felsing vroeg hen waar ze verbleven. De Zuid-Amerikanen gaven hem de naam van het fijnste hotel van Basel. López Parejo en Dias Orosco zaten nauwelijks neer in hun diepe, comfortabele, lederen zetels aan de tafel, wanneer hun woede opwelde. Ze hielden er niet van naar Zwitserland te moeten

vliegen. Dit tijdsverlies had hen kunnen vermeden worden. Ze spraken vooral Felsinger erg droog aan, omdat hij niet afgeleverd had op zijn belofte.

Arnold Felsinger sprak, werkelijk in verlegenheid gebracht. Hij stamelde een paar maal dat de dingen niet zo snel in Zwitserland en in Europa vorderden als in Colombia. Hij drukte zijn verbazing uit over het feit dat de twee meerderheidsaandeelhouders hun overeenkomst geblokkeerd hadden. De Trioteignes van België en de Stratten van Duitsland hadden onverhoeds, onverwacht, tegen het voorstel gestemd. De vertegenwoordigers van die twee families, Laura de Trioteignes en Georg Stratten, hadden tegen de kapitaalsverhoging van Pharmtelia gestemd. Haller en Felsinger verklaarden dat de Trioteignes en de Stratten, die tot nog toe meestal stilzwijgende aandeelhouders waren gebleven, hun meerderheidsaandelen niet in belang wilden verminderd zien. De families kwamen zelden naar vergaderingen van de Beheerraad. Ze hadden nooit samen gestemd en samengezworen! Ze waren zelfs niet verwacht geworden op de laatste zitting van de Beheerraad, maar ze hadden inderdaad en toch hun voeten neergezet op het voorstel.

De Zuid-Amerikanen knikten. Ze vroegen hoe die aandeelhouders er konden toe gebracht worden om van mening te veranderen. Haller en Felsinger keken naar elkaar. Ze dachten direct dat de Zuid-Amerikanen meer drastische, misschien gewelddadige middelen op het oog hadden om de stemming te doen omslaan. Haller antwoordde. Hij zou de vader van Laura de Trioteignes en de vader van Georg Stratten contacteren. Dit waren de sterke mannen achter de weigering. Hij wou proberen de families van gedacht te doen veranderen.

Mateo Dias Orosco dronk zijn koffie uit. Hij verklaarde aan de twee Zwitserse managers, dat zijn firma de volledige controle over Pharmtelia wou. Hun investeringsfonds wou meer aandelen op de publieke beurs kopen, langzaam maar zeker. Hij vroeg wie de ware eigenaars waren van de Trioteignes en de Stratten aandelen. Waren de vaders van de twee mensen die tegen gestemd hadden de echte eigenaars van de aandelen, of nog iemand anders? Haller beantwoordde de vraag. De aandelen waren op het allerlaatste ogenblik overgeplaatst op de twee personen die tegen gestemd hadden, op Laura de Trioteignes en op Georg Stratten. Blijkbaar hadden die twee vooraf wat afgesproken, om tegen de participatie van het Zuid-Amerikaans fonds te stemmen. Haller legde echter uit dat de vaders van deze Laura en Georg nog steeds de werkelijke familiehoofden waren, die verder aan de touwtjes trokken.

De Zuid-Amerikanen vroegen dan waarom Haller en Felsinger de Trioteignes en de Stratten niet gesproken hadden vóór de stemming, om te verzekeren dat die stemming naar wens zou verlopen. Die vraag bracht Haller en Felsinger verder in verlegenheid. Ze herhaalden hun argumenten. De twee families kwamen slechts zelden naar een zitting van de Raad van Beheer. Waarom slapende honden wakker maken? De meerderheidsaandeelhouders hadden nog nooit tegen een voorstel van de Pharmtelia Directie gestemd, en ze hadden gewoonlijk niet de moeite genomen gezamenlijk naar Zwitserland te komen.

De twee Zuid-Amerikanen fronsten het voorhoofd en keken op hun beurt naar elkaar. De Zwitsers zagen enig misprijzen op hun gezicht over zoveel onbekwaamheid in de behandeling van deze zaak. Haller en Felsinger begrepen al te duidelijk dat de Zuid-Amerikanen hen beschouwden als nonchalante, nalatige zakenmensen, en in enige wijze hadden ze inderdaad bewezen zo gehandeld te hebben.

Na een pijnlijke stilte veranderde Andres López Parejo van onderwerp. Hij had gekeken naar de adressen van de Trioteignes en de Stratten. Haller en Felsingers hadden de indruk dat de Colombianen niet goed begrepen dat de meerderheidsaandeelhouders onafhankelijke, aristocratische families waren, van wie de adressen van hun hoofdkwartier eigenlijk de adressen waren van hun voorvaderlijke kastelen. Ze legden uit wat dergelijke families betekenden in Europa. Andres López Parejo luisterde aandachtig, maar een ietsje ongeduldig. Hij zei dat het Trioteignes adres zich bevond in dezelfde stad als hun belangrijkste producent in West-Europa, en gedeeltelijk de organisator van het transport van het efedrine product uit de haven van Antwerpen.

Juist, gaf Arnold Felsingers toe, maar dat was zuiver toeval. Er was geen verbinding tussen die twee. De stad van Robois was klein, en kon beschouwd worden als een voorstad van de hoofdstad van de Waalse Regio. Namen was één van de twee regionale hoofdsteden van België. Namen lag ook dichtbij de ware hoofdstad van België. Robois was gekozen wegens haar strategische ligging tussen die twee belangrijke steden, en omdat het ook slechts een kleine, provinciale stad van België was. Felsingers voegde toe dat de Trioteignes niets afwisten van de connecties tussen Pharmtelia en de firma Oneiro. Hij en Haller benadrukten het feit dat de productie van Oneiro SA zeer klein was, vergeleken met wat hun Zuid-Amerikaanse cliënten zonder twijfel produceerden in Colombia en elders. Oneiro had slechts een gedeelte van het transport vanuit Antwerpen in handen. De rest werd zeer direct en zeer wettelijk in orde vanuit Basel vervoerd.

De Zuid-Amerikanen legden er dan de nadruk op dat één van hun belangrijkste wetenschappers werkte vanuit Oneiro SA in België. Het onderzoek van de formules van sommige van hun meest succesvolle producten vonden hun oorsprong in het werk van deze man in Europa. Sommige van hun meest krachtige producten kwamen van die man. Ze drukten hun intentie uit de zaak van Oneiro SA daarom in eigen handen te nemen.

Na die uitwisseling van gedachten vroegen de Zuid-Amerikanen welke middelen de Zwitsers hadden om de Trioteignes en de Stratten van mening te doen veranderen. Moesten de Colombianen zelf tussenkomen? Op die vraag konden de Zwitsers niet antwoorden. Ze stelden dat ze eigenlijk geen andere overredende middelen hadden dan gewoon te praten met de familiehoofden. Ze hadden goede argumenten om hen te doen inzien hoe goed Pharmtelia winsten genereerde. Dat waren de enige, geloofwaardige punten die ze konden aanhalen. Andere middelen, zeiden ze, werkten niet in Europa.

De Zuid-Amerikanen begonnen te grijnzen bij die zinspelings. Johann Haller herhaalde dat hij de familiehoofden zou contacteren en zou proberen hen over te halen. De Zuid-Amerikanen trokken een sceptisch gezicht. Ze drongen echter verder niet aan.

López Parejo en Dias Orosco stonden zo snel op uit hun zetel als ze gekomen waren. Ze meenden dat er niet veel meer was waarover ze konden praten. De Zwitsers bleven erg verrast achter. Ze hadden een lange voorstelling gepland van de financiële toestand van het bedrijf, en van hun betekenis in de industrie van Basel. De vergadering had nog geen uur geduurd! De Zuid-Amerikanen beweerden echter dat ze alles al wisten van de cijfers van Pharmtelia. Ze stonden op, gaven een beleefd maar kordaat tot ziens, en ze verlieten het gebouw zonder verdere opmerkingen.

Haller en Felsing er bleven aan de tafel zitten, versted van de snelle afwikkeling. Waaron waren de Zuid-Amerikanen zo snel weggelopen? Wilden ze gaan winkelen in Basel? Felsing stelde nog voor de Zuid-Amerikanen op een avondmaal uit te nodigen, en om hen nadien te onderhouden. De Zuid-Amerikanen gaven een beleefd neen, dank u.

‘Dat ging niet te slecht,’ zuchtte Haller nadien. ‘Gedurende een ogenblik dacht ik dat ze een pistool uit hun kostuum zouden trekken. Ze bleven koel en droog.’

‘Je onderschat de Colombianen,’ antwoordde Felsing. ‘Ze zijn niet meer Indianen die in de jungle rondlopen en die pijlen afschieten naar Europeanen. Ik was in Bogotá, al was het slechts eenmaal. Het is een zeer moderne stad van wolkenkrabbers, die vol steekt met zakenlui zoals zij. De wet van de jungle, de wet van de sterkste, geldt er echter nog steeds. Ik zou eerder beweren dat hun stilte onheilspellend was. Hun wijzen zijn veranderd, niet hun meedogenloosheid.’

Felsing er trok een zeer bedenkelijk gezicht. Hij had meer ervaring dan Haller met eigenaars van investeringsfondsen, en met Zuid-Amerikaanse zakenlui.

‘Verdomd, verdomd, verdomd,’ riep hij nu plots uit, en sloeg met de vuist op de tafel. ‘Dit is slechts het begin, Haller! De Colombianen zullen zich nu samen bezinnen. Daarna zullen ze overgaan tot snelle en onomkeerbare daden. Ze zullen zich beraden over welke druk ze van hun zijde kunnen toepassen op de Trioteignes en op de Stratten aandeelhouders. Dat kan chantage en geweld inhouden. Ze zullen hun detectives aan het werk stellen. We zullen de volgende week of zo niets van hen horen. Ze lijken me echter voorzichtige mannen. Ik geloof niet dat ze enige normale middelen zullen vinden om de families van mening te doen veranderen. Hun gewelddadige middelen zullen hoogstwaarschijnlijk ook niets opleveren. Die oude families zijn hard! Ze weten hoe een vendetta aan te pakken. En ze hebben alle middelen te hunner beschikking om terug te slaan. De Colombianen kunnen dan gewoon naar andere fabrikanten van efedrine in Zwitserland of in Europa kijken, en de ganse operatie van Pharmtelia en Oneiro stopzetten, om elders opnieuw te beginnen.

Dat laatste is ook wat wij zouden moeten beschouwen. We hoeven geen initiatief nu nog zelf te ondernemen. Onze initiatieven kunnen de Colombianen verstoren en vergrammen. Dan kunnen we ons in het midden van een oorlog bevinden, en ten slotte in een doods-kist terecht komen. We moeten nu de Zuid-Amerikanen maar laten doen, en onze kalmte bewaren. Ik zal de patriarchen van de Trioteignes en van de Stratten niet zo snel opbellen! Laat ons eerst zien hoe de Colombianen reageren. Ze lijken ook nogal te houden aan de Hoofd Wetenschapper van Oneiro. Het zou voor ons beter zijn vooral niet te raken aan die Belgische firma. Het is beter onze vingers niet te verbranden aan iets waar we niet echt in verwickeld zijn. We moeten de onschuldigen, de onwetenden spelen!

Het enig gevaar dat we lopen, is dat de Colombianen kunnen beginnen te praten over de geheime betalingen die ze met ons afgesproken hebben. Dat zullen ze echter niet doen, want het zou hun algemene transacties open leggen. We lopen geen groot risico van die kant.’

‘Wat we nu verder moeten doen,’ voegde Haller toe, ‘is te blijven bij enkel onze toewijding in deze zaak aan de productie van efedrine. We weten slechts af van onze productie van efedrine, niet waarvoor het allemaal kan gebruikt worden!’

‘Correct,’ besloot Felsing. ‘Mijn gevoel is dat deze zaak onze stortingen van geld door de Colombianen in de Kaaiman Eilanden zal eindigen. De geheime betalingen van de Colombianen zullen stoppen. Dat allemaal zal snel eindigen. We kunnen beter die rekeningen

sluiten, en misschien er een heel klein beetje geld in laten, maar de bedragen elders verstoppen. Ik breng mijn deel over naar een rekening in Panama. Jij?’
‘Je hebt gelijk, maar onze situatie kan nog heel wat slechter worden. Mijn geld zal ik voorlopig verbergen in Hong Kong. Nadien kan ik mijn private bankier vragen een rekening in de Caraïbische eilanden te openen, misschien zelfs in de Verenigde Staten, of in Zwitserse rekeningen. Ik wil één of meer kleinere investeringsfondsen opkopen om mijn geld nog meer te laten opbrengen.’
Felsinger keek weer naar Haller.

Felsinger waarschuwde Haller, ‘we zullen niet slechts onze contributies vanuit Colombia verliezen, vrees ik, mijn vriend. Onze dagen bij Pharmtelia zijn uitgeteld, daar ben ik van overtuigd! De Trioteignes en de Stratten zullen ons de kapitaalsverhoging die bijna slaagde, niet vergeven. Tijdens de volgende Algemene Vergadering van de Aandeelhouders, zullen ze naar onze halsslagader mikken. Ze zullen ons uit het management stemmen. We kunnen, en zullen dat wel even aanvechten, en sommige van de andere aandeelhouders bewerken om in ons voordeel te spreken, maar uiteindelijk zullen die inspanningen nutteloos blijken. Ze kunnen zwaaien met hun meerderheidsaandelen. Zo eenvoudig is dat.
Ook wanneer de Zuid-Amerikanen bij één of ander toeval toch de meerderheid van de aandelen kunnen binnenhalen, dan ook zullen zij ons buiten wippen. Heb je gehoord dat ze de algehele controle over Pharmtelia willen? Ze denken nu waarschijnlijk dat we incompetent managers zijn. Ze zullen ons vervangen door internationale managers, in wie ze vertrouwen kunnen hebben. Die zullen ze nog grotere bonussen betalen dan aan ons, maar die mannen zullen blindelings uitvoeren wat ze hen zeggen.

In de beide gevallen verliezen we onze posities. We hebben wel goede contracten waar gouden parachutes ingebouwd zitten. Uiteindelijk, als we ons gedeisd houden, kunnen we geld winnen in de confrontatie, hoewel iedereen ons als arme verliezers zal aanzien. We zouden dus nu al zelf naar nieuwe tewerkstelling moeten zoeken. Goedbetaalde banen op ons niveau zijn er voldoende in Zwitserland!’

Felsinger kon deze analyse bijtreden, ‘ik zal mijn ontslagvergoeding met een zuur gezicht aannemen, en snel een andere job zoeken. Ik heb vrienden in andere Beheerraden en in andere ondernemingen. Ik twijfel er echter aan of ik meer kan verdienen in een ander bedrijf.’
‘Onze zeer vette jaren zijn over en uit,’ besloot Haller. ‘We wonnen goed geld de voorbije jaren. We moeten opnieuw beginnen. Dat is niets om ons zorgen over te maken. Het is het spel van de moderne tijden, de natuur zelf van het beest. Het enige waar ik me zorgen over maak is om niet te eindigen in de gevangenis.’

‘Oh, een beetje optimisme mogen we wel nemen. Ik heb ook vrienden in andere Beheerraden van de industrie. Het zal me wel snel weer goed gaan. Het is tijd om avonturen te vermijden. Geloof me, vriend, je zult meer winnen nog uit deze zaak dan ik. De enige dingen waar we voor moeten vrezen is voor onze reputatie en inderdaad om niet in de gevangenis terecht te komen. Maar zijn we niet totaal onschuldig aangaande het misbruik van onze producten? Het tegendeel zou de ganse industrie doen beven! Gelukkig bestaat er niet zoiets als een eindgebruikerscertificaat in de chemische en in de farmaceutische nijverheid, als in de wapenindustrie. Neen, de nijverheid en de banken zullen niet toelaten dat aan ons geraakt wordt. Zwitserland zal dat niet toelaten!’

De twee mannen bespraken verder hun opties. Ze kwamen gemeenschappelijke standpunten overeen, welke documenten te vernietigen, en ze zwoeren elkaar te beschermen en te dekken.

Na hun lunch bleven ze nog een uur in hun Pharmtelia kantoor met een brandy in hun handen, en hun dure sigaren te roken. Ze verlieten elkaar in het beste humeur, dankten het personeel dat ook zo lang aanwezig gebleven was, en zeiden dan aan de bewakers van de veiligheid dat ze de gebouwen konden sluiten.

De twee Colombiaanse financiers verlieten de Pharmtelia kantoren in alle haast en stilte. Ze spraken elkaar slechts weer aan wanneer ze in het hotel aankwamen. Ze spraken samen in de lobby, bij een Cognac.

‘Domoren!’ riep Andres López Parejo uit, uiteindelijk vrije lucht gevend aan zijn woede. Hij had eigenlijk een beetje te luid geroepen voor deze lobby, maar op dit uur van de dag had niemand anders daar toevlucht gezocht.

‘Niemand zal uit deze warboel zonder kleerscheuren geraken,’ voegde hij wat zachter toe. ‘Akkoord. En zij weten dat even goed als wij,’ zuchtte Mateo Dias Orosco. ‘Ik heb een slecht gevoel bij dit allemaal. We moeten meer inlichtingen inwinnen betreffende die meerderheidsaandeelhouders. Ik wist zelfs niet dat slechts twee families de meerderheid behielden van de aandelen in Pharmtelia. Wij ook deden ons huiswerk niet voldoende goed. Maar dan, wij erfden deze zaak ook maar zeer recent. Nu hebben we te weinig informatie over onze tegenstanders. Ik zeg daarom, laat ons eerst onze onderzoekers aan het werk zetten. We moeten weten waar de Trioteignes en de Stratten aan denken. Welke is hun strategie voor Pharmtelia? We moeten weten wie die Laura Trioteignes en Georg Stratten zijn. Waarom werden alle aandelen van hun families aan hen overgedragen net vóór de stemming? Welk feit lag aan de basis van die transfert? Hoe kunnen wij die families ertoe brengen de kapitaalsverhoging vooralsnog te aanvaarden? Zijn ze bereid de rest van de Pharmtelia aandelen te verkopen, of niet? Als we geen meerderheid kunnen krijgen in dat bedrijf, dan kunnen we al even goed nu vertrekken, onze efedrine elders halen, of de productie ervan ergens zelf opzetten. We staan dus vóór belangrijke beslissingen. Ik ben eerder voorstander van onze activiteiten hier op te rollen. We moeten dat in elk geval doen bij het minste gevaar van een conflict met de Europese politie, of met de financiële wereld van Zwitserland. We moeten weten wat die Laura en Georg van plan zijn.’

‘Dat zouden we moeten doen, ja,’ ging López Parejo akkoord. ‘Ik zou toch niet zo snel alles opgeven. We moeten pas beslissen wanneer we alle informatie in de handen hebben. Een beetje vertoon van macht komt steeds gepast. Het team moet binnen de twee dagen naar hier vliegen.’

‘Akkoord,’ knikte Dias Orosco. ‘Begin de voorbereidingen daartoe te treffen. Ik meen niet dat onze aanwezigheid hier in Basel nog nodig is. We kunnen alles volgen, en beslissen wat te doen vanuit onze thuisbasis. We mogen geen risico nemen voor onze veiligheid in Europa. We kunnen terugkeren naar ons thuisland.’

‘Oh, we zullen niet zo snel opgepakt worden,’ temporeerde Dias Orosco. ‘We zijn nu toch in Europa. Ontspan je! We konden nog een paar dagen in Parijs doorbrengen en ons vermaken!’

Dias Orosco lachte. Hij dronk zijn Cognac met plezier. Hij knikte. Zolang ze maar Basel achter zich lieten.

Slechts vijf dagen later kwam het Colombiaans onderzoeksteam al met de eerste informatie voor de Zuid-Amerikaanse financiers. Hun eerste verslag stelde dat ze geen elementen gevonden hadden om druk te zetten op de Trioteignes en de Stratten families. Beide hadden

gerespecteerde investeringsfirma's opgericht, waarmee ze Europa en het Midden-Oosten mee dekten. De families waren niet verwickeld in schandalen van geldverduisteringen. Laura de Trioteignes en Georg Stratten waren opgemerkt in België, waar ze alle twee leken te verblijven in het Kasteel Trioteignes. Ze hadden blijkbaar samen een goede tijd.

Laura de Trioteignes was een zakenvrouw en de beheerster van een groot deel van de Trioteignes fondsen en deelnames. Het verslag bevatte een lange lijst van namen van investeringsbanken, privébanken, investeringsfondsen, verzekeringsmaatschappijen, en ook van ondernemingen in meerdere continenten. López Parejo en Dias Orosco floten tussen de tanden wanneer ze die lijst bestudeerden. Ze stonden tegenover een machtige man en vrouw! Melding werd ook gemaakt van meerdere andere families waarmee de Trioteignes verbonden waren.

De lijst van participaties van de Stratten familie bleek zo lang en even machtig! Ze hadden aandelen in een belangrijk deel van de Duitse economie. Georg Stratten was een nog meer interessante persoon dan Laura en Charles de Trioteignes. Het curriculum vitae van Georg meldde meerdere universiteitsdiploma's, en een snelle loopbaan als politieofficier, dan lidmaatschap in de BND, en ten slotte een leidende functie in Europol voor de drugsbestrijding.

De twee Zuid-Amerikanen kregen en lazen het verslag in een vijf sterren hotel van Parijs, waarin ze waren blijven hangen. Ze lazen ook dat het ernaar uitzag alsof Laura Trioteignes en Georg Stratten aan het rondsuffelen waren in Namen. Ze hadden waarschijnlijk ook de adressen van Oneiro en Robchem in Robois ontdekt, en ze hadden de politie erbij gehaald.

De Zuid-Amerikanen verbleekten. Ze bleven zeer stil toen ze lazen dat het appartementsgebouw gebruikt als een basis voor testen door de Hoofd Wetenschapper van Oneiro onder geheim politietoezicht stond, zoals ook de Robchem fabriek van Robois. Dias Orosco en López Parejo voelden dat hun zaken in Europa erg onder gevaar stonden. Ze meenden nog veel sterker dan voorheen dat hun Zwitserse partners uiterst nalatig waren gebleven.

Ze belden Haller en Felsing op, om te horen dat de twee Zwitserse managers helemaal niets afwisten van het profiel van Georg Stratten. De Zuid-Amerikanen schreeuwden niet in de telefoon. Ze hingen zelfs redelijk snel op. Later bespraken ze weer wat ze konden doen. Ook nu spraken ze kalm, niet in paniek. Ze beschouwden Georg Stratten het meest directe en grootste gevaar. Het gebruik van enig geweld, verdoezeld als een ongeluk, kon zijn activiteiten vertragen, en dat dan ook van de politie in Europa. Een team van experts, van hitmannen, werd ingeroepen vanuit Bogotá.

De Zuid-Amerikanen verkozen de drugsdealers van Namen en Robois niet te alarmeren. Ze stopten niet onmiddellijk de productie in Robchem. In feite hadden ze de operatie te Robchem al afgeschreven. Hun financiële implicatie in Robchem had al vijfmaal hun investering teruggegeven in directe jaarwinsten. Hun beslissing was nu om gradueel, over een periode van nog twee maanden ten hoogste, de export van drugs vanuit Robchem te stoppen. Robchem werd daarmee gedoemd tot verdwijning. De Zuid-Amerikanen zouden een nieuwe strategie moeten ontwikkelen voor de productie van verdovende middelen in West-Europa. Dat zou niet te moeilijk zijn. Ze konden al rekenen op drie andere productiesites in Oost-Europa. De consumptie van kunstmatige drugs in West-Europa kon ook vanuit die plaatsen gedekt worden.

Hun belangrijkste pion, vonden ze, kon nog steeds de Hoofd Wetenschapper van Robchem blijven, de man genaamd Teilo Merthyn. Die man was niet op de hoogte van hun verder netwerk in Europa. Dus was hij ook geen gevaar voor hun organisatie. De Zuid-Amerikanen besloten om Merthyn uit België te verwijderen, en hem te doen verdwijnen naar Zuid-Amerika. Een korte vakantie in Brazilië of Argentinië kon hem het grootse goed doen. Merthyn was echter ook weer niet zó belangrijk, echter, want andere, zeer talentrijke en intelligente scheikundigen konden wel steeds elders gevonden worden.

Als voorzorgsmaatregel verlieten de twee Zuid-Amerikaanse zakenlui Frankrijk en Europa in allerhaast. Terwijl hun vliegtuig naar Bogotá de Atlantische Oceaan overstak, zat het team van Colombiaanse hitmannen in een ander vliegtuig dat dezelfde Atlantische Oceaan overstak van Bogotá naar Madrid in Spanje, naar Europa.

4.3. Laura en Georg

Na de ontdekking van Robchem was Georg Stratten in het Kasteel Trioteignes gebleven. Hij werd uitgenodigd om nog wat langer te blijven door Graaf Charles de Trioteignes, en dat was nu al drie weken geleden gebeurd. Hij kon niet veel langer misbruik maken van de gastvrijheid van de graaf zonder ernstige, volledige uitleg en reden. Maar hij was niet veel verder gevorderd in zijn onderzoek. De enige nieuwe informatie betrof de lijst van de eigenaars van Robchem. Charles de Trioteignes, niet Laura, leverde de details af. Ze waren niet spectaculair. Slechts twee aandeelhouders hadden geld ingebracht in Robchem. Bernard Gorelle was eigenaar van tachtig percent van de firma, en hij was zelfs eigenaar voor vijftien procent van Oneiro SA. De Graaf Buisseyre hield de rest van de aandelen. Charles de Trioteignes sprak de naam van Buisseyre uit met afkeer, en hij wierp het papier met de namen walgend naar Laura en Georg. Dat was de officiële rekening. Charles vroeg zich af waar Gorelle zoveel geld vandaan had, zo plots. Duistere leningen, duistere partners?

Waarom keerde Georg dan niet terug naar Duitsland? Hij had al overwogen op een nacht bij Robchem in te breken om bewijzen te vinden van de productie van drugs, maar hij verwierp die oplossing snel. Robchem zou beveiligd zijn met gesofistikeerde alarmsystemen en met een nachtwacht. Hij kon het risico niet lopen gevat te worden in de gebouwen van Robchem door de politie van Robois. Hij had geen officieel recht en geen mandaat dat hem toeliet in de firma in te breken. Hij kon Europol niet compromitteren. Ontsnappen langs het open terrein rond de fabriek was bijna onmogelijk. Georg wist ook dat Commissaris Bikri enige vorm van menselijk toezicht op de gebouwen georganiseerd had.

Een goede reden voor zijn wachten waren de verwachte acties van de Belgische politiemacht. Commissaris Bikri had aan Georg verteld dat zijn baas, de Divisiecommissaris Paolo Timario, een raid aan het organiseren was op het appartementsgebouw waar een groot gedeelte van de Naamse drugsdealers zich kwamen bevoorraden. Opdat een dergelijke inval kon uitgevoerd worden op het exacte ogenblik dat minstens één en hopelijk meerdere drugsdealers zich samen in de blok zouden bevinden, moest toelating bekomen worden van de Procureur des Konings voor Namen en van de Onderzoeksrechter. De onderhandelingen over het bekomen van die officiële toelatingen namen veel meer tijd in dan Georg gevreesd had. Hij begreep wel dat de politie weinig harde bewijzen kon voorleggen. Toch had Jozef Bikri beloofd aan Georg dat de inval voor binnenkort zou zijn, en zo snel als mogelijk zou uitgevoerd worden.

Georg had tijd om grondig na te denken over zijn objectieven. Hij besloot tot twee doeleinden, op zijn plichten als Europol onderzoeker.

Eerst moest hij ervoor zorgen dat de productie en de export van efedrine vanuit Pharmtelia in Zwitserland zou gestopt worden. Hij kon dat doen door een Algemene Vergadering van alle Pharmtelia aandeelhouders bijeen te roepen, en de huidige beheerders van het bedrijf te doen ontslaan. De meerderheidsaandeelhouders konden de productie van het product doen stoppen. Georg was er zeker van dat Laura hem in dit initiatief zou volgen, hoewel hij nog steeds geen bewijzen had van wat afgeleid werd van de geëxporteerde efedrine. Op de volgende zitting van de Raad van Beheer van Pharmtelia kon hij al de meeste beslissingen doordrijven, met de hulp van Laura de Trioteignes. Meer bewijzen betreffende de productie van drugs door Robchem zouden handig komen.

Zijn tweede doel was om Robchem te doen stoppen met de productie van verdovende middelen. Iedereen in het bedrijf die hielp in de productie van drugs, moest als misdadiger gearresteerd worden. De drugsproductie moest stopgezet worden. Dat was het ultieme doel van de Europol zending. Om dit doel te bereiken, werkte hij samen met de Belgische Politie en met Commissaris Jozef Bikri. Het grootste probleem hier was de zeer langzame, omslachtige gerechtelijke procedure nodig om de inval van de fabriek te bekomen. Georg wachtte wanhopig ongeduldig op die laatste actie.

Als Georg eerlijk wou zijn met zichzelf, moest hij toegeven dat hij niet zoveel gaf om de wachttijd die hij moest ondergaan in België. Dit zou zijn laatste zending zijn bij Europol. Hij had de tijd. Zelfs als hij een blaam kreeg voor zijn trage afhandeling, dan kon dit niet een loopbaan in het gevaar brengen die eigenlijk al aan haar einde gekomen was.

Zijn andere grote reden om nog in het Kasteel Trioteignes te blijven hangen, was natuurlijk Laura de Trioteignes! Hij wou meer over haar weten, meer tijd met haar doorbrengen, horen wie ze was, waar ze van hield, en wat ze haatte. Natuurlijk!

Laura had Georg al veel over zichzelf verteld, over hoe ze haar eerste jaren als kind in perfecte harmonie en geluk had doorgebracht. Ze was al vanop prille leeftijd een goede organisatrice geweest. Ze sprak met Georg over haar vrienden in Robois. Ze vertelde hoe ze de verkiezingscampagnes van Robert Jacquet tot burgemeester van de stad gestuurd had. Ze haalde haar vriendschap met Commissaris Bikri en zijn vrouw aan. Ze had rechten en economie gestudeerd aan de nabijgelegen universiteit van Louvain-la-Neuve.

Laura sprak niet over minnaars. Ze sprak niet over de mannen die haar dichte vrienden konden geweest zijn. Georg vermoedde dat ze geen onstuimige, grote liefdesaffaire beleefd had vóór hem. Hij geloofde stellig dat ze nog een maagd was. Als ze ooit verward was geweest met mannen, dan gaf hij er de voorkeur aan er niets van te horen.

Georg was wel verrast over de wijze waarop Laura zo vrijuit sprak over zichzelf. Ze was een sluwe zakenvrouw. Hij verwachtte meer dat ze iedereen die ze ontmoette zeer zou wantrouwen. Misschien was hij de eerste man met wie Laura zich werkelijk goed voelde. Was hij de eerste man die Laura haar volledig vertrouwen had geschonken? Hij voelde zich gevleid en trots. Hij bespote haar niet met haar openheid. Hij vond haar niet belachelijk om hem te vertellen over haar gevoelens als een jonge vrouw. Tegelijkertijd verklaarde ze dat ze nu de hardste zakenlui rond haar durfde en kon confronteren. Georg kon haar vertrouwen niet beschamen.

Later, vroeg Laura ook aan Georg om te praten over zijn jonge jaren. Hij vertelde haar over zijn beschermd leven in het voorouderlijk kasteel, over zijn studentenjaren en over zijn eenzaamheid. Hij had gestudeerd aan de universiteit van Heidelberg, had enkele diploma's en speciale cursussen meegenomen. Onlangs had zijn vader hem gevraagd te helpen in de groeiende zaken van de Stratten. De handel en de economie in Duitsland waren geweldig aan het uitbreiden. De familiezaak was fel gegroeid in de laatste twintig jaar. Laura merkte op dat ze dezelfde loopbaan gevolgd had.

Laura had eerst niet echt in het oog dat er een gat van vele jaren zat in wat Georg haar vertelde. Laura meende dat Georg die jaren in nietsdoen had doorgebracht, in reizen over de

continenten heen. Hij had haar verteld over de vele plaatsen die hij bezocht had in Europa en daarbuiten. Hij kende bijna alle steden van Duitsland. Misschien was Georg slechts een dandy geweest, een rijke jongen die in een wereld van luxe en plezier leefde om zijn jonge jaren te vieren. Georg zei haar niet dat hij de jaren zeer hard had gewerkt in de politiemachten van zijn land en van Europa.

Georg maakte zich zorgen over zijn werk. Hij vertelde haar niets over die jaren. Hij vreesde dat ze hem een idioot zou menen, een man die onbekwaam was veel meer te zijn dan iemand met spieren en geen brein, van minder verstand dan de mannen die ze ontmoet had in haar kringen van de hoogste financiën. Laura praatte als gelijke met de Algemene Beheerders en met de Voorzitters van de Beheerraden van de grootste banken en van andere financiële instituten van de wereld. Ze had deelgenomen aan G20 vergaderingen, aan de discussies en aan de conferenties in Davos in Zwitserland. Ze kende de duurste luxehotels over de continenten heen. Ze droeg de beste jurken en pakken gemaakt door gekende modehuizen van Parijs en Milaan, zij het niet steeds met de natuurlijke elegantie van de mooiste vrouwelijke modellen. Ze was gewend aan het leven van de rijksten van de aarde. Ze leek bescheiden in haar dagelijks leven in het Kasteel Trioteignes. Ze was ook niet arrogant in de kleine winkels en restaurants van Namen. Ze lachte als een kind wanneer Georg haar kuste. En toch! In welk van die twee levens voelde ze zich echt thuis? Het tweede leven van luxe was niet wat hij gewend was als boerenridder van Duitsland, met een titel van graaf, trouwens, die hij praktisch nooit gebruikte! Georg aarzelde enige dagen en broedde angstig over die vraag.

Georg Stratten was nu wel zeker van de sterkte van zijn gevoelens. Hij wou trouwen met Laura. Hij zag zich niet met een andere vrouw aan zijn zijde. Hij verlangde ernaar met haar te leven. Hij bleef zich echter zorgen maken over hoe ze zou reageren wanneer hij opbiechtte dat hij slechts een politiemans was geweest, en geen zakenmagnaat zoals zij. Hoe zou Charles de Trioteignes, algemeen gekend voor zijn vaderlandsliefde, reageren tegenover een Duitse schoonzoon? Georg maakte zich dezelfde zorgen over hoe zijn eigen familie zou reageren wanneer ze hem zouden zien wandelen met zijn arm rond het middel van een Franssprekende vrouw van een andere cultuur. Laura sprak een andere taal, en was van een heel andere stijl dan zijn gesofistikeerde, maar burgerlijke moeder.

Na die weken van nadenken over de twijfels en over de sterkte van zijn gevoelens voor Laura, besloot hij al die zorgen simpelweg overboord te gooien en tot beslissingen en resoluties te komen. Hij wou Laura de Trioteignes trouwen. Hij wou dat doen, kome wat mocht. Maar hij moest haar eerst zeggen wie en wat hij werkelijk was, en hoeveel hij voor haar voelde. Toch, en hoewel hij gekend was in zijn politiekringen om steeds naar snelle vooruitgang in de projecten aan te dringen, en op beslissingen in plaats van op dralen, bleef hij nu aarzelen. Hij noemde zichzelf een Hamlet en vervloekte zich ervoor.

Laura de Trioteignes was zich niet echt bewust van het feit dat Georg haar niet alles van zijn leven had verteld. Ze meende dat de rest niet belangrijk was geweest. Er waren onderwerpen die ze niet durfde aan te snijden, en ook waar ze niet echt antwoorde op wou. Had hij gereisd alleen, of met andere vrouwen? Had hij met vrouwen samengeleefd? Was hij voordien al verloofd geweest? Was hij in zijn wildste jaren een playboy geweest? Wat hij haar vertelde en wat hij haar antwoordde op andere vragen, bevielen haar. Ze was ervan

overtuigd dat hij een man was die alle onrechtvaardigheden haatte. Hij was iemand met sterke gevoelens van empathie met de zwaksten en de armen, al vond ze dat soms naïef. Hij toonde zich vreemd enthousiast over de schoonheid en de goedheid van het innerlijke van de mensen. Hij haatte intriges, negatieve handelingen, en mensen die verkeerde dingen deden, van welke aard dan ook. Laura vond Georg zo eerlijk en rechtuit als haar vader, en van het romantisch, idealistisch type. Georg had haar gezegd hoe schuldig hij zich nog vond voor wat Nazi-Duitsland de wereld aangedaan had in de laatste grote oorlog. Hij praatte zeer ernstig met haar over kunst en schoonheid. Georg sprak ook veel meer over zijn vak van ingenieur, over technologie, en toonde een grote interesse in de laatste vooruitgangen van alle domeinen van de wetenschappen. Hij had sterke, progressieve meningen over management. Georg bewees zijn goede noties van financiën, van de werking en de evolutie van de geldbeurzen, en van de internationale bewegingen van fondsen. Hij was geïnteresseerd in de Duitse, Russische en Europese politiek. Georg daagde nooit haar vader uit in die onderwerpen, en kibbelde niet met hem. Hij deed dat waarschijnlijk uit respect en uit beleefdheid, zoals alle gentlemen van de wereld dat zouden gedaan hebben. Georg bleek ook veel over de wetten en over de toepassing ervan te kennen. Hij was belezen. Hij bleef vriendelijk en warm met kinderen, en was steeds zeer hoofs, beleefd en lief met haar in restaurants en winkels. Georg leek zeer te bewonderen wat zij verwezenlijkt had. Hij zei dat ook, maar wou weinig kwijt over wat hij zelf gerealiseerd had. Kortom, Georg handelde met de manieren en de houding van een negentiende eeuwse, romantische Duitse aristocraat, gecombineerd met het eenvoudig zelfvertrouwen van moderne, jonge gratie. Hij kon grappig uit de hoek komen met schampere opmerkingen, was echter zelden sarcastisch in antwoorden, en nooit cynisch. Georg was zeer knap van uiterlijk, natuurlijk, een echte lady-killer, charmant, zeer mannelijk, maar geen Latijnse macho. Laura meende hem een beetje te bescheiden betreffende zichzelf. Laura meende dat Georg een prachtige, warmhartige, hoewel strikte vader zou worden. Alleen al de gedachte aan kindjes samen hebben, bracht haar aan het blozen. Ze bleef vol bewondering voor Georg, zelfs al had hij nog niet veel in zijn leven bewerkstelligd tot nog toe. Daarom antwoordde zij ook op zijn vragen met warmte en respect. Ze zag wel hoe hij snakte naar haar sympathie.

Laura dacht van zichzelf dat ze niet speciaal mooi was, en zeker niet zo briljant van schoonheid als de grote, blonde Duitse vrouwen die ze ontmoet had. Waarom ging Georg op schok met haar? Ze hoopte dat het lot hen samen had gebracht omdat ze samen hoorden. Was het lot aan haar zijde? Hield hij werkelijk van haar? Was ze slechts een leuk tijdverdrijfje? Laura was heel zeker geen verblindende schoonheid. Waarom dan zou iemand zoals Georg hand-in-hand met haar wandelen en haar hartstochtelijk kussen? Laura weigerde die twijfels en onzekerheden haar geest te versomberen. Ze wou deze liefde en dit respect aanvaarden zolang ze duurden, en deze gevoelens ook, die ze waarlijk meende te herkennen in zijn ogen. Met de tijd zou ze hem natuurlijk vragen hoe hij van haar hield, en waarom hij haar zo dikwijls bleef opzoeken. Op dit ogenblik besloot ze te grijpen wat ze kon. Dat hield ook in naar bed te gaan met Georg. Toch waren ze geen minnaars in het Kasteel Trioteignes. Georg was de gentleman gebleven in het seksueel aspect. Hij had haar niet misbruikt. Soms verlangde ze dat hij wel deed.

Georg kon niet voor eeuwig op Trioteignes blijven. Laura kende hem nu al sinds drie weken. Ze voelde hem ongeduldig worden. Ongeduldig waarom? Om het probleem rond Pharmtelia

en Robchem op te lossen, of ongeduldig om naar Duitsland weer te keren? Laura besloot één dezer dagen heel ernstig met Georg daarover te praten. Ze wilden zich echter beiden nog geen zorgen maken over de toekomst. Ze namen gretig wat ze vandaag konden krijgen.

Laura en Georg schreven samen een brief, gericht aan het Pharmtelia management, waarin ze een Algemene Vergadering van de aandeelhouders aanvroegen, en dat op het vroegst mogelijk tijdstip. Als meerderheidsaandeelhouders hadden ze het recht dergelijke samenkomst aan te vragen. Ze wensten als punten op de agenda van de besprekingen de status van de Raad van Beheer van het bedrijf, en de status van de *Chief Executive Officer*. Hun bedoeling was duidelijk. Laura de Trioteignes en Georg Stratten wilden een verandering inluiden van het hoger beheer en van de Raad. Laura was al begonnen discreet naar alternatieve namen te zoeken voor die functies, met de hulp van haar vader en van de vader van Georg. Ze had reeds met meerdere personen, mannen en vrouwen, over de telefoon gesproken en elektronische berichten uitgewisseld. Ze had zo een lijst van personen samengesteld, van mannen en vrouwen die zich bereid verklaard hadden de hoogste functies van beheer op te nemen in Pharmtelia. Laura wou een nieuwe Raad van Beheer en een nieuwe Gedelegeerde Bestuurder voorstellen aan de Algemene Vergadering. Zij en Georg samen konden de nieuwe namen opdringen. Georg en Laura waren akkoord om de verandering meedogenloos door te duwen, zelfs als hoge ontslagpremies door Pharmtelia moesten betaald worden.

Laura voelde zich zeker van haar gevoelens voor Georg. Ze zou hem morgen al getrouwd hebben in de kleine kerk van Trioteignes en hem vóór de Burgemeester Robert Jacquet geslept hebben om het burgerlijk huwelijk te voltrekken. Laura was verliefd, en ze aanbad Georg. Ze wenste een thuis, een echtgenoot, kinderen, en de aanwezigheid van een lieve vriend aan haar zijde. De eenzaamheid had lang genoeg gevreten aan haar hart. Ze wou ontsnappen aan de leegte van een nutteloos leven, in ruimte en in tijd. De enige zorgen van Laura betroffen haar rol als echtgenote. Zou ze haar werk als zakenvrouw moeten opgeven? Was dit nog steeds geëist voor vrouwen in de klasse van Georg? Zou haar vader het beheer van zijn deelnames in bedrijven dan overdragen aan haar broeder Diego? Zou ze herleid worden tot huisvrouw, zoals haar moeder? Laura wou niet haar vrijheid van handelen en van wil laten varen.

Ze meende wel dat Diego klaar was voor het werk dat zij deed. Hij was verstandig. Diego had afgerekend met zijn verleden, het geabsorbeerd, en zich verzoend met zijn vroeger leven. Hij had dat vooral gedaan met zijn vroegere relatie met een vrouw van Robois, tot zijn periode als landbouwer en echtgenoot van Deniz. Misschien dacht haar vader niet zo lovend over zijn zoon als over zijn dochter. Laura zou Diego moeten steunen en verdedigen.

Laura wou Georg niet naar Duitsland laten terugkeren zonder een belofte. Ze had haar enterhaken in hem geworpen, en ze wou hem niet laten vertrekken zonder een sterk gevecht. Ze wou een officiële verloving en een ring vóór hij Trioteignes verliet! En een datum en een tijdspanne met een einddatum voor de organisatie van een huwelijksplechtigheid, en een feest dat moest plaatsvinden te Trioteignes of in Duitsland. De ultieme einddatum had ze al voor zichzelf bepaald op drie maanden vanaf vandaag. Ze zou weigeren nog langer te wachten! Ze waren beiden jong, vastberaden, volwassen, en verstandig. Ze wisten wat ze aan het doen

waren. Ze erkenden de risico's. Ze moesten een succes maken van hun huwelijk, ook op langere termijn.

Wat als Georg aarzelde? Dan, zei Laura tot zichzelf, zou ze aan hem moeten verzaken. Ze haatte het gebrek van beslissingname in iedereen. Ze lag op haar knieën vóór Georg, maar als ze niet zeker kon zijn van zijn gevoelens, dan konden ze beter uiteengaan en beginnen vergetelheid te zoeken. Haar hart brak aan stukken wanneer ze over die eventualiteit nadacht. De messen van de twijfels en van een mogelijke, vroege scheiding, staken haar scherp, en ze bleven snijden.

Hoofdstuk 5. De ontknoping

5.1. Véronique Dupas

Op dat ogenblik was Véronique Dupas al sinds enkele weken het welwillend onderwerp geweest van de experimenten met magnetische golven door haar hoofd, de testen van de droommeester. Ze had de tel verloren van het aantal malen dat ze de zware plasticen helm op haar hoofd had gezet, en één van de vele programma's van Phantasus in gang had gezet. Ze wist niet meer exact welke de tijd van het jaar was. Ze wist dat de zomer stierf, want de bladeren van de bomen langs de Maas werden van een dieper, donkerder groen. Ze zette nog haar televisieapparaat aan, maar dan slechts laat in de avonden, wanneer de films en de shows uitgezonden werden. Ze bekeek die programma's meer uit verveling dan uit interesse. Wat er op het scherm gebeurde, raakte haar niet meer. Ze nam de beelden wel in haar hoofd, maar volgde de scenario's niet. Ze werd er zich vaag van bewust dat de programma's van de helm een steeds sterkere invloed hadden op haar geest en op haar gemoed. Toch kon ze zich nog tot zuiver redeneren dwingen, om te realiseren dat de effecten krachtiger werden. De signalen van Phantasus werden sterker en meer gericht. De invloed van de helm bleef na veelvuldig gebruik naderhand, na het gebruik ervan, langer en langer duren. Haar indruk van een geleidelijke verdoving van haar geest versterkte. Véronique meende het als waarschijnlijk dat de droommeester zijn effecten aan het opdrijven was, om de grenzen van zijn uitvinding af te tasten, en om de impact van zijn magnetische golven op haar brein tot in het uiterste te verlengen.

De hoofdpijnen van Véronique werden intenser, en ze duurden langer. De beelden die ze met gesloten ogen zag wanneer ze de helm op het hoofd plaatste, werden allengs meer hallucinatorisch en fantastisch van aard. Ze transformeerden zich ook tot verschrikkelijke, bloedige en erg afschrikwekkende, gewelddadige ervaringen. Véronique had nooit van *horrorfilms* gehouden. Ze begon nu afkeer te krijgen van de laatste experimenten. De beelden leken op vreesaanjagende, lelijke nachtmerries, en die dromen doken weer op aan haar in het midden van de nacht. Dat was één van de redenen waarom ze haar televisie zo erg laat aanzette. Ze bleef dan wakker tot ver in de nacht, tot ze zeker kon zijn dat ze zo erg vermoeid was, dat ze zeer vast zou slapen voor minstens een hele tijd. De nachtmerries verschenen weer, vroeg in de morgen. Ze vertoefde dan in een toestand van half wakker en half slaap, op een ogenblik waarop ze enige greep had op de beelden om hen tot zachtere verhalen om te zetten. De controle die ze nog kon uitoefenen op haar nachtmerries hielp haar in die ogenblikken.

Ten slotte slaagde Véronique er niet meer in haar geest stil te houden. Ze voelde alsof honderd personen haar tegelijkertijd verhalen opdrongen. De verhalen die haar brein opriepen konden massief samen, zelfs in vol daglicht verschijnen, om haar te teisteren. Ze probeerde de herinneringen aan de taferelen te verwerpen, maar ze slaagde daar minder en minder in. De geestesrust die de ecstasy pillen haar verleend hadden leken hun effect niet meer te kunnen bereiken na het langdurig gebruik van de helm. De laatste weken werden aldus een marteling voor haar geest. Véronique vocht tegen de taferelen, ze bevocht ze in haar hoofd. Ze streefde naar de overhand op de afgrijpselijke beelden, tegenover de mooiere herinneringen

van vroeger. Ze ervaarde dan aanvallen van paniekerigheid, van diepe droefheid en depressie. Gedachten van zelfmoord en dood doken op. Die beelden kwamen krachtig, en ze duurden.

Tijdens zeldzame ogenblikken waarop ze haar gedachten nog kon controleren, begon Véronique zich af te vragen wat Phantasus en Phil met haar aan het doen waren. Phil leek haar te vermijden de laatste twee weken. Hij kwam 's avonds bijna niet meer naar haar appartement. Hij zocht geen seks meer met haar. Dat kon Véronique weinig schelen. Ze verwelkomde zelfs de veronachtzaming van Phil! Ze had nooit werkelijk van hem gehouden, hoewel ze zich nog dankbaar voelde aan Phil om haar dit appartement te hebben verleend. Ze was slechts verbaasd nu meer dikwijls in haar eentje gelaten te worden, in haar kamers. Alleen Phantasus kwam nog regelmatig vragen hoe ze zich voelde. Phil plaatste geen andere meisjes of andere jongemannen bij haar. Misschien was ze de enige op wie Phantasus experimenteerde met zijn verdomde helm.

De helm was ook al geen echte helm meer. Véronique moest andere modellen uittesten. Eén bestond slechts uit een dunne, witte, plastieken film, waarin de koperen klossen en de elektronische circuits ingesmolten waren. Dit model was veel meer comfortabel dan de zware helm van de vorige testen. Een ander model zag eruit als een grote koptelefoon. Het was slechts een brede band plastic, die haar hoofd slechts gedeeltelijk bedekte en het grootste deel van haar haren vrijliet. Die modellen waren al veel lichter dan de eerste helm. De effecten die ze opwekten waren gelijkaardig, en Véronique had de indruk dat de signalen verder sterker werden.

Véronique vond het dan moeilijk om nog de bewegingen van haar ogen zelf te beheren. De bewegingen werden oncontroleerbaar. Ze viel dikwijls in een verdoofde, versuffende slaap. Ze bleef langer en langer als verlamd zitten als een zombie op haar sofa. Ze zat daar dan voor uren, staarde slechts strak vóór zich uit, probeerde niet te denken, en was bezig de chaos in haar geest binnen perken te houden.

Een krachtige, andere stem bleef nog steeds aanwezig in haar hoofd. Die stem waarschuwde haar. Ze was zichzelf aan het verliezen. Haar wil om te ontsnappen uit het appartement en om zich over te geven aan de autoriteiten van de buitenwereld, aan de sociale assistenten en aan de politieagenten, zolang ze maar niet naar haar familie moest terugkeren, verdween en vervaagde. Ze vreesde de vernietiging van haar eigen wil, van haar ziel, van de gedachten die haar nog Véronique Dupas maakten. Hoe kon ze deze beproeving doen stoppen? Hoe lang tot haar geest volledig versuft zou worden? Hoe lang tot ze de ganse dag niet meer bewust was van wie en wat ze was, en slechts in de sofa bleef zitten? Ze was nu reeds onbekwaam geworden haar ervaringen nog correct neer te schrijven in alle details, onmogelijk nog langer de effecten van de helm in woorden uit te drukken. Véronique vertelde bijna automatisch aan Phantasus wat ze gezien en gevoeld had tijdens de programma's van de helm. De bezoeken van Phantasus werden ook korter.

Voor de laatste experimenten, was Véronique niet meer in staat geweest zelf de knop om te draaien die het begin van het dagelijks experiment inluidde. Phantasus plaatste nu de helm op haar hoofd, niet zij meer. Hij zei haar die op te houden, en dan zou een programma van golven van start gaan om de zoveel minuten of uren. De helm besliste wanneer haar nieuwe, sterke hallucinaties te brengen, aan welk ritme. Véronique was zich nog vaag bewust van haar apathie, doch slechts alsof dit aan het gebeuren was aan iemand anders dan zij.

De laatste drie dagen had Véronique niet meer gegeten. Ze had slechts de energie gevonden om wat water te drinken, laat in de avond. Ze voelde zich niet bekwaam op zoek te gaan naar voedsel. Ze had haar klederen in geen dagen nog gewisseld. Ze sliep in dezelfde blouse en jeans, boven de lakens van haar bed. Ze bewoog zich uiterst langzaam van de ene kamer naar de andere. Ze was sinds veel dagen niet meer uit haar appartement geweest.

Toen kwam Véronique terecht in de ergst mogelijke nachtmerrie. Ze wou nog steeds aan haar huidig nieuw leven ontsnappen, weg uit het leven dat ze geleid had sinds ze in Namen was aangekomen. Ze vreesde nu zeer erg nooit nog te kunnen slagen in de ontsnapping, weg uit de ellende waar ze zichzelf had ingestort. Die nachtmerrie werd overweldigend, tot een achtergrondgeruis dat steeds aanwezig bleef en vocht om te overheersen. Het was een weerkerende obsessie, wanneer ook maar net of even de helm stopte met signalen naar haar hoofd te sturen. Haar ergste paniek werd gegenereerd door het droevige gevoel dat de helm de laatste resten van haar eigen zelf, haar ziel die haar Véronique Dupas maakte, aan het vernietigen was. Haar ziel schreeuwde zijn paniek uit in haar hoofd!

Véronique realiseerde zich dan helder dat wanneer dit zou gebeuren, ze zou ophouden te bestaan. De entiteit genaamd Véronique Dupas zou niet meer leven! Ze zou dood zijn, gedood als een levend, denkend menselijk wezen, vermoord door Phil en door Phantasus. Haar geest zou gedood zijn. Ze zou slechts als een lege schelp blijven bestaan. Hadden Phil en Phantasus al niet fysisch andere jonge mensen vóór haar gedood met hun scheikundige experimenten? Hoeveel personen waren gestorven aan overdosissen? Van hoeveel mensen waren de breinen vernietigd? Kon de helm ook niet leiden tot overdosissen van hallucinaties? Was Phantasus die grens niet aan het onderzoeken met haar? Zou ze sterven tijdens haar meest fantastische dromen?

Op een dag, wanneer de helm actief werd en haar zijn magnetische golven door haar hoofd zond, zachtjes zoemend, trok Véronique onstuimig de helm van haar hoofd. Dit had haar een buitengewone energie gekost, maar ze was bekwaam geweest haar laatste geesteskrachten te verzamelen. Ze wierp het toestel in een hoek van de kamer. Ze haatte het nu, haatte wat het haar leek aan te doen. Ze nam het niet weer op.

Véronique wist instinctief nog dat Phil zo vroeg in de dag niet aanwezig was in het appartementsgebouw. Phantasus zou slechts enkele uren later aankomen om haar te ondervragen over hoe ze zich voelde. Ze was zeer vuil. Ze had niet meer voor haar lichaam gezorgd sinds meerdere dagen. Ze stond op van de sofa. Haar ledematen wogen tonnen. Ze duizelde. De eerste, krachtige effecten van de helm hadden haar ertoe gebracht haar ogen te sluiten. Het licht van de kamer verblindde haar even. Ze trok haar lichaam vooruit met haar armen. Ze dwong zich recht. Ze bewoog haar voeten. Ze kroop voorwaarts, haar armen en handen steunend op de kasten van de woonkamer. Ze nam eerst de doos uit de lade, de doos waarin ze al haar geld had geplaatst. Ze bereikte de deur van de kamer, na wat haar een eeuwigheid leek. Ze ging door de deuropening naar de kleine ingangshal, en dan naar de voordeur. Die deur was niet gesloten. Ze opende ze, en keek in de gang. Ze ging verder, trok de deur achter zich toe.

Véronique stond in de gang, haar gelddoos aan haar borst geklemd. Ze had nog het besef de sleutel van het appartement uit haar zak te halen. Ze sloot de deur, maar liet de sleutel vallen.

Toen ze zich bukte, bewoog de gang rond haar. Ze verloor het evenwicht, duizelde achterwaarts, dan weer voorwaarts. Ze verloor het bewustzijn. Ze gleed neer op de vloer.

Véronique realiseerde zich niet dat iemand niet ver van haar in de gang stond. De man keek naar haar in ijskoude verbazing, dan in ontzetting. Hij was oud, en woonde een paar appartementen verder dan zij, op dezelfde verdieping. Hij zag Véronique wankelen alsof ze onwel werd. Hij zag haar uitslaan met haar armen, en daarna neervallen. Een doos viel eveneens, opende zich, en bankbiljetten verspreidden zich over de vloer.

De oude man liep naar haar toe, hield haar hoofd in zijn handen, maar kon er haar niet toe brengen haar ogen te openen. Hij schreeuwde dan. Hij zag hoe bleek Véronique er uitzag, hoe mager ze was vergeleken bij hoe haar eerder kende, en ze rook zeer slecht.

De man liep naar zijn eigen appartement, opende de deur met een sleutel, en riep hard naar zijn vrouw. Ze kwam dadelijk naar hem toe lopen. Ze realiseerde zich dat iets heel ergs was voorgevallen. Ze dacht dat aar echtgenoot een hartaanval had gekregen, maar hij riep haar verder de gang in, naar het gevallen meisje.

De man was de rechter die Véronique geholpen had met zijn vuilniszakken. De man duwde tegen de deur van de kamers van Véronique, maar hij vond de deur gesloten. Hij had ook niet gezien dat de sleutel uit haar handen was gegleden en een meter verder in de gang lag. De sleutel was onder de plint van de muur gegleden. De man plaatste zijn voeten op de bankbriefjes, en negeerde hen.

De man en zijn echtgenote droegen en trokken Véronique naar hun eigen appartement. Ze plaatsten haar op hun sofa in de woonkamer, en probeerden haar weer tot het bewustzijn te brengen. De man en de vrouw bezaten wel enige noties van eerste hulp, maar ze wisten niet meer wat meer te doen. Ze bemerkten dat het meisje nog in leven was. Ze bleef apathisch, en ze bleef het bewustzijn verliezen. Haar hart sloeg nog, soms zwakjes en dan weer snel. Ze ademde eveneens onregelmatig. Het meisje bleef in haar catatonische toestand.

De vrouw belde een dienst van ziekenwagens op. Ze riep in de telefoon om snel te hulp te komen. Ze legde uit wie haar echtgenoot was. De oude man keerde weer naar de gang, nam de doos en het geld op. Niemand kon daarna nog bemerken dat er iets ongewoons in de gang was voorgevallen.

Tien minuten later kwam een ziekenwagen aan in het gebouw. De grote, witte wagen met het rode kruis vond een plaats vóór het appartementsgebouw. De politiemannen die het appartementsgebouw onder toezicht hielden, vroegen zich af wat er aan het gebeuren was. Ze keken naar elkaar, maar wisten niet goed wat te doen. De chauffeur van de ziekenwagen, een mannelijke verpleger, en een verzorger liepen de blok in. Ze liepen met een draagberrie naar het appartement van de rechter. Daar probeerden zij ook Véronique bij haar zinnen te brengen, maar ze slaagden er niet in. Het meisje was met drugs verdoofd, meende de verpleger. Het was niet de eerste maal dat hij een toestand van overdosis met drugs meemaakte. Hij was er niet zeker van of het meisje uit die toestand nog zou ontwaken! Hij aarzelde echter om de gebruikelijke geneesmiddelen in te spuiten, want op het meisje waren geen drugs gevonden, en hij was er helemaal niet zeker van of hij het correcte product zou gebruiken. Zijn beslissing bleek naderhand de juiste geweest te zijn. Het meisje was niet onder de invloed van chemische drugs.

De verplegers plaatsten het meisje op een draagberrie, en brachten haar naar de ambulantiwagen. De rechter en zijn vrouw stonden erop hen te vergezellen naar het hospitaal. Ze bleven aan de zijde van de jonge vrouw, en hielden de hele tijd haar hoofd in hun handen. De ziekenwagen reed weg aan hoge snelheid en zwaaiende blauwe lichten. Het hospitaal lag niet ver weg.

Toen de verplegers de draagberrie binnenrolden in de urgentiedienst van het hospitaal, vroeg een verpleegster de naam van het meisje. De rechter was de voornaam van Véronique al vergeten. Hij meende dat nu discussiëren over details zoals namen het proces van de opname van de jonge vrouw zou vertragen. Het meisje had geen portefeuille op zich, en geen identiteitskaart om te bewijzen wie ze was. De rechter gaf aan de verpleegster de naam van Claire Lacroix. Lacroix was zijn naam, en Claire de voornaam van zijn moeder. De echtgenote van de rechter knikte. Rechtzetting zou later wel volgen. Andere verpleegsters haastten zich met de draagberrie naar een hogere verdieping.

5.2. Het ongeval

Laura de Trioteignes reed met Georg naar de boerderij van haar moeder, naar de hoeve nu van haar broeder Diego en haar schoonzuster Deniz. Diego en Deniz hadden Laura en Georg uitgenodigd om op de middag te komen lunchen. Het zou een eenvoudige malatijd worden, meer gewijd aan gesprekken en kennismaking dan aan gastronomie. Laura en Georg reden tegen de middag over de kleinere wegen van Trioteignes. Laura vermeed de snellere route over de Nationale Weg. Ze vond steeds het landschap in en rond Trioteignes prachtig. Het weer was mooi gebleven, zonnig en warm die morgen. Laura reed op haar gemak, om Georg te tonen hoe mooi Robois in de late zomer kon zijn. Ze reed met al het zelfvertrouwen van iemand die deze wegen haar heel leven al had gekend, en die tevens een uitstekende chauffeur was. Ze kon haar grote BMW met één vinger sturen.

Laura en Georg volgden de vele bochten van de landelijke wegen. Ze bleven zwijgzaam tijdens de korte rit. Ze waren op een punt in hun relatie gekomen, waarop het enige, nog niet geuite nu in het open moest gebracht worden. Beslissingen moesten genomen worden, en solide beloften gemaakt.

Georg had nog steeds niet zijn liefde op formele wijze verklaard. Dat kwam niet echt als een verrassing voor Laura. Ze hadden elkaar nog slechts recent ontmoet. Ze kenden elkaar nog maar sinds enkele weken. Toch voelde Laura zich ietwat ontgoocheld. Ze waren beiden volwassen en besluitgrage personen. Ze wisten wat te zeggen en hoe te handelen in elke omstandigheid. Laura verdacht Georg ervan nu niet nog veel langer te Trioteignes te willen blijven. Hij zou binnenkort vertrekken en terugkeren naar Duitsland. Was het ogenblik van vertrek de gelegenheid voor Georg om iets vrij te geven van zijn ware gevoelens, of zou hij vertrekken met een kus en een vage belofte van weerzien, van een terugkeer, die leeg en onvervuld kon blijven? Had hij beloftes gegeven aan iemand anders?

Laura schudde haar hoofd en haar blonde krullen. Georg had toch de laatste dagen getoond dat hij van haar hield! Sommige woorden moesten nu snel en definitief komen. Veel tijd hadden ze niet meer.

Laura begon dan kleine verhalen op te rakelen aan Georg over haar kindsheid. Ze sprak over taferelen van mensen en van gebeurtenissen die in haar hoofd spontaan opdoken terwijl ze reed. Ze reden voorbij boerderijen, bossen, en meren, die herinneringen opriepen. Georg glimlachte bij haar meer prettige vertelsels. Ze kende de mensen die hier woonden in elk huis, in elke boerderij van Robois, en ze was hier, in haar domein, overal al vele malen geweest.

Laura reed uiteindelijk de koer in van de boerderij van Diego. Deniz verscheen in de deuropening naar het woonhuis, met een brede glimlach op de lippen. Ze had steeds al van Laura gehouden, en ze was benieuwd over hoe de Duitse aristocraat zich zou gedragen in de intieme kring van naaste familie. Deniz was steeds zeer elegant gekleed, zo mooi als de prachtigste vrouwen ter wereld.

Georg stapte uit de wagen. Waar had Diego deze oosterse schoonheid ontmoet? Deniz mengde het exotische van het Midden-Oosten met Parijse elegantie!

Deniz trok hem de woonkamer in. Ze begon met een verontschuldiging. Ze was geen uitstekende kok, gaf ze toe. Ze had dus gevraagd aan een chef van Robois om enige schotels

van Franse keuken te brengen, en ze had een vrouw ingehuurd om de schotels voor hen warm te houden. Deniz zelf zou bedienen, zodat de gesprekken vertrouwelijk konden blijven. Diego opende al een fles Champagne en Deniz bracht warme zakouskis op als smaakopeners. Diego sprak ook even over de volgende wijnen, die alle Belgisch en Waals zouden zijn, lokale wijnen.

De twee koppels begonnen een levendig gesprek, waarin ze elke paar minuten van onderwerp veranderden. Georg reageerde en praatte zoveel als Diego. Laura hield echter een gereserveerde stilte aan, wat Deniz enigszins verbaasde. Dit was niet de Laura die ze zo goed kende! De levendige Laura was dikwijls het centrum van alle aandacht op feestjes, recepties en familievergaderingen. Ze had sterke meningen over alles en nog wat. Ze hield nooit haar opinies en commentaar achter de hand, zoals nu. Laura vormde het intellectuele centrum in hun kringen, en ze was de intellectuele vrouw die meer gewijd was aan ideeën en meningen dan aan personen. Waarom bleef ze nu zo koel en afstandelijk in het gesprek, wanneer ze alles zo goed kende? Laura vroeg zelfs niet waar de kinderen van Diego en Deniz bleven, hoewel ze sterke bindingen met hen gevormd had. De kinderen waren vroeg op de dag al naar het Kasteel Trioteignes gebracht, voor een lange wandeling en picknick met hun grootouders in de bossen van het domein.

Na een tijdje van praten over koeien en kalveren, opteerde Deniz voor een frontale aanval. Ze wou alle kaarten open op de tafel weten te liggen. Diego had daar al voor gevreesd! De bellen in de schuimwijn konden haar ertoe gebracht hebben te durven spreken over wat verborgen lag tussen hen, en wat tot nog toe niet geopenbaard werd. In feite was het Georg zelf die een mooie gelegenheid op een schotel aanbood aan Deniz om het onderwerp aan te snijden. Georg vroeg van welk land de familie van Deniz herkomstig was, en hoe ze haar echtgenoot ontmoet had.

‘Om je de waarheid te geven,’ antwoordde Deniz, ‘was Diego in het leger toen ik hem voor het eerst zag. Ik vermoed dat hij wanhopig aan het proberen was niet de zoon van zijn vader te zijn, en niet zijn mamma’s kindje. Hij was officier in het Belgisch Leger, en in de Belgische geheime diensten. We roepen niet luid over de weiden en velden uit wat we deden vóór we trouwden. Ik was een Turkse agente van de geheime diensten. Ik was naar België op zending gezonden. Ik ben half Turks en half Frans.’

Deniz lachte verder, ‘ik ben een zeer gevaarlijke vrouw met een geweer of een ander wapen! We ontmoetten elkaar omdat we samenwerkten in een operatie in België gericht tegen het Islamitisch terrorisme. Het was een geconcentreerde Belgische, Turkse en Israëlische operatie. Na de zending bleven de zaken tussen ons twee on gezegd, dus keerde ik terug naar Istanbul en Ankara. Diego kwam me achterna. Hij verklaarde zich, en bracht me naar België. Ik wou niets liever dan terugkeren naar West-Europa. Turkije had gedaan met mij, en ik met Turkije. Ik keerde nooit naar Anatolië terug, en ik ben zeer gelukkig die beslissing genomen te hebben. We trouwden direct na mijn terugkeer.’

Toen hij hoorde van de vroegere beroepen van Diego en Deniz, werd Georg zeer rood in zijn gezicht, maar hij leek ook vreemd opgelucht. Diego wierp smekende blikken naar Deniz om haar te vragen niet verder op dat pad te lopen, maar Deniz had bloed geroken. Ze trok de pin uit haar granaat en plaatste ze op de tafel.

Ze ging verder door op een onschuldige toon te vragen, ‘en jij, Georg, moet ook een geheime agent zijn! We kunnen dat weten! Je lijkt op mij en Diego, je gaat zoals wij, je spreekt zoals wij. Wat exact ben je? Ik zou zeggen dat je Duitse BND bent. Heb ik gelijk?’

Laura keek plots op. Haar hoofd schoot zeer recht, en ze zocht met open mond de ogen van Georg. Wat was dit?

Georg dronk nog even verder van zijn Champagne om de slagen van zijn hart in toom te houden vóór hij antwoordde.

‘Ik had het jullie vroeger al moeten verklaren, en ik wou het jullie ook wel vroeger of later zeggen,’ begon hij met een verontschuldiging. ‘Ik kon alleen het juist ogenblik nog niet vinden. Ik had het jullie al eerder moeten vertellen. Ja, ik was vooreerst een politieofficier van de Duitse Politie, en daarna inderdaad een lid van de BND. De BND, Laura, de *Bundesnachrichtendienst*, is de intelligentietak van de Duitse politie, en nog zoveel meer. Ik werkte als *undercover* agent in de afdeling van de BND die drugs bestrijdt. Later nam ik een job aan bij Europol. De BND vaardigde me eigenlijk af naar Europol voor Duitsland. Ik ben thans nog op zending van Europol.’

Georg legde in enkele korte zinnen uit hoe hij onlangs zijn ontslag had willen nemen bij Europol om zijn vader te helpen in hun familie zaken. Hij had echter nog een zelf ingeleide Europol zending aanvaard, omdat die samenviel met een probleem dat zijn vader ontdekt had bij Pharmtelia. Georg had dieper gezocht. Zijn zending was de efedrine trafiek na te gaan over Europese wegen naar Antwerpen, en mogelijk ook naar Belgische centra van drugsproductie. Hij onderzocht dus de Belgische connecties in de drugshandel, gebaseerd op Zwitserse basischemicaliën. Hij meldde dat de enige persoon die verder nog op de hoogte was van zijn zending in Robois de Commissaris Jozef Bikri was, van de politie van de stad. Een mogelijke uitzondering hierop was Graaf Charles de Trioteignes, indien de vader van Georg Charles verwittigd had en hem de details van wat Georg ontdekt had ook meegedeeld had.

‘Ik heb mijn vader niet kunnen ondervragen over hoeveel hij aan jouw vader verteld heeft,’ zei Georg, ‘maar ik neem aan dat Charles de Trioteignes goed weet wat er gaande is. Ik ben er zeker van dat mijn vader Charles slechts meer informatie gaf over het drugprobleem terwijl of nadat jij, Laura, al op weg was naar Basel. Maar de overdracht van aandelen naar ons toe was al het resultaat van mijn zending en een overeenkomst tussen onze vaders.’

Georg eindigde door zich volledig naar Laura te richten, ‘het spijt me, Laura. Heel erg! Ik wou je dat allemaal wel vertellen. Ik vreesde een beetje dat je me zou beschouwen als een man van tweede rang, niet iemand die tot jouw kringen behoorde. Ik heb de laatste jaren niet de rijke dandy uitgehangen, zoals je misschien meent. Ik werkte! Ik werkte hard! Ik wou aan mezelf bewijzen dat ik een echte man kon zijn, en ik wou mijn land helpen. Misschien ben ik te fier over het land waar ik in geboren ben. Noem het chauvinisme als je wilt. We hebben veel goed te maken, wij Duitsers. Ik hoop dat ik bescheiden bleef, ondanks het enthousiasme over mijn land. Ik ben slechts een politieman geweest, niet één van de machtige zakenmensen die je al de tijd ontmoette. Deze laatste dagen moest ik op hete kolen lopen. Moest ik je vertellen over mijn zending, ondanks het feit dat ze geheim moest blijven? Ik kwam echter niet alleen naar Trioteignes wegens mijn zending! Ik zou in elk geval naar Trioteignes weergekeerd zijn om je terug te zien na Basel. Ik had je opnieuw ontmoet. Ik was niet ver van jou kunnen blijven.’

Diego en Deniz keken naar elkaar, en dan weer naar Laura, met evenveel verbazing als blijdschap in de ogen. Ook de ontstelling in de blik van Laura werd duidelijk. Laura had de biecht van Georg met groeiende verbazing aanhoord. Ze bleef een hele tijd stil. Dat verontrustte Georg.

Diego riep lachend uit, om de spanning te breken, ‘oh, oh, oh, zus, wat gebeurt er hier? Vormen jullie twee een koppel?’

Laura antwoordde nog steeds niet. Ze probeerde de nieuwe informatie aangaande Georg te verwerken.

Georg zei, ‘ik weet nog niet, Diego en Deniz, of Laura en ik een koppel zijn. Maar ik geef toe dat ik heel veel van uw zuster ben gaan houden. Ik zou zeer graag met haar trouwen, als ze me waardig vindt voor haar.’

Georg lachte plots hard, wanneer hij al de verbouwereerde gezichten rond zich zag.

‘Dit is allesbehalve een conventioneel huwelijksvoorstel, Laura! Ik weet het! Ik zou nu op mijn knieën moeten gaan zitten, en een juwelendoosje afgezet met rood fluweel moeten openen en je een verlovingsring moeten presenteren. Ik beloof je, dat zal allemaal wel gebeuren. Ik zou graag met je willen trouwen, zo snel als mogelijk, trouwens. Ik wil me je leven als mijn vrouw. Ik ben geen zakenman. Ten minste, dat ben ik nog niet. Ik ben slechts een politieman. Ik zal echter het beheer van een deel van de participaties van mijn familie in de Duitse en Europese industrie overnemen. Ik hoopte dat je me daarin zou kunnen helpen. Ik had je graag aan mijn zijde gehad, en je als mijn verloofde voorgesteld aan mijn familie.’

Laura antwoordde nog steeds niet. Ze was te zeer bevangen.

Deniz klapte in haar handen en riep uit, ‘we gaan een geheime agent als schoonbroeder hebben! Wie had gedacht dat zoiets kon mogelijk zijn? Ik wist het! Ik voelde het! Ik kan geheime agenten van ver opsnuiven! Welkom, welkom, broer! We gaan samen veel plezier beleven! We kunnen onze kap-en-degen herinneringen uitwisselen. Ik ben zo gelukkig dat we familie van elkaar kunnen worden! Laura, zeg toch iets! Je moet slechts ja zeggen, hoor!’

Georg was naar Laura blijven kijken. Hij zag haar rood worden en dan verbleken. Hij vreesde dat ze er niet van hield dat hij een lid was van een geheime dienst, en zich niet vroeger had durven verklaren.

Hij zei dan, ‘niets is al beslist, Deniz. Ik heb het antwoord van Laura nog niet gehoord.

Misschien ben ik mezelf aan het misleiden. Ik ben er helemaal niet zeker van dat Laura me wel wil hebben!’

Deniz riep, ‘och, mannen zijn zo dom! Zoals mijn Diego, zijn jullie zo bedeesd en zo vreemd romantisch in die zaken van het hart. Mijn Diego was niet verschillend. Ik moest hem ook zeggen en herhalen dat hij welkom met me was. Anders zou hij zich nooit verklaard hebben. Waarom denk je dat we jullie uitnodigden? Ik weet hoe indiscreet ik ben. Soms meen ik, is het veel beter indiscreet te zijn dan een liefde te verliezen. Natuurlijk wil Laura je, Georg! Denk je dat we onze ogen verborgen hielden in onze achterzakken? Natuurlijk is ze verliefd op je! Ben je dat niet, Laura? Zeg dan toch wat, liefste!’

Laura werd roder en roder. Ze lachte en keek schuw naar Diego en naar Deniz. Tranen welden op in haar ogen. Ze was verward en beschaamd. Waarom had ze haar naasten laten zeggen wat zo duidelijk was? Ze knikte slechts, maar opende de armen.

Georg stond op, omhelsde haar, kuste haar lichtjes op de lippen, en keerde weer naar zijn zetel. Hij bleef dan staren met zachte, bewonderende en liefhebbende ogen naar Laura. Laura

veegde aan de hoeken van haar ogen met een witte, zijden zakdoek. Zij ook begon dan te lachen.

Ze legde uit, ‘we houden van elkaar. Ik houd van je, Georg. We verklaarden dat nog niet aan elkaar. We hadden waarschijnlijk iemand anders nodig om ons echt naar elkaar te drijven. Deniz zei de waarheid. Ze maakte alles alleen naar gemakkelijker. Natuurlijk wil ik met je trouwen! En ik zal niet langer wachten. We weten beiden wat we willen. Daar! Het is gezegd! Kan ik nu nog wat meer Champagne hebben, alstublieft? Ik dronk al mijn glas leeg uit zuivere spanning en bezorgdheid. Ik word nog aangeschoten, vandaag.’

‘Haha!’ riep Diego op zijn beurt. ‘Niet alleen krijg je nog wat Champagne van mij, zus. Je zult ook de rest van de dag mijn allerbeste Champagne kunnen krijgen, gedurende gans de maaltijd. We laten de Waalse wijnen dan maar voor de volgende maal. We houden een Champagne lunch! Ik kan slechts mijn gelukwensen toevoegen, beste Georg, aan de blijdschap om een andere politiemans en een andere geheime agent in onze familie te hebben. Excuseer me nu even. Ik moet naar de kelder om enkele flessen op te halen en ze in de koude te plaatsen.’

Tegen de tijd dat Diego die woorden had uitgesproken, waren Georg en Laura zich hartstochtelijk aan het omhelzen in de woonkamer. Deniz was al even discreet naar de keuken gevlucht. Laura en Georg praatten daarna, terwijl Diego in zijn kelder frommelde.

Deniz verscheen weer. Ze kondigde aan dat de tafel gezet was in de eetkamer. Het middagmaal zou opgediend worden. De vier praatten daar verder. Georg moest uitleggen hoe zijn zending bij Europol begonnen was. Zijn vader had hem verteld over zijn voorgevoelens bij sommige van de producten die Pharmtelia produceerde. Het was slechts het gevoel geweest van een oudere man, maar van een man met zeer veel ervaring. De kapitaalsverhoging van Pharmtelia zonder voorafgaandelijke bespreking had hem in vrees en woede doen uitbreken. Georg had dan verder de gegevens onderzocht. Hij had de efedrine trafiek tussen de Zwitserse firma en de Zuid-Amerikanen ontdekt. De vader van Georg had dan zijn vriend, Charles de Trioteignes, opgebeld. Het huidig verhaal van Georg en Laura begon daar.

‘Door mijn Europol zending moest ik de discretie bewaren,’ bevestigde Georg. ‘Maar gans Robois lijkt me een macht waar rekening mee moet gehouden worden. Jullie, mensen van Robois, laten een man slechts gerust wanneer hij al zijn kennis en gevoelens in het open heeft gebracht. Dat is de magie, denk ik, die werkzaam is in deze kleine stad. En, natuurlijk, ik werd verliefd. De zaken begonnen complex te worden! Hoe kon ik het geheim verbreken en zonder kleerscheuren uit de geschiedenis geraken? Ik was ook bevreesd. Ik heb geen schrik om een strijd te voeren met een wapen in de hand, maar mijn ware liefde verklaren aan een vrouw schrikte me af. Dat is gans andere koek!’

Diego en Deniz lachten.

‘Dat is zo,’ gaf Deniz als commentaar. ‘Mannen! Ik kan je er alles over vertellen, Laura!’

Het middagmaal in de Ghijsen boerderij duurde lang. De vier jonge mensen hielden van elkaars gezelschap. De twee koppels hielden op te praten over hun verleden, en ze wilden ook nog niet te ver in de toekomst kijken. Ze genoten van het geluk van het ogenblik. Het voedsel was eenvoudig, maar uitstekend. De flessen Champagne die Diego naar boven had gebracht geraakten leeg. Laura dronk weinig. Zij moest de auto terug naar Trioteignes brengen. De tweede aankondiging van de dag zou daar moeten plaatsvinden.

Na meerdere afscheidsgroeten verlieten Laura en Georg de boerderij. Laura reed haar BMW uit de koer. Ze nam ditmaal de gemakkelijker, brede wegen, en niet de smallere plattelandspaden. Een zachte, maar doordringende regen viel sinds de vroege namiddag. De duisternis van de avond wierp zijn sluier neer. Wanneer de auto bijna de Nationale Weg bereikte, viel de regen in zware, dichte vlagen. Laura reed langzaam door open, uitgestrekte weiden.

Georg zei, ‘ik hield van je broeder en schoonzus. We zijn bijna kameraden in wapens, weet je! Dergelijke kennis creëert verbindingen. Politie mannen, en mannen en vrouwen van de geheime diensten uit bevriende landen vormen één grote familie in Europa. Ik voel me al thuis bij Diego en Deniz. Maar thuis zal slechts jij alleen voor mij betekenen. De eenzaamheid was één van mijn ergste vijanden. Ik heb niet als een monnik geleefd, maar ik heb niet tegen je gelogen. Er waren nooit echt andere vrouwen vóór jou. Ik heb wat rond gedwarreld, maar nooit mijn ziel of mijn lichaam verbonden.’

Laura keek zijwaarts naar Georg. Door dat te doen, keek ze ook langs hem heen, door het venster aan de rechterzijde van de auto. Die blik werd een zaak van leven of dood. Laura zag een enorme vrachtwagen met hoge snelheid uit een kleine zijweg rechts van haar springen. De vrachtwagen vertraagde niet, en zou in een ogenblik met volle kracht op hen inslaan. De cabine van de vrachtwagen torende zeer hoog boven haar BMW. De metalen schokbrekers kwamen ter hoogte van de ogen van Laura. Ze zag een man als het ware hurken over het groot stuurwiel, alsof hij bewust doel op haar nam. Hij had een intense, wrede grijns in zijn gezicht.

De laatste, instinctieve reactie van Laura was om met al haar macht en energie te wegen op de versnellingspedaal. De BMW schoot vooruit met alle macht van zijn zware motor. Die fractie van een seconde spaarde waarschijnlijk hun levens.

De vrachtwagen sloeg achteraan in op de BMW, maar niet over de volle lengte van het chassis van de auto. De impact sloeg de auto van Laura rond. Haar wagen verloor zijn stuwkracht niet, en vloog de Nationale Weg op die Laura net wou inrijden. Haar wagen gleed, slipte verder. Ze probeerde te remmen.

Een kleine bestelwagen reed naderbij aan ongeveer zeventig kilometer per uur op de Nationale. De chauffeur kon de BMW die zo plots vóór zich verscheen niet meer vermijden. De BMW werd ditmaal in de linkerzijde getroffen, doch minder krachtig. De bestelwagen raakte de BMW ook achteraan, en duwde hem naar het midden van de weg.

Een auto die uit de andere richting kwam aangereden botste ook in op de BMW, met schreeuwende banden en toeterende hoorn, wanneer ook die chauffeur wanhopig probeerde zijn auto te doen stoppen.

Aan beide zijden van de Nationale Weg tierden auto's, bestelwagens en camions tot een snelle stop. Twee wagens sloegen nog in elkaar op. De Nationale Weg lag in chaos.

De BMW van Laura, volledig tot een wrak geslagen, eindigde zijn parcours in een weide aan de andere zijde van de weg. De auto draaide daar opnieuw om zijn as, toen de banden in de mulle weidegrond ploegden. Hij hield slechts langzaam stil. De auto sloeg om, doch slechts eenmaal, en bleef daar dan liggen als een gewond dier. Wrakstukken vlogen in het ronde.

Laura vond zich half verdwaasd, omgekeerd hangen in haar veiligheidsgordel. Haar hoofd raakte het dak van de BMW. Ze was versuft van de inslag en van de explosie van de

luchtzakken. Ze probeerde beter adem te halen door de luchtzakken van zich weg te duwen. De luchtzakken weerstonden een tijdje haar inspanningen, maar ze verminderden langzaam hun druk. Al de luchtzakken in de auto hadden zich geopend.

Laura voelde zich uitgeput. Ze zag Georg in zijn gordel hangen zoals zij. Hij leek het bewustzijn verloren te hebben. Ze bleef even hangen zonder te bewegen, maar een latere paniek dwong haar tot actie. Ze dacht dan nog slechts aan één ding: hoe uit de auto te geraken. Ze begon met de handen te zoeken naar de sluiting van haar veiligheidsgordel. Ze trok aan de sluiting, probeerde de gordel te openen, hoewel dat zou betekenen dat ze dieper met haar lichaam in het wrak zou vallen. Ze wou uit de wagen geraken! Ze vreesde zo erg vuur aan de benzinetank.

Plots zag ze een gezicht verschijnen naast het venster van de auto. Het gezicht was donker, bruin van huid. Laura nam wat hoop. De man riep echter slechts met een zwaar, Spaans accent enige eenvoudige woorden in de Engelse taal.

Hij herhaalde tweemaal, de woorden langzaam uitsprekend, ‘waarschuwing! Waarschuwing! Raak niet aan Robchem. Raak niet aan Pharmtelia!’

Het gezicht verdween snel. Andere mannen naderden dan. Laura bleef nog even hangen in haar veiligheidsgordel, verstijfd van schrik. Haar hart klopte zeer snel. Ze slaagde erin haar gordel los te trekken, de sluiting te openen, en ze vocht om de deur te openen. Andere gezichten toonden zich aan de vensters.

Twee mannen riepen, ‘wacht, juffrouw, we zullen u uit de wagen halen! Open de deur!’

Laura kon slechts het mechanisme om de deuren te openen omhoogtrekken. Drie mannen sleurden dan met alle macht aan de deur. Handen grepen naar de klink door het gebroken venster. Laura duwde van haar zijde zo hard ze kon. De autodeur begon heel langzaam open te geraken. Ze trok diepe sporen in de zachte grond van de weide. Meer handen grepen Laura vast, en begonnen aan haar schouders te trekken.

‘Voorzichtig!’ riep één van de mannen. ‘Juffrouw, bent u gewond? Voelt u ergens pijn? In de benen?’

Laura kon fluisteren, ‘neen, neen, mijn benen liggen vrij. Ik voel me goed. Ik denk dat ik mijn hoofd ergens aan gestoten heb. Ik voel bloed van een snede. Niet veel. Trek me hier uit, alstublieft, snel, snel!’

Een grote, sterke man duwde de anderen terzijde. Hij nam Laura op een handige wijze bij de schouders vast, en trok haar voorzichtig maar gestaag, alleen, uit de BMW. Hij rukte haar gans weg, tot ze in het gras kon liggen, op enige afstand van de wagen. Ze was gered.

Laura zag slechts een wrak liggen, een auto waar niest meer mee te beginnen was, maar de binnenste ruimte intact.

‘Trek haar nog een beetje verder, weg van de auto,’ hoorde ze iemand roepen. ‘De benzinetank kan vuur vatten en ontploffen!’

Laura voelde zich dan gegrepen door een andere paniek.

‘Haal mijn vriend alstublieft uit de wagen,’ schreeuwde ze.

Ze vreesde weer het vuur en de ontploffing.

‘Andere mannen doen dat nu al, juffrouw,’ zei iemand haar. ‘Ik kan zien dat ze hem uit de wagen halen. U had geluk! Hoe u die botsing overleefde is een mirakel. U werd getroffen door drie voertuigen, en u ontsnapte bijna zonder kwetsuren. Hey, wat doet die vrachtwagen? Die moet hier blijven! Stop die vrachtwagen! Dat was de vrachtwagen die in de eerste plaats

tegen de auto botste. Stop die vrachtwagen! De chauffeur ontsnapt! Hij pleegt vluchtmisdrijf!’

Laura bleef in het gras liggen. Ze probeerde nog niet te gaan zitten. Haar hoofd draaide. De schok van het ongeval overweldigde haar zintuigen. Ze lag in het gras, door en door nat van de plassende regen.

Een man die er uitzag als een andere vrachtwagenchauffeur, kwam aanrennen met een groot, zwaar, geolied doek in zijn handen. Vier mannen hielden dat hoog boven Laura, zodat de regen haar praktisch niet meer kon bereiken. Ze knikte dankbaar. Ze keek voorzichtig rond zich, en zag dat de chaos op de weg nog niet opgelost was. Het verkeer op de Nationale Weg was volledig tot stilstand gekomen. Meer en meer mensen kwamen naar haar toe gelopen. Minstens een dozijn mannen en vrouwen stonden en bewogen rond haar. Mannen brachten Georg aan, en plaatsten hem naast haar. Meerdere mannen hadden mobiele telefoons in de hand. Laura leed aan verschrikkelijke hoofdpijn. Ze riep de naam van Georg meerdere malen uit. Dan verloor ze het bewustzijn.

Laura bleef niet lang gevoelloos liggen. Slechts enkele minuten later voelde ze zich weer haar ogen openen. Ze nam de realiteit rond zich op. Ze hervond het bewustzijn op een draagberrie die in een ziekenwagen gerold werd. Aan haar zijde, haar hand liefdevol vasthoudend, zat Commissaris Jozef Bikri. Laura was zo gelukkig een bekend gezicht dicht bij zich te vinden! Ze was niet alleen. Iemand die haar kende bekommerde zich over haar!

Jozef Bikri en twee van zijn inspecteurs waren al enkele minuten na het ongeval ter plaatse aangekomen, naar de plaats geroepen door de urgentiediensten.

Bikri was het eerste gezicht dat Laura herkende. Ze glimlachte naar hem.

‘Je bent in orde, Laura. Je had een zeer sterke wagen. Je auto draaide wel om. Je sloeg je hoofd ergens tegen. De verplegers van de ziekenwagen verzekerden me dat ze je slechts naar het ziekenhuis brengen als voorzorgsmaatregel, en om je weg te halen van de plaats van de ramp. Je zult rust nodig hebben. Met Georg is alles ook goed. Hij kreeg een zwaardere schok aan zijn hoofd. Hij is echter levend en wel. Hij schreeuwt al de tijd in het ronde dat hij je wil zien. Zijn been is gekwetst, maar hij is in één stuk.’

Jozef Bikri grijnsde, ‘de verplegers hebben hem een kalmeermiddel moeten inspuiten, zo opgewonden bleef hij over jou en het ongeval schreeuwen. Hij wordt nu verzorgd. Hij zal naar hetzelfde ziekenhuis overgebracht worden, in een andere ziekenwagen. Ik vergezel je naar het hospitaal, en ik zal ervoor zorgen dat je alle nodige hulp krijgt. We telefoneerden al naar het Kasteel Trioteignes. Je familie zal zich weldra in het ziekenhuis bij jullie voegen. Nu, voel je je voldoende sterk om me in enige woorden te vertellen wat er gebeurde?’

Laura zei langzaam, hortend, ‘we hadden het middagmaal genomen bij mijn broeder Diego. We reden terug naar Trioteignes, maar via de Nationale Weg. Het regende erg, en dan geef ik de voorkeur aan de bredere wegen. Plots botste een grote vrachtwagen tegen ons, net vóór de Nationale. Ik duwde op het gaspedaal om de auto naar voren te doen springen, maar de vrachtwagen sloeg toch tegen ons achteraan, achter Georg, aan zijn kant. Mijn wagen draaide en tolde. Ik kon daar niets aan doen. We vlogen de Nationale op, en een bestelwagen komende van links botste tegen ons. Dat bracht ons aan de andere kant van de weg, waar nog een wagen tegen ons inreed. Die twee voertuigen konden ons niet vermijden. We draaiden twee of driemaal op onze wielen, tot de auto die uit de andere richting kwam ons raakte. Ik

verloor volledig de controle over mijn BMW, en we plonsden de weide in. Daar keerde de wagen zich om. Oh, God! Dat was verschrikkelijk!’

‘Je kon onmogelijk nog iets doen, Laura, zeker niet in de zachte grond. Het gans achterste deel van je auto werd ineengedrukt en vernield. De achterste banden scheurden. Je wagen eindigde in de weide. Niemand kon nog de auto gecontroleerd hebben. De vrachtwagen botste tegen jullie, en verdween dan. We zullen die wel terugvinden. We hebben zijn nummerplaat.’

‘Het was geen ongeval, Jozef! Ik zag het gezicht van de chauffeur van de vrachtwagen in een flits. Hij was er zeer op uit om tegen ons te botsen! Hij was aan het grijnzen! Hij wou ons vermoorden. Na het ongeval, toen ik nog onderste boven in de auto hing, kwam een man naar het venster. Hij zei me dat dit een waarschuwing was. Hij herhaalde me tweemaal niet aan Robchem en aan Pharmtelia te raken. Die man was niet de chauffeur van de vrachtwagen. Het was nog iemand anders, maar er zat slechts één man in de vrachtwagen.’

‘De vrachtwagen vertrok zeer snel, Laura. De man die de botsing veroorzaakte, of de poging tot moord, pleegde vluchtmisdrijf. Hij moet medeplichtigen gehad hebben die ergens nabij in een andere wagen wachtten. Ik moet op dit togenblik niet meer van je weten, Laura, tenzij je nog iets belangrijks wou toevoegen. Maak je geen zorgen over je veiligheid. Ik zal politiemensen aan je deur zetten, en ook aan de deur van Georg in het ziekenhuis. Ik hoop ervoor te kunnen zorgen dat jullie kamers naast elkaar krijgen.’

‘Ik heb niets toe te voegen, Jozef. Ik denk dat je alles hebt, in een paar woorden. Ik heb voorlopig niets meer te zeggen. Ach ja, de man sprak Engels met een Spaanse tongval.’

‘Fijn! Ik zou je dit misschien niet mogen zeggen, maar ik wil je kalmeren en je verzekeren. We hebben alles verder onder controle. Er is enige ontwikkeling gebeurd in Namen in de Robchem zaak. Een meisje werd gevonden en het appartementsgebouw van Jambes dat de politie van Namen onder toezicht hield, de blok die jij en Georg die andere dag ook al ontdekten. We bezitten nu een getuigenis van misdaden die er gebeurden. Morgenvroeg zal de politie van Namen een inval lanceren op het appartementsgebouw en op het Oneiro kantoor. Tezelfdertijd zullen wij, de politie van Robois, een inval doen bij Robchem. Zeg alstublieft niemand, behalve Georg, iets over dit. Ik vertel je dit maar om je rustiger te houden. We naderen de ontknoping. Er kan nog enig gevaar bestaan voor jou en Georg deze avond en nacht. Morgenvroeg wordt de Robchem en Oneiro zaak gesloten in een massieve politieoperatie in Namen en Robois. Tot zolang houden we geheim ook waar het meisje, onze hoofdgetuige, zich bevindt.’

Laura knikte. Ze rustte haar hoofd.

De ziekenwagen kwam in het hospitaal van Robois aan. Commissaris Bikri sprong uit de wagen. De chauffeur en de verpleger rolden de draagberrie van Laura naar de urgentiedienst. Jozef Bikri liep naar de receptiehal om regelingen te treffen betreffende de kamers van Laura de Trioteignes en Georg Stratten. Hij gaf verscheidene telefonische oproepen naar zijn assistente.

Enige tijd later duwden twee verpleegsters de draagberrie met Laura het hospitaal in, naar een kamer in een andere vleugel. Dokters en verpleegsters begonnen haar te onderzoeken. Van al de bewegingen verloor Laura weer even het bewustzijn.

Veel later werd Laura wakker. Ze lag in een bed onder zeer witte lakens, in een witte kamer. Het licht was te scherp en deed haar ogen een beetje pijn. Ze realiseerde zich snel dat ze naar het hospitaal van Robois gebracht was. Ze lag alleen, maar geen medische instrumenten stonden of hingen rond haar, wat ze als een gunstig teken beschouwde. Een verpleegster of een dokter kwam haar kamer in, en trok de lakens beter rond haar. Slechts dan bemerkte ze dat Laura de ogen breed openhield.

‘Aha, je bent weer onder ons, juffrouw,’ glimlachte de verpleegster. ‘Voelt u zich goed? Hoofdpijn?’

Laura bewoog zich dan. Ze wou hoger zitten, maar de verpleegster duwde haar naar beneden. ‘Nee, nee, nog niet,’ suste ze, ‘blijf nog maar even stilliggen. Het gaat goed met u. U bent in ons hospitaal van Robois. U hebt een lichte hersenschudding, maar niets om u echt zorgen over te maken. U moet wel uw hoofd nu niet te snel bewegen. U bent niet erg gekwetst, op een snede op uw voorhoofd na, maar niets erger dan een schram. De schram komt onder uw haar te liggen. De dokter sloot de wonde. Morgenvroeg zult u al kunnen opstaan, wandelen, en zelfs het hospitaal verlaten. We willen u slechts vannacht in observatie houden. U reed in een zeer mooie, sterke wagen. Die redde u van erger. Nee, ga niet zitten! Zeg me hoe u zich voelt. Kunt u praten?’

‘Natuurlijk kan ik spreken,’ snauwde Laura, iets geïrriteerd om zo betutteld te worden. Ze sprak anders in haar normale, abrupte stem. ‘Hoe gaat het met Georg? Georg Stratten, waar is hij?’

De verpleegster glimlachte, ‘het gaat goed ook met hem, juffrouw. Georg is de naam van de man die naast u zat, is het niet?’

‘Ja, Georg! Hoe gaat het met hem?’

‘Uw vriend is in orde, juffrouw,’ zei de verpleegster opnieuw. ‘Hij werd een beetje meer gekwetst dan u. Hij heeft een gebroken been. De dokters verzekerden mij dat de breuk zuiver en eenvoudig is. Hij sloeg ook zijn hoofd een beetje meer dan u. Ik kan u vertellen dat hij ook enige ogenblikken geleden het bewustzijn heeft weergevonden. We hielden hem een tijdje onder de invloed van slaapmiddelen. Hij bleef maar uw naam schreeuwen, steeds, sinds hij zijn ogen weer opende. Hij ligt een beetje verder in dezelfde gang. Wees niet bezorgd. U werd beiden grondig door elkaar geschud, maar in een dag of twee kunt u weer samen dansen. Is dat geen goed nieuws?’

Laura knikte sprakeloos.

De verpleegster kondigde dan aan, ‘meerdere personen wachten op u in de gang. Ik weet wie u bent. Uw moeder en vader zijn hier. Ze wachten. En ook uw broeder en uw schoonzus. Diego en Deniz zijn geburen van ons. Ik ken hen zeer goed. Ook zou onze Commissaris Bikri u weer willen spreken, indien slechts voor een minuutje, maar nadat u hello hebt kunnen zeggen aan uw familie. Kunt u hen ontvangen? Ze zien er erg bezorgd uit, ondanks al het goed nieuws dat we hen gaven. Dat is echter gemakkelijk te begrijpen. Ik kan hen tien minuutjes binnen laten komen, en daarna de commissaris. Denkt u, dat u uw familie allen samen in de kamer aan kunt?’

‘Jazeker. Alstublieft, laat hen maar binnen,’ knikte Laura weer.

Zonder veel verder gedoe verliet de verpleegster de kamer. Ze liet de familie van Laura binnen. Monique Ghijsen liep naar het bed en omhelsde haar dochter. Ze bracht een valies mee met kleren en toiletbenodigdheden voor Laura. Charles de Trioteignes betuigde zijn spijt

omdat hij Laura verwickeld had in een gevaarlijke zaak. Hij bleef de hand van Laura vasthouden, en wou die niet meer loslaten. Diego en Deniz zeiden weinig, maar zij ook waren blij om Laura toch in goede gezondheid te zien. Ze stonden allen rond het bed. Ze praatten een lange tijd. Laura moest opnieuw het ongeval in alle details weergeven. Ze herinnerde zich alle details. Ze voelde zich beter om over de gebeurtenissen te kunnen praten. Ze zei echter niet dat het ongeval een poging tot moord was. Ze kondigde ook nog niet haar verloving af. Wellicht had Jozef Bikri hen dat alles al uitgelegd. Haar familie zei ook niet dat ze meer wisten. Laura weende een beetje. Ze zei dat ze zich goed voelde.

Toen haar familie de kamer verliet, toonde Jozef Bikri zijn hoofd in de deuropening. Hij hield papieren in de hand, waarvan hij wou dat Laura ze ondertekende. Laura wuifde hem binnen. Bikri zei, 'ik had graag dat je dit, een samenvatting van je eerste verklaring, al ondertekende, Laura. Ik hoorde dat je al beter was.'

Jozef Bikri herhaalde wat hij haar voordien al in de ziekenwagen had verteld. Hij voegde daar slechts aan toe, dat de vrachtwagen die het ongeval veroorzaakt had, verdwenen was. Een gelijkaardige vrachtwagen met een andere nummerplaat was een dag eerder gestolen in een depot van een uitbater van een steengroeve in een ander dorp, niet ver van Robois. En ja, getuigen hadden een zwarte Renault wagen zien staan op een zijweg van de industriezone van Robois.

De mensen hadden een man uit die wagen zien stappen en met Laura zien praten in haar beschadigde wagen, zonder haar te helpen. Hij stapte daarna gewoon terug in zijn auto. De auto vertrok onmiddellijk. Eén getuige had naar dit tafereel met verbazing gekeken, en het vermeld aan één van de inspecteurs van Jozef Bikri. De getuige had zijn strenge mening geuit over de vreemde houding van die man, die helemaal geen hulp geboden had, en die hij bijgevolg vreemd en schandelijk vond. De getuige kon ook een beschrijving geven van die man die naar de wagen van Laura was gelopen, om slechts een seconde later alweer weg te rijden. Een robotfoto werd opgemaakt. Commissaris Bikri vroeg aan Laura de papieren te lezen en te ondertekenen. Hij bleef niet lang in de kamer van Laura. Hij moest de operatie van morgen nog verder voorbereiden. Hij gaf Laura zijn beste wensen voor een spoedige herstelling, vanwege zichzelf en zijn echtgenote, Samia Bennani. Daarna verliet hij ook haar kamer.

Een tijdje later probeerde Laura toch weer recht te gaan zitten. Ze slaagde daar goed in. Ze voelde zich niet duizelig meer. Ze stapte behoedzaam uit haar bed. Ze deed een paar pantoffels aan haar voeten, die haar moeder haar gebracht had, en een badmantel. Ze opende omzichtig de deur van haar kamer en ging de gang in. Een politieman liep haar direct achterna, om haar te zeggen dat ze in haar kamer moest blijven. Laura wuifde de man weg. Ze zei dat ze slechts naar de kamer van haar vriend wou.

De politie-inspecteur glimlachte dan, 'de andere kant op, juffrouw! Ziet u de politievrouw daar? Dat is de kamer van uw vriend. Hij heeft al de verpleegsters en ons, de politie-inspecteurs, uitgescholden voor alles wat lelijk is, omdat we hem niet uit zijn kamer lieten. De dokters verboden dat. Neem alstublieft mijn arm. Ik breng u wel naar hem. Ontsnappen mag niet hoor! Commissaris Bikri zou mijn leven zeer hard maken voor de rest van mijn dienst als we niet goed voor u zouden zorgen. Maak het alstublieft niet langer dan tien minuutjes.'

Laura glimlachte bij zoveel vriendelijkheid. Ze nam de arm aan. De inspecteur bracht haar tot aan de kamer. Hij glimlachte naar zijn vrouwelijke collega, en liet Laura de kamer in gaan.

Georg lag in bed. Eén been in zware plaaster beschermd, lag over de lakens. Hij had zijn ogen open, maar hij leek niet goed gezind. De verpleegsters hadden hem niet toegelaten vanavond uit zijn kamer te strompelen.

Laura wierp zich op het bed, en in zijn armen.

5.3. De invallen van de politie

De dag na het ongeval van Laura de Trioteignes en Georg Stratten, reden Commissaris Jozef Bikri, zijn assistente Hoofdinspectrice Dominique Bussy en twee auto's met nog andere politie-inspecteurs naar de gebouwen van Robchem in de industriezone van Turgoux. De drie politiewagens stopten vóór de ingang van de firma. Bussy en de agenten droegen allen kogelvrije vesten over hun uniformen. Ze stormden onmiddellijk de ingangshal van Robchem in. Het meisje aan de receptie werd overweldigd door de politiemacht. Ze stond te wenen, op het punt in zwijm te vallen, maar ze kon zeggen, de handen in de hoogte, wie in het gebouw aanwezig was en waar.

De inval werd uitgevoerd met voorbeeldige snelheid en efficiëntie. De inspecteurs verzamelden al het personeel dat die dag aanwezig was, in een hoek van de ingangszaal. Ze hielden hen af van het gebruik van de vaste telefoonapparaten, en ze namen de mobiele telefoons af van iedereen die ze naar de ingangshal duwden. De inspecteurs liepen door de administratieve zalen, waar ze nog vijf personen meer vonden. Onder hen bevond zich Bernard Gorelle. Hij zat eerst als verstijfd achter zijn bureau. Gorelle protesteerde daarna luid en woedend. Commissaris Bikri wierp hem de papeieren ondertekend door de Onderzoeksrechter van Namen onder de neus. De politiegroep van Jozef Bikri had alle macht om iedereen die in het gebouw aanwezig was aan te houden voor ondervraging. De politie gaf Gorelle de raad geen gewelddadige weerstand te bieden. Gorelle stond daar dan met een riotgun onder zijn neus. Hij kwam danig onder de indruk van het machtsvertoon. De politie-inspecteurs bonden de handen van iedereen achter de rug, zoals ze deden met andere, gewone misdadigers.

Even later drongen Commissaris Bikri en zijn assistente, begeleid door vier zwaarbewapende agenten, het fabrieksgedeelte van de gebouwen in. Ze namen daar nog vijf meer personeelsleden gevangen, de scheikundige techniekers. Ze leidden ook die mannen naar de receptie, en bonden hen. De politie-inspecteurs ontdekten twee grote, zeer goed uitgeruste laboratoria. De man genaamd Teilo Merthyn was niet aanwezig, maar een elektrotechnische ingenieur werd onder bewaking genomen en voorgeleid.

Dominique Bussy controleerde met de personeelslijst of iedereen verzameld was. Dat was inderdaad het geval, op een paar personen na die ziek of in verlof waren. Commissaris Bikri zuchtte dan van opluchting. Zijn politieraid was uitgevoerd in de kortste tijd, zonder problemen. Ondanks enige protesten, bood niemand werkelijk weerstand tegen de gevangennamen.

Jozef Bikri beval dan iedereen die beneden in de hal wachtte te ondervragen in de Abdij. Hij telefoneerde om een bus naar Robchem te brengen. De bus was al gereserveerd van de dag tevoren. De politie-inspecteurs deden iedereen in de bus stappen. Dominique Bussy, vergezeld van vier andere inspecteurs, bracht iedereen naar de Abdij. Ze begon direct met de ondervragingen. Dit werd één van de meest saaie, maar noodzakelijke taken van haar loopbaan als een politievrouw. Elke ondervraagde man of vrouw had het recht een advocaat te vragen om hem of haar bij te staan. Gelukkig vroegen slechts vier leden van het personeel van Robchem om te genieten van dit recht. Bussy ondervroeg die vier natuurlijk als laatsten, en ze nam haar tijd met hen. Ze stopte de ondervragingen slechts ver in de namiddag. Ze

hield de meeste personeelsleden van Robchem tot dan in de Abdij vast. Ze zei hen na te denken, en wat plots nog in hun geest kon opkomen over de activiteiten van Robchem voorsnog te melden. Ze liet de mannen en vrouwen niet onmiddellijk vrij. Ze liet ook Bernard Gorelle en drie andere mannen overbrengen naar de gevangenis van Namen, om daar later ondervraagd te worden door Paolo Timario en door de substituten van de Onderzoeksrechter.

Commissaris Bikri riep vanuit Robchem per telefoon het politieteam van experts van Namen op. Die agenten kwamen een kwartier later aan, vergezeld van een substituut van de Onderzoeksrechter. Ze begonnen apparaten van Robchem in hun wagens te laden. Ze namen zo eerst de persoonlijke computers van de directeurs en andere leidende personen van Robchem in beslag. Ze verzamelden al de documenten betreffende de boekhouding en de facturatie van het financieel departement, en namen die mee. Een andere groep experts verspreidde zich in de productiehhal, op zoek naar onwettelijke chemische stoffen. Veel stalen werden genomen, genummerd en in lijst gebracht, met een korte beschrijving van waar de stalen vandaan kwamen. Twee machines die pillen persten leken verdovende middelen, drugs, in hun containers te houden. Die alleen al verantwoordden de inval. Ze leverden voldoende bewijzen op van illegale praktijken in Robchem.

Hetzelfde team trok naar de laboratoria. De experts laadden de documenten op die ze in kasten en lades vonden en die interessant leken voor het onderzoek. Ze stelden een lange lijst op van al de chemische stoffen die in flessen of kolven in de aluminium en glazen kasten stonden. Hier ook namen ze veel stalen van de chemische producten die ze ontdekten. De mannen vonden veelvuldige vingerafdrukken op de testtuben, en op de kolven en glazen. De politiemannen en -vrouwen fotografeerden alles zorgvuldig. Wanneer hun werk gedaan was, plaatsten ze zegels op de kasten en lades, en ook op de deuren van de laboratoria.

Commissaris Bikri liet hen doen, en keek niet op hun vingers. De experts lieten een leeg gebouw achter. Ze plaatsten nog meer zegels op alle deuren, poorten en buitenvensters van Robchem. Niemand kon dan nog de gebouwen in zonder een politiezegel te breken. Papieren werden geplakt op de deuren en vensters om te melden dat de gebouwen gesloten waren op bevel van het Belgisch Gerecht. De gebouwen konden niet binnengegaan worden zonder schriftelijke toestemming van de Onderzoeksrechter van Namen.

De ganse operatie was begonnen om negen uur in de morgen. Tegen de middag stond Robchem gesloten en verlaten, geen levende ziel meer in de gebouwen, een Chernobyl van Wallonië. Commissaris Bikri liet twee inspecteurs in gewone stadskleren rond Robchem de wacht houden, maar op enige afstand. De inspecteurs moesten eender welke man of vrouw interceperen die rond het bedrijf sloop. Elke persoon die probeerde het gebouw te betreden, moest gearresteerd worden. Als echter groepen van meer dan twee personen probeerden het bedrijf binnen te dringen, moesten de inspecteurs de commissaris of zijn assistente in de Abdij opbellen, en slechts blijven observeren.

In de Abdij, later vergezeld van Commissaris Bikri, ging Dominique Bussy verder met haar eerste ondervragingen. Ze was niet veel meer te weten gekomen dan ze al wist. Het merendeel van het personeel riep dat ze niets afwisten van wat Robchem produceerde. De mannen en vrouwen wilden enkel wat kwijt over hun taken en functies in het Robchem gebouw.

Bernard Gorelle weigerde ook maar iets te antwoorden op de vragen die aan hem gesteld werden. Gorelle werd langer dan een uur hard aan de tand gevoeld. Daarna gaf hij zich gewonnen. Hij biechtte op dat hij misschien wel drugs had geproduceerd. Hij ondertekende daar een verklaring voor, en werd direct aangeklaagd voor die misdaad. Een politieauto bracht hem, gescheiden van de rest van zijn personeel, naar de gevangenis van Namen. Hij zou de volgende dagen verder ondervraagd worden door de politie en door de substituten van de Onderzoeksrechter.

Drie andere mannen gaven toe geweten te hebben dat Robchem hallucinatorische drugs produceerde. Die mannen ook werden officieel aangeklaagd voor de misdaad van drugshandel. Zij ook werden naar Namen gezonden. Wanneer Dominique Bussy en Commissaris Bikri ervan overtuigd waren dat een ondervraagde man of vrouw hoogstwaarschijnlijk onschuldig was aan enige misdaad, lieten ze hem of haar naar huis weerkeren. Aan andere, over wie ze twijfelden, zeiden ze dat ze nog tot morgen in de Abdij zouden gehouden worden, in de lokale gevangenis, om dan vrijgelaten te worden. Ze moesten hun verklaring ondertekenen. Al dat nam veel tijd in beslag.

In het ziekenhuis van Robois verloor Georg Stratten weer het bewustzijn. Bijkomende, dringende onderzoeken toonden aan dat een bloedklonter zich in zijn hoofd had gevormd. Hij moest geopereerd worden door een gespecialiseerde groep chirurgen. Georg werd per ziekenwagen overgebracht naar het Sint-Lucas hospitaal van Woluwe te Brussel. Laura was tegen dan al weer uit het ziekenhuis. Ze bleef nu aan de zijde van Georg tijdens zijn overbrenging naar Brussel. Ze wachtte in het universitair ziekenhuis op de resultaten, en hield haar ouders en broer op de hoogte van de evolutie.

Rond vijf uur in de namiddag, kreeg Hoofdinspecteur Dominique Bussy een telefoonoproep van de twee politiebewakers die rond Robchem discreet de wacht hielden. Die mannen bleven verborgen op enige afstand van de gebouwen. Ze hadden twee auto's naar de Robchem parking achteraan het bedrijf zien rijden. De mannen die uit de auto's stapten, hadden even gearzeld wanneer ze de zegels zagen die op de deuren, poorten en vensters van Robchem aangebracht waren. Ondanks de verwittigingen, waren zeven mannen het gebouw binnengebroken. De politiemannen hadden gezien hoe sommigen van de inbrekers zwaargewapend waren. De inbrekers kwamen met te veel opdat de twee bewakers hen allen zouden kunnen arresteren. De bewakers vroegen hulp aan. Hoofdinspecteur Bussy zei hen zich zoveel mogelijk te verschuilen, slechts te blijven observeren, en vooral niet tussen te komen tot versterkingen aankwamen.

Dominique Bussy verwittigde onmiddellijk Commissaris Bikri. De commissaris beval al zijn inspecteurs naar Robchem. De mannen en vrouwen verzamelden eerst in de Abdij. Ze kregen een volledige bewapening voor een nieuwe interventie. Dat betekende kogelvrije vesten voor allen, en de zwaarste wapens, riotguns en handwapens, waarover de politiemacht van Robois beschikte. Enige minuten later reden ze in politiewagens met zwaaiende lichten en loeiende sirenes naar Robchem.

Diego de Trioteignes en zijn vrouw, Deniz Sürkoglou, waren die namiddag ook naar het politiestation van de Abdij geroepen om een korte verklaring af te leggen over de activiteiten van Laura en Georg net vóór het ongeluk. Laura had wel wat Champagne gedronken,

verklaarden ze, maar niet veel, en niet meer tijdens het middagmaal. Dat, trouwens, verklaarde Diego, was de reden waarom zij de auto bestuurde, en niet Georg. Laura gaf er ook de voorkeur aan haar eigen auto te besturen. Ze was een ervaren chauffeur. Laura legde grote afstanden af met deze, haar auto.

Diego en Deniz bevonden zich nog in het politiekantoor van de Abdij, toen ze de plotse beroering hoorden. Ze zagen hoe snel een bijkomende raid op Robchem georganiseerd werd door de politie. Ze besloten een kijkje te gaan nemen bij de gebouwen. Zij ook reden dus naar Robchem! Ze zagen de politiewagens aan grote snelheid de nijverheidszone van Turgoux binnenstuiven. De politie-inspecteurs liepen uit de auto's, riotguns en handwapens in aanslag. Ze gingen Robchem behoedzaam binnen. Diego en Deniz plaatsten hun auto op de parking van Recycfast. Ze bleven daar wachten, nieuwgierig uitkijkend naar wat er verder gebeurde te Robchem. Ze hadden een open zicht op de ruimte vóór het chemisch bedrijf. Ze zagen hoe de interventiemacht van Jozef Bikri zich verzamelde aan de ingang van de Robchem receptie. De inspecteurs liepen het gebouw samen in.

De twee inspecteurs in burgerkleding die het bedrijf in het oog hadden gehouden, waren blijven staan op enige afstand van het gebouw. Zij ook kregen kogelvrije vesten, en ze kozen ook elk een riotgun, toegevoegd aan hun verborgen handwapen. Eén van die mannen stond dicht bij de geparkeerde auto van Diego en Deniz. Hij was niet te gelukkig met hun aanwezigheid. Hij wist echter wie ze waren, maakte een teken dat ze stil moesten blijven, en klaar om zich achter de motorblok te verschuilen bij het eerste onheil. Diego en Deniz waren aangekomen in een zware, hoge Ford, een pick-up van Texaanse stijl, een voertuig dat Diego gebruikte voor zijn bezoeken aan zijn weiden, velden en wijngaarden. Enige seconden later al, nadat de politie-inspecteurs de Robchem kantoren waren binnengelopen, hoorden Diego en Deniz de eerste schoten. Ze hoorden veel schoten! Een waar schietgevecht had plaats binnen Robchem! Ze luisterden in spanning, en keken met afgrijzen naar wat er verder gebeurde.

De inspecteurs van Jozef Bikri hadden zich gesplitst in twee groepen van elk vijf mannen en vrouwen. De eerste groep, geleid door Hoofdinspectrice Bussy, vorderde naar de administratieve vleugel. De agenten gingen langzaam en voorzichtig, de eenvoudige maar efficiënte dril toepassend die ze geleerd hadden in de politieschool, en waarvoor ze dikwijls geoefend hadden. Eén man of vrouw ging vooruit. De andere dekte hem of haar. Ze gingen zo van deur tot deur, van kamer tot kamer, en controleerden elk kantoor op inbrekers of op valstrikken. Ze deden dit werk traag en methodisch, grondig, systematisch, nauwkeurig en geduldig, al hun tijd nemend en zo min mogelijk risico's nemend, maar degelijk.

Wanneer die kleine politiemacht een tweede gang in stapte, een gang met meestal ongebruikte kantoren, kwamen ze twee gangsters tegen die onmiddellijk het vuur openden naar hen, met pistolen. De mannen schoten er direct op los, zonder te wachten op een sommatie door de politie. Ze staken vast aan het einde van de gang, want geen deur leidde naar ergens waar ze weer buiten konden geraken. De politie schoot terug met riotguns en met hun kleine handwapens. Eén inspecteur viel snel neer, achteruitgeworpen door de impact van twee kogels in zijn kogelvrij vest. De inspecteur werd licht gewond, niet ernstig. De wind werd even uit zijn longen geslagen. Hij bleef hijgend staan, dit meer door de schok van zo

snel geraakt te worden, dan door werkelijke pijn. Hij zou een grote, blauwe plek op zijn borst overhouden. De andere inspecteurs trokken hem een kamer in. Het schietgevecht ontwikkelde zich daarna aan beide zijden op dezelfde wijze.

Een bandiet schoot vanaf elke zijde van de gang, vanuit de deuropening van een kantoor. De inspecteurs ook stonden achter deuropeningen in de gang. In elke kamer stonden zo twee inspecteurs, zwaarbewapend, en beschermd door hun vesten. Dominique Bussy stond met een zwaar geweer in haar handen aan de linkerzijde, en ook de derde inspecteur stond zo in de rechterkamer van de richting van vordering. Meerdere schoten werden uitgewisseld. De twee groepen schoten naar elkaar vanop een afstand van minder dan tien meter. De inspecteurs wachtten tot de gangsters schoten. Daarna staken ze snel hun hoofd en zijde slechts even in de deuropening, en ze schoten eenmaal of tweemaal terug. Ze zonden hun kogels ook in de zijwanden van de gang, hopen een kogel door de beplaaisterde scheidingsmuren te kunnen jagen. Ze trokken zich dan terug, en wachtten enige ogenblikken tot een nieuw salvo vanaf de zijde van de gangsters werd afgeschoten. De inspecteurs konden het zo veel langer uithouden dan de gangsters. Ze hadden meer kogels, en nog meer munitie lag in hun auto's en kon aangebracht worden. Ze namen aan dat de gangsters minder munitie ter beschikking hadden. De politiemacht van Robois kon ook bijkomende mannen oproepen van de speciale brigade van Namen om hen te helpen. Die mannen waren gespecialiseerd in zware, gevaarlijke invallen. De groep van Bussy had zelfs enige granaten in hun auto's liggen, traangasgranaten en rookgranaten. Maar die, en hun gasmaskers, waren in de auto's gebleven.

Dominique Bussy riep meerdere malen in het Frans en in het Engels dat de gangsters zich beter konden overgeven. De mannen konden niet uit het dood einde van de gang ontsnappen, uit de gang waar ze zichzelf in geduwd hadden. Ze riep hen op hun geval niet te verergeren door op de politie te blijven schieten. Bussy wou hen zich laten overgeven vóór er iemand ernstig gewond werd. Dominique voelde enige aarzeling onder de gangsters. Ze hoorde hen naar elkaar in het Spaans roepen. Ze bleven echter de schoten van de politie van Robois beantwoorden.

Een inspecteur van Robois, een jonge man nog, durfde wat meer dan zijn collega's. Hij had wat minder geduld. Hij bemerkte het regelmatig patroon in het schietgevecht. Zij schieten, en dan schieten wij, dacht hij. Eén zijde schoot vanuit de deuropening, en dan schoot de andere zijde terug. Terwijl de ene zijde schoot, trok de andere zich terug om zich te verbergen in de kamer. Hij dacht het patroon te breken. Wanneer zijn zijde schoot, trok hij zich niet direct terug de kamer in. Hij hurkte neer, om een onverwacht, laag profiel te vormen, en hij wachtte tot de gangsters aan de tegenoverliggende zijde van de gang verschenen om op hun beurt te schieten. Hij schoot driemaal snel achter elkaar, zijn handwapen met beide handen vasthoudend. Daarna verscheen zijn collega boven hem en schoot met zijn riotgun, bijna tegelijk. Een kogel mist de jonge inspecteur met een haar, maar hij verwondde zijn tegenstander in de borst. De man viel neer, misschien dodelijk verwond. Hij viel de gang in, tegen de muur, en zonk neer in het midden van de gang.

Gedurende enkele ogenblikken werden geen schoten meer uitgewisseld. De tweede gangster riep in het Engels dat hij zich wou overgeven. Hij hield zijn wapen hoog, en toonde zich in de

gang, handen in de hoogte. Dominique riep hem toe zijn wapen neer te werpen, wat hij ook deed. De politie-inspecteurs gingen dan vooruit, de wapens in aanslag. Ze maakten van de man hun gevangene. Hij liet zich volgzzaam arresteren. De inspecteurs bonden zijn armen achter de rug. Dominique Bussy belde een ziekenwagen op. De gewonde gangster leefde nog. Dominique hielp het bloed te stelpen dat uit de wonde van de man liep.

De politiemensen moesten de gewonde man afvoeren. Hij verloor veel bloed en viel in zwijm. Bussy wou niet dat de verplegers van de ziekenwagen het gebouw zouden betreden. De inspecteurs vonden een lage tafel in één van de kantoren. Ze plaatsten de gewonde man op die tafel, en droegen die uit de kantoren, naar de ingangshal. Ze verlieten nadien gedurende enkele ogenblikken het gebouw, en plaatsten de tafel en de man op de stenen van de weg, enkele meter vóór Robchem, in de straat. De ziekenwagen kon de gekwetste man daar opnemen.

Voor de groep van Dominique was haar deel van de nieuwe inval beëindigd. Zij en haar inspecteurs hadden de administratieve kantoren en de drie appartementen erboven beveiligd. Ze vond een kartonnen doos die de bandieten nog gevuld hadden met allerlei documenten uit de kamers van de Directeur Financiën. Ze glimlachte daarmee, want de groepen van de inval 's morgens hadden al uren geleden alles van waarde voor het onderzoek meegenomen. De inval van de gangsters had tot niets gediend. Wat hadden die mannen verwacht? Ze hadden toch de zegels zo goed als iedereen gezien! De groep van Dominique Bussy bleef nu slechts de bewaking verzekeren van de ingang tot de administratieve kantoren van Robchem. Hoofdinspecteur Bussy had vier inspecteurs tot haar beschikking om haar doel te beveiligen. Eén van haar mannen was met de zwaargewonde gangster naar het ziekenhuis gereden.

Ondertussen ging Jozef Bikri met zes inspecteurs vooruit in de productiehal. Hij stapte bijna onmiddellijk in een gewapende confrontatie met gangsters. Drie mannen hielden de hal bezet, verborgen tussen de machines en de vaten met de chemische producten. De mannen en vrouwen van Jozef Bikri gingen de grote ruimte in. Ze konden zich verbergen achter metalen tafels naast de deur. Ze wierpen die tafels om, verschuilden zich, en ze wachtten. De gangsters zonden twee schoten in hun richting. Commissaris Bikri riep meerdere malen dat het gebouw volledig omsingeld was. Hij riep dat de gangsters niet meer konden ontsnappen. Ze konden zich overgeven, of gedood worden. Een volledig eskadron van politiemannen werd rond het gebouw geplaatst, beweerde de commissaris. De gangsters schreeuwden dan naar elkaar heftig in het Frans, wat Jozef Bikri danig verbaasde. Even later riepen drie gangsters dat ze akkoord waren om zich over te geven. Bikri maande hen aan zich te tonen met de handen in de hoogte, en hun wapens neer te werpen. Deze mannen beschikten slechts over handwapens.

Bikri hoorde en zag de wapens op de grond vallen. De gangsters stonden vóór de inspecteurs, de handen omhoog. Jozef Bikri beval hen langzaam vooruit te gaan. De gangsters deden dat ook, en slechts daarna toonde de commissaris zich eveneens. Jozef Bikri zond twee van zijn inspecteurs naar hen toe. Hij vreesde nog steeds voor een valstrik. Zijn mannen konden echter de drie gangsters arresteren en hen in de boeien slaan.

Later hoorde Commissaris Bikri dat deze drie mannen gehuurde straatvlegels waren van Brussel, al wel gekend door de politie van de hoofdstad voor kleinere misdaden. Ze waren

voor veel geld ingehuurd door een groepje Zuid-Amerikaanse gangsters, speciaal om de zaak van Robchem te behandelen.

Commissaris Bikri vroeg aan die mannen op een dreigende toon waar de andere gangsters zich bevonden, en hoeveel mannen meer zich nog verborgen hielden. Eén van hen bracht twee vingers naar boven, en trok zijn hoofd naar een deur die de inscriptie ‘Laboratorium’ bevatte.

De gangsters in het laboratorium konden de vuurwisseling gevolgd hebben vanuit de glazen vensters die de productiehal overzagen. Commissaris Bikri deed de drie gevangen mannen op hun buik gaan liggen in een hoek van de productiehal, gebonden en bewaakt door twee van zijn vrouwelijke inspecteurs. Met zijn andere mannen nam hij een positie in achter de deur die naar het laboratorium leidde. Jozef Bikri duwde de deur omzichtig open. Hij bleef staan achter de muur naast de deur. Direct volgden schoten van automatisch vuur. Een woedend, lang salvo van minstens tien kogels vloog door de deuropening en sloeg in op de muur er rond.

Jozef Bikri riep luid dat de gangsters automatische aanvalswapens gebruikten, al had hij slechts één dergelijk wapen gehoord. Twee inspecteurs, bewapend met riotguns, namen zijn plaats in langs de muur naast de deur. Samen, schoten ze meerdere kogel af in het laboratorium, zonder echt te kijken naar waar ze schoten. Ze wilden een grote indruk geven van hun vuurkracht aan de gangsters in het labo. Commissaris Bikri hoorde de impact van de zware kogels op hout en plaaster. Hij hoorde glas breken, scherven rondvliegen, en het geluid van kogels die doorheen ijzeren of aluminium dunne platen vlogen. Hij hoorde ook een onderdrukte kreet van pijn. Hij nam aan dat één van de tegenstanders niet zeer voorzichtig was gebleven met zijn positie en zijn dekking. De man had de vuurkracht van de politie onderschat. Jozef Bikri wachtte.

Eén van de inspecteurs van de commissaris veronachtzaamde de oproepen van Bikri tot voorzichtigheid. Hij sprong plots de grote kamer in, en ledigde weer zijn riotgun. Zijn collega vloekte, maar voelde zich verplicht hem te volgen, om zijn dappere maar onvoorzichtige vriend te dekken. Hij ook sprong het labo in, en schoot in het wilde weg. Jozef Bikri vloekte eveneens, maar volgde ook. Hij droeg slechts een handwapen, maar hij ook schoot meerdere kogels in het ronde. Zijn twee inspecteurs verborgen zich beter achter een sterke, hoge kast. Ze herlaadden hun wapen. Bikri moest ook een andere lader in zijn wapen steken. Hij riep voor iedereen die zich nog in het labo bevond zich over te geven, en voegde enkele kogels aan zijn woorden toe. Het labo was letterlijk aan stukken geschoten.

Een stem riep dan niet meer te schieten. Een man verscheen van achter een omvergeworpen metalen bureau, waarop de impact van meerdere kogels zichtbaar waren. De man hield zijn handen omhoog, ten teken van overgave. Hij hield nog een moderne Kalashnikov in zijn hand. Bikri riep hem toe dit wapen neer te werpen. De man deed dat ook, en bleef met de handen in de hoogte staan. Drie inspecteurs omsingelden hem, eerst zeer voorzichtig, dan met meer zelfvertrouwen. Ze namen de man gevangen, bonden zijn handen op de rug en brachten hem naar achter. De andere politie-inspecteurs van de groep van Bikri stapten dan het labo in. Ze floten door hun tanden bij de vernieling die ze zagen. Glas, scherven en houtsplinters lagen overal rond hen. De inspecteurs keken schuw, wapens klaar om te schieten. Niemand reageerde nog. Ze vonden geen andere personen in het groot laboratorium.

Commissaris Bikri ging naar de deur die naar het tweede labo leidde. Hij opende de deur van achter de muur, hoorde geen schoten, sprong naar binnen en zag slechts een korte gang met trappen die naar een hogere verdieping leidden. Hij zag ook een vernield venster achter de trap. Hij zond twee inspecteurs de trap op, terwijl hij voorzichtig door het venster keek vanaf de zijkanten. Hij zag niets. Hij hoorde ook niets boven. Hij riep naar zijn mannen. Hij vroeg naar de situatie in het tweede labo. Een inspecteur riep terug dat niemand boven aanwezig was. Hij voegde toe dat in dit labo veel elektronische toestellen stonden. De commissaris moest hier toch een kijkje komen nemen, stelde hij voor.

Jozef Bikri vloekte weer. Hij had eigenlijk nu naar buiten willen klimmen door het vernield venster beneden, om de laatste tegenstander te volgen. De nieuwsgierigheid naar boven won het pleit. Jozef Bikri ging de trappen op, en vond het tweede labo zeer verschillend van het eerste.

Zijn politiemannen stonden met gezakte wapens rond te kijken. Ze keken eveneens door de grote vensters die een zicht gaven op de productiehal. Bikri nam nota van de rust. Geen gangsters slopen nog door de hal. De gearresteerde gangsters lagen daar nog steeds in een hoek, bewaakt door twee inspectrices.

Jozef Bikri ging dan naar de achterste vensters, hopen vandaar een blik op te vangen van zijn laatste, ontsnappende gangster. Hij zag niets! Hij had wel een goed zicht op de omgeving hier, een beter zicht dan hij kon gekregen hebben vanuit het venster beneden. Waar kon de laatste gangster naartoe gevlucht zijn? Had hij zich in de struiken of in het klein bos achter Robchem verstopt? Zo ja, dan had Commissaris Bikri nog een lange klopjacht voor de boeg.

Jozef Bikri zuchtte, en nam nog enige ogenblikken om te kijken naar wat zijn mannen hem wilden tonen. Dit labo zag er inderdaad heel anders uit dan als een scheikundig laboratorium. De eerste maal dat hij vluchtig hier geweest was, was hem dat niet zo opgevallen. Meerdere elektronische uitrustingen stonden op tafels, netjes de ene naast de andere geplaatst.

Computers, schermen en kabels stonden of lagen in de kamer. Sommige van de computers zoemden nog! Commissaris Bikri trok enkele elektrische draden uit de sokkels op de muren. Het gezoem stopte. Elektronische toestellen werden hier ontworpen! Commissaris Bikri zag verscheidene elektrische meetapparaten, elektronische kaarten, en gescheiden harde schijven. Hij zuchtte. Hij had verwacht dat de harde schijven zouden meegenomen zijn voor onderzoek door het team van experts van deze morgen. Hadden zij dit labo gemist? Wat was Robchem hier aan het doen? Wat kon er in een dergelijk labo gebeuren voor een chemisch bedrijf?

De gangster die door het achterste venster van Robchem ontsnapt was, liep op dat ogenblik dicht langs de muren van Robchem. Hij liep omzichtig. Op zijn rug droeg hij een zware zak met voorwerpen die hij uit het elektrotechnisch laboratorium had meegenomen, zoals bevolen door zijn opdrachtgevers. Hij ook droeg nog een automatisch vuurwapen in de handen, een klein, compact maar gesofistikeerd machinepistool van Belgische makelij. Hij had het wapen nog niet gebruikt. Hij gaf de voorkeur aan stilte en verborgenheid eerder dan aan geluid en openlijk, niet noodzakelijk geweld. Hij bereikte het einde van de muur, aan de hoek van de voorgevel van Robchem. Hij keek naar de parkeerplaats van Recycfast. Hij had zijn auto op die parking gelaten, niet nabij of achter Robchem.

Hij moest nu zijn meest gevaarlijk traject in, over de open ruimte tussen Robchem en Recycfast. Hij bemerkte slechts één man in zijn weg staan, waarschijnlijk een politiemann

burgerkledij, maar beschermd door een kogelvrij vest. Die man hield een riotgun in zijn handen, maar hij hield dat wapen nonchalant vast, en losjes. Het handwapen van de man bleef in zijn gesloten lederen holster hangen, onder zijn arm.

De gangster aarzelde niet. Hij liep over de ruimte die Robchem scheidde van de parkeerplaats van het ander bedrijf. Hij verraste de politieman. Wanneer hij de inspecteur zag verstijven, iets uitroepen en zijn wapen omhoog brengen, liet hij een korte, droge vlaag los uit zijn automatisch wapen. Hij sloeg de politieman daarmee neer. Hij zag dan twee personen, een man en een vrouw, wachten in een pick-up in dezelfde parking als waar zijn wagen stond. Die twee leken argeloze omstaanders. Zijn auto stond dichterbij. Hij grijnsde dan in triomf, en liep naar zijn auto. Hij opende hem met een elektronische sleutel, terwijl hij nog liep, en opende de deur. Hij wierp zijn zak naar binnen.

De gangster had de twee ongewapende mensen in de pick-up al vergeten. Hij zag hen wel nog uit hun auto rennen, naar de gewonde politieman toe. Hun goede bedoelingen konden hem niet deren. Hij wou uit deze valstrik zo snel mogelijk weg! Hij zou de enige zijn die de faling van zijn operatie in België aan de bazen kon uitleggen. Ze moesten gewaarschuwd worden voor de gevolgen. Hij ging in zijn zetel zitten, in zijn auto, een zwarte Renault gekocht aan een kleine prijs op de zwarte markt van Brussel. Hij draaide zijn sleutel om in het stopcontact. De motor gromde.

De gangster zag niet hoe de man die in de pick-up zat hem met zijn ogen was blijven volgen. De man had de deur van zijn auto ook geopend, was buiten gestapt, gevolgd door de vrouw, tot zij bij de gevallen politieman kwamen. De politieman had verscheidene kogels opgevangen op zijn kogelvrij vest, maar hij had ook twee kogels in zijn benen gekregen. Eén kogel was rakelings langs zijn hoofd gevlogen, en had een lange snede achtergelaten, zodat de man overvloedig aan zijn hoofd bloedde.

Twee ziekenwagens reden aan met loeiende sirenes en zwaaiende blauw witte lichten, vanuit de richting van de Nationale Weg. Dit lawaai voegde zich toe aan het pandemonium achter de auto van de gangster. In zijn achteruitkijkspiegel zag hij nu politiemannen uit het gebouw van Robchem lopen. Hij kon nog net op tijd ontsnappen!

Hij zag niet hoe Diego de Trioteignes de gevallen inspecteur bereikte, en ook niet hoe Diego de riotgun van de man opnam en die naar Deniz Sürkoglou wierp.

Diego wist dat Deniz de betere schutter was, en de neergeschoten man dringende zorgen nodig had. Deniz plukte het wapen netjes uit de lucht, draaide zich om, nam doel, en schoot tweemaal in de richting van de zwarte Renault. Ze schoot de achterbanden van de auto aan flarden, zodat de versnellende Renault plots om zijn as rondtolde in een richting die de chauffeur helemaal niet van plan was om te nemen. Wanneer dan het voorste deel van de wagen in zicht kwam, schoot Deniz nog tweemaal door het voorste venster van de nog draaiende wagen. De Renault gleed nog even verder, vloog tegen een Recycfast muur, en stopte. De man achter het stuur viel voorover. Hij activeerde daarmee de hoorn van de wagen.

Deniz ging naar voren, haar wapen vooruit en hoog. Ze ging naar de auto toe, en zag dat de gangster in het hoofd getroffen was, maar misschien nog net in leven lag. Ze opende de linkerdeur van de auto, en trok de gangster wat achterover. Ze stopte daarmee het oorverdovend, enerverend geloei van de hoorn.

Deniz bleef slechts twee seconden naast de auto staan. Ze keek nogal tevreden naar haar werk. De laatste gangster gleed levenloos uit de auto. Hij viel zijwaarts, gedeeltelijk nog in de auto, gedeeltelijk eruit hangend. Deniz draaide zich misprijzend rond. Ze ging terug naar haar echtgenoot. Diego had al hulp gekregen van een verpleger van een ziekenwagen om het bloed te stelpen van de politie-inspecteur. Die man zat recht. De verpleger werkte met zijn rug naar Deniz. Deniz wierp eerst het wapen neer. Ze ging bij Diego staan. De gewonde inspecteur was nog steeds goed bij bewustzijn, en hij keek nauwgezet naar wat Deniz gedaan had, met wijdopen ogen.

Diego zag zijn vrouw terugkeren, grinniken, het geweer terug opnemen, en haar vingerafdrukken afvegen van het wapen van de inspecteur.

Diego zei tot de gevallen politiemann, 'je bent nu een held, Robert. Je hebt zonet de meest gevaarlijke gangster niet laten ontsnappen!'

De inspecteur zat in hevige pijn, maar hij was een verstandige man. Hij knikte, en grijnsde terug als antwoord, aanduidend dat hij de boodschap begrepen had. Neen, Deniz Sürkoglou had de kogels niet afgevuurd naar de Renault, maar hij. Dat was hoe de dingen in Robois gedaan werden! Hij lachte nog lang, ook tevreden, en zijn ogen konden naar Deniz glanzen. Ze toonden zijn dankbaarheid. Deniz bracht een vinger naar haar mond om hem aan te manen tot zwijgen. De inspecteur knikte. De verpleger bemerkte niets van die stille uitwisseling. En zelfs als hij die bemerkte had, dan was hij ook een Roboisiaan! Robois rekende af zoals Roboisianen dat wilden. Wanneer een politie-inspecteur zou verklaren dat hij meerdere malen schoot in de richting van de ontsnappende Renault, wie was hij dan om zo'n aanspraak tegen te spreken? De slechterik was gestopt, niet? Was dat niet alles wat van belang was?

Diego de Trioteignes had ook gekeken naar wat er aan het gebouw van Robchem gebeurde. De inspecteurs van Robois trokken en duwden niet al te zacht een aantal gangsters twee bij twee naar de auto's en de politiewagens. De gangsters hadden hun handen op de rug gebonden. Ze gingen verslagen, met gebukte hoofden, zoals overmachtigde mannen gewoonlijk doen. De inspecteurs hadden hun handen vol met de gangsters. Wellicht hadden ze het tafereel van de laatste seconden niet gezien. Eén van die mannen was echter Commissaris Bikri. De persoon die naast hem stond was zijn assistente, Dominique Bussy. Beiden keken wel naar Diego en Deniz.

Bussy bracht een hand omhoog, ten teken van erkenning voor de hulp. Jozef Bikri, een beetje verrast door haar reactie, glimlachte en schudde zijn hoofd. De opgeheven hand van Bussy betekende dat ze blij was, en erop zou toezien dat niemand wat zou zeggen over de actie van Deniz. Jozef Bikri zag wat zijn assistente bedoelde. Hij fronste het voorhoofd, maar volgde Dominique die zich al omdraaide. Terwijl Bikri terug stapte naar Robchem, zag Diego hem achter zijn rug ook een arm en hand omhoogsteken. Diego grijnsde.

De gewonde politiemann werd op een draagberrie geplaatst en snel naar een ziekenwagen gebracht. Diego en Deniz gingen naar hun pick-up. Diego zette de motor van de wagen aan, en reed weg. Nog een ziekenwagen stopte naast de neergeschoten gangster in de Renault.

De politie-inspecteurs van Robois hadden nog veel werk. Ze vonden twee auto's, gebruikt door de gangsters, in de parkeerplaats van Robchem. Ze lieten de auto's naar Namen overbrengen, naar de garages van het politiestation. Ze telefoneerden om de zwarte Renault te takelen door een gespecialiseerde firma en ook naar het politiestation van Paolo Timario te

slepen. Commissaris Jozef Bikri ging terug naar het Robchem gebouw, vergezeld van zijn assistente. Ze maakten een korte inventaris op van de schade veroorzaakt tijdens hun actie. Ze keken naar de configuratie van de gebouwen, en naar de inhoud van de laboratoria. Ze namen foto's van de labo's. Op hun beurt onderzochten ze het appartement boven het scheikundig labo. Ze vonden niets meer van belang. Daar ook namen ze foto's. Het team van experts van de morgen had zijn werk grondig gedaan. Met de hulp van zijn laatste twee inspecteurs die nog in de gebouwen aanwezig waren, plaatsten Jozef Bikri en Dominique Bussy zelf nieuwe zegels aan de deuren en de vensters waar die verbroken waren. Opnieuw positioneerde Commissaris Bikri twee bewakers rond Robchem, ditmaal in uniform, en gewapend met riotguns. In het midden van de nacht zouden twee andere inspecteurs hen komen aflossen. Zowel Bikri als Bussy hadden er nu echter vertrouwen in dat geen nieuwe poging tot inbraak in Robchem nog zou gebeuren in de volgende dagen en nachten. Nadien zou een dergelijke wacht niemand nog wat kunnen schelen. Robchem was leeggehaald.

Laat in de avond nog, vanuit zijn bureau in de Abdij, telefoneerde Jozef Bikri naar Paolo Timario om zijn vriend en baas een kort, mondeling verslag te geven. Paolo Timario was ook nog in zijn bureau. Hij luisterde met veel interesse naar wat Bikri hem vertelde. Zijn aandacht veranderde in grote verbazing toen hij hoorde van de schietgevechten bij Robchem en van de vangsten.

Op zijn beurt meldde Paolo aan Jozef dat de Namense connecties van de drugsdealers van Robchem eveneens gearresteerd werden. Twee mannen waren aangehouden in het appartementsgebouw, onder wie de Hoofd Wetenschapper van Robchem, Teilo Merthyn. De andere man was nog jong, maar de assistent van Merthyn en ook de belangrijkste drugsdealer van Namen.

Twee andere jongemannen en een jonge vrouw werden aangehouden in drie verschillende appartementen op dezelfde verdieping als de assistent van Merthyn. Deze waren zwaar onder de invloed van drugs. Ze konden gediend hebben als proefkonijnen voor Merthyn. Nog drie meer volwassenen werden aangehouden in de late namiddag, wanneer ze kwamen aanbellen op het appartement van de assistent om zich met drugs te bevoorraden. Politie-inspecteurs bleven nog ter plaatse, maar de straat was weer zoals vroeger. Misschien kwamen nog wel meer drugsdealers opdagen.

In het appartementsgebouw in het centrum van Namen, in het huis dat het naamplaatje met de naam Oneiro SA droeg, was niemand opgepakt. Ook niets belangrijks aan documenten werd ontdekt in het klein kantoor, daar gebruikt door Oneiro.

De meest interessante vondst, meende Paolo Timario, leek de man te zijn die Teilo Merthyn heette. Op dit ogenblik weigerde die man wat dan ook te zeggen. De assistent van de man echter, een jongeman gekend onder de naam van Phil, praatte zoals een waterval vloeiende!

Morgen zou Merthyn geconfronteerd worden met de bevindingen van de experts.

Timario vroeg dan de hulp aan van Jozef Bikri en van Dominique Bussy, in Namen, tijdens de ondervragingen. Hij vroeg hen de volgende dag naar de gevangenis van Namen te komen, voor de ondervraging van al de belangrijkste mannen die in de zaak verwickeld waren. De mannen zouden meerdere malen ondervraagd worden door de substituten van de Onderzoeksrechter, en door de inspecteurs. Meerdere verslagen zouden opgesteld worden, en vergeleken. Jozef Bikri was akkoord om morgenvroeg om negen uur stipt aanwezig te zijn in de gevangenis van Namen.

Ondertussen opereerden de chirurgen van het universitair ziekenhuis van Sint-Lucas in Woluwe-Brussel met succes aan Georg Stratten. Na de operatie verzekerden de dokters aan Laura e Trioteignes dat de ingreep gemakkelijk was gegaan en routine was gebleven. Georg zou weer beter worden na enkele dagen intensieve zorgen. Hij zou geen problemen ondervinden later, met wat er met hem gebeurd was.

Laura bleef vooreerst een hele tijd in de wachtkamers van het hospitaal. Daarna bracht ze de nacht door in een zetel naast Georg, in zijn kamer. Ze sliep niet goed. Ze keek dikwijls uit het groot venster van de kamer naar de vele lichtjes van de Brusselse grootstad.

De volgende morgen kwamen Diego en Deniz op bezoek. Ze overhaalden Laura om met Diego naar huis weer te keren. Laura was uitgeput en zou zelf ziek worden als ze nog langer in het ziekenhuis bleef. Deniz zou de wacht houden bij Georg. Deniz toonde ook aan Laura wat ze in haar grote handtas had, een geladen negen millimeter Browning handwapen. Slechts dan gaf Laura toe om met Diego weer te keren naar Robois.

Deniz moest niet lang de wacht houden, want Charles de Trioteignes en Monique Ghijsen kwamen Georg ook in de namiddag bezoeken. Monique Ghijsen drong dan aan om in het ziekenhuis te blijven. Deniz keerde terug naar Trioteignes met Charles.

Jozef Bikri had tegen die tijd ook de Brusselse politie opgebeld. Hij vroeg de permanente bescherming aan van Europol-lid Georg Stratten. Voortaan stond een gewapende politievrouw aan de deur van de kamer van Georg.

Georg Stratten ontwaakte in de namiddag en kon glimlachen naar zijn nieuwe moeder, zijn toekomstige schoonmoeder Monique Ghijsen. Diego keerde 's avonds terug naar het ziekenhuis. Hij wou de nacht nu doorbrengen bij Georg, maar Georg kon hem ervan overtuigen dat hij zich al veel beter en in veiligheid voelde. Hij had goed vertrouwen in de politievrouw aan zijn deur. Monique keerde naar Robois terug met haar zoon.

Laat in de avond kwam ook een zeer vermoeide Commissaris Jozef Bikri de kamer van Georg in. Hij vertelde alles wat zich afgespeeld had in Robois en in Namen. Hij bracht verslag uit van de eerste resultaten van de verhoren. Georg kon rustig slapen. Zijn zending in Robois en in Namen was met succes beëindigd. De productie van drugs was definitief gestopt.

De volgende morgen organiseerden Laura en haar familie een wacht overdag bij Georg. Georg protesteerde. Hij voelde zich zeer goed, riep hij. Hij had niet iemand de ganse tijd bij zich nodig! Diego en Laura legden hem het zwijgen op. Hij was niet in Duitsland, glimlachten ze. Hier in België, kon hij tegen niets protesteren en kon hij niet de minste autoriteit laten gelden. Hij zou moeten ophouden met protesteren, en zich laten verzorgen, of in het geval van Laura, zich laten vertroetelen. Een dergelijke mooie vrouw moest hij maar gehoorzamen! Dat deed hij ten slotte met plezier.

Hoofdstuk 6. Epiloog

6.1. De verhoren

De ondervragingen van de gearresteerde mannen, opgesloten onder verdenking van productie en handel in drugs, van de drugsdealers en van de gangsters die van verschillende soorten van misdaden verdacht werden, hadden plaats in de gevangenis van Namen en in de kantoren van het politiestation van de stad. Paolo Timario, Jozef Bikri en hun assistenten verzorgden de verhoren voor de politiemacht. Na de sessies met de politie, legden ook de substituten van de Onderzoeksrechter de in bewaring genomen mannen zwaar op de rooster. Het resultaat besloeg duizenden gedrukte bladzijden in verslagen.

Aanwezig ook bij de verhoren waren de advocaten van de mannen en de steno-dactylo's van de politie en van de rechter, die elk woord nauwkeurig noteerden. De Oneiro zaak werd de belangrijkste in de drugshandel van Wallonië voor minstens de laatste tien jaar. De Belgische pers verleende veel aandacht aan de zaak in de nieuwsbladen en op radio en televisie.

De politiemannen en -vrouwen ondervroegen eerst de drugsdealers van Namen. Dit was het klein grut, de mannen en vrouwen die door de inspecteurs aangehouden werden toen ze aan het appartementsgebouw van Jambes aanbelden om zich te bevoorraden met drugs. Die mannen en een vrouw erkenden de feiten die hen voorgelegd werden. Ze gaven toe dat ze drugs verkocht hadden en naar het appartementsgebouw in Jambes kwamen om nieuwe drugs te kopen in grote hoeveelheden. Ze kochten niet slechts één bepaald verdovend middel, zeiden ze aan de politie, maar een heel assortiment van pillen. Die brachten ze gemakkelijk aan de man of vrouw in Namen en omstreken.

Phil Brelat beschreef de effecten van de verschillende pillen. Phil bleek de enige leverancier van de drugs te zijn.

Phil was de belangrijkste drugsdealer voor Oneiro, bevestigde hij. Oneiro leverde allerhande soorten drugs aan hem af, van cocaïne en heroïne tot metamfetamines en drugs waarvan hij de afkomst niet kende. De man van wie hij de drugs kocht was Teilo Merthyn, genoemd Phantassus door andere mensen betrokken in de zaak. Niemand behalve hij zelf kende de ware naam van Phantassus, beweerde Phil. Phil had zeer grote sommen geld aan Teilo Merthyn gegeven, in ruil voor drugs. Merthyn stelde hem dikwijls andere soorten drugs voor om te verkopen. Merthyn vroeg steeds naar klachten en andere reacties betreffende de producten. Merthyn duwde steeds nieuwe drugs op hem, om in Namen verkocht te worden. De hoeveelheid pillen die Phil opnoemde en hun verscheidenheid van werking, verbaasde de inspecteurs zeer. Het drugsprobleem in hun stad was veel groter dan zij gevreesd hadden, moesten ze toegeven.

De drugsdealers van Namen zonden ook drugs naar andere steden in de provincie, en zelfs tot ver in andere provincies van België. De drugsdealers zelf zegden aan de politie dat de inspecteurs minder dan één tiende van alle personen die in Namen in de verkoop van drugs werkzaam waren, gevat hadden. De drugsdealers weigerden de namen te openbaren van de andere personen die in de misdaad verwickeld waren. Ze gaven hun verdelers van tweede niveau niet vrij. Ze genoten van hun ogenblik van superioriteit, wanneer ze die informatie in

de gezichten van de politie van Namen konden gooien om ze nadien gedeeltelijk achter de hand te houden. De politie had nadien veel werk om de familie en vrienden van die mannen en vrouwen te ondervragen, en om het gans netwerk van dealers op te rollen. Uiteindelijk, over een periode van meerdere maanden, arresteerde de politie meer dan twintig personen die drugs kochten en verkochten. Onder hen bevonden zich ook twee jongemannen die woonden in Robois, en daar drugsdealers waren.

Phil leverde volledige informatie af van de mensen die in de Oneiro appartementen van het gebouw van Jambes verbleven. Onder enige druk, maar in aanwezigheid van zijn advocaat, vertelde hij aan de politie hoe die jonge mannen en vrouwen dienden als proefkonijnen voor de experimenten en voor de producten, uitgevonden door Teilo Merthyn.

Wanneer Phil geconfronteerd werd met de geschreven getuigenis van Véronique Dupas, gaf hij toe dat twee jongemannen gestorven waren aan overdosissen in de appartementen. Het woord overdosis sprak hij echter niet uit. Hij sprak van te sterke middelen. Enige verwarring ontstond dan over wat de politie bedoelde met het woord overdosis. De sterfgevallen werden veroorzaakt door de nieuwe drugs, beweerde Phil, die te krachtig, en te sterk hadden kunnen zijn bij wat beschouwd werd als de gewone hoeveelheden van metamfetamines die konden toebedeeld worden. Teilo Merthyn wist niet steeds exact in het begin, welke dosis in de pillen te plaatsen om bepaalde effecten te garanderen. Vandaar trouwens de nood aan testen.

Phil wist niet wat Teilo Merthyn deed met de gegevens die hij doorspeelde aan de scheikundige van Robchem. De verslaafden die hij in Namen ontdekte en die hij rekruteerde om als proefkonijnen te dienen tegen betaling, moesten de effecten van de drugs tot in het kleinste detail beschrijven. Slechts die inlichtingen lieten Merthyn dikwijls toe te bepalen welke hoeveelheden drugs hij in de pillen moest mengen. De informatie liet ook Merthyn toe om andere producten met krachtigere effecten te ontwikkelen. Hij mengde dan allerhande producten in poedervorm om een cocktail van sensaties naar de druggebruikers te brengen. Phil kon nog weinig ontkennen van wat hij gedaan had.

De jonge mannen van de appartementen beschreven hem hun ervaringen. Zij vertelden hoe Phil hen regelmatig andere producten gaf, om uit te testen. Ook Véronique Dupas vertelde aan de politie in veel details over de effecten van de drugs die Phil en Phantasus haar deden innemen. In die vroege dagen had Véronique nog wel moeite om alles coherent te verklaren.

Het verhoor van Teilo Merthyn, de droommeester, verliep zeer moeilijk voor de politiemannen en -vrouwen. Heel veel sessies waren nodig vóór Paolo Timario en Jozef Bikri konden besluiten dat ze voldoende gehoord hadden en de meeste van de activiteiten van Merthyn kenden. Bij de eerste ondervragingen weigerde Merthyn te antwoorden op de meeste vragen. Meer en meer getuigenissen en bewijzen werden echter door de commissarissen vóór hem geplaatst. Zelfs de advocaat van Teilo Merthyn porde de man aan om toch enige rechtvaardiging en uitleg te verstrekken bij wat hij gedaan had.

Teilo Merthyn beschreef zich geleidelijk aan de politiemannen en aan de Onderzoeksrechter als een grote weldoener van de mensheid. Hij definieerde zijn werk als een opzoeking naar nieuwe, krachtige drugs die gemakkelijk konden gecombineerd worden in vooraf bepaalde hoeveelheden om de gewenste hallucinatorische of seksuele effecten op te wekken. Die waren nodig om de mensheid te verlichten van haar meest droevige gedachten en depressies

op onschadelijke wijzen. Dergelijk doel kon niet bereikt worden zonder uitvoerige experimenten met verschillende stoffen op levende mensen. Merthyn wou slechts de mensheid helpen! Hij wou oorlogen vermijden en geweld, door geluk, vergetelheid, en blijdschap en troost te brengen, alsook de uitroeiing van afgunst en nijd in de mensen. Aan de politie-inspecteurs en aan Dominique Bussy zei hij dat, in een poging van uitleg van zijn drijfveren, hij de ultieme, schadeloze werking ontdekt had om hallucinatorische gevoelens in personen op te wekken, door de neuronen van het brein elektromagnetisch te stimuleren.

Merthyn ging uit van het principe dat alles wat we denken en doen het resultaat was van de elektrische activiteit van ons brein. Neuronen wisselden elektrische signalen uit, en zo interageerden ze met andere neuronen. Gevoelens, beelden en gedachten werden aldus bewerkt door het brein tot een coherent geestesbeeld. Wat als het mogelijk was, om van buiten uit, van buiten het brein, die processen te veranderen, te moduleren, te beheersen, of slechts op hen in te werken, om het afvuren te veroorzaken van signalen naar grote aantallen neuronen tegelijk? Men kon dan in de geest volledig kunstmatige, hallucinante beelden en gevoelens creëren, die geleken op de effecten veroorzaakt door de chemische drugs.

Dat was de wijze die Teilo Merthyn ingeleid had. Hij had gevonden hoe met die neuronenprocessen te interfereren, zij het nog in een zeer grove wijze.

Merthyn zocht dus om rechtstreeks tussen te komen in de elektrische processen in het brein. Hij gebruikte en stimuleerde de hersenactiviteit van de neuronen door elektrische en magnetische stimulatie toe te passen. Dat proces was heel wat meer direct dan de chemische methoden!

Merthyn vorderde door poefneming en door te leren van fouten en mislukkingen. Zijn controle bleef nog grof en elementair, maar hij had niettemin al tastbare resultaten bereikt. Zijn belangrijkste testpersoon was Véronique Dupas, omdat hij geloofde dat haar geest zeer sterk was en veerkrachtig tegenover externe invloeden.

Merthyn had nu een zeer dure fMRI scanner nodig om zijn onderzoek te verfijnen. FMRI of Functionele Magnetische Resonantie Imaging, was een middel om de werking van groepen neuronen in beeld te brengen. Het was een technologie die de hersenactiviteit mat door veranderingen te detecteren in de bloedstromen door de hersenen. Die techniek berustte op het feit dat de bloedstromen in de hersenen en de activiteit van de neuronen gekoppeld waren. Merthyn had een dergelijk toestel dringend nodig, en dat was hem ook beloofd door Bernard Gorelle. Zonder die technologie en dit apparaat, was Merthyn maar wat aan het rondwoelen in het duister, al had hij toch al vroege, beduidende resultaten bekomen.

Zijn nieuwste methode om vreemde beelden in het brein op te roepen, zou aldus het gebruik van de verdovende chemicaliën tot de geschiedenis doen behoren, zei Teilo Merthyn. Hoe veel meer humaan was ook zijn nieuwe methode, de middelen die hij nog niet zo lang geleden was beginnen te testen op Véronique Dupas! De Internetmaatschappijen van de wereld, de ondernemingen die elektronische spelletjes ontwikkelden, en de sociale media van het wereldwijd web, konden zijn elektronische middelen om drugs-eendere effecten te bekomen integreren in hun software. De helmen die hij ontwikkeld had werden reeds toegepast in meer eenvoudige vormen door de gebruikers van persoonlijke computers over de ganse wereld. Zijn methode kon een tweede brein, met geheugen en al, toevoegen aan het menselijk brein! De mogelijkheden ervan waren werkelijk ingrijpend en verbazingwekkend voor de mensheid, de mogelijkheden onbeperkt.

Op zijn eentje kon Merthyn een gans nieuwe industrie creëren, beweerde hij, een industrie die miljarden dollars waard was. Geen andere man, geen andere uitvinder, kon zulk een fantastisch grote impact hebben op de mensheid en op de cultuur als hij, Teilo Merthyn! Binnenkort, beweerde hij, zouden miljarden mensen geen baan meer hebben gedurende lange periodes van hun leven, omdat computers en robots hen zouden vervangen en hun werk zouden hebben overgenomen. De vraag naar dromen, naar hallucinatorische middelen van vermaak en tijdverdrijf, naar geestesrust, naar de vernietiging van het gevoel nutteloos te zijn door de werkloosheid, de nood om leegtes en geluk in de geest te creëren, om gevoelens van tevredenheid en voleinding te genereren, van geluk en liefde, zou torenhoog toenemen. Als hij dit niet kon leveren aan de mensheid, dan zouden de mensen hun tijd beginnen door te brengen met elkaar uit te roeien. De wereld zou verzinken in een apocalyps van slachtingen en geweld. Hij, Teilo Merthyn, beweerde hij, was werkelijk de nieuwe redder van de mensheid. En op korte termijn al kon hij de sterfgevallen ten gevolge overdosisen van chemische drugs uitroeien! Het was daarom uiterst belangrijk dat hij zijn testen en experimenten op levende mensen verder mocht uitvoeren.

Wanneer Teilo Merthyn zich in zijn grootheidswaanzin uitriep tot de Tweede Messias, bleven de politie-inspecteurs aan de andere zijde van de ondervragingstafel hem in stilte aankijken. Daarna wisselden ze blikken van volledig onbegrip uit. Ze kwamen tot het besluit dat ze een gek behept met zinsbegoochelingen en waanideeën vóór zich hadden. Geen wonder dat de man Phantasus wilde genoemd worden! Maar Teilo Merthyn geloofde steevast in zijn zending. Hij herhaalde dat meerdere malen.

In de daarna volgende verhoren, bleven Paolo Timario en Jozef Bikri dicht bij de wet, in plaats van zich in filosofische beschouwingen te verliezen van het soort waarin Phantasus zich verdiepte. Ze zouden Merthyn nooit kunnen overtuigen van enig onrecht. De middelen om zijn eigen droom te verwezenlijken, zijn zoeken naar de ideale chemische drugs, om dan te komen tot de elektrische middelen, waren de noodzakelijke en volgens hem gerechtvaardigde, goede stappen en procedures op de weg naar zijn doel. Zijn middelen werden totaal gerechtvaardigd door zijn zaak, zei Merthyn aan de commissarissen. Wat hij gedaan had door de drugs te produceren en te verkopen, door de moleculen te testen, waren volledig gerechtvaardigd.

De menselijke proefkonijnen ondergingen verschrikkelijke beproevingen. Merthyn had jonge mensen ertoe gebracht zelfmoord te plegen, en hij had permanente breinschade veroorzaakt. Maar dit waren slechts spijtige neveneffecten! Het was zijdelingse schade op de weg naar het zalige geluk! Voor de politiemannen waren dit evenveel misdaden. Ze ondervroegen Merthyn over zijn methodes en producten. Ze lieten Merthyn geloven dat ze zijn grote doeleinden en plannen bijtraden. Merthyn werd ervan overtuigd dat zijn ondervragers zijn mooie doelen begrepen hadden, en ze wellicht goedkeurden. Zijn advocaat protesteerde zwakjes.

Teilo Merthyn weigerde enige medeplichtigheid of samenwerking te erkennen met de groep van Zuid-Amerikaanse gangsters die naar Robois gezonden werd. Natuurlijk, riep hij uit, wilden de Zuid-Amerikanen tussenkomen in Robois. Hun keizerrijk van producten, afgeleid van coca planten en hun drugs gebaseerd op cannabis, zouden gewoon uit de markt geduwd worden door zijn transcraniële magnetische stimulatie technieken. De Zuid-Amerikaanse

drugsindustrie was al aan het bewegen van hun organisch gebaseerde business naar de kunstmatige metamfetamines en andere artificiële moleculen. In de evolutie naar de elektronische middelen om hallucinatorische effecten in mensen op te wekken, zouden zij volledig het terrein verliezen. De grote, reeds bestaande en nieuwe Internetbedrijven zouden de zaken overnemen van de veel grovere chemische middelen. Merthyn had gedurende een lange tijd in zijn leven gezocht naar betere, krachtigere en meer gerichte kunstmatige drugs die ook veiliger waren. Hij had nu de ultieme middelen ontdekt om die chemicaliën volledig te vervangen door de directe stimulatie van de neuronen in de hersenen.

De ondervragers noteerden nauwkeurig alle reacties van Teilo Merthyn. Wanneer ze een verhoor stopten, moesten ze soms gedurende enig ogenblikken in stilte blijven zitten om wat ze hoorden te kunnen verwerken. Hoe was het mogelijk voor een blijkbaar zeer intelligente dokter in de wetenschappen, zoals de diploma's waarover Merthyn beschikte bewezen, om tot zulke criminele zelfbegoocheling te geraken, tot een volledig onrealistisch wereldbeeld? Toch geloofde Merthyn obsessief in zijn eigen dromen. Phantasus werd overmeesterd en beheerst door zijn eigen dromen! Phantasus was de slaaf van zijn fantasie! Commissaris Jozef Bikri meende in Phantasus een psychopaat met grootheidswaanzin vóór zich te hebben.

De commissarissen ondervroegen eveneens de Zuid-Amerikaanse gangsters die naar Robois gezonden werden. Laura de Trioteignes herkende twee van die mannen. De ene had met de vrachtwagen gereden die met opzet in haar BMW was geslagen. De andere was de man die een waarschuwing aan haar had geroepen toen ze hulpeloos, hoofd naar beneden, in haar omgeworpen auto hing. Die laatste man was door Deniz Sürkoglou gedood, of beter, volgens de officiële versie, door één van de bewakers die Jozef Bikri aan Robchem had geplaatst.

Na de aanval op Robchem hadden de inspecteurs van Jozef Bikri de zak gevonden die de gedode gangster meedroeg. De zak hield meerdere modellen van helmen waarin de elektronische circuits van Teilo Merthyn zaten. De gangster had ook plannen van die kringen en computerchips meegenomen. De Zuid-Amerikaanse drugsdealers die verdovende middelen van Robchem kochten, concludeerden Paolo Timario en Jozef Bikri, waren dus ook op de hoogte van de laatste experimenten en uitvindingen van Merthyn. Ooit, op een bepaald ogenblik in de tijd, werden Timario en Bikri er allengs van overtuigd, zouden de drugbaronnen toch Teilo Merthyn geëlimineerd hebben. Op die wijze konden ze de activiteiten van hun scheikundige in het ontwerpen van de elektrische apparaten door Robchem een halt toeroepen. Door Merthyn gevangen te nemen, had de politie waarschijnlijk het leven van de scheikundige gered! Toch hadden de Zuid-Amerikaanse gangsters de handen willen leggen op de vreemdste uitvindingen van Merthyn.

De vier gangsters weigerden elke samenwerking met de Belgische autoriteiten. Ze verschuilden zich in totale stilzwijgendheid. Timario en Bikri konden voldoende getuigen van de misdaden en van de tegenstand van de Zuid-Amerikanen tegen de politie verzamelen, om hen van die erge misdaden te beschuldigen.

De laatste man die ondervraagd werd, was diegene die aan zijn Zuid-Amerikaanse partners verraden had waaraan zijn Hoofd Wetenschapper aan het werken was. Zijn scheikundige had een heel andere methode ontdekt om hallucinaties op te roepen in personen! Hij had nog

steeds de Zuid-Amerikaanse financiële steun nodig, en hij ook koesterde illusies van grootsheid en weelde. Die man was Bernard Gorelle.

Gorelle was voldoende verstandig om in te zien dat zijn spel nu beëindigd was. Zijn dromen waren vervlogen! Hij legde de volledige details over zijn activiteiten bloot. Hij gaf aan de inspecteurs die hem ondervroegen zijn visie open en duidelijk. Hij verleende zijn totale medewerking aan het Gerecht en aan de politie.

Gorelle legde uit hoe, wanneer de efedrine en andere chemische producten naar België werden gebracht, hij zelf de chauffeurs van de vrachtwagens opbelde om de lading niet af te zetten in het centrum van Namen, maar wel bij Robchem in Robois. Hij zond hen naar een nieuw adres. Hij was het die Pharmtelia hielp om grote hoeveelheden efedrine naar Zuid-Amerika te verschepen, via Antwerpen. Hij zond ook grote hoeveelheden metamfetamines en nog andere drugs die te Robchem geproduceerd werden, onder de benaming van efedrine, naar Zuid-Amerika voor laatste verwerking en distributie aldaar. De formules van de meest moderne drugs die Teilo Merthyn had uitgevonden, gaf Gorelle toe te hebben overhandigd aan de Zuid-Amerikanen.

Bernard Gorelle was een groot fortuin aan het vergaren van de drugshandel. Hij vond de verkoop van drugs in België te gevaarlijk. Hij was er daarom aan het denken om de verkoop van drugs hier te stoppen. Zijn scheikundig genie echter, Teilo Merthyn, had de verkoop van drugs nodig, al was het maar om informatie te bekomen over hun effecten. Gorelle was dus verplicht om enige verkoop van drugs in de regio toe te staan. Dat liep uit de hand. Wanneer de inspecteurs hem zeiden hoe uitgebreid de handel zich had verspreid over de ganse regio, tot buiten de grenzen van België, boog hij zijn hoofd. Zijn argument was dus niet zeer geloofswaardig. Hij moest dat wel geweten hebben, maar hij was aan het proberen zijn eigen aandeel in de directe drugshandel te minimaliseren. Hij beloofde dan zijn volle medewerking in de uitleg van de rekeningen van de boekhouding. Op die wijze bepaalden de politie en de rechter de ware omvang van de grote drugshandel van Robchem.

Jozef Bikri vroeg Bernard Gorelle waarom hij zo agressief terreinen wou aftroggelen van Diego de Trioteignes. Was hij het geweest die de Zuid-Amerikaanse gangsters naar de Ghijsen boerderij had gezonden? Neen, neen, ontkende Gorelle. Hij had slechts een nieuwe fabriek willen bouwen. Dit moest een fabriek worden voor de productie van de elektrische helmen ontwikkeld door Teilo Merthyn. De Graaf Buisseyre wou hem wel het geld daartoe lenen, niet de Zuid-Amerikanen. Maar Buisseyre wou absoluut land ontfutselen aan de Trioteignes. Gorelle moest aan Buisseyre tonen dat hij land van de Trioteignes kon bemachtigen, wellicht enkel om zijn macht over de Trioteignes als wraak te tonen. In den beginne wist Gorelle niet waarom Buisseyre hem juist dit stuk land had aangewezen. Hij hoorde slechts later hoe Buisseyre wel degelijk wist wie de ware eigenaar was van die terreinen. De Graaf Buisseyre ontkende dit bij zijn ondervraging ten stelligste, maar de ondervragers geloofden eerder Gorelle. De weigering van Diego de Trioteignes om land dichtbij Robchem te verkopen had Gorelle niet willen aanvaarden. Niemand kon enig voorstel van hem weigeren!

Gorelle probeerde eveneens de inspecteurs op dezelfde redder-der-mensheid weg te leiden door hen te doen geloven dat de transcraniële magnetische stimulatie technisch volledig legaal was. Op termijn zou de TMS-wijze de chemische methodes om hallucinaties in de

hoofden van de mensen op te wekken volledig vervangen. Of de TMS-methode wettelijk was of niet, was voer voor advocaten! Gorelle wou een patent nemen op de uitvinding van Merthyn, en de *knowhow* in Robchem houden. Met zijn nieuwe fabriek kon Gorelle jobs geven aan vele mensen in de streek. Hij wou ook contributies aan de wetenschappen leveren. Met de eerste inkomsten van de helmen van Merthyn, wou Gorelle een fMRI breinscanner kopen. De scanner kon een aanwinst blijken voor de ganse regio! Teilo Merthyn kon dan beter zijn magnetische golven naar die plaatsen in het brein sturen die echt van belang waren in de creatie van illusies, en dromen. Gorelle, zoals Merthyn, probeerde de politiemensen en de assistenten van de Onderzoeksrechter te overtuigen van zijn weldaden voor de mensheid. Zij, de ondervragers, zouden hem moeten danken voor zijn nieuwe methodes.

Gorelle, zoals Merthyn, benadrukte het anticipatieve, interessante onderzoek gedaan te hebben. Gorelle volgde echter niet lang de lijn van de geniale redder der mensheid waar Merthyn standvastig bij bleef. Gorelle bemerkte snel het scepticisme van de politiemensen. Hij zag hen grijnzen wanneer hij bij zijn wijze van argumenteren bleef. De Zuid-Amerikaanse gangsters waren slechts naar België gekomen, beweerde Gorelle, om schrik aan te jagen aan de Trioteignes en de Stratten families. Ze wisten dat Georg Stratten een Europol agent was. Bernard Gorelle verzekerde de politiemensen ervan dat hij herhaaldelijk aan de Zuid-Amerikaanse gangsters gezegd had dat hun methodes van geweld en agressie, zoals zij die wilden uitvoeren, niet werkten in Europa. Hun doel was de families angst aan te jagen, niet hen in eender welke wijze fysisch te kwetsen. Nadat Gorelle dat alles in zeer mooie, trage, goed gekozen volzinnen had uitgelegd, beschuldigde de politie en de rechter hem van niet slechts een uitgebreide drugshandel opgezet te hebben, maar ook de organisator van de productie en export van drugs in grote hoeveelheden te zijn geweest. Ze beschuldigden hem van medeplichtigheid met de groep Zuid-Amerikaanse gangsters. Gorelle riep dan zeer luid en opgewonden zijn onschuld uit. De politie en de rechter bleven kalm bij hun in beschuldiging stelling en staafden ze.

De onderzoekers van Namen riepen ten slotte ook de Graaf Gauthier de Buisseyre bij zich voor een verhoor. Zijn ondervraging duurde niet lang. Buisseyre getuigde dat hij slechts een minderheidsinvestering genomen had in Robchem. Zijn vroegere directeur Bernard Gorelle had hem financiële hulp gevraagd om zijn farmaceutische firma op te richten. Buisseyre wist niet wat juist Robchem nog produceerde, naast hoestsiroop. Hij had al sinds meerdere jaren geen voet meer in Robois gezet, zwoer Buisseyre. Hij had slechts geld geleend aan Bernard Gorelle persoonlijk, en geen vaste deelnames in het bedrijf genomen. De politie-inspecteurs konden niets bewijzen om hem direct mee te beschuldigen. Hij was geen lid van enige Raad van Beheer van de firma. De politie en de rechter lieten hem vrijuit gaan.

De politie-inspecteurs hoopten dat de experts in boekhouding die de Onderzoeksrechter op de zaak had gezet, vooralsnog enige band met de firma van Buisseyre aan het daglicht konden brengen. Buiten de normale, hoewel belangrijke interesten die voor de investering van de graaf door Gorelle betaald werden, leidde dat onderzoek van de rekeningen tot niets tastbaars. De graaf had wel belangrijke bedragen als extra betalingen ontvangen, maar hij bleef beweren dat hij niets van de drugshandel afwist. Niemand kon het tegendeel hard bewijzen.

Bernard Gorelle had beweerd aan Buisseyre een schriftelijke verklaring te hebben gezonden waarin stond wat Robchem werkelijk deed. Paolo Timario gooidie die informatie naar de

graaf. Buisseyre wees dit categoriek af. Hij had zo'n papier niet ontvangen, en hij wist niets af van de misdadige praktijken van Robchem. Hiermee plaatste hij zijn woord tegen dat van Gorelle. Bewijzen van het bestaan van zulk document werden nooit teruggevonden. De graaf kon vrij de ondervragingskamers verlaten.

6.2. Véronique Dupas en Laura de Trioteignes

Toen Véronique Dupas uit haar appartement struikelde, in haar handen de gelddoos geklemd die haar een ander leven kon bieden, viel ze in zwijm op de grond. De vrederechter en zijn vrouw zagen haar liggen. Ze belden de politie op, en riepen ook een ziekenwagen om haar naar het ziekenhuis te vervoeren. De echtgenote van de rechter bleef bij haar om ervoor te zorgen dat Véronique goed opgevangen werd. De vrouw beloofde voor alle uitgaven te betalen. Véronique kreeg een eigen kamer. De echtgenote van de rechter had een klein meisje vroeg verloren. Ze kon geen andere kinderen meer krijgen. Ze hechtte zich direct aan Véronique, en zag in haar iets van de dochter die ze nooit had kunnen zien opgroeien.

Véronique lag in een zeer slechte toestand. Ze was een droomwereld ingestapt zonder het te beseffen. Ze was niet meer op de hoogte van wat er met haar en rond haar gebeurde. Zelfs wanneer ze de ogen opende, bleef ze maar vóór zich uit staren. Enige dagen later, echter, kon ze al praten met Jozef Bikri, die ze kende, en hem de eerste informatie meedelen over haar wederwaardigheden in het appartement van Jambes. Ze hield niets achter. Ze vertelde wat ze daar gezien had.

Na twee weken van intensieve verzorging door een multidisciplinaire groep van geneesheren, kon ze weer coherente taal uitspreken en zich een realistisch beeld vormen van haar omgeving. Eén van de dokters die haar behandelde sprak van een mirakel.

Véronique kwam niet bij haar eigen geest in het begin. De hospitaaldokters behandelden haar fysisch en ze genazen haar. Daarna zonden ze haar naar een speciale instelling in de provincie waar zware drugsverslaafden humanitair behandeld werden. De vrouw van de vrederechter volgde haar nog steeds, en bracht haar frequente, lange bezoeken. Ook de vrederechter zat dikwijls aan haar bed en sprak met haar. De rechter en zijn vrouw eisten de beste zorgen voor de jonge vrouw. Ze betaalden alle kosten. Ze ondertekenden de nodige documenten.

Véronique kreeg zo alle medische en psychologische opvolging om haar vrij te maken van haar verslavingen.

Was Véronique Dupas een slachtoffer of een misdadigster? Gelukkig kreeg ze een uitstekende advocate aan haar zijde. De vrouw van de rechter deed haar beloven niets te zeggen over haarzelf zonder de aanwezigheid van haar advocate. De vrouw legde haar goed uit waarom het zo belangrijk was haar rechten te verdedigen. Véronique nam moed, en was dankbaar. Ze wees naar de metalen doos die ze niet uit het oog verloren was. Ze had geld, zei ze. De vrouw van de rechter glimlachte. Geld was niet een onderwerp waar Véronique nu moest aan denken! Véronique toonde haar dankbaarheid door haar vertrouwen te schenken aan de andere vrouw. Ze deed wat de advocate haar zei. De psychologen beschouwden het feit dat Véronique haar vertrouwen aan iemand schonk als de eerste grote stap naar haar herstelling. De vrouw van de rechter was zich zeer bewust dat ze nooit, nooit, over iets, hoe klein ook, kon liegen tegenover Véronique, of het vertrouwen zou verbroken worden en nooit herwonnen worden.

Véronique weigerde categoriek haar ouders terug te zien, hen naar haar kamer te laten komen, al was het maar voor enige minuten. Haar advocate bevestigde het recht van Véronique om zo te handelen. Véronique wou haar moeder en haar stiefvader nooit nog weerzien. Een

officiële rechtsuitspraak stelde officieel dat haar ouders Véronique niet mochten contacteren of op enige andere wijze nabij mochten komen aan haar.

Véronique had al in de eerste dagen dat ze beter was van geest volledige verklaringen afgelegd betreffende haar wederwaardigheden. Ze getuigde over de activiteiten van Phil en van de droommeester. Ze zei langzaam in meerdere stukken aan de politie, hoe ze getuige geweest was van wat Phil en Merthyn gedaan hadden met het dode lichaam van een jongeman in het appartementsgebouw van Jambes. Ze sprak hortend en stotend, aarzelend, over de experimenten die aan haar bevolen werden door Teilo Merthyn, de man die ze nog steeds slechts kende onder de naam van Phantasus.

De oude rechter en zijn echtgenote bleven ontsteld bij wat ze hoorden wat Véronique geleden had, enkele meter verder dan hun eigen deur. Ze beschouwden ook de ontsnapping van Véronique uit haar ouderlijk huis in Robois als volledig gerechtvaardigd en begrijpelijk, vermits Véronique het risico liep opnieuw en opnieuw verkracht te worden.

Een ander, verschrikkelijk nieuws schokte hen. In het ziekenhuis moesten de dokters melden dat Véronique zwanger was. Véronique kon niet zeggen wie de vader van het kind kon zijn, haar stiefvader, Phil, of een ander iemand die haar verkracht had in Namen. Ze wou het kind niet houden, schreeuwde ze. Haar advocate legde haar geduldig uit dat ze inderdaad die beslissing kon en moest maken binnen de volgende dagen. Ze kon ofwel het embryo in haar laten groeien, of een abortus aanvragen. De advocate kegde haar de gevolgen in detail uit. De uiteindelijke keuze lag bij Véronique, en bij niemand anders, maakte ze Véronique duidelijk. Véronique weende veel in het ziekenhuis, maar ze besloot het kind niet te hebben. Ze wou geen kind van haar stiefvader, en al evenmin van eender wie seks met haar had voldongen in Namen. Ze wou geen kind dat het resultaat was van een verkrachting of van een andere vorm van agressie. Ze wou ook de baby niet zien lijden aan de pijnen van de wegtrekking van drugs, vermits het kind zonder twijfel evenveel drugs had geabsorbeerd als zij. De vrouw van de rechter was ontgoocheld, want ze keurde abortus in het algemeen niet goed. Ze wou echter de keuze van Véronique respecteren, en verdedigde haar. Veel personen probeerden Véronique op andere gedachten te brengen, maar ze bleef bij haar besluit. Ze werd daarin gesteund door de rechter en zijn echtgenote. Véronique liet haar abortus plaatsvinden in een hospitaal van Namen.

Toen Véronique Dupas uit de instelling voor drugsverslaafden kon ontslagen worden, had ze nog een lange weg af te leggen vooraleer ze weer een normale, jonge vrouw kon worden. De herinneringen aan wat ze meegemaakt had zouden haar wel altijd blijven achtervolgen. Maar ze voelde zich vrij.

Véronique wou niet terugkeren naar haar huis, naar haar ouders in Robois. Die wens werd gerespecteerd. Ze kon gekozen hebben om te wonen in een huis voor jonge vrouwen in nood. De vrederechter en zijn vrouw stelden haar voor om bij hen in te komen wonen. Ze konden nog veel van elkaar leren, en de rechter en zijn vrouw hadden geleerd om Véronique te waarderen.

De vrederechter en zijn vrouw kochten daarom snel een nieuw, ruimer appartement in een ander gebouw van een kalmere, kleine stad langs de Maas. Ze wilden Véronique niet doen terugkeren naar haar vroegere omgeving te Jambes. Ze gingen met Véronique wonen in hun nieuw appartement. De vrederechter en zijn vrouw werden goede, betrouwbare vrienden.

Véronique vond hier de rust en de bescherming die ze altijd al gezocht had. Ze viel niet terug in de consumptie van drugs.

Véronique Dupas had nog een volledig jaar nodig om ongeveer gans te genezen. Tijdens die tijd studeerde ze op haar eentje. De rechter en zijn vrouw hielpen haar het diploma van secundaire studies te bemachtigen. In september, begon ze de cursussen te volgen aan de universiteit van Namen. Ze kon gemakkelijk met het openbaar transport, per bus, van haar nieuw thuis naar Namen rijden. Ze wou rechten studeren. Ze kon rekenen op uitstekende hulp aan haar zijde.

Véronique Dupas hoorde van Laura de Trioteignes tijdens het proces over de Phantassus drugszaak. Ze zag de elegante, aristocratische, mooie edelvrouw in het gerechtshof. Ze slaagde er niet in met haar te spreken. Ze vergeleek haar eigen traject met dat van Laura, en weende. Laura had alles meegekregen en zij, Véronique, niets. Waarom was dat?

Laura was geboren in een goede, rijke en liefhebbende familie. Ze had een kasteel als thuis, zoveel geld als ze maar nodig kon hebben, een man die ze liefhad, en werk dat haar tevreden deed lijken en haar op intellectueel gebied rijker maakte. Ze droeg de sympathie mee van de vele, betrokken personen.

Zij, Véronique, had niets van dat alles meegekregen in haar leven. Ze had zich wel verzoend, ondertussen, met de realiteit van haar lot. Haar leven bij de vrederechter en zijn vrouw verleende haar nu ook rust, comfort, onderdak, bescherming en vriendschap, alhoewel wellicht niet de volle liefde waar ze naar hunkerde, en die ze gedurende veel, veel jaren had moeten ontberen. Een vorm van liefde ontwikkelde zich allengs wel, en iets van de ware gevoelens van tot een familie te behoren ook. Maar een pijn die aan Véronique bleef knagen, was het besef dat dit niet het ware ding was. Ze bleef de herinneringen aan haar echte vader koesteren, en aan het geluk dat ze bij hem gekend had, al was dat nog zo kort gebleven.

Georg Stratten bleef nog twee weken in het ziekenhuis van Brussel. Dan, volledig genezen, al kon en mocht hij nog niet gans doen wat hij wou, verliet hij het medisch instituut. Onder algemene bijval ging Laura de Trioteignes hem afhalen in haar nieuwe wagen, een meer modern model van de BMW die ze vroeger gebruikte. Georg glimlachte daarmee. Laura was een trouwe vrouw, tot in de keuze van haar wagens!

Georg Stratten bleef nog een maand langer in het Kasteel Trioteignes om uit te rusten van zijn verwondingen. Hij rustte in de armen van Laura. Zijn been genas. De plaaster werd verwijderd. Zijn hoofdpijnen verdwenen.

Wanneer de plaaster verwijderd werd van het been van Georg, en wanneer alles in orde bleek met de genezing, begonnen hij en Laura de gewoonte te nemen lange wandelingen te maken in de bossen van het Trioteignes Domein. Tijdens één van die wandelingen kwam het bekomen van kinderen aan de orde.

‘Ik weet het niet. Ik heb angst,’ fluisterde Laura met gebogen hoofd. ‘Let wel, ik heb geen schrik van de pijnen van de geboorte zelf. Ik vraag me slechts af in wat voor een wereld we onze kinderen gooien om op te groeien.’

‘We bezitten al de middelen die ze ooit kunnen nodig hebben,’ protesteerde Georg. ‘Geld zullen ze hebben. We kunnen hen leren hoe hun bezittingen te beheren, te diversifiëren en te

behouden. En liefde is goedkoop. We kunnen hen liefde in overvloed geven. Hebben je broer en schoonzus geen mooie kinderen? Zeer verstandige kinderen, ook!’

‘Ik las de boeken gepubliceerd door de Franse filosoof Michel Onfray en door de Israëlitische Professor Yuval Harrari,’ ging Laura verder. ‘Die tekenen een zeer pessimistisch beeld van de toekomst.’

‘Daar zou ik niet bij blijven stilstaan,’ antwoordde Georg. ‘Zij zijn filosofen die de menselijke rede aanwenden, onze Aristotelianse logica, de algebra van Boole. Ze beginnen vanaf enkele uitdrukkingen, waaronder het niet-bestaan van God, en dan leiden ze daar een ganse wereldevolutie en de toekomst van af. De zuivere logica alleen gebruiken leidt steeds tot pessimisme, waarin men uiteindelijk niets kan bewijzen. Zij stellen slechts één zijde van de medaille voor, de zijde die stelt dat God niet bestaat en in niets in ons leven tussenkomt. Die zijde is klaarblijkelijk, duidelijk, vermits niemand die leeft ooit God gezien heeft. De andere zijde van de medaille stelt echter dat God wel bestaat, en dat niet de menselijke logica en rede heersen in het universum. Ze zegt dat een ander plan, een ander ontwerp, aan het werk is. Er is meer hoop voor de mensheid, meen ik, als je gelooft in een welwillende God, een goede, liefhebbende kracht die aan het werk is in de wereld, subtiel allicht, maar toch ook herkenbaar als je maar goed zoekt, en als je niet slechts de beperkte menselijke rede en logica aanneemt als de enige kracht in het universum.

Onze familie, de Stratten van Schillersberg, hebben hun geloof in God nooit opgegeven, vooral niet in zeer harde tijden. Herinner je welke mooie hoop en vertrouwen Winston Churchill en de beroemde speech van de Engelse koning inspireerden in alle mensen van goede wil om Mussolini en Hitler te verslaan! Natuurlijk zullen onze kinderen moeten vechten, en die hoop blijven verdedigen. Maar het pessimisme van Onfray en Harrari, het pessimisme van de filosofen, zijn slechts één zijde van de medaille. Je kunt kiezen.’ Laura glimlachte naar Georg. Haar angsten doken naar de achtergrond. Ze wandelde dichterbij hem. Ze rustte haar hoofd op zijn schouder, en had vertrouwen in de toekomst met haar minnaar.

Charles de Trioteignes organiseerde een familievergadering. Laura en Georg wilden zo snel ze konden trouwen. Ze wilden naar Duitsland reizen en daar een nieuw leven en thuis bouwen. Georg gaf zijn ontslag bij Europol. Hij zou voortaan grote delen van het beheer van de Stratten zaak van zijn vader overnemen, zij het geleidelijk, over een aantal jaren. Laura zou hem helpen in dit werk.

Charles de Trioteignes stelde ook aan Laura voor om delen van het Trioteignes fortuin te blijven beheren, vooral de zaken die Duitsland en Zwitserland betroffen. Diego de Trioteignes zou de rest van de rijkdom en de financiële bezittingen van de familie moeten beheren. Deniz wou de boerderij behouden en daar verder blijven wonen. Haar echtgenoot beloofde haar nog verder te helpen met de boerderij, en ook Monique Ghijsen beloofde weer tijd te investeren om haar schoondochter te helpen.

De eerste opdracht van Laura de Trioteignes en Georg Stratten was om Pharmtelia om te bouwen, de Baselse farmaceutische en chemische firma. In de zittingen van de Beheerraad legden ze uit voor welke onwettelijke drugshandel Pharmtelia de basis was geweest. De Raad stemde voor de onmiddellijke stopzetting van de productie van efedrine, als van welk eender en ander product dat kon gebruikt worden om er gemakkelijk hallucinatorische drugs mee te produceren. Op een haastig bijeen geroepen Algemene Vergadering van de Aandeelhouders,

dwongen de Stratten en de Trioteignes, de twee meerderheidsaandeelhouders, om de Voorzitter van de Beheerraad en de *Chief Executive Officer* te ontslaan uit hun functie in de onderneming. Felsing en Haller kregen hun grote ontslagvergoeding, maar ze werden weggezonden van het bedrijf. Georg en Laura vervingen hen door hopelijk meer betrouwbare, en eerlijke personen.

Na de Algemene Vergadering van Pharmtelia, belde Graaf Charles de Trioteignes de Graaf Andreas Stratten von Schillersberg in Duitsland op. Charles gaf zijn visie over wat er gebeurd was in Namen en in Robois, en over wat er verder met Pharmtelia moest geschieden. Hij en Andreas waren het er anders wel over eens dat de zaak nu volledig in de handen lag van Georg en Laura. Hun kinderen zouden een volledig nieuwe organisatie moeten definiëren voor Pharmtelia. Georg dacht eraan om Pharmtelia zelf te leiden. Ten gevolge de vele andere taken in andere bedrijven die zijn vader hem wou opleggen, had hij, Georg, uiteindelijk die optie laten varen. Andreas had natuurlijk reeds gehoord dat zijn zoon wou trouwen met Laura de Trioteignes. Hij kon niet nog meer enthousiast uitkijken naar die unie. Georg had al aan zijn vader gevraagd een huwelijksfeest in Duitsland te organiseren, op een nabije datum, maar volgens de wens van de twee families. Graaf Charles de Trioteignes had ermee ingestemd die plechtigheid te laten plaatshebben in Stuttgart. Hij zou de helft van de uitgaven voor zijn rekening nemen. De moeder van Georg schoof haar echtgenoot terzijde, en begon zelf de organisatie met Duitse en vrouwelijke efficiëntie.

‘Wel, mijn beste vriend,’ besloot Andreas aan het einde van dat telefoongesprek, ‘we zullen wel nooit samen toegeven dat we onze aandelen in Pharmtelia overdroegen aan onze twee kinderen om hen in elkaars armen te werpen, is het niet? Ons klein plan om die twee samen te brengen, op dat ogenblik eerder eenzame en ongelukkige kinderen, om hen samen te brengen in een situatie van enige spanning die hen dichterbij elkaar dwong, heeft perfect gewerkt, tot onze beider tevredenheid. Ja, Georg werd gekwetst, en die gruwel zal wel voor altijd op mijn geweten blijven hangen. Maar was Georg anders ook niet het slachtoffer van een aanslag geworden, als hij op zijn eentje bleef ageren voor Europol? Wie zal het zeggen? Mijn zoon telefoneert me regelmatig. Hij lijkt me nu gelukkig te zijn. Hij houdt oprecht van uw dochter. Dat huwelijk zal werken, daar ben ik van overtuigd. Mijn echtgenote en ik, konden geen betere vrouw voor onze zoon wensen. Georg heeft nu ook weer een treffelijk doel in zijn leven, iets waard om voor te vechten, en hij zal niet alleen zijn. Hij zal de volgende generatie van de Stratten familie vormen, en ook van de Trioteignes. Onze zonen bevallen elkaar ook. Ze delen gemeenschappelijke ervaringen en herinneringen. Dat is goed! We zullen het huwelijk zo snel organiseren als we kunnen, hoewel mijn vrouw, telkens ik haar vraag naar de vordering ervan, het feest een stuk grootser heeft gemaakt!’

Charles de Trioteignes lachte in de telefoon, ‘we moeten dan ook wat tijd nemen in Duitsland, mijn beste vriend, na de plechtigheid, om te drinken op de gelukkige afloop van ons plannetje! Ik kon niet nog meer tevreden zijn met hoe alles verlopen is. Ik moet toegeven dat ik, zoals u, heel wat triestige dagen in angst heb doorgeworsteld toen ik hoorde hoe onze goede Georg in het auto-ongeval gewond werd. Niettemin, eind goed al goed, ons plan is tot een gelukkig einde gebracht.’

‘We hebben slechts een klein handje toegestoken aan het lot,’ vervolgde Andreas Stratten. ‘Ik zal enkele flessen van onze beste Frankenwijnen te koelen zetten, en een paar dagen

reserveren in enige rust die wij twee samen met onze echtgenotes kunnen doorbrengen. We kunnen enkele dagen op ons domein nabij Würzburg vertoeven, te midden de wijngaarden, de volgende zomer ook.'

'Ik kijk er al naar uit u allen terug te zien,' besloot Charles de Trioteignes, en hij eindigde zo het gesprek.

Ze hingen op.

Ze waren mannen van weinig woorden, de Trioteignes en de Stratten, en van snelle, verrijkende beslissingen en daden.